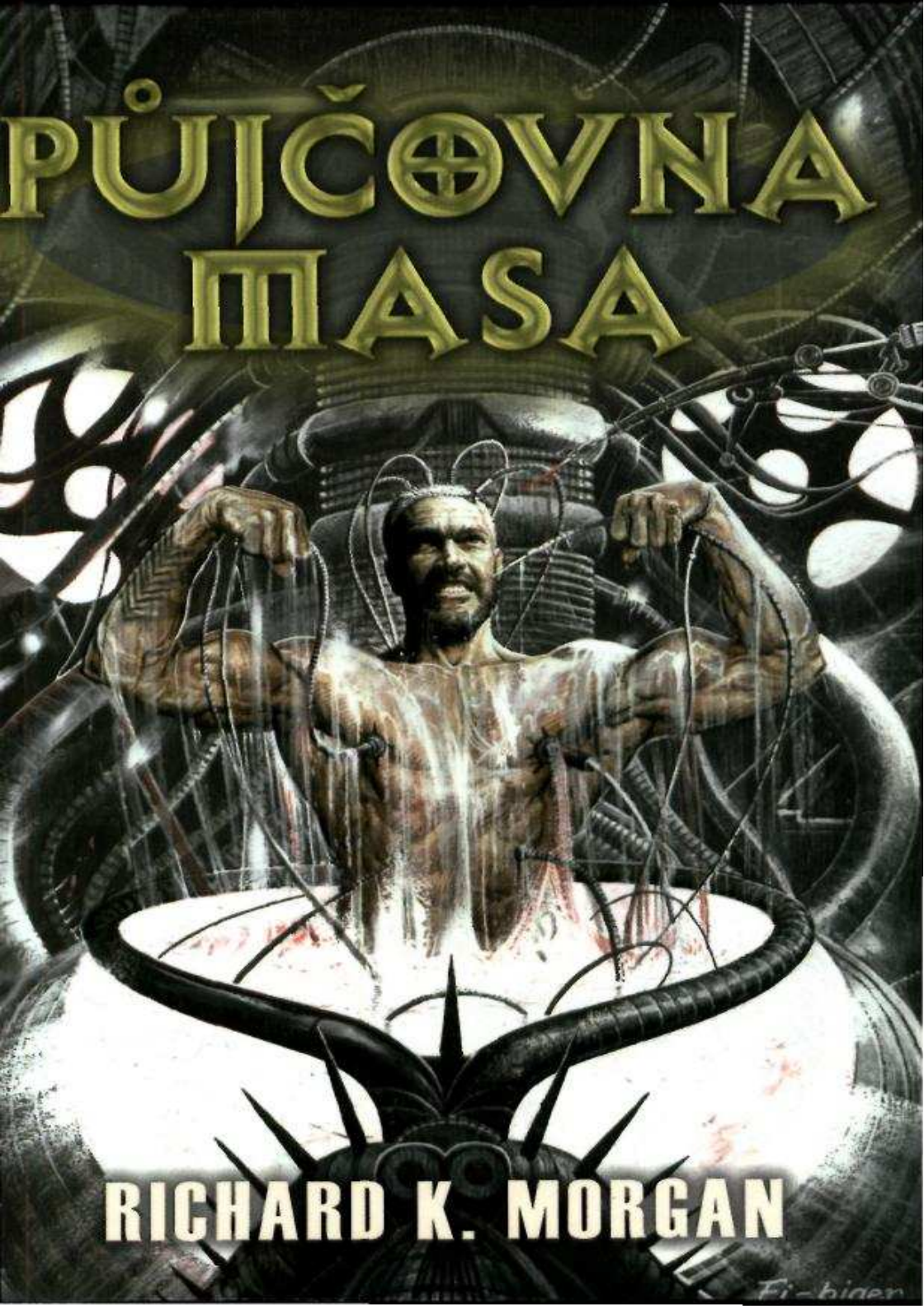

PŮJČOVNA MASA

RICHARD K. MORGAN

Fi-biner

PŮJČOVNA MASA

Zemi ovládají několik set let staří megalomani a lidské tělo je jen jakýmsi drahým oblekem, který lze snadno vyměnit „pouzdrováním“.

Na Zemi je teleportován Takeshi Kovacs (speciálně cvičený voják a zabiják), je mu zapůjčeno tělo policisty, jehož mysl (báze) si odpykává trest ve skladišti, a jeho úkolem je vyšetřit záhadnou smrt. Aby Kovacs případ vyřešil, musí porazit nepřátele, které si nadělal v minulosti, přelstít přitažlivou, ale prohnanou manželku svého zaměstnavatele, zorientovat se v politice Spojených národů, naučit se důvěřovat Umělé Inteligenci a vypořádat se s rostoucí náklonností ke Kristin Ortegové, policistce, která milovala tělo, jež má Kovacs půjčeno.

RICHARD K. MORGAN

Jste zavázán pro mě pracovat po dobu šesti týdnů s tím, že pokud to bude nutné, mohu smlouvu na konci této doby prodloužit. Během těchto týdnů vám budu hradit veškeré přiměřené výdaje související s vyšetřováním. Navíc vám na tu dobu zaplatím pronájem pouzdra. V případě, že vyšetřování dotáhnete úspěšně do konce, bude zbývající část vašeho trestu v nápravném zařízení v Kanagawě – sto sedmáct let a čtyři měsíce – anulována a budete okamžitě dopraven zpět na Harlanův svět v pouzdře, které si vyberete. Pokud se rozhodnete jinak, zavazuji se, že splatím hypotéku na vaše současné pouzdro tady na Zemi a můžete se stát naturalizovaným občanem Spojených národů. V obou případech vám bude na účet připsána částka 100 000 SN dolarů nebo její ekvivalent v jiné měně.

RICHARD K. MORGAN

**PŮJČOVNA
MASA**

TRITON

© Richard Morgan, 2002
Translation © Eva Brožová, 2005
Illustrations © Milan Fibiger, 2005
© TRITON 2005

ISBN 80-7254-700-3

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

*At' před sebou vždy vidíte nějakou cestu,
At' vás vítr vždy žene kupředu*

Tahle kniha je pro mé rodiče:

Johna

za neochvějnou trpělivost a
nepolevující odvahu
tváří v tvář nepřízni osudu
a

Margaret

za hluboké přesvědčení,
které spočívá v sounáležitosti a
vytrvalé podpoře

Poděkování

Mezi rozhodnutím napsat první román a tím, že ho skutečně uvidíte vydaný, leží dlouhá cesta, která může být po emociální stránce nesmírně vyčerpávající. Je s ní spojena osamělost, ale současně vyžaduje tak obrovskou víru v to, co děláte, že je těžké absolvovat ji sám. Podařilo se mi tuto cestu dokončit jen díky mnoha lidem, kteří mi nabídli svou víru, když mě ta moje téměř opustila. Protože technologie vymyšlená v *Půjčovně masa* zatím neexistuje, měl bych, dokud můžu, poděkovat těm, kteří mi pomohli, neboť bez jejich podpory by určitě neexistovala ani sama *Půjčovna masa*.

Podle toho, jak mi přicházeli do cesty, tedy: Děkuji Margaret a Johnu Morganovým, že vytvořili organický materiál, Caroline (Dit-Dah) Morganové za nadšení, které projevovala dřív, než uměla mluvit, Gavinu Burgessovi za přátelství, kdy často ani jeden z nás nebyl schopen mluvit, Alanu Youngovi za absolutní oddanost, kdy není *zapotřebí* mluvit, a Virginii Cottinelliové za to, že mi obětovala svá léta mezi dvacítkou a třicítkou, když z těch mých už nezbývalo téměř nic. Pak děkuji své agentce Carolyn Whitakerové, světlu na konci velice dlouhého tunelu, že nepřečetla pracovní verzi *Půjčovny masa* jednou, ale dvakrát, a Simonu Spantonovi z Gollancz, díky němuž nakonec tento román vyšel.

Úvod

Dvě hodiny před úsvitem jsem seděl v kuchyni s oprýskanou malbou, kouřil Sařinu cigaretu, naslouchal malströmu a čekal. Millsport se už dávno uložil ke spánku, ale venku v Reachi se proudy stále tříštily o útesy a ten zvuk stoupal na pobřeží a potloukal se prázdnými ulicemi. Ze smršti se snášela jemná mlha, která klesala na město jako vrstvy mušelínu a zahalovala okna v kuchyni.

Ten večer jsem po padesáté zkontroloval zbraně na poškrábaném dřevěném stole. Droga ve mně vyvolala ostražitost. Sařina střepinová pistole Heckler & Koch s otevřenou pažbou, která čekala na zásobník s náboji, se v tlumeném světle matně leskla. Byla to zbraň zabijáka, nenápadná a naprosto tichá. Zásobníky ležely vedle. Aby munici rozlišila, omotala každý z nich lepicí páskou: zelená znamenala náboj s uspávacím prostředkem, černá s pavoučím jedem. Většina zásobníků byla obalená páskou černou. Včera v noci Sarah vyplývala spoustu zelených na ochranku v Gemini Biosys.

Moje zbraně byly většího kalibru. Velký stříbrný Smith & Wesson a čtyři zbylé halucinogenní granáty. Připadalo mi, že tenká červená nit kolem každého granátu slabě jiskří, jako by se chtěla sama oddělit od kovového obalu, vznést se do vzduchu a připojit se ke kudrlinkám kouře, který stoupal z mojí cigarety. Změna a posun reality – vedlejší účinek tetrametu, který jsem odpoledne koupil dole v přístavišti. Když jsem střízlivý, obvykle nekouřím, ale tet ve mně z nějakého důvodu vždycky probudí chuť na cigaretu.

Zaslechl jsem to na pozadí vzdáleného řevu malströmu. Po nočním nebi se blížila helikoptéra.

Típl jsem cigaretu a téměř lhostejně zamířil do ložnice. Sarah spala a její tělo připomínalo pod dekou řadu nízkofrekvenčních sinusoid. Tvář jí zakrývala změť havraních vlasů a ruka s dlouhými prsty jí visela přes hranu postele. Zatímco jsem stál a díval se na ni, venkovní tmu rozčísł blesk. Jeden orbitální strážce Harlanova světa

zkušebně vypálil do Reache. Okna rozdrnčel ohlušující rachot z oblohy. Žena v posteli se probudila a odhrnula si vlasy z očí. Kříšťálově průsvitným pohledem přejela místnost a upřela ho na mě.

„Na co se díváš?“ zeptala se rozespalým hlasem.

Trochu jsem se usmál.

„To mi kurva nedělej. Řekni, na co se díváš?“

„Prostě se jen tak dívám. Je čas jít.“

Zvedla hlavu a zaregistrovala zvuk helikoptéry. Spánek jí zmizel z obličeje a posadila se.

„Kde je ‚zboží‘?“

To byl vojenský fór. Usmál jsem se, jako se člověk usměje, když zahlédne starého kamaráda, a ukázal na stůl v rohu místnosti.

„Přines mi pistoli.“

„Jistě, *madam*. Černý, nebo zelený?“

„Černý. Věřím těm parchantům asi jako papírovému kondomu.“

V kuchyni jsem nabil střepinovou pistoli, vrhl letmý pohled na svoji zbraň a nechal ji ležet na stole. Místo ní jsem vzal do druhé ruky jeden z vodíkových granátů a zamířil s ním do ložnice. Ve dveřích jsem se zastavil a studoval obě zbraně v dlaních, jako bych se snažil rozhodnout, která z nich je těžší.

„Něco malýho s vaší falickou náhražkou, *madam*?“

Sarah zvedla oči zpod srpku černých vlasů na čele. Právě si na stehna natahovala vlněné punčochy.

„Ty máš tu s dlouhou hlavní, Taku.“

„Velikost není –“

Oba jsme to uslyšeli současně. Dvojí kovové cvaknutí z chodby za dveřmi. Naše oči se střetly a na zlomek vteřiny jsem viděl, že se v nich zrcadlí můj vlastní šok. Pak jsem jí hodil nabitou pistoli. Zvedla jednu ruku a spustila ji právě v okamžiku, kdy se celá stěna ložnice provalila dovnitř. Výbuch mě odhodil do rohu.

Museli nás v bytě objevit pomocí senzorů tělesné teploty a pak celou stěnu podminovat. Tentokrát nám nedali šanci. Člen komanda, který prošel zničenou zdí, byl podsaditý, na sobě měl protichemický oblek a v rukou svíral kalašnikov s krátkou hlavní.

Přestože jsem pořád ještě ležel na podlaze a zvonilo mi v uších, hodil jsem po něm vodíkový granát. Neměl roznětku a proti plynové

masce by byl stejně k ničemu, ale když se na něj řítí, nestačil ho identifikovat. Odrazil ho závěrem kalašnikova a zavrával dozadu. Za skleněnými průzory masky měl vytřeštěné oči.

„*Pozor, granát!*“

Sarah ležela na podlaze vedle postele a rukama si kryla hlavu před výbuchem. Uslyšela výkřik a během několika vteřin, které nám ten trik vynesl, se zvedla a vypálila z pistole. Za stěnou jsem viděl postavy, které se krčily před očekávaným výbuchem granátu. Když vystřelila na velitele komanda tři rány, uslyšel jsem komáří bzučení monomolekulárních střepin. Neviditelnými otvory pronikly oblekem a zaryly se mu do masa. Když mu pavoučí jed zaťal drápy do nervového systému, hekl jako člověk, který se snaží zvednout něco těžkého. Usmál jsem se a začal se zvedat ze země.

Právě když se Sarah otáčela k postavám za zdí, objevil se v kuchyňských dveřích druhý člen komanda a pokropil ji poloautomatickou puškou.

Klečel jsem na kolenou a s jasností vyvolanou drogou jsem sledoval jak umírá. Všechno se odehrálo tak pomalu, že to připomínalo videonahrávku posouvanou po jednotlivých políčkách. Člen komanda mířil kalašnikovem nízko a držel ho u boku, aby mu neublížily rychlé zpětné nárazy, které jsou pro tuhle zbraň typické. Nejdřív přišla na řadu postel, z níž vyletěly chuchvalce bílého husího peří a rozcupované látky, pak Sarah, kterou zasáhl, právě když se otáčela. Za ohnivou clonou jsem viděl, jak se jí mění jedna noha pod kolenem v kaši a pak jak jí zásahy rvou z bledých boků krvavě hroudy tkáně.

Když se puška odmlčela, vyškrábal jsem se na nohy. Sarah se zhroutila na tvář, jako by chtěla zakrýt škody, které na ní výstřely napáchaly, ale já skrz červený závoj stejně všechno viděl. Bezmyšlenkovitě jsem se vymrštil dopředu a člen komanda na mě už nestačil kalašnikov namířit. Z boku jsem do něj vrazil, odhodil mu ruku se zbraní stranou a srazil ho na podlahu kuchyně. Hlaveň se zachytila o zárubeň a vyletěla mu z ruky. Když jsme dopadli na zem, za zády jsem uslyšel, jak poloautomatick zarachotil na podlaze. Využil jsem sílu a rychlost vyvolanou účinky tetrametu, obkročmo se na něj

vyhoupl, srazil mu rozmáchnutou paží a oběma rukama ho chytil za hlavu. Potom jsem ji jako kokosový ořech roztříštil o dlaždice.

Jeho pohled pod maskou se náhle rozostřil. Znovu jsem hlavu zvedl, a když jsem s ní podruhé udeřil o podlahu, cítil jsem, jak mu lebka po úderu zvlhla. Přitiskl jsem ji k dlaždicím, zakroutil s ní, pak ji zvedl a opět s ní prudce třiskl. V uších mi hučelo a kdesi jsem slyšel sám sebe, jak vykřikuju nadávky. Právě když jsem se chystal ke čtvrtému nebo pátému úderu, praštilo mě něco mezi lopatky a z nohy stolu přede mnou jakoby zázrakem odletělo několik třísek. Když se mi dvě z nich zabodly do obličeje, ucítil jsem štípnutí.

Vzteky ze mě okamžitě vyprchal. Téměř něžně jsem položil zkrvavenou hlavu na zem a nechápavě zvedl ruku k třískám ve tváři. V tu chvíli mi došlo, že mě postřelili a kulka mi musela proletět hrudníkem a narazit do nohy stolu. Ohromeně jsem se podíval dolů a spatřil, že se mi na košili zvětšuje temně rudá skvrna. Bylo to jasné jakoacka. Otvor, kterým kulka vyšla ven, byl tak velký, že by se do něj vešel golfový míček.

Zaplavila mě bolest. Měl jsem pocit, jako by mi někdo protáhl hrudní dutinou drátěný čistič na dýmky. Téměř zamyšleně jsem zvedl ruku, nahmatat otvor a ucpal ho dvěma prostředními prsty. Konečky jsem přejel po rozervané kosti v ráně a pod jedním z nich ucítil něco pulzovat. Kulka srdce minula. Zachrčel jsem a pokusil se vstát, ale v tu chvíli jsem se rozkašlal a ucítil na jazyku pachut' krve.

„Nehejbej se, ty hajzle!“

Ten výkřik vyšel z mladého hrdla, staženého šokem. Schoulil jsem se nad svým poraněním a ohlédl se. Ve dveřích za mými zády stál mladík v policejní uniformě a oběma rukama svíral pistoli, kterou mě právě postřelil. Viditelně se třásl. Opět jsem zakašlal a obrátil se zpátky ke stolu.

V úrovni mých očí, stále na místě, kde jsem ho před necelými dvěma minutami nechal, ležel Smith & Wesson a stříbrně se leskl. Možná mě vybičovalo tohle, ten kratičký čas, který uplynul od té doby, co byla Sarah naživu a všechno bylo v pořádku. Kdyby mě to napadlo, mohl jsem tu zbraň zvednout před necelými dvěma minutami – tak proč ne teď? Zaťal jsem zuby, vtiskl prsty hlouběji do rány a vrávoravě se napřímil. Po zadní stěně krku se mi rozstříkla

teplá krev. Volnou rukou jsem se opřel o hranu stolu a ohlédl se na poldu. Cítil jsem, jak se mi z pevně zaťatých zubů odhrnuly rty a na tváři se mi objevilo spíš něco jako úsměv než úšklebek.

„Nenuť mě k tomu, Kovacsi.“

Zatímco mi dech hvízdal mezi zuby a bublal v krku, udělal jsem krok ke stolu a opřel se o něj stehny. Smith & Wesson se na poškrábaném stole leskl jako kočičí zlato. Venku v Reachi vyšlehla z orbitální stanice energie a zaplavila kuchyň modrým světlem. Slyšel jsem hučení malströmu.

„Řekl jsem, abys mě k tomu ne–“

Zavřel jsem oči a strhl pistoli ze stolu.

Část 1: Příjezd

(Teleportační stažení)

Kapitola první

Návrat do světa živých může být drsný.

Ve Vyslaneckých sborech vás naučí, jak se před uskladněním uvolnit. Zařaďte neutrální a relaxujte. To je první lekce a cvičitelé to do vás hustí od prvního dne. Virginia Vidaurová s tvrdým pohledem a tělem tanečnice v beztvaré kombinéze Sborů, když před námi přecházela sem a tam ve školicí místnosti. *Ničeho se nebojte*, řekla, *a zvládnete to*. O deset let později jsem ji znovu potkal na dvoře nápravného zařízení v New Kanagawě. Čekalo ji osmdesát až sto let; ozbrojená loupež a organické poškození. Poslední, co mi řekla, když ji vyváděli z cely, bylo: „*Neboj se, chlapče, uskladní to.*“ Pak sklonila hlavu, aby si zapálila cigaretu, dychtivě vtáhla kouř do plic, na kterých jí už ani za mák nezáleželo, a vykročila po chodbě, jako by mířila na nudnou poradu. Sledoval jsem její pyšnou chůzi úzkou škvírou ve dveřích cely a šeptal si ta slova jako mantru.

Neboj se, uskladní to. Dvojsmyslná moudrost zasvěcených. Bezmezná víra v efektivnost trestního systému a narážka na uvolněný stav mysli, kterého musí člověk dosáhnout, aby překonal úskalí psychózy. Cokoli cítíte, cokoli si myslíte, cokoli jste v okamžiku, kdy vás uskladní, tím budete i po probuzení. Pokud jste ve stresu, můžete mít později potíže. Takže se uvolněte. Zařaďte neutrální. Od všeho se odpoutejte a relaxujte.

Pokud na to máte čas.

Probral jsem se v tanku – jednu ruku jsem si tiskl k hrudníku a pátral po zraněních, ve druhé jsem svíral neexistující zbraň. Tíha mě praštila jako rána kladivem a zhroutil jsem se zpátky do nadnášejícího gelu. Mlátil jsem pažemi kolem sebe, a když jsem se bouchl o stěnu do loktu, zajíkl jsem se bolestí. Do pusy a dál do krku mi proudily kousky gelu. Stiskl jsem rty a chytil se okraje nádrže, ale gel byl všude. Měl jsem ho v očích, pátil mě v nose a krku a klouzal mi pod prsty. Váha, která mi seděla na hrudníku jako vysoké

přetížení, mě donutila, abych se okraje pustil, a vtlačila mě zpátky do gelu. Divoce jsem se zmítal v útrobách tanku. Nadnášející gel? *Topil jsem se.*

Náhle mě někdo pevně chytil za paži, a zatímco jsem kašlal, vytáhl mě nahoru. Zhruba ve stejném okamžiku, kdy mi docházelo, že žádná zranění nemám, mi kdosi drsně otřel tvář ručníkem a já mohl konečně otevřít oči. Rozhodl jsem se nechat si tu rozkoš na později a místo toho jsem se pokusil z nosu a krku odstranit obsah tanku. Asi půl minuty jsem seděl se skloněnou hlavou, vykašlával gel a snažil se zjistit, proč na mně leží taková tíha.

„To jenom tak pro trénink,“ pronesl tvrdý mužský hlas, který se obvykle rozléhá po nápravných zařízeních. „Co vás v těch Sborech vlastně naučili, Kovacsi?“

V tu chvíli mi to došlo. Na Harlanově světě je Kovacs velice běžné jméno. Všichni vědí, jak se vyslovuje. Tenhle chlápek to nevěděl. Mluvil afektovanou formou amangličtiny, kterou tam používají, a přesto moje jméno příšerně zkomolil a na konci vyslovil tvrdé „k“ místo slovanského „č“.

A měl jsem pocit, že na mně leží balvan.

Mým mlhou zahaleným vědomím proniklo poznání jako cihla tabulkou ledovaného skla.

Jiný svět.

Někde cestou Takeshiho Kovacse (d. č.) sebrali a dopravili ho sem. A protože Harlanův svět byl jedinou obyvatelnou biosférou v Glimmerském systému, znamenalo to, že šlo o mezihvězdnou teleportaci na –

Kam?

Zvedl jsem oči. Křiklavé neonové trubice zapuštěné do betonové střechy. Seděl jsem v otevřeném poklopu matného kovového válce a vypadal jako dávný letec, který se zapomněl předtím, než vyšplhal na palubu svého dvojplášťníku, obléct. Válec stál u zdi v řadě asi dvaceti dalších a nacházel se přímo naproti zavřeným dveřím z těžké oceli. Vzduch byl mrazivý a stěny nenatřené. Komu čest, tomu čest – na Harlanově světě jsou pouzdrovací místnosti alespoň vymalovány pastelovými barvami a jejich obsluha je příjemná. Koneckonců, předpokládalo se, že jste svůj dluh společnosti splatil. Umožnit vám

optimistický start do nového života je to nejmenší, co pro vás můžou udělat.

Slovo „optimistický“ ve slovníku postavy přede mnou nebylo. Byl to asi dva metry vysoký muž, který vypadal, jako by si předtím, než se mu naskytlo současné zaměstnání, vydělával na živobytí zápasením s levharty. Svaly na prsou a pažích se mu nadouvaly jako brnění a hlavu měl ostříhanou téměř dohola, takže na ní byla vidět dlouhá klikatá jizva, která se mu táhla k levému uchu. Na sobě měl volný černý oděv s epoletami a logem diskety na prsou. Jeho oči, stejně tmavé jako oblečení, mě chladně pozorovaly. Když mi pomohl posadit se, o pár kroků couvl – přesně podle příručky. Dělal to už dlouhou dobu.

Stiskl jsem si jednu nosní díрку a z druhé vysmrkal gel z tanku.

„Nechceš mi říct, kde jsem? Vyjmenovat mi moje práva nebo tak něco?“

„Kovacsi, právě teď nemáš *žádný* práva.“

Zvedl jsem oči a spatřil na jeho tváři křečovitý úsměv. Pokrčil jsem rameny a vyčistil si druhou nosní díрку.

„Nechceš mi říct, kde jsem?“

Na okamžik zaváhal, zadíval se na střechu protkanou neonovými trubicemi, jako by chtěl tu informaci, než mi ji sdělí, zjistit sám – a pak stejně jako já pokrčil rameny.

„Jistě. Proč ne? Seš v Bay City, kámo. V Bay City, na Zemi.“ Na tvář se mu opět vrátila napodobenina úsměvu. „V domově lidské rasy. Bud' vítán na nejstarším civilizovaným světě. Ta-dáda-da.“

„Drž se svého kopyta,“ řekl jsem mu vážně.

Lékařka mě vedla dlouhou bílou chodbou, jejíž podlaha nesla stopy po gumových kolečkách lehátek. Šla velice rychle a měl jsem co dělat, abych jí stačil. Až na šedivý ručník kolem boků jsem byl nahý a stále ze mě kapal gel. Chovala se profesionálně, ale cítil jsem, že je otrávená. V podpaží svírala sjetinu s dokumentací a vypadala, že je myšlenkami u jiných povinností. Přemítal jsem, kolik pozdrování za den absolvuje.

„Zítřka byste se měl snažit odpočívat,“ odříkávala. „Budete mít mírné bolesti, ale to je normální. Spánek to vyřeší. Když budete mít nějaké opakující se pot–“

„Já vím. Už jsem tím prošel.“

Na mluvení jsem neměl náladu. Právě jsem si vzpomněl na Sarah.

Zastavili jsme se u postranních dveří, na jejichž ledovaném skle bylo šablonou napsáno *Sprcha*. Lékařka mě zavedla dovnitř, zastavila se a chvíli mě pozorovala.

„A sprchovat se taky umím,“ ujistil jsem ji.

Přikývla. „Až budete hotový, na konci chodby je výtah. Vystupte na dalším podlaží. Jo, a čeká na vás policie. Chce s vámi mluvit.“

V příručce stojí, že lidé čerstvě stažení do pouzder nemají být vystavováni zátežovým situacím, ale zřejmě četla mou složku a usoudila, že setkání s policií je pro mě celkem běžná záležitost. Snažil jsem se uvažovat stejně.

„Co chtějí?“

„Nesdělili mi to.“ V těch slovech bylo slyšet zklamání. „Vaše pověst je zřejmě rychlejší než vy.“

„Zřejmě.“ Spontánně jsem roztáhl nový obličej do úsměvu. „Doktorko, ještě nikdy jsem tady nebyl. Myslím na Zemi. Ještě nikdy jsem se s vaší policií nesetkal. Měl bych se toho bát?“

Podívala se na mě a já si všiml výrazu, který se jí vkrádal do očí; směs strachu, údivu a pohrdání ke zkrachovalému lidskému reformátorovi.

„Vzhledem k tomu, co jste zač,“ pronesla nakonec, „bych spíš předpokládala, že se budou bát oni.“

„Chápu,“ pronesl jsem klidně.

Zaváhala a pak mávla rukou. „V šatně je zrcadlo,“ oznámila a odešla. Pohlédl jsem směrem k místnosti, kterou mi ukázala. Měl jsem pocit, že na zrcadlo ještě nejsem připravený.

Ve sprše jsem si tiše hvízdal, abych se zbavil pocitu znepokojení, a přejížděl si mýdlem a rukama po novém těle. Mým pouzderem byl asi čtyřicetiletý protektorátní model s postavou plavce a něčím, co připomínalo vojenské vylepšení nervové soustavy. S největší pravděpodobností šlo i o neurachemickou modernizaci. Sám jsem ji kdysi měl. V plicích jsem cítil napětí, podle kterého jsem poznal, že

můj předchůdce byl závislý na nikotinu, a na předloktí jsem objevil několik jizev. Kromě toho jsem ale nedokázal najít nic, na co bych si mohl stěžovat. Později přijdete na drobné závady a nedostatky, a pokud jste rozumný, jednoduše se s nimi smíříte. Každé pouzdro má svou minulost. Jestli vám ta věc nevyhovuje, vyměníte si ji v Synthetě nebo Fabrikonu. Umělých pouzder jsem si užil dost; velice často se používají pro svědky při soudních jednáních. Jsou levná, ale člověk má pocit, jako by žil sám v domě, kde táhne, a podle mých zkušeností nemají nikdy v pořádku chuťové obvody. Všechno, co jíte, nakonec chutná jako piliny na kari.

V šatně jsem našel letní oblek, složený na lavičce, a zrcadlo zabudované do zdi. Na hromádce s oblečením ležely jednoduché ocelové hodinky a pod nimi jsem spatřil obyčejnou bílou obálku, na které bylo úhledně napsáno mé jméno. Zhluboka jsem se nadechl a přistoupil k zrcadlu.

Tohle je vždycky ta nejnáročnější část. Už to dělám skoro dvacet let, a přesto se mnou vždycky zamává, když se podívám do zrcadla a zjistím, že na mě zírá naprosto cizí člověk. Je to, jako když vytahujete obrázek z hlubin autostereografu. Prvních pár vteřin jen vidíte, že se na vás oknem dívá někdo jiný. Pak, jako byste zaostřili, máte pocit, že rychle vplouváte za masku a s téměř hmatatelným ohromením přilnete k jejímu vnitřku. Jako by někdo přestříhl pupeční šňůru, ale místo aby vás dva oddělil, zrušil tím rozdílnost a najednou se prostě díváte na svůj odraz v zrcadle.

Stál jsem tam, utíral se ručníkem a zvykal si na svůj obličej. Byl to běloch, což pro mě byla změna, a zaplavil mě intenzivní pocit, že pokud v životě existuje cesta nejmenšího odporu, tenhle člověk jí nikdy nešel. Jeho tvář, dokonce i přes charakteristickou bledost způsobenou dlouhým pobytem v tanku, vypadala v zrcadle jako ošlehaná větrem. Byla samá vráska. Lemovaly ji husté, krátce ostříhané černé vlasy, protkané stříbrnými nitkami. Modré oči měly zkoumavý výraz a přes levé oko se táhla ošklivá klikatá jizva. Zvedl jsem levé předloktí, chvíli studoval příběh, který tam byl vepsán, a přemítal, jestli ty jizvy spolu souvisí.

Obálka pod hodinkami obsahovala list potištěného papíru. Počítačová sjetina. S ručně psaným podpisem. Velice starobylým.

No, teď jsi na Zemi. Na nejstarším civilizovaném světě.

Pokrčil jsem rameny, rychle přešel dopis očima, pak jsem se oblékl a uložil ho do saka nového obleku. Naposledy jsem se podíval do zrcadla, zapnul si nové hodinky a vydal se na schůzku s policií.

Bylo čtvrt na pět místního času.

Lékařka na mě čekala. Seděla za dlouhým zaobleným recepčním pultem a vyplňovala formuláře na monitoru. Vedle ní stál štíhlý, přísně vyhlížející muž v černém. V místnosti už nikdo další nebyl.

Rozhlédl jsem se a pak se opět zadíval na muže v černém.

„Vy jste od policie?“

„Policie je venku.“ Ukázal ke dveřím. „Tohle zařízení nespadá do jejich jurisdikce. Ke vstupu sem potřebují zvláštní povolení. Máme vlastní bezpečnostní službu.“

„Takže jste kdo?“

Podíval se na mě se stejnou směsicí pocitů jako lékařka dole ve sprše. „Warden Sullivan, ředitel Bay City Central, zařízení, které právě opouštíte.“

„Nezdá se, že byste byl z mého odchodu nadšenej.“

Sullivan mě probodl pohledem. „Jste recidivista, Kovacsi. Ještě nikdy jsem se nesetkal s tím, že by se plývalo tak kvalitními pouzdry na lidi, jako jste vy.“

Dotkl jsem se dopisu v náprsní kapse. „Naštěstí pro mě je pan Bancroft jiného názoru. Zdá se, že pro mě posílá limuzínu. Ta už stojí taky venku?“

„Nedíval jsem se.“

Někde na recepčním pultu cinknul poslední odstavec dokumentu. Lékařka dopsala zprávu. Odtrhla stočený okraj sjetiny, na několika místech ji podepsala a podala ji Sullivanovi. Ředitel se sklonil nad formulářem, s přimhouřenýma očima ho zkontroloval, pak ho také podepsal a podal mi ho.

„Takeshi Lve Kovacsi,“ pronesl a vyslovil mé jméno stejně špatně jako jeho zaměstnanec v místnosti s tanky. „Z moci mně svěřené Justičním zákonem Spojených národů vás na základě nájemní smlouvy s Laurenssem J. Bancroftem propouštím na dobu o

maximální délce šesti týdnů. Po jejím uplynutí bude vaše podmíněčné propuštění opět zváženo. Prosím, tady se podepište.“

Uchopil jsem pero a vedle ředitelova prstu jsem napsal rukopisem někoho jiného své jméno. Sullivan odtrhl vrchní a spodní část kopie a růžovou mi podal. Lékařka mu podala druhý list papíru.

„Tohle je prohlášení lékařky, které potvrzuje, že jsme Takeshiho Kovacse (d. č.) obdrželi z harlanského nápravného zařízení v pořádku a následně mu poskytli toto pouzdro. Sledoval jsem to na vlastní oči prostřednictvím obrazovky s uzavřeným okruhem. Kopie kompaktního disku s podrobnostmi přenosu a technickými údaji tanku je přiložena. Prosím, podepište to.“

Zvedl jsem oči a marně pátral po kamerách. Nemělo cenu se dohadovat. Podruhé jsem naškrábal své jméno.

„Tohle je kopie nájemní smlouvy, kterou musíte dodržovat. Pečlivě si ji prosím přečtete. Pokud některý z těch bodů porušíte, budete okamžitě vrácen do skladiště, abyste si buď zde, nebo v jiném zařízení dle výběru ministerstva spravedlnosti odpykal celou dobu svého trestu. Rozumíte těmto podmínkám a souhlasíte, že je budete dodržovat?“

Vzal jsem dokument do ruky a rychle ho přelétl očima. Byla to standardní záležitost. Upravená verze dohody o podmíněčném propuštění, kterou jsem na Harlanově světě už párkrát podepisoval. Jazyk byl trochu škrobenější, ale obsah stejný. Jiným slovem blbost. Bez mrknutí oka jsem ji podepsal.

„Tak dobře.“ Zdálo se, že Sullivan trochu roztál. „Máte obrovské štěstí, Kovacsi. Nepromarněte příležitost, která se vám naskytla.“

Copak je ta věta nikdy neomrzí?

Beze slova jsem sbalil svoje dokumenty a nacpal si je do náprsní kapsy k dopisu. Právě když jsem se otáčel k odchodu, lékařka vstala a podala mi bílou kartičku.

„Pane Kovacsi.“

Zastavil jsem se.

„S adaptací byste neměl mít vážnější problémy,“ pronesla. „Tohle je zdravé tělo a vy jste na pouzdrování zvyklý. Kdyby se však nějaké zásadnější potíže vyskytly, zavolejte mi na tohle číslo.“

Natáhl jsem ruku a se strojovou přesností, které jsem si dřív nevšiml, kartičku uchopil. Neurachem se aktivoval. Zasunul jsem navštívenku do stejné kapsy jako dokumenty, beze slova jsem se otočil, přešel recepci a otevřel dveře. Možná to bylo nezdvořilé, ale měl jsem dojem, že v téhle budově si zatím moji vděčnost nikdo nezasloužil.

Máte obrovské štěstí, Kovacsi. Jistě. Sto osmdesát světelných let od domova, v těle jiného muže na základě šestitýdenní smlouvy o pronájmu. Dopravili mě sem, abych vykonal práci, které by se místní policie nedotkla ani bodákem. Podělej to a vrátíš se do skladu. Měl jsem takové štěstí, že když jsem vyšel ze dveří, málem jsem si začal zpívat.

Kapitola druhá

Venkovní hala byla obrovská a opuštěná. Silně mi připomínala nádražní halu doma v Millsportu. Pod šikmou střechou z dlouhých průhledných panelů se v odpoledním slunci leskla dlažba z tvrzeného skla jantarové barvy. Několik dětí si hrálo s automatickými dveřmi u východu a podél jedné stěny se pomalu sunul osamělý úklidový robot. Nic jiného se nehýbalo. Na oblýskaných lavičkách ze starého dřeva posedávali lidé a mlčky čekali na své přátele nebo rodinu, až se vrátí z vyhnanství upraveného uhlíku.

Nádraží.

Ti lidé své drahé v nových pouzdrech nepoznají. Poznání zůstane na těch, kteří se vracejí domů, a těm, kteří na ně čekali, kalí radost z opětovného setkání děsivá obava, jakou tvář a tělo se budou muset naučit milovat. Nebo je možná dělilo několik generací a čekali na příbuzné, kteří pro ně nebyli ničím víc než matnou vzpomínkou z dětství nebo rodinnou legendou. Poznal jsem ve Sborech jednoho chlapíka, Murakamiho, který čekal na propuštění pradědečka uloženého do skladiště před více než sto lety. Dorazil do Newpestu s litrem whisky a kulečnickovým tágem na uvítanou. Celé dětství mu totiž vyprávěli historky o tom, že pradědeček kraloval kanagawským biliárovým hernám. Pradědečka uskladnili, ještě než se Murakami narodil.

Spatřil jsem svůj uvítací výbor, jakmile jsem sešel po schodišti do haly. Kolem jedné lavičky postávaly tři vysoké siluety, nervózně přešlapovaly v šikmých slunečních paprscích a vířily chuchvalce prachu na podlaze. Čtvrtá postava seděla, ruce měla založené v podpaží a nohy natažené před sebou. Všichni čtyři měli na očích zrcadlové sluneční brýle, takže z dálky vypadali naprosto stejně.

Mířil jsem už k východu a ani mě nenapadlo, abych zatočil směrem k nim. Došlo jim to teprve v okamžiku, když jsem byl v polovině haly. Dva z nich se s klidem kočkovitých šelem, které

dostaly nedávno nažrat, dali do pohybu, aby mě zadrželi. Robustní, drsně vyhlížející muži s pečlivě upravenými červenými kohouty na hlavě mi pár metrů přede mnou zastoupili cestu, takže jsem se musel buď zastavit, nebo je obloukem obejít. Zastavil jsem se. Když chcete zdrhnout místním poldům a jste tu cizinec, navíc v novém pouzdru, nemáte příliš velkou šanci. Pokusil jsem se o svůj druhý dnešní úsměv.

„Můžu pro vás něco udělat?“

Starší z těch dvou mi ledabyly zamával odznakem před obličejem a pak ho schoval, jako by ho mohl čerstvý vzduch poničit.

„Bayská policie. Chce s vámi mluvit poručík.“ Ta věta zněla useknutě, jako by bojoval s nutkáním dodat na konci nějaký přídomek. Pokusil jsem se nasadit výraz, jako bych se rozmýšlel, jestli s nimi mám jít, nebo ne, ale dostali mě a dobře to věděli. Když jste z tanku venku teprve hodinu, nevíte o svém novém těle dost na to, abyste se s ním zapletli do rvačky. Zahnal jsem vzpomínky na Sařinu smrt a nechal se odvést k sedícímu poldovi.

Poručík byla žena kolem pětatřiceti. Pod zlatými koly slunečních brýlí jsem spatřil lícní kosti, které zdědila po nějakém americko-indiánském předkovi, a široká ústa, která se právě ironicky usmívala. Sluneční brýle jí seděly na nose, kterým by člověk mohl otvírat konzervy. Krátké, rozčuchané vlasy, které jí lemovaly obličej, trčely vpředu jako bodliny. Na sobě měla o pár čísel větší vojenskou bundu, ale podle dlouhých nohou v černých kalhotách, které z ní vykukovaly, bylo zřejmé, že je štíhlá. Než promluvila, skoro minutu mě se založenýma rukama pozorovala.

„Kovacs, že?“

„Ano.“

„Takeshi Kovacs?“ Její výslovnost byla dokonalá. „Z Harlanova světa? Millsport přes nápravný zařízení v Kanagawě?“

„Víte co, až řeknete něco špatně, tak vás opravím.“

Poručík se odmlčela a dlouho si mě prohlížela. Pak povytáhla jednu ruku v podpaží a zamyšleně ji studovala.

„Máte na tenhle druh humoru povolení, Kovacsi?“

„Omlouvám se. Nechal jsem ho doma.“

„A co vás přivádí na Zemi?“

Netrpělivě jsem mávl rukou. „Určitě už všechno víte, jinak byste tady nebyli. Chcete mi něco říct, nebo jste si s sebou ty maníky přivedla kvůli studijním účelům?“

Ucítil jsem, jak mě někdo chytil nad loktem, a napnul jsem se. Poručík udělala sotva postřehnutelný pohyb hlavou a polda za mými zády mě zase pustil.

„Uklidněte se, Kovacsi. Jen si tady chvilku popovídáme. Jo, vím, že si vás najal Laurens Bancroft. Abych řekla pravdu, jsem tady, abych vám nabídla svezení do Bancroftovy rezidence.“ Náhle se posadila rovně a zvedla se. Když se postavila, byla téměř stejně vysoká jako moje nové pouzdro. „Jsem Kristin Ortegová, Oddělení organického poškození. Bancroft byl můj případ.“

„Byl?“

Přikývla. „Případ je uzavřen, Kovacsi.“

„To je varování?“

„Ne, jen holej fakt. Jasná a uzavřená sebevražda.“

„Bancroft si to zřejmě nemyslí. Tvrdí, že ho někdo zavraždil.“

„Jo, taky jsem to slyšela.“ Ortegová pokrčila rameny. „No, na to má právo. Myslím, že takovej člověk dokáže asi jen těžko uvěřit, že si sám ustřelí hlavu.“

„Jakej člověk?“

„Ale no tak –“ Zarazila se a lehce se na mě usmála. „Promiňte, pořád na to zapomínám.“

„Zapomínáte na co?“

Další odmlka, ale tentokrát mi připadalo, že poprvé za celou dobu naší krátké známosti je Kristin Ortegová vyvedená z míry. Když opět promluvila, měla v hlase jistou váhavost. „Že nejste odtud.“

„Takže?“

„Takže každéj odsud by věděl, co je Laurens Bancroft zač. To je všechno.“

Fascinován tím, že se někdo snaží tak neobratně lhát naprosto cizímu člověku, jsem se ji pokusil uklidnit. „Boháč,“ zariskoval jsem. „Vlivnej člověk.“

Lehce se usmála. „Uvidíte. Takže chcete, abysme vás k němu odvezli, nebo ne?“

V dopise, který jsem měl v kapse, stálo, že na mě bude před halou čekat šofér. O policii se Bancroft nezmínil ani slovem. Pokrčil jsem rameny.

„Nabídku ke svezení jsem ještě nikdy neodmítl.“

„Dobře. Pak tedy půjdeme?“

Jako osobní strážci mě doprovodili ke dveřím a se zakloněnou hlavou a pátravým pohledem za brýlemi z nich vyšli přede mnou ven. Ortegová a já jsme prošli východem současně a na tvář mi dopadly teplé sluneční paprsky. Přimhouřil jsem oči proti jasnému světlu a za skutečnými ostnatými dráty na opačné straně zanedbané přistávací plochy jsem rozeznal hranaté budovy. Byly to sterilní, našedlé stavby, které s velkou pravděpodobností pocházely z doby před miléníem. Mezi monotónními stěnami jsem zahlédl úseky šedého železného mostu, který končil v místech, kam jsem nedohlédl. Na přistávací ploše stála v křivolakých řadách podobně jednotvárná sbírka vzdušných a pozemních vozidel. V prudkém poryvu větru jsem ucítil slabou vůni kvetoucího býlí, které rostlo v prasklinách na přistávací ploše. Z dálky jsem slyšel důvěrně známé hučení dopravy, ale všechno ostatní mi připomínalo kulisy z historického dramatu.

„... a říkám vám, že existuje pouze *jediný* soudce! Nevěřte vědcům, když vám tvrdí...“

Když jsme scházeli po venkovním schodišti, zatahal nás za uši pískot mizerně fungujícího zesilovače. Rozhlédl jsem se po přistávací ploše a spatřil dav lidí shromážděných kolem černě oblečeného muže na přepravce. Nad hlavami posluchačů se vlnily holografické poutače.

Ne rezoluci 653!!

Jen *Bůh* může vzkřísit!!

T. D. Č. = S. M. R. T.

Řečníka přehlušil jásot.

„Co to je?“

„Katolíci,“ pronesla Ortegová a rty se jí zvlhnily v úsměvu. „Stará náboženská sekta.“

„Opravdu? Nikdy jsem o nich neslyšel.“

„Ne. Ani jste nemohl. Nevěří, že můžete digitalizovat lidskou bytost, aniž by ztratila duši.“

„Pak to není moc rozšířená víra.“

„Jen na Zemi,“ opáčila kysele. „Myslím, že Vatikán – to je sídlo jejich církve – financoval několik kryogenických vesmírných lodí k Starfallu a Latimeru –“

„Na Latimeru jsem byl a s ničím podobným jsem se tam nesetkal.“

„Ty lodě odletěly na přelomu století, Kovacsi. Dostanou se tam nejdřív za několik desítek let.“

Obešli jsme hlouček a jedna mladá žena s vlasy přísně staženými v týle ke mně napřáhla ruku s letákem. Ten pohyb byl tak nečekaný, že aktivoval neustálené reflexy mého pouzdra, a než jsem se ovládl, zvedl jsem ruku na obranu. Žena mě přejela zkoumavým pohledem a já si leták s uklidňujícím úsměvem vzal.

„Nemají právo,“ pronesla ta žena.

„Ehm, souhlasím...“

„Jen Pán může spasit vaši duši.“

„Já –“ Ale to už mě Kristin Ortegová vzala za loket a energicky kormidlovala pryč způsobem, který naznačoval dlouholetou praxi. Zdvůřile, ale rozhodně jsem její ruku setřásl.

„Copak spěcháme?“

„Myslím, že oba máme jiný povinnosti,“ ucedila a ohlédla se na kolegy, kteří měli sami plné ruce práce s odmítáním letáků.

„Třeba jsem si s ní chtěl promluvit.“

„Ano? Spíš jsem měla pocit, že ji chcete podříznout.“

„To dělá to pouzdro. Myslím, že má nějakou neurachemickou úpravu, a ona ji aktivovala. Víte, většina lidí několik hodin po stažení odpočívá. Jsem trochu nervózní.“

Zíral jsem na leták v rukou. **Může stroj spasit vaši duši?** – ptal se mě rétoricky. Slovo „stroj“ bylo vytištěno archaickým počítačovým písmem. „Duši“ tvořila proměnlivá stereografická písmena, která tančila po celé stránce. Otočil jsem leták a přečetl si odpověď.

Ne!!!!

„Takže dočasná kryogenická suspenze je v pořádku, ale transport digitalizovaného člověka ne. Zajímavý.“ Zadíval jsem se zpátky na zářivé poutače a zamyslel se.

„Co je to Rezoluce 653?“

„To je precedens, kterej právě projednává Soud Spojených národů,“ pronesla Ortegová stručně. „Kancelář veřejného bayského žalobce chce předvolat jednu katoličku, která je ve skladovacím zařízení. Klíčová svědkyně. Vatikán tvrdí, že je už mrtvá a v rukou Božích. Říkají tomu rouhání.“

„Chápu. Takže vy máte v tomhle případě jasno.“

Ortegová se zastavila a otočila se ke mně.

„Kovacsi, já tyhle zatracený cvoky nenávidím. Skoro dva a půl tisíce let nás utiskovali. Mají na svědomí víc utrpení než jakákoli jiná organizace v dějinách. Proboha, svým přívržencům dokonce ani nedovolí používat *antikoncepci* a během posledních pěti set let bojkotovali všechny významnější objevy v oblasti medicíny. V jejich prospěch se dá prakticky říct jen to, že tahle věc s t. d. č. jim zabránila, aby se rozšířili mezi zbytkem lidstva.“

Ukázalo se, že se povezu otlučeným, nicméně frajerským letounem Lockheed-Mitoma, který byl podle všeho vyvedený v barvách policie. Létal jsem na Lock-Mitech na Sharyi, ale ty byly celé černé, aby se nedaly zachytit radarem. Ve srovnání s tím působily červené a bílé pruhy na tomhle letounu výstředním dojmem. Pilot ve stejných slunečních brýlích, jako měla skupinka Ortegové, seděl nehybně v kokpitu. Padací dvířka do břicha letounu už byla zvednutá. Když jsme vyšplhali na palubu, Ortegová zabušila na jejich okraj a turbíny se tiše probudily k životu.

Pomohl jsem jednomu mohykánovi dvířka zavřít, přidržel jsem se při startu, abych neupadl, a zamířil k sedadlu u okna. Zatímco jsme spirálovitě stoupali vzhůru, natáhl jsem krk, aby se mi dav dole neztratil z dohledu. Letoun po asi stometrovém stoupání zamířil vpřed a lehce sklonil předeek. Když jsem se uvelebil v náruči samotvarovacího sedadla, všiml jsem si, že mě Ortegová pozoruje.

„Pořád zvědavěj, co?“ poznamenala.

„Připadám si jako turista. Odpovíte mi na něco?“

„Jestli to dokážu.“

„No, když ti lidi nepoužívají antikoncepci, pak jich musí být obrovský množství. A Země právě nevypadá jako mraveniště, takže... Jak to, že tu nevládnou oni?“

Ortegová a její muži se kysele usmáli. „Uskladnění,“ pronesl mohykán po mé levici.

Plácl jsem se dlaní do šíje a pak mě napadlo, jestli tady to gesto používají. Je to sice místo, kde se nachází korová báze, ale kulturní zvláštnosti takhle vždycky nefungují.

„Uskladnění. Samozřejmě.“ Rozhlédl jsem se po jejich tvářích. „Copak pro ně neexistuje výjimka?“

„Ne.“ Z nějakého důvodu mi připadalo, že nás tahle malá výměna názorů sblížila. Uvolnili se. Stejný mohykán mi to vysvětlil podrobněji. „Deset let nebo tři měsíce, pro ně je to totéž. Pokaždý trest smrti. Nikdy ze skladiště nevylezou. Roztomilý, že?“

Přikývl jsem. „Moc šikovný. Co se stane s jejich těly?“

Muž naproti mně udělal výmluvné gesto. „Prodají se, použijou se k transplantacím. To záleží na rodině.“

Odvrátil jsem se a zadíval se z okna.

„Stalo se něco, Kovacsi?“

Otočil jsem se k Ortegové a vykouzčil na tváři úsměv. Měl jsem pocit, že už mi usmívání celkem jde.

„Ne, ne. Jen jsem přemýšlel. Připadám si jako na jiný planetě.“

To je odbouralo.

Suntouch House
2. říjen

Takeshi-sane,

až obdržíte tento dopis, budete pravděpodobně poněkud dezorientovaný. Upřímně se vám za to omlouvám, ale ujistili mě, že díky tréninku, kterým jste prošel ve Vyslaneckých sborech, tuhle situaci zvládnete. Stejně tak ujišťuji já vás, že bych vás ničemu takovému nevystavoval, kdybych sám nebyl v zoufalé situaci.

Jmenuji se Laurens Bancroft. Vzhledem k tomu, že pocházíte z kolonií, vám to asi nic neříká. Postačí, když budete vědět, že jsem tady na Zemi bohatý a vlivný člověk, což současně znamená, že mám

spoustu nepřátel. Před šesti týdny jsem byl zavražděn a policie se svévolně rozhodla uzavřít tento zločin jako sebevraždu. Protože vrahové nakonec neuspěli, předpokládám, že se o to pokusí znovu, a vzhledem k postoji policie se jim to tentokrát zřejmě podaří.

Asi se budete divit, jak to celé souvisí s vámi a proč vás vytáhli ze skladovacího zařízení a teleportovali sto osmdesát šest světelných let daleko kvůli takové bezvýznamné místní záležitosti. Moji právníci mi poradili, abych si najal soukromého detektiva, ale vzhledem ke svému významnému postavení v celosvětové společnosti nemohu nikomu odsud důvěřovat. Vaše jméno jsem získal od Reileen Kawaharové, pro kterou, jak jsem se dozvěděl, jste před osmi lety pracoval na Novém Pekingu. Vyslanecké sbory vás objevily v Kanagawě dva dny poté, co jsem je požádal, aby vypátraly místo vašeho pobytu, nicméně pokud jde o vaše propuštění a následné aktivity, nemohly mi nabídnout žádné záruky. Pochopil jsem, že jednáte na vlastní pěst.

Podmínky, za kterých jste byl propuštěn, jsou tyto:

Jste zavázán pro mě pracovat po dobu šesti týdnů s tím, že pokud to bude nutné, mohu smlouvu na konci této doby prodloužit. Během těchto týdnů vám budu hradit veškeré přiměřené výdaje související s vyšetřováním. Navíc vám na tu dobu zaplatím pronájem pouzdra. V případě, že vyšetřování dotáhnete úspěšně do konce, bude zbývající část vašeho trestu v nápravném zařízení v Kanagawě – sto sedmáct let a čtyři měsíce – anulována a budete okamžitě dopraven zpět na Harlanův svět v pouzdře, které si vyberete. Pokud se rozhodnete jinak, zavazuji se, že splatím hypotéku na vaše současné pouzdro tady na Zemi a můžete se stát naturalizovaným občanem Spojených národů. V obou případech vám bude na účet připsána částka 100 000 SN dolarů nebo její ekvivalent v jiné měně.

Věřím, že jsou tyto podmínky velkorysé, ale měl bych dodat, že nepatřím k lidem, se kterými je radno si zahrávat. V případě, že vaše vyšetřování skončí neúspěchem a zabijí mě nebo se pokusíte o útěk či vyhnout se podmínkám naší smlouvy, pronájem pouzdra bude okamžitě ukončen a vy budete vrácen do skladiště, abyste si odpýkal zbytek svého trestu tady na Zemi. K tomuto trestu vám mohou být přičtena další provinění, kterých se zde dopustíte. Kdybyste se

rozhodl mou smlouvu hned od začátku neakceptovat, budete také okamžitě vrácen do skladiště, nicméně v tomto případě vám nemohu zaručit transport zpět na Harlanův svět.

Doufám, že budete pohlížet na tuto smlouvu jako na příležitost a mou nabídku přijmete. A protože doufám, že se tak stane, posílám šoféra, který vás ze skladovacího zařízení vyzvedne. Jmenuje se Curtis a patří k mým nejdůvěryhodnějším zaměstnancům. Bude na vás čekat v propouštěcí hale.

Těším se na naše setkání v Suntouch House.

*S pozdravem
Laurens J. Bancroft*

Kapitola tři

Suntouch House měl výstižné jméno. Z Bay City jsme asi hodinu a půl letěli podél pobřeží na jih, než mě změna obrátek motoru upozornila, že se blížíme k místu určení. Slunce právě zapadalo do moře a okny na pravé straně proudilo do kabiny teplé zlatavé světlo. Když jsme začali klesat, vykoul jsem ven. Vlny pod námi připomínaly rozžhavenou měď a vzduch nad nimi měl průzračně jantarovou barvu. Měl jsem pocit, jako bychom přistávali do sklenice medu.

Když se letoun v oblouku naklonil na stranu, naskytl se mi pohled na Bancroftův pozemek. Od moře se táhly pečlivě udržované plochy zeleně a šterku a obklopovaly rozlehlé sídlo se střechou z pálených tašek, které bylo tak velké, že by se do něj vešla malá armáda. Rezidence měla bílé stěny, korálově červenou střechu a armádu, pokud existovala, nebylo nikde vidět. Bancroftův bezpečnostní systém byl velice nenápadný. Když jsme klesli níž, rozeznal jsem podél jedné hranice parcely diskrétní opar elektrického plotu. Tak jemný, že nerušil výhled z domu. Hezké.

Necelých deset metrů nad jedním dokonalým trávníkem zatáhl pilot prudce – alespoň podle mě – za přistávací brzdu. Letoun se roztrásl a tvrdě přistál mezi odletujícími drny.

Vrhl jsem na Ortegovou vyčítavý pohled, ale ta ho ignorovala. Energicky otevřela dvířka a vylezla ven. Za okamžik jsem stál na poničeném trávníku vedle ní. Špičkou jedné boty jsem šťouchl do vytrhané trávy a přes řev turbín vykřikl: „O co tady šlo? Vaši lidi se na Bancrofta nasrali jen proto, že nevěří vlastní sebevraždě?“

„Ne.“ Ortegová studovala dům před námi, jako by uvažovala, jestli se sem nemá přistěhovat. „Ne, proto jsme se na Bancrofta nenaštvali.“

„Tak teda proč?“

„Vy jste detektiv.“

Z bočních dveří domu se vynořila mladá žena s tenisovou raketou v ruce a vydala se přes trávník naším směrem. Když byla asi dvacet metrů od nás, zastavila se, vsunula si raketu do podpaží a přiložila si ruce k ústům jako amplion.

„Vy jste Kovacs?“

Byla krásná způsobem, jako by z ní sálalo slunce, moře a písek, a sportovní šortky a tílko ten dojem ještě podtrhovaly. Když se pohnula, o ramena se jí otřely zlatavé vlasy a při výkřiku jsem spatřil záblesk oslnivě bílých zubů. Na čele měla čelenku, na rukou potítka – a podle kapiček na čele je neměla pro parádu. Měla půvabné svalnaté nohy, a když zvedla ruku, objevil se na ní solidní biceps. Látku tílka jí napínalo bujné poprsí. Blesklo mi hlavou, jestli je to tělo její.

„Ano,“ zavolal jsem nazpátek. „Takeshi Kovacs. Dneska odpoledne mě propustili.“

„Před halou na vás měl čekat šofér.“ Znělo to jako výčitka. Rozhodil jsem ruce.

„Ano.“

„Ne *policie*.“ Pohnula se dopředu a upírala oči převážně na Ortegovou. „Vy. Vás znám.“

„Poručík Ortegová,“ pronesla Ortegová, jako by byla na zahradním večírku. „Bay City, Oddělení organického poškození.“

„Jo. Už si vzpomínám,“ pronesla plavovláska nepřátelským tónem. „To byla zřejmě vaše práce, že našeho šoféra zadrželi kvůli nějakému zinscenovanému obvinění ohledně emisí.“

„Ne, to bude mít na svědomí dopravní policie, madam,“ odpověděla vyšetřovatelka zdvořile. „Tohle oddělení nespadá do mé pravomoci.“

Žena před námi se ušklíbala.

„Samozřejmě, poručíku. A určitě tam nepracuje ani žádný váš známý,“ poznamenala ironicky. „Do západu slunce ho totiž budou muset propustit.“

Nenápadně jsem se podíval na Ortegovou, abych viděl její reakci, ale žádnou jsem nespatriřil. Na ostřížím profilu se nepohnul jediný sval. Pak upoutal mou pozornost úšklebek druhé ženy. Byl ohavný a patřil na mnohem starší obličej.

Vzadu u domu jsem zahlédl dva statné muže se samopalem přes rameno. Stáli pod střešním převisem a od chvíle, kdy jsme dosedli na trávník, z nás nespustili oči. Teď však pomalu vyšli ze stínu a vydali se naším směrem. Podle toho, jak se mladé ženě rozšířily oči, jsem usoudil, že je přivolala vnitřním mikrofonem. Chytré. Na Harlanově světě mají lidé stále trochu odpor k zavádění podobných technických zařízení do těla, ale na Zemi je to zřejmě jinak.

„Nejste tady vítaná, poručíku,“ pronesla mladá žena mrazivým tónem.

„Právě odcházím, madam,“ odpověděla příkře Ortegová. Nečekaně mě poplácala po rameni a pomalým tempem zamířila zpátky k letounu. V polovině cesty se zničehonic zastavila a otočila se.

„Kovacsi. Málem jsem zapomněla. Tohle budete potřebovat.“

Zalovila v náprsní kapse a hodila mi krabičku. Automaticky jsem ji chytil a podíval se na ni. Cigarety.

„Ještě se uvidíme.“

Vyhoupla se na palubu letounu a zabouchla za sebou dvířka. Přes sklo jsem viděl, že se na mě dívá. Letoun se obrátil na západ směrem k oceánu, a když se na plný záběr vznesl, poničil půdu pod sebou a vyryl do trávníku hlubokou brázdu. Sledovali jsme ho, dokud nám nezmizel z očí. „Okouzlující,“ pronesla žena vedle mě, spíš pro sebe.

„Paní Bancroftová?“

Otočila se. Podle jejího výrazu jsem nebyl o moc vítanější než Ortegová. Když viděla, jak mě kamarádsky poplácala po rameni, rty se jí nesouhlasně stáhly.

„Manžel pro vás poslal vůz, pane Kovacsi. Proč jste na něj nepočkal?“

Vytáhl jsem Bancroftův dopis. „Píše se tu, že na mě bude čekat před halou. Nečekal.“

Pokusila se mi dopis vytrhnout, ale já ho zvedl z jejího dosahu. Zadívala se na mě, zrůžovělá, se zvedajícími se a klesajícími nadry, která rozptylovala mou pozornost. Když je tělo uloženo do tanku, produkce hormonů pokračuje stejným způsobem, jako byste spali. Okamžitě jsem ucítil, že dostávám erekci jako plná požární hadice.

„Měl jste počkat.“

Harlanův svět, vybavilo se mi najednou, má přitažlivost asi 0,8 g. Okamžitě jsem na sobě zase ucítil neskutečnou tíhu. Prudce jsem vydechl stlačený vzduch.

„Paní Bancroftová, kdybych počkal, ještě pořád bych tam byl. Co kdybychom šli dovnitř?“

Trochu vykulila oči a náhle jsem v nich spatřil, jak stará ve skutečnosti je. Pak sklopila zrak a ovládla se. Když znovu promluvila, měla mnohem příjemnější hlas.

„Omlouvám se, pane Kovacsi. Chovala jsem se nezdvořile. Policie, jak víte, nám není nakloněná. Ta záležitost nás nesmírně rozrušila a všichni jsme stále trochu podráždění. Určitě si dokážete představit –“

„Nemusíte mi to vysvětlovat.“

„Ještě jednou se omlouvám. Obvykle se takhle nechovám. Nikdo z nás.“ Učinila rukou půlkruh, jako by chtěla říct, že by dva ozbrojení strážci za jejími zády jinak drželi pugéty. „Prosím, přijměte mou omluvu.“

„Samozřejmě.“

„Manžel na vás čeká v obývacím pokoji. Hned vás k němu zavedu.“

Dům byl světlý a vzdušný. U dveří verandy stála služebná a beze slova převzala od paní Bancroftové tenisovou raketu. Kráčeli jsme mramorovou chodbou s obrazy na stěnách, které podle mého neškoleného názoru vypadaly starobyle. Skici Gagarina a Armstronga, empathistické ztvárnění Konráda Harlana a Angin Chandrové. Na konci této galerie stálo na podstavci něco, co vypadalo jako štíhlý strom vyrobený z rozpraskaného červeného kamene. Zastavil jsem se před ním a paní Bancroftová se ke mně musela vrátit z uličky vlevo, do které právě zabočila.

„Líbí se vám?“ zeptala se.

„Moc. To je z Marsu, že?“

Koutkem oka jsem zaregistroval, že se její výraz změnil. Znovu mě hodnotila. Otočil jsem se a podíval se jí přímo do očí.

„Překvapil jste mě,“ pronesla.

„Často lidi překvapuju. Někdy taky dělám přemety.“

Zkoumavě se na mě podívala. „Vy opravdu víte, co to je?“

„Popravdě řečeno, nevím. Kdysi jsem se zajímal o strukturální umění. Rozeznám ten šutr od obrazu, ale...“

„Je to zpívající kámen.“ Natáhla kolem mě ruku a přejela prsty po jedné vztyčené větvi. Věc tiše vzdychla a ve vzduchu jsem ucítil vůni třešní a muškátu.

„Je to živý?“

„To nikdo neví.“ V hlase měla náhle nadšení, díky kterému mi byla mnohem sympatičtější. „Na Marsu rostou do stometrové výšky a u základny jsou někdy široké jako tenhle dům. Jejich zpěv se nese kilometry daleko. A jejich vůně také. Podle erozivních struktur se domníváme, že většina z nich je přinejmenším deset tisíc let stará. Tenhle pravděpodobně pochází teprve z doby, kdy byla založena Římská říše.“

„Určitě to bylo neskutečně drahý. Dopravit ho na Zemi myslím.“

„Peníze nehrály roli, pane Kovacsi.“ Opět nasadila odtažitý výraz. Nejvyšší čas pokračovat v cestě.

Rychlým tempem jsme prošli levou chodbou, možná proto, abychom vykompenzovali neplánovanou zastávku. Při každém kroku se paní Bancroftová zhoupala prsa pod tenkým tílkem a já se zarputile soustředil na umění na protější straně chodby. Další empathistické dílo, Angin Chandrová se štíhlou rukou položenou na vztyčeném falu rakety. Moc mi to nepomohlo.

Obývací pokoj se nacházel na konci západního křídla. Paní Bancroftová otevřela nenápadné dřevěné dveře, a jakmile jsme vstoupili dovnitř, oslepilo nás slunce.

„Laurensi. Tohle je pan Kovacs.“

Zvedl jsem ruku, abych si zastínil oči, a zjistil, že obývací pokoj má vyvýšené podlaží s posuvnými dveřmi, které vedou na terasu. O zábradlí terasy se opíral muž. Určitě nás slyšel vejít; když na to přijde, určitě slyšel přiletět policejní letoun a věděl, co to znamená, ale zůstal na terase a díval se dál na moře. Když se člověk vrátí ze světa mrtvých, někdy se tak chová. Nebo to byla jen arogance. Paní Bancroftová na mě kývla a po několika schodech, vyrobených ze stejného dřeva jako dveře, jsme vyšli nahoru. Poprvé jsem si všiml,

že stěny pokoje jsou od stropu k podlaze obložené knihami. Slunce vrhalo na jejich hřbety rovnoměrné oranžové světlo.

Když jsme vyšli na terasu, Bancroft se k nám otočil. V ruce držel zavřenou knihu a prsty měl vsunuté mezi stránky.

„Pane Kovacsi.“ Přendal si knihu do levičky a podal mi ruku. „Jsem rád, že vás konečně poznávám. Jak se vám líbí nové pozdrů?“

„Je skvělý. Pohodlný.“

„Ano, osobně jsem do toho příliš nezasahoval, ale dal jsem pokyn svým právníkům, aby pro vás našli něco... vhodného.“ Obrátil se zpátky k zábradlí, jako by hledal na obzoru letoun Ortegové. „Doufám, že se k vám policie nechovala příliš komisi.“

„Ani ne.“

Bancroft vypadal jako Muž, který četl. Oblíbená harlanská experiová hvězda Alain Marriott se proslavila ztvárněním mladého mužného quellistického filozofa, který otřese krutou tyraníí v počátečních letech kolonizace. Je diskutabilní, nakolik přesně to Quellisty vystihuje, ale je to dobrá experia. Viděl jsem ji dvakrát. Bancroft vypadal jako starší verze Marriotta v téhle roli. Byl štíhlý, elegantní, s hustými ocelově šedivými vlasy, které nosil stažené do koňského ohonu, a tvrdýma černýma očima. Kniha v jeho ruce a police kolem působily jako naprosto přirozený doplněk inteligence, která mu vyzařovala z očí.

Bancroft se dotkl manželčina ramene s lhostejností, která mě v mém současném stavu málem rozbřečela.

„Byla to zase ta žena,“ pronesla paní Bancroftová. „Poručík Ortegová.“

Bancroft přikývl. „Nedělej si starosti, Miriam. Jen slídí kolem. Varoval jsem je, že to udělám, ale ignorovali mě. No, teď je pan Kovacs tady a konečně mě berou vážně.“

Otočil se ke mně. „Policie mi s tou záležitostí moc nepomohla.“

„Jo. Proto jsem zřejmě tady.“

Zatímco jsme pozorovali jeden druhého, snažil jsem se rozhodnout, jestli se na toho muže zlobím. Táhl mě přes polovinu kolonizovaného vesmíru, nacpal mě do nového těla a nabídl mi obchod postavený tak, že jsem ho nemohl odmítnout. Tohle boháči

dělají. Mají moc a nevidí důvod, proč ji nepoužívat. Lidé jsou jen zboží, jako všechno ostatní. Uskladni je, transponuj je, stáhni je. Dole se, prosím, podepiš.

Na druhé straně ještě nikdo v Suntouch House nevyslovil mé jméno špatně a já skutečně neměl na vybranou. A pak tu byly ty peníze. Sto tisíc SN dolarů bylo asi šestkrát nebo sedmkrát víc, než jsme měli se Sarah dostat za tu fušku v Millsportu. SN dolary to byla nejtvrdší měna, která platila na všech světech v Protektorátu.

Ty prachy za trochu sebeovládání stály.

Bancroft se manželky opět lhostejně dotkl, tentokrát na boku, a postrčil ji ke dveřím.

„Miriam, mohla bys nás nechat chvíli o samotě? Pan Kovacs má určitě spoustu otázek, které by tě pravděpodobně nudily.“

„Asi se budu chtít na něco zeptat i paní Bancroftový.“

Byla už na cestě do místnosti a při mé poznámce se uprostřed kroku zastavila. Pootočila hlavu a podívala se ze mě na Bancrofta a zpátky. Její manžel se stísněně zavrtěl. Tohle nechtěl.

„Možná bychme si spolu mohli promluvit pozdějc,“ opravil jsem se. „Sami.“

„Jistě, samozřejmě.“ Podívala se na mě a pak uhnula pohledem stranou. „Budu v mapovně, Laurensi. Až budete hotovi, pošli tam pana Kovacse za mnou.“

Oba jsme sledovali, jak odchází, a když se za ní zavřely dveře, Bancroft mi ukázal na jedno z lehátek na terase. Za nimi stál starobylý astronomický dalekohled. Mířil na horizont a byl celý zaprášený. Když jsem se podíval na prkna pod nohama, zjistil jsem, že jsou prošlapaná. Jako deka mě zahalil pocit stáří a s drobným záchvěvem stísněnosti jsem se uvelebil na lehátku.

„Nemyslete si o mně, že jsem šovinista, pane Kovacsi. Po téměř dvousetpadesátiletém manželství je můj vztah s Miriam spíše zdvořilost než cokoli jiného. Skutečně by bylo lepší, kdybyste si s ní promluvil o samotě.“

„Chápu.“ S pravdou to mělo společného jen málo, ale stačilo to.

„Nedáte si něco k pití? Nějaký alkohol?“

„Ne, děkuju. Jen ovocnej džus, jestli máte.“ O slovo se začínal hlásit třas po stažení, a navíc jsem cítil nepříjemné svrbění v nohou a

prstech, které podle mě souviselo se závislostí na nikotinu. Kromě té cigarety, kterou jsem vyloudil od Sarah, jsem v posledních dvou pouzdrech nekouřil a nechtěl jsem s tím zlozvykem znovu začínat. Kdybych si dal k tomu všemu ještě alkohol, porazilo by mě to.

Bancroft si složil ruce v klíně. „Samozřejmě. Hned zařídím, aby vám ho přinesli. Tak, kde chcete začít?“

„Možná bychme měli začít tím, co od sebe čekáme. Nevím, co vám Reileen Kawaharová řekla ani jakou pověst mají Vyslanecký sbory tady na Zemi, ale nečekejte ode mě zázraky. Nejsem kouzelník.“

„To vím. Literaturu o Sborech jsem si pečlivě prostudoval. A Reileen Kawaharová mi řekla jen to, že jste spolehlivý, i když poněkud zhýčkaný.“

Vzpomněl jsem si na Kawaharové metody a na to, jak jsem na ně reagoval. Zhýčkaný. Dobře.

V každém případě jsem mu nabídl obvyklé kecy. Připadalo mi směšné usilovat o klienta, který si mě už najal. Stejně tak směšné mi připadalo vykládat mu o svých přednostech. Kriminálníci si na skromnost nepotrpí, a když potřebují získat prachy, ochotně svou pověst přikráší. Měl jsem pocit, jako bych byl zpátky ve Sborech. Dlouhé, naleštěné konferenční stoly a Virginia Vidaurová, která vypočítává kvalifikaci svého týmu.

„Výcvik Vyslanců byl vyvinutý pro SN koloniální jednotky rychlého nasazení. To neznamená...“

To neznamená, že Vyslanec je totéž co člen jednotky rychlého nasazení. Ne, ne tak docela, ale co je pak vůbec voják? Jak hluboko se výcvik speciálních jednotek vstřípí do fyzického těla a jak hluboko do mozku? A co se stane, když se tělo a mozek od sebe oddělí?

Vesmír, abych použil klišé, je velký. Nejbližší z kolonizovaných světů se nachází padesát světelných let od Země. Nejvzdálenější čtyřikrát tak daleko a další osidlování stále probíhá. Jestli nějaký šílenec začne vyhrožovat taktickými atomovými zbraněmi nebo nějakými jinými hračkami ohrožujícími biosféru, co uděláte? Tu informaci můžete oznámit prostřednictvím hyperkosmické teleportace natolik rychle, že se vědci stále dohadují o terminologii, ale to, abych citoval Quellcríst Falconerovou, vám žádnou

zatracenou armádu nepřivolá. Přestože vyšlete vojenské dopravní letadlo hned potom, co k tomu průšvihů dojde, tak když vojáci dorazí na místo, spatří už pravnučky těch, kdo vyhráli.

Takhle se Protektorát řídit nedá...

Jasně, můžete mozky elitní bojové jednotky digitalizovat a transportovat. Už je to dávno, co válku rozhodoval počet vojáků, a většinu válečných vítězství od poloviny posledního milénia si připsaly na účet malé, pohyblivé partyzánské oddíly. Můžete své elitní t. d. č. vojáky dokonce stáhnout přímo do pouzder s vojenskou úpravou, vylepšeným nervovým systémem a tělem vyhnaným steroidy. A pak uděláte co?

Ocitnou se v tělech, která neznají, na světě, který neznají, a bojují za skupinu naprostých cizinců proti jiné skupině naprostých cizinců kvůli záležitostem, o kterých pravděpodobně nikdy neslyšeli a které nechápou. Je tam jiné podnebí, jiný jazyk a kultura, jiná příroda a vegetace, jiná atmosféra. Sakra, dokonce i *přitažlivost* je jiná. Nic nevědí, a i když jim implantujete místní znalosti, je to příliš velké množství informací na to, aby je okamžitě vstřebali, když během hodin pouzdrování pravděpodobně bojují o své životy.

A tady přicházejí na scénu Vyslancecké sbory.

Neurachemická úprava, cyborgové rozhraní, svaly – ve všech případech jde o *tělo*. Většina z toho nemá s mozkem vůbec nic společného, a přitom právě mozek je třeba vylepšit. Tím Sbory začaly. Vzaly psychospirituální techniky, které orientální kultury na Zemi znaly dlouhá tisíciletí, a proměnily je ve výcvikový systém tak dokonalý, že na většině světů bylo jeho absolventům okamžitě zakázáno zastávat jakoukoli politickou nebo vojenskou funkci.

Ne, Vyslanci nejsou vojáky. Ne tak docela.

„Funguju na principu totální absorpce,“ dokončil jsem. „Všechno, s čím přijdu do styku, vstřebám a použiju v budoucnu.“

Bancroft se na lehátku netrpělivě zavrtěl. Nebyl na poučování zvyklý. Nejvyšší čas začít.

„Kdo vaše tělo našel?“

„Moje dcera Naomi.“

Když se otevřely dveře v dolní místnosti, odmlčel se. O chvíli později vyšla po schodech na terasu služebná, kterou jsem před chvílí

potkal s paní Bancroftovou, a v ruce nesla podnos s orosenou karafou a vysokými sklenicemi. Vypadalo to, že Bancroft má stejně jako všichni ostatní v Suntouch House vnitřní mikrofon.

Služebná položila podnos na stůl, mlčky jako stroj nalila pití a po Bancroftově strohém pokývnutí se vzdálila. Chvilí se za ní lhostejně díval.

Zpátky ze světa mrtvých. To není legrace.

„Naomi,“ pobídl jsem ho tiše.

Zamrkal. „Ach, ano. Přišla sem, protože něco potřebovala. Pravděpodobně klíče od jedné limuzíny. Myslím, že jsem benevolentní otec, a Naomi je moje nejmladší.“

„Kolik jí je?“

„Třiadvacet.“

„Máte hodně dětí?“

„Ano, mám. Moc.“ Bancroft se pousmál. „Když máte spoustu volného času a peněz, přivádět děti na svět je radost. Mám dvacet sedm synů a třicet čtyři dcer.“

„Žijí s vámi?“

„Naomi ano, většinou. Ostatní přicházejí a odcházejí. Většina z nich už má vlastní rodinu.“

„Jak se Naomi cítí?“ Trochu jsem ztišil hlas. Najít otce bez hlavy není nejlepší způsob, jak zahájit den.

„Je na psychochirurgii,“ odpověděl Bancroft stručně. „Ale dostane se z toho. Chcete si s ní promluvit?“

„Zatím ne.“ Vstal jsem z lehátka a zamířil ke dveřím terasy. „Říkáte, že přišla sem. Stalo se to tady?“

„Ano.“ Bancroft ke mně přistoupil. „Někdo se sem dostal a částicovým blasterem mi ustřelil hlavu. Dole na zdi můžete vidět stopu po výstřelu. Za stolem.“

Vešel jsem do místnosti a sestoupil po schodech. Pracovní stůl byl těžký kus nábytku ze zrcadlového dřeva – museli z Harlanova světa transportovat genový kód a ten strom tady vyšlechtit. Připadalo mi to skoro stejně výstřední jako zpívající kámen na chodbě. Měli poněkud pochybný vkus. Na Harlanově světě rostou zrcadlové stromy v lesích na třech kontinentech a prakticky každý kanál v Millsportu má mříž z tohohle materiálu. Prošel jsem kolem stolu,

abych si zeď se štukovou omítkou prohlédl zblízka. Bílý povrch byl rozrytý a sežehnutý nezaměnitelným podpisem paprskometu. Spálenina začínala ve výši hlavy a v krátkém oblouku se táhla dolů.

Bancroft zůstal na terase. Zvedl jsem oči k obrysu jeho tváře. „Tohle je jediná stopa po střelbě v místnosti?“

„Ano.“

„Nic jinýho zničený, rozbitý nebo nějakým způsobem poškozený nebylo?“

„Ne. Nic.“ Bylo zřejmé, že chtěl ještě něco dodat, ale mlčel, dokud jsem neskončil.

„A police našla tu zbraň vedle vás?“

„Ano.“

„Ta zbraň byla vaše?“

„Ano. Mám ji v trezoru pod stolem. Přístupovým kódem je otisk ruky. Našli trezor otevřený, všechno ostatní zůstalo na místě. Chcete se podívat dovnitř?“

„Teď ne, děkuju.“ Ze zkušenosti jsem věděl, jak je nábytek ze zrcadlového dřeva těžký. Zvedl jsem jeden cíp tkané předložky pod stolem. V podlaze pod ní byla téměř neviditelná spára. „Čí otisk ho může otevřít?“

„Můj a Miriam.“

Bancroft se významně odmlčel. Pak si povzdychl tak hlasitě, abych to na opačné straně místnosti uslyšel. „Pokračujte, Kovacsi. Jen to řekněte. Každý to řekl. Buď jsem spáchal sebevraždu, nebo mě zavraždila manželka. Žádné jiné logické vysvětlení neexistuje. Slyším to od chvíle, co mě vytáhli z tanku v Alcatrazu.“

Než jsem se mu podíval do očí, důkladně jsem se po místnosti rozhlédl.

„No, musíte připustit, že to policii usnadnilo práci,“ prohlásil jsem. „Je to naprosto logickéj závěr.“

Odfrl si, ale zaslechl jsem v tom smích. Zjistil jsem, že se mi ten chlapík začíná proti mé vůli líbit. Vyběhl jsem po schodech, vešel na terasu a opřel se o zábradlí. Po trávníku přecházela sem a tam černě oblečená postava se zbraní na hrudi. V dálce pableskoval elektrický plot. Chvilí jsem se tím směrem díval.

„Je těžký uvěřit, že se sem někdo dostal, prošel kolem ochranky, vloupal se do trezoru, do kterýho máte přístup pouze vy a vaše manželka, a zavraždil vás, aniž by si toho někdo všiml. Jste inteligentní člověk, určitě máte nějaký důvod, proč tomu věříte.“

„Ano, to mám. Dokonce několik.“

„Důvody, který se policie rozhodla ignorovat.“

„Ano.“

Otočil jsem se k němu. „Dobře. Tak je vyklopte.“

„Díváte se na to, pane Kovacsi.“ Stál přímo přede mnou. „Jsem tady. Jsem zpátky. Nemůžou mě zabít jen tím, že zničí moji korovou bázi.“

„Máte ji někde detašovanou. Samozřejmě, protože jinak byste tu nebyl. Jak pravidelně bázi aktualizujete?“

Bancroft se usmál. „Každých osmačtyřicet hodin.“ Poklepal si vzadu na krk. „Přímá teleportace odtud do chráněné báze v Psychasecu na Alcatrazu. Ani na to nemusím myslet.“

„A tam taky mají vaše klony.“

„Ano. Mnoho kusů.“

Záruka nesmrtelnosti. Chvilí jsem tam seděl, uvažoval o tom a přemítal, jak by se mi to líbilo. Přemítal jsem, *jestli by se mi to líbilo*.

„To musí bejt drahý,“ pronesl jsem nakonec.

„Ani ne. Psychasec patří mně.“

„Chápu.“

„Takže, Kovacsi, vidíte, že já ani moje žena jsme nemohli to tlačítko stisknout. Oba jsme věděli, že by to k mému zabití nestačilo. Bez ohledu na to, že to vypadá zcela nepravděpodobně, to *musel* udělat cizí člověk. Někdo, kdo neměl o detašované bázi tušení.“

Přikývl jsem. „Fajn, kdo další o tom *věděl*? Ať zůjme okruh podezřelých.“

„Kromě mé rodiny?“ Bancroft pokrčil rameny. „Moje právní zástupkyně Oumou Prescottová. Pár jejích kolegů. Ředitel Psychasecu. To je asi tak všechno.“

„Sebevražda,“ pronesl jsem, „je jen málokdy racionální záležitost.“

„Ano, přesně tohle řekla policie. Tím také vysvětlovali všechny menší nesrovnalosti v jejich teorii.“

„Jaký?“

Tohle mi chtěl Bancroft sdělit před chvílí. „Takové, že jsem vystoupil z vozidla, šel poslední dva kilometry domů pěšky, pak si zřejmě seřídil vnitřní hodiny a zabil se,“ vyhrkl.

Zamrkal jsem. „Prosím?“

„Policie našla na poli asi dva kilometry od Suntouch House stopy po přistání, docela příhodně mimo dosah bezpečnostního monitorovacího systému. Stejně tak příhodně nezaznamenalo můj přilet žádné satelitní zařízení.“

„Zkontrolovali záznamy taxislužeb?“

Bancroft přikývl. „Nevím to jistě, ale podle mě to udělali. Západopobřežní zákon nevyžaduje, aby taxikářské společnosti uchovávaly záznamy o svých letech. Některé solidnější firmy to samozřejmě dělají, ale jiné ne. Pár z nich si na tom dokonce založilo živnost.“ Bancroftovi přelétl po tváři unavený výraz. „Někteří zákazníci to v jistých případech považují za výraznou přednost.“

„Vy jste jejich služeb někdy využíval?“

„Tu a tam ano.“

Ve vzduchu visela logická následující otázka. Nepoložil jsem mu ji a čekal jsem. Jestliže mi Bancroft nehodlá sdělit, proč používá diskrétní taxikářské firmy, nebudu ho k tomu nutit, dokud nebudu mít další informace.

Bancroft si odkašlal. „V každém případě existuje důkaz, který naznačuje, že zmíněným dopravním prostředkem pravděpodobně nebylo taxi. Policie tak soudí podle stop po přistání. Spíše odpovídaly něčemu většímu.“

„To záleží na tom, jak tvrdě vozidlo přistálo.“

„Já vím. V každém případě vedly z místa přistání mé stopy a stav mé obuvi očividně odpovídal dvoukilometrové cestě po svých. A nakonec tu byl ten telefonát – někdo tu noc, kdy jsem byl zavražděn, z téhle místnosti krátce po třetí hodině telefonoval. Zjišťoval přesný čas. Na lince nebyl slyšet hlas, jen něčí dech.“

„A to ví policie taky?“

„Samozřejmě že ano.“

„Jak to vysvětlili?“

Bancroft se pousmál. „Nevysvětlili. Domnívali se, že osamělá cesta v dešti odpovídá sebevražednému rozpoložení, a očividně jim nepřipadalo zvláštní, že si nějaký člověk chce seřídít vnitřní časový čip a pak si ustřelí hlavu. Jak říkáte, sebevražda není racionální záležitost. Vyšetřovali ji už mnohokrát. Na světě žije zřejmě spousta šílenců, kteří se zabijí a druhý den se probudí v novém pouzdru. Vysvětlili mi to. Prý zapomenou, že v sobě mají bázi, nebo jim to v tu chvíli nepřipadá důležité. Náš úžasný systém lékařské péče je navzdory dopisům na rozloučenou a touze zemřít vrátí okamžitě zpátky mezi živé. Zvláštní zneužívání práv. Na Harlanově světě to funguje stejně?“

Pokrčil jsem rameny. „Víceméně. Pokud ten dopis podepíše očeť svědek, pak je musí nechat odejít. Ale jinak je neoživení trestnej čin.“

„Podle mě je to moudré preventivní opatření.“

„Ano. Vrazi tak nemůžou vydávat svoji práci za sebevraždu.“

Bancroft se opřel o zábradlí a upřeně se na mě zadíval. „Pane Kovacsi, je mi tři sta padesát sedm let. Prožil jsem válku korporací, následné zhroucení svých průmyslových a obchodních firem, skutečnou smrt dvou svých dětí, přinejmenším tři významné ekonomické krize – a pořád jsem tady. Nepatřím k lidem, kteří páchají sebevraždu, a *i kdyby ano*, neudělal bych to tímhle břídliským způsobem. Je to jasné?“

Zadíval jsem se mu do tvrdých tmavých očí. „Ano. Naprosto.“

„To je dobře.“ Stále ze mě nespouštěl pohled. „Můžeme pokračovat?“

„Jistě. Ještě k té policii. Nemá vás moc ráda, že?“

Bancroft se beze stopy pobavení usmál. „Policie a já se lišíme úhlem pohledu.“

„Úhlem pohledu?“

„Přesně tak.“ Zamířil na opačnou stranu terasy. „Pojďte sem, ukážu vám, co tím myslím.“

Cestou podél zábradlí jsem zavadil paží o dalekohled a otočil jeho tubus vzhůru. Třas po stažení si začal vybírat svou daň. Motůrek dalekohledu podrážděně zakvílel a srovnal zařízení do původního úhlu. Na starobyklém digitálním displeji naskočily údaje výšky a

ohnisková vzdálenost. Zastavil jsem se a sledoval, jak se dalekohled vrací k uloženému nastavení. V letitém prachu na klávesnici jsem spatřil otisky prstů.

Bancroft si mé nemotornosti buď nevšiml, nebo ji zdvořile přešel.

„To je vaše?“ zeptal jsem se ho a ukázal prstem na dalekohled. Nepřítomně se na něj podíval.

„Kdysi jsem ho používal. Byl to můj koníček. Když se ještě dalo na hvězdy dívat. To vy si už nepamatujete.“ Pronesl to bez pohrdání či arogance, téměř mimochodem. Jeho hlas se rozostřil, jako když slábne vysílání. „Naposledy jsem se tím objektivem díval téměř před dvěma sty lety. Tenkrát ještě létala spousta kolonizačních lodí. Chtěli jsme vědět, jestli se jim to podaří. Čekali jsme, až k nám dorazí zpátky jejich signály. Jako světla majáků.“

Bloudil myšlenkami někde jinde. Vrátil jsem ho do reality. „Úhlem pohledu?“ připomněl jsem mu jemně.

„Úhlem pohledu,“ zopakoval, pak přikývl a rozmáchlým gestem ukázal na svůj pozemek. „Vidíte ten strom. Hned za tenisovými kurty.“

Stěží jsem ho mohl přehlédnout. Pokroucený starý obr, vyšší než Bancroftovo sídlo, který vrhal stín na plochu o velikosti jednoho tenisového kurtu. Přikývl jsem.

„Ten strom je přes sedm set let starý. Když jsem tenhle pozemek koupil, najal jsem si architekta, a ten ho chtěl porazit. Měl v úmyslu postavit dům výš na svahu a strom bránil výhledu na moře. Vyhodil jsem ho.“

Bancroft se otočil, aby se ujistil, že je mi to jasné.

„Víte, pane Kovacsi, tomu architektovi bylo kolem třiceti a ten strom bral jako nepříjemnost... Svým způsobem měl pravdu. To, že byl součástí světa téměř dvacetkrát déle než on sám, mu bylo naprosto lhostejné. Necítil k němu úctu.“

„Takže vy jste ten strom.“

„Přesně tak,“ opáčil Bancroft klidně. „Já jsem ten strom. Policie by mě ráda porazila, stejně jako architekt ten strom. Jsem pro ně nepohodlný a necítí ke mně úctu.“

Vrátil jsem se k lehátku, abych ty informace zpracoval. Postoj Kristin Ortegové mi konečně začal dávat smysl. Pokud se Bancroft

domníval, že pro něj neplatí stejná pravidla jako pro ostatní, moc přátel v uniformě pravděpodobně neměl. Nemělo smysl snažit se mu vysvětlit, že pro Ortegovou existuje jiný strom, zvaný Zákon, a že podle jejího názoru do něj on sám zatlouká pár znesvěcujících hřebíků. Viděl jsem tu záležitost z obou úhlů pohledu a jednoduše neexistovalo jiné řešení než to, ke kterému dospěli moji předci. Když se vám ty zákony nelíbí, odjedete někam, kde se vás nebudou týkat.

A pak si vytvoříte své vlastní.

Bancroft zůstal stát u zábradlí. Možná si s tím stromem povídal. Rozhodl jsem se tenhle směr výslechu prozatím opustit.

„Jakou poslední věc si pamatujete?“

„Úterý čtrnáctého srpna,“ odpověděl okamžitě. „Kolem půlnoci jsem si šel lehnout.“

„Tehdy došlo k poslední aktualizaci.“

„Ano, teleportace proběhla kolem čtvrté ráno, ale to už jsem zřejmě spal.“

„Takže skoro celých osmačtyřicet hodin před vaší smrtí.“

„Obávám se, že ano.“

To mi nebylo k ničemu. Během osmačtyřiceti hodin se mohlo stát cokoli. Za tu dobu to mohl Bancroft stihnout na Měsíc a zase zpátky. Opět jsem si přejel po jizvě nad okem a roztržitě přemítal jak se tam dostala.

„A předtím se nestalo nic, co by vám naznačilo, proč by vás chtěl někdo zabít...“

Bancroft se stále opíral o zábradlí a díval se na strom, ale všiml jsem si, že se usmál.

„Řekl jsem něco směšného?“

Měl tolik slušnosti, že se vrátil na lehátko.

„Ne, pane Kovacsi. Na téhle situaci není směšné vůbec nic. Někdo mě chce zabít, a to není právě příjemný pocit. Ale jistě chápete, že pro člověka v mém postavení jsou nepřátelství, a dokonce i výhrůžky smrti běžnou součástí života. Lidé mi závidí, lidé mě nenávidí. To je cena za úspěch.“

To pro mě byla novinka. Mě lidé nenávidí na desítky různých světů a nikdy jsem se za úspěšného člověka nepovažoval.

„V poslední době se nějaký objevily? Myslím tím výhrůžky smrti.“

Pokrčil rameny. „Možná. Nemám ve zvyku si je archivovat. To má na starosti paní Prescottová.“

„Vám nestojí výhrůžky smrti za pozornost?“

„Pane Kovacsi, jsem podnikatel. Nabízejí se příležitosti, přicházejí krize a já je musím řešit. Život jde dál. Na tamto mám najaté lidi.“

„To je pohodlný. Ale vzhledem k okolnostem nemůžu uvěřit, že vy ani policie jste do záznamů paní Prescottové nenahlídli.“

Bancroft mávl rukou. „Samozřejmě, že je policie zběžně prověřila. Oumou Prescottová jim řekla přesně to, co už řekla mě. Že během posledních šesti měsíců nepřišlo nic výjimečného. Věřím jí natolik, že si to nepotřebuju znovu prověřovat. Ale vy se asi do těch záznamů budete chtít podívat sám.“

Při představě, že budu pročitat stovky nenávistných výlevů, které zplodili vyhnanci a smolaři tohoto starobylého světa, mě opět přepadla únava. Zaplavila mě totální lhostejnost k Bancroftovým problémům. Překonal jsem ji s razancí, za kterou by mě Virginia Vidaurová pochválila.

„No, přesto si budu chtít s Oumou Prescottovou promluvit.“

„Okamžitě vám sjednám schůzku.“ Bancroftovi se objevil v očích nepřítomný výraz někoho, kdo hovoří s vnitřním hardwarem. „V kolik hodin se vám to hodí?“

Zvedl jsem ruku. „Možná bude lepší, když se s ní domluvím sám. Jen jí dejte vědět, že se ozvu. A budu chtít vidět přepouzdrovací zařízení v PsychaSecu.“

„Samozřejmě. Řeknu Prescottové, aby vás tam doprovodila. Zná ředitele. Ještě něco?“

„Peníze.“

„Samozřejmě. Moje banka už vám přidělila účet s přístupovým kódem vaší DNA. Víím, že na Harlanově světě používáte stejný systém.“

Olízl jsem si palec a tázavě ho zvedl. Bancroft přikývl.

„Tady je to naprosto stejné. Zjistíte, že v Bay City jsou oblasti, kde je jediným uznávaným platidlem hotovost. Snad v těch místech

nebudete muset strávit mnoho času, ale pokud ano, peníze z účtu si můžete vyzvednout v jakékoli bankovní pobočce. Budete potřebovat zbraň?“

„Zatím ne.“ Jedním z nejdůležitějších pravidel Virginie Vidaurové bylo, aby člověk *nejdřív zjistil podstatu úkolu, a teprve potom volil způsob řešení*. Ta spálená štuková omítka na Bancroftově zdi mi připadala příliš málo na to, abych vyšetřování proměnil v krvavý masakr.

„Dobře.“ Zdálo se, že Bancrofta moje odpověď téměř vyvedla z míry. Právě sahal do náprsní kapsy a teď ruku rozpačitě vytáhl. Podal mi navštívenku. „Tohle je můj dodavatel zbraní. Řekl jsem jim, že je navštívíte.“

Vzal jsem od něho navštívenku a podíval se na ni. Ozdobným písmem na ní stálo: *Larkin & Green – puškaři od roku 2203*. Půvabné. Pod tím jsem spatřil řadu čísel. Zasunul jsem si navštívenku do kapsy.

„Třeba se mi bude hodit pozdějc,“ připustil jsem. „Ale nejdřív chci zkusit měkký přistání. Sed'te a čekejte, než se usadí prach. Myslím, že to tak bude lepší.“

„Samozřejmě. Je to na vás. Věřím vám.“ Bancroft se mi zadíval do očí. „Doufám však, že nezapomenete na podmínky naší dohody. Platím za služby. Zneužívání důvěry nemám rád, pane Kovacsi.“

„To naprosto chápu,“ pronesl jsem unaveně. Vzpomněl jsem si, jak Reileen Kawaharová naložila se dvěma zrádci. Jejich zvířecí zvuky mě ještě dlouho potom pronásledovaly ve snech. Reileen si loupala jablko, a zatímco se v dálce ozývaly jejich drásavé výkřiky, hájila se tím, že od doby, co nikdo doopravdy neumírá, je možné trestat jenom utrpením. Cítil jsem, že i teď mi při té vzpomínce zaškubalo v novém obličejí. „Mezi námi, to, co vám o mně řekly Sbory, jsou samý hovadiny. Já své sliby plním.“

Vstal jsem.

„Můžete mi ve městě doporučit nějaký hotel? Něco tichýho, ve střední cenové kategorii.“

„Jistě. Takové jsou třeba na Mission Street. Zařídím, aby vás tam někdo odvezl. Třeba Curtis, jestli ho už propustili.“ Bancroft se také zvedl. „Zřejmě si teď budete chtít promluvit s Miriam. Ví o těch

posledních osmačtyřiceti hodinách víc než já. Možná vám o nich řekne něco důležitého.“

Vybavil jsem si ty staré oči v pružném dívčím těle a náhle mi představa, že bych měl mluvit s Miriam Bancroftovou, připadala nesnesitelná. Současně mi na napjaté struny v podbřišku zabrnkala studená ruka a žalud penisu se okamžitě nalil krví. Skvělé.

„Jistě,“ pronesl jsem bez nadšení. „To bych moc rád.“

Kapitola čtyři

„Připadáte mi nesvůj, pane Kovacsi...“

Přes rameno jsem se podíval na služebnou, která mě zavedla do mapovny, a pak zpátky na Miriam Bancroftovou. Jejich těla byla přibližně stejně stará.

„To se vám zdá,“ namítl jsem drsněji, než jsem měl v úmyslu.

Na okamžik stáhla koutky úst a dál rolovala mapu, kterou v době mého příchodu studovala. Dveře mapovny se za mými zády s hlasitým cvaknutím zavřely. Bancroft se neobtěžoval doprovodit mě za manželkou. Třeba jim stačilo jedno setkání za den. Jakmile jsme se vrátili z terasy do pokoje, jako mávnutím kouzelného proutku se objevila služebná. Bancroft jí věnoval přibližně stejnou pozornost jako minule.

Když jsem odcházel, stál u stolu ze zrcadlového dřeva a zíral na zuhelnatělou omítku na zdi. Paní Bancroftová sevřela oběma rukama srolovanou mapu a začala ji zasouvat do dlouhého ochranného tubusu.

„No,“ pronesla, aniž zvedla hlavu. „Tak se ptejte.“

„Kde jste byla, když k tomu došlo?“

„Byla jsem v posteli.“ Tentokrát se na mě podívala. „Prosím, nechtějte, aby mi někdo potvrdil alibi. Byla jsem sama.“

Mapovna byla dlouhá, vzdušná místnost s klenutým stropem, který někdo obložil osvětlovacími panely. Mapy ležely ve skříňkách, které mi sahaly do pasu; všechny byly zasklené a vyrovnané v řadách jako výstavní vitríny v muzeu. Přešel jsem ze středové uličky do vedlejší, takže se jedna z vitrín ocitla mezi mnou a paní Bancroftovou. Tak trochu to vypadalo, jako bych se chtěl schovat.

„Paní Bancroftová, zřejmě tu došlo k nějakému nedorozumění. Nejsem od policie. Zajímají mě informace, ne pocit viny.“

Vsunula stočenou mapu do pouzdra a s rukama za zády se opřela o skříňku. Zatímco jsem mluvil s jejím manželem, odložila svůj svěží

mladistvý pot i tenisové oblečení v nějaké elegantní koupelně. Teď měla na sobě černé kalhoty a něco mezi sáčkem a živůtkem. Rukávy vyhrnuté téměř k loktům odhalovaly zápěstí bez náramků.

„Copak jsem to řekla provinile, pane Kovacsi?“ zeptala se.

„Připadá mi, jako byste chtěla naprosto cizího člověka za každou cenu přesvědčit o své věrnosti.“

Rozesmála se. Měla příjemný hrdelní smích, během něhož se jí ramena zvedala a zase klesala. Ten smích bych si mohl oblíbit.

„Jak jste vyhýbavý!“

Pohlédl jsem na mapu vystavenou ve vitríně přede mnou. V levém horním rohu jsem spatřil rok vzniku – čtyři sta let před tím, co jsem se narodil. Místopisné názvy byly napsány písmem, které jsem nedokázal přečíst.

„Ve světě, ze kterýho pocházím, není otevřenost považována za klad, paní Bancroftová.“

„Ne? A co tedy?“

Pokrčil jsem rameny. „Zdvořilost. Sebeovládání. Snaha ušetřit všechny přítomný rozpaků.“

„To zní nudně. Myslím, že tady vás čeká pár šoků, pane Kovacsi.“

„Neřekl jsem, že jsem se tam, odkud pocházím, choval jako uvědomělej občan, paní Bancroftová.“

„Jistě.“ Odstrčila se od vitríny a vykročila směrem ke mně. „Laurens mi o vás vyprávěl. Zdá se, že vás na Harlanově světě považují za nebezpečného muže.“

Opět jsem pokrčil rameny.

„To je azbuka.“

„Prosím?“

„To písmo.“ Obešla regál, zastavila se vedle mě a zadívala se na mapu. „Je to ruská počítačová mapa přistávacích míst na Měsíci. Nesmírně vzácná. Koupila jsem ji na aukci. Líbí se vám?“

„Je moc hezká. V kolik hodin jste si šla tu noc, kdy manžela zastřelili, lehnout?“

Upřela na mě soustředěný pohled. „Brzy. Už jsem vám řekla, že jsem byla sama.“ Ostrý tón z hlasu zmizel a opět zněl téměř

bezstarostně. „A propos, pokud to zní provinile, pane Kovacsi, není to, tak. Je to rezignace. S trochou nenávisti.“

„Vy svého manžela nenávidíte?“

Usmála se. „Pokud si vzpomínám, řekla jsem, že je to rezignace.“

„Řekla jste obojí.“

„Chcete tím naznačit, že si myslíte, že jsem svého manžela zabila?“

„Zatím si nemyslím nic. Ale je to možný.“

„Opravdu?“

„Měla jste přístup do trezoru. Když k tomu došlo, byla jste v domě. A teď to vypadá, že jste k tomu mohla mít motiv.“

Stále s úsměvem opáčila: „Případ je vyřešen, že, pane Kovacsi?“

Podíval jsem se na ni. „Pokud v tom hrajou roli city, tak jo.“

„Policie měla taky podobnou teorii. Nakonec dospěli k závěru, že v tom city roli nehrají. A byla bych ráda, kdybyste tu nekouřil.“

Podíval jsem se na ruce a zjistil, že jsem naprosto bezděčně vytáhl cigarety Kristin Ortegové. Právě jsem si chtěl jednu vyklepat z krabičky. Nervy. S pocitem, že mě nové pouzdro zradilo, jsem zasunul cigarety zpátky.

„Promiňte.“

„Nic se nestalo. Je to otázka stálosti prostředí. Většina map, které tu jsou, je nesmírně citlivá na znečištění. To jste nemohl tušit.“

Řekla to tak, jako by to nedošlo jen totálnímu idiotovi. Cítil jsem, že se mi rozhovor začíná vymykat z rukou.

„Na základě čeho dospěla policie –“

„Na to se zeptejte jich.“ Otočila se a o pár kroků popošla, jako by o něčem uvažovala. „Kolik je vám, pane Kovacsi?“

„Subjektivně? Jednačtyřicet. Na Harlanově světě jsou roky o něco delší než tady, ale není v tom velké rozdíly.“

„A objektivně?“ zeptala se posměšným tónem.

„Zhruba sto let jsem strávil v tanku. Člověk to přestane sledovat.“ To byla lež. Znal jsem délku svého uskladnění s přesností na jediný den. K tomu číslu jsem se dopracoval jednou v noci a už nikdy bych je nezapomněl. Pokaždé, když jsem šel znovu za katr, jsem k němu něco připočetl.

„Určitě se cítíte osaměle.“

Povzdychl jsem si a otočil se, abych prozkoumal nejbližší vitrínu s mapami. Každá byla srolovaná a na konci označená štítkem. Šlo o archeologický údaj. Syrtis Minor; 3. vrstva, východní strana. Bradbury; původní rozvaliny. Začal jsem jednu mapu vytahovat.

„Paní Bancroftová, nejsem tady kvůli tomu, jak se cítím. Nenapadá vás nějaký důvod, proč by se chtěl váš manžel zabít?“

Obrátila se ke mně téměř ještě dřív, než jsem stačil větu dokončit. Oči se jí rozzuřeně blýskaly.

„Můj manžel se nezabil,“ oznámila mrazivě.

„Jste si tím nějak moc jistá.“ Zvedl jsem oči od mapy a usmál se na ni. „Myslím na někoho, kdo v tu dobu spal.“

„Okamžitě to vraťte zpátky!“ vykřikla a vrhla se ke mně. „Nemáte tušení, jak cenná–“

Jakmile jsem zasunul mapu zpátky do vitríny, zastavila se a okamžitě zmlkla. Polkla a ruměnec, který se jí objevil na tvářích, za pár vteřin zmizel.

„Snažíte se mě vyprovokovat, pane Kovacsi?“

„Jen se snažím získat trochu pozornosti.“

Několik vteřin jsme se dívali jeden na druhého. Paní Bancroftová sklopila zrak.

„Už jsem vám přece řekla, že jsem spala, když se to stalo. Co chcete ještě slyšet?“

„Kde byl tu noc váš manžel?“

Skousla si ret. „To nevím. Ten den odjel na schůzku do Ósaky.“

„Kde je Ósaka?“

Překvapeně se na mě podívala.

„Nejsem odsud,“ připomněl jsem jí trpělivě.

„Ósaka je v Japonsku. Myslela jsem –“

„Jo, Harlanův svět osídlili japonští *keiretsu*, kteří využili pracovní sílu z Východní Evropy. Stalo se to před spoustou let a já u toho nebyl.“

„Omlouvám se.“

„Není zač. Vy toho o tom, co vaši předci dělali před třema stovkami let, zřejmě taky moc nevíte.“

Zarazil jsem se. Paní Bancroftová na mě vrhla zvláštní pohled. Vzápětí mi došlo, co jsem právě plácnul. Důsledky stažení. Budu si

muset jít brzy lehnout, než řeknu nebo udělám nějakou skutečnou hloupost.

„Mně je víc než tři sta let, pane Kovacsi.“ Při těch slovech jí na rtech pohrával lehký úsměv. Získala zpět převahu stejně hladce jako placatka v potápění. „Vzhled klame. Tohle je mé jedenácté tělo.“

Způsob, jakým to řekla, naznačoval, že se na ni mám podívat. Sklouzl jsem pohledem po slovanských lících kostech, přes výstřih a pak k bokům a částečně zahaleným obrysům stehen a celou dobu předstíral lhostejnost, na kterou jsme neměli já ani moje vzrušené pouzdro právo.

„Je moc hezký. Na můj vkus trochu moc mladý, ale jak jsem řekl, nejsem odsud. Mohli bysme se, prosím, vrátit k vašemu manželovi? Ten den byl v Ósace, ale přijel zpátky. Předpokládám, že neodjel fyzicky.“

„Ne, samozřejmě ne. Má tam uskladený tranzitní klon. Měl se vrátit v šest večer, ale –“

„Ano?“

Lehce se zavrtěla a natáhla ke mně otevřenou dlaň. Měl jsem dojem, že se snaží vši silou ovládnout. „No, vrátil se pozdě. Laurens se často po uzavření obchodu zdrží.“

„A nikdo neví, kam po té schůzce šel? Například Curtis?“

Tvář měla stále napjatou, zvětralé kameny pod tenkým příkrovem sněhu. „Neposlal pro Curtise. Myslím, že si vzal z pouzdrovací stanice taxík. Nejsem jeho chůva, pane Kovacsi.“

„Byla ta schůzka důležitá? Ta v Ósace?“

„Ach... ne, myslím, že ne. Mluvili jsme o ní. Samozřejmě si na ni nepamatuje, ale prošli jsme smlouvy a zjistili, že ji měl už nějakou dobu naplánovanou. Šlo o japonskou společnost Pacificon, která se zabývá výstavbou v moři. Prodloužení smlouvy o pronájmu, něco takového. Obvykle se všechno vyřizuje tady v Bay City, ale tentokrát bylo nutné svolat mimořádnou schůzku konzultantů, a když jde o něco takového, je vždy nejlepší řešit věc na místě.“

Vážně jsem přikývl, přestože jsem neměl tušení, co si pod takovým konzultantem pro mořskou výstavbu představit. Všiml jsem si, že se paní Bancroftová začala uvolňovat.

„Rutinní záležitost, co?“

„Řekla bych, že ano.“ Unaveně se na mě usmála. „Pane Kovacsi, jsem přesvědčená, že policie má o té schůzce záznam.“

„Taky si myslím, paní Bancroftová. Ale nevidím důvod, proč by mi ho měli poskytnout. Nemám tu žádnou pravomoc.“

„Když jste sem s nimi přijel, vypadali jste jako přátelé,“ pronesla s lehkou stopou zášti. Upíral jsem jí pohled do očí tak dlouho, až je sklopila. „Tak či tak vám Laurens určitě poskytne všechno, co budete potřebovat.“

Tohle nikam nevedlo. Zařadil jsem zpátečku.

„Možná by bylo lepší, kdybych si o tom promluvil s ním.“ Rozhlédl jsem se po mapovně. „To jsou vaše mapy? Jak dlouho je sbíráte?“

Paní Bancroftová určitě vycítila, že se rozhovor blíží ke konci, protože z ní napětí vyprchalo jako olej z prasklé jímky.

„Skoro celý život,“ odpověděla. „Zatímco Laurens pozoroval hvězdy, někteří z nás upírali oči na zem.“

Z nějakého důvodu se mi vybavil opuštěný dalekohled na Bancroftově terase. Viděl jsem, jak se jeho hranatá silueta odráží na pozadí noční oblohy, mlčenlivé svědectví o dobách a vášních minulosti, o které nikdo nestojí. Vzpomněl jsem si, jak se potom, co jsem do něj strčil, podle možná staletí starého naprogramování vrátil do původní polohy, krátce probuzený k životu, stejně jako když Miriam Bancroftová pohlazením oživila zpívající kámen na chodbě.

Starý.

Náhle to bylo všude kolem mě, tížilo mě to jako balvan a čišelo to z kamenných stěn Suntouch House jako vlhkost. Stáří. Dokonce jsem cítil jeho zápach z neskutečně mladé a krásné ženy přede mnou a krk se mi s tichým cvaknutím stáhl. Něco ve mně toužilo utéct, vyběhnout ven na čerstvý, svěží vzduch, abych se zbavil těchhle zrůd, které si pamatovaly všechny historické události, o nichž jsem se učil ve škole.

„Jste v pořádku, pane Kovacsi?“

Následky stažení.

Silou vůle jsem se soustředil. „Jo, jsem v pořádku.“ Odkášlal jsem si a podíval se jí do očí. „No, už vás nebudu dál zdržovat, paní Bancroftová. Díky, že jste si na mě udělala čas.“

Pohnula se ke mně. „Nechcete –“

„Ne, to je v pořádku. Trefím ven sám.“

Cesta z mapovny mi připadala nekonečná a v uších mi s ozvěnou duněly vlastní kroky. Při každém pohybu, u každé vystavené mapy, kterou jsem minul, jsem na páteři cítil její prastaré oči.

Zoufale jsem potřeboval cigaretu.

Kapitola pět

Obloha připomínala zašlé stříbro, a než mě Bancroftův šofér zavezl zpátky do města, nad Bay City se začala rozsvěcovat světla. Přes starobylý rezavý most jsme od moře spirálovitě klesali mezi budovy natěsnané na pahorku poloostrova. Šofér Curtis se stále cítil ukřivděně, že se ho policie opovážila zadržet. Bancroft ho požádal, aby mě zavezl zpátky do města, jen dvě hodiny po tom, co ho propustili, a svalnatý mladík s příjemným chlapeckým vzhledem byl celou cestu rozmrzelý a nemluvný. Podle mě nebyli zaměstnanci Laurence Bancrofta zvyklí, aby jim vládní nohsledi bránili ve výkonu povinností.

Nestěžoval jsem si. Moje vlastní rozpoložení se téměř podobalo šoferovu. Neustále na mě útočily vzpomínky na Sařinu smrt. Došlo k ní teprve včera večer. Subjektivně.

Zabrzdlí jsme nad širokou dopravní tepnou tak prudce, že někdo nad námi vyslal do komunikačního systému limuzíny rozzuřený výstražný signál. Curtis přitiskl jednu ruku na konzolu, aby houkání umlčel, pak zvedl obličej a výhružně se zamračil oknem ve střeše. S lehkým žuchnutím jsme se zařadili do pozemního jízdního pruhu a vzápětí jsme zabočili do úzké uličky. Začalo mě zajímat, co je v ní.

Pouliční život je všude stejný. Na všech světech, které jsem kdy navštívil, se jako nějaká destilovaná podstata lidského chování prosakující zpod politické mašinérie, která na nich byla nastolena, odehrává tentýž základní model: předved' a vychval, kup a prodej. Ani Bay City, Země, nejstarší civilizovaný svět, nebylo výjimkou. Všichni od obrovských holografických průčelí podél starobylých budov až po pouliční prodavače s vysílacím zařízením, které jim spočívalo na rameni jako neohrabaný mechanický ostříž nebo přerostlý nádor, něco prodávali. U chodníku zastavovala auta, o která se opírala pružná těla a nakláněla se dovnitř, aby se dohodla na obchodě stejným způsobem, jak to pravděpodobně dělala od té doby,

co tu auta, o která se dalo opřít, byla. Z vozíků s jídlem stoupaly chuchvalce kouře a páry. Limuzína byla zvukotěsná a měla rušičku vysílání, ale člověk skrz sklo to ječivé vychvalování zboží a modulovanou hudbu, která působila na zákazníky podprahově, cítil.

Ve Vyslaneckých sborech vás naučí vnímat svět opačně. Nejdřív vám všechno připadá stejné, vnímáte spodní rezonanci, která vám umožňuje poznat, kde jste, a teprve pak začnete rozeznávat jednotlivé detaily.

Etnickou směs na Harlanově světě tvoří převážně Slované a Japonci, nicméně za přemrštěnou cenu můžete z tanku získat pouzdro jakékoli rasy. Tady měla každá tvář jinou podobu a barvu – viděl jsem vysoké Afričany s hranatými rysy, Mongoly, bledé Seveřany a jednou dívku, která vypadala jako Virginia Vidaurová, ale zmizela mi v davu. Klouzali kolem mě jako domorodí obyvatelé na březích řeky.

Nemotorně.

Ten pocit se mi ztrácel a zase se objevoval jako ta dívka v davu. Zamračil jsem se a soustředil se na něj.

Na Harlanově světě má pouliční život minimalistickou eleganci, úspornost pohybů a gest, která, pokud na ni nejste zvyklí, téměř připomíná choreografii. Vyrostl jsem v ní, takže ji vnímám, až když někde chybí.

Tady jsem ji neviděl. Pohybující se lidská masa za okny limuzíny připomínala zčeřenou vodu mezi dvěma loděmi. Lidé se strkali a prodírali davem, prudce couvali, aby obešli hloučky, které očividně zahlédli na poslední chvíli. Z jejich vytažených krků a vzpřímených svalnatých těl vyzařovalo napětí. Dvakrát jsem zahlédl potyčku, ale vzápětí smetl rváče spěchající dav. Jako by celé místo bylo prosyceno nějakým feromonovým dráždivkem.

„Curtisi.“ Podíval jsem se na jeho lhostejný profil. „Nechceš na chvilku vypnout rušičku?“

Pohlédl na mě a lehce se usmál. „Jistě.“

Pohodlně jsem se uvelebil a opět upřel oči na ulici. „Nejsem turista, Curtisi. Vydělávám si tím na živobytí.“

Jak jsme projížděli ulicí, nabídky pouličních prodavačů na nás útočily jako halucinace vyvolané deliriem. Vzhledem k nepřímému

vysílání byly místy nesrozumitelné a rychle přecházely jedna v druhou, nicméně podle harlanských měřítek byly dotěrné. Nejvtíravější byli pasáci; kolem proudila nekonečná řada orálních a análních aktů, digitálně vylepšených, aby se ňadra a svaly náležitě leskly. Komentátor oznámil hrdelní hlasem jméno každé děvky na obrázku: ostýchavé dívky, dominy, hřebci se strništěm a několik typů, o kterých jsem netušil, odkud pocházejí. Mezi tím se diskrétně proplétaly seznamy chemikálií a surrealistické scénáře obchodníků s drogami a implantáty. Uprostřed toho všeho jsem zahlédl několik náboženských reklam, výjevů duchovního klidu mezi horami, ale byly jako lidé tonoucí v záplavě výrobků.

Napětí začalo dávat smysl.

„Co znamená z *Houses*?“ zeptal jsem se Curtise, když jsem tu frázi slyšel z reklam už potřetí.

Curtis se ušklíbl. „Známka kvality. Houses jsou kartel; prvotřídní, drahé bordely podél celého pobřeží. Prý vám splní každé přání. Jestli je holka z Houses, umí věci, o kterých většina lidí jen sní.“ Kývl na ulici. „Nedělejte si iluze, tady odsud nikdo v Houses nepracoval.“

„A stiff?“

Pokrčil rameny. „Tak se běžně říká betatanatinu. Mládež ho užívá, aby prožila stav, který se téměř podobá smrti. Je to levnější než sebevražda.“

„To si myslím.“

„Vy jste na Harlanově světě tanatin nebral?“

„Ne.“ Několikrát jsem ho u Vyslaneckých sborů vyzkoušel na jiných světech, ale doma byl v módě ban. „Ale sebevražda u nás existuje. Už tu rušičku můžeš zase zapnout.“

Obrázky okamžitě zmizely a bez nich jsem měl hlavu prázdnou jako nezařízený pokoj. Čekal jsem, až ten pocit, stejně jako následné účinky, zmizí, což se za chvíli stalo.

„Tohle je Mission Street,“ ohlásil Curtis. „Dalších několik bloků jsou samé hotely. Chcete, abych vás tu vysadil?“

„Můžeš mi něco doporučit?“

„To záleží na tom, co si představujete.“

Jako on jsem pokrčil rameny. „Světlej. Prostornej. S pokojovou službou.“

Zamyšleně přimhouřil oči. „Zkuste Hendrix. Vypadá jako věž a nabízí jen čisté děvky.“ Limuzína nepatrně zvýšila rychlost a mlčky jsme projeli kolem několika činžovních bloků. Nechtělo se mi vysvětlovat, že tuhle pokojovou službu jsem na mysli neměl. Ať si o mně Curtis myslí, co chce.

Nečekaně se mi vybavil potem orosený výstřih Miriam Bancroftové.

Limuzína zastavila před jasně osvětleným průčelím postaveným v architektonickém stylu, který jsem nepoznal. Vystoupil jsem a zadíval se na obrovský hologram černocho. Obličej měl křečovitě stažený, zřejmě v extázi z hudby, kterou levičkou ždímal z bílé kytary. Ten obrázek měl lehce nepřirozený odstín dvourozměrného snímku, takže působil jako stará fotka. V naději, že by to mohlo naznačovat tradiční služby, a ne jen zchátralost, jsem Curtisovi poděkoval, zabouchl dveře a sledoval, jak se limuzína vzdaluje. Téměř okamžitě začala stoupat a po chvíli mi její zadní světla zmizela v proudech vzdušné dopravy. Otočil jsem se k zrcadlovým dveřím za zády a ty se přede mnou poněkud kodrcavě otevřely.

V hale nikdo nebyl, mému druhému požadavku bude Hendrix zcela jistě vyhovovat. Curtis by v ní mohl zaparkovat tři nebo čtyři Bancroftovy limuzíny a pořád by kolem nich projel čistící robot. Tím prvním požadavkem jsem si tak jistý nebyl. Stěny a strop byly v nepravidelných rozestupech obloženy osvětlovacími panely, jejichž poločas rozpadu byl očividně téměř u konce. Vzhledem k jejich chabé záři tonula místnost v šeru. Nejsilnější zdroj světla představovala ulice, ze které jsem právě vstoupil dovnitř.

Hala byla opuštěná, ale od pultu na protější stěně vycházel slabý modrý svit. Propletl jsem se k němu mezi nízkými křesly a stolkami s kovovými hranami a objevil zabudovanou zrnící obrazovku. V rohu pulzoval příkaz v angličtině, španělštině a kanji:

Mluvte.

Rozhlédl jsem a pak se zadíval zpátky na obrazovku.

Nikde nikdo.

Odkášlal jsem si.

Písmena se rozmazala a změnila se: **Vyberte si jazyk.**

„Hledám pokoj,“ pronesl jsem ze zvědavosti japonsky.

Obrazovka se probudila k životu tak nečekaně, že jsem o krok couvl. Z vířících pestrébarevných částic se rychle složila opálená tvář Asiata s tmavým límečkem a kravatou. Tvář se usmála a proměnila se v o něco starší bělošku. Zíral jsem do obličeje plavovlasé třicetileté ženě ve střízlivém kostýmu. Kromě toho, že hotel vytvořil můj osobní ideál, usoudil také, že japonsky přece jen neumím.

„Dobrý den, pane. Vítejte v hotelu Hendrix, založeném v roce 2087 a stále k vašim službám. Co pro vás můžu udělat?“

Zopakoval jsem svou žádost, tentokrát amanglicky.

„Děkuji, pane. Mám spoustu pokojů a všechny jsou napojeny na městskou informační a zábavní databázi. Prosím, uveďte své požadavky na podlaží a velikost pokoje.“

„Rád bych dostal pokoj ve věži, orientovanéj na západ. Ten největší, kterej máš.“

Tvář se přesunula do malého obrázku v rohu a na jejím místě se objevil trojrozměrný plán hotelových pokojů. Volič metodicky projížděl místnostmi, pak se v jednom rohu zastavil a dotyčný pokoj roztočil. Na jedné straně obrazovky se objevil sloupec s technickými údaji.

„Apartmá ve Strážní věži, tři pokoje, ložnice třináct celých osmdesát sedm metru –“

„To je přesně ono, vezmu si ho.“

Trojrozměrná mapa jako mávnutím kouzelného proutku zmizela a tvář ženy opět zabrala celou obrazovku.

„Kolik nocí u mě strávíte, pane?“

„Ještě nevím.“

„*Požaduji* zálohu,“ pronesl hotel nesměle. „Za pobyt delší než dva týdny musíte složit částku šesti set SN dolarů. V případě, že odjedete dřív než za čtrnáct dní, vám *bude* poměrná část této zálohy vrácena.“

„Dobře.“

„Děkuji, pane.“ Z jejího tónu jsem začal mít dojem, že platící zákazníci jsou v hotelu Hendrix bílou vránou. „Jakým způsobem budete platit?“

„Přístupovej kód DNA. První kalifornská koloniální banka.“

Právě když z počítače vyjížděly podmínky platby ucítil jsem v týle studený dotek hlavně.

„Je to přesně to, co si myslíš, že to je,“ pronesl klidný hlas. „Jestli se pohneš, poldové budou z tý zdi sbírat několik tejdnu kousky tvý korový báze. Mluvím o *skutečný* smrti, příteli. Ted’ dej ruce od těla.“

Poslechl jsem, protože jsem cítil, že mi po zádech k místu, kterého se dotýkalo ústí pistole, přeběhl mráz. Uplynul už nějaký čas od doby, kdy mi někdo vyhrožoval skutečnou smrtí.

„Fajn,“ pokračoval klidný hlas. „Ted’ tě tady moje kolegyně zkontroluje. Hlavně žádný prudký pohyby.“

„Zadejte, prosím, svůj podpis DNA na klávesnici vedle obrazovky.“ Hotel získal přístup k databázi První kolonizační. Netrpělivě jsem čekal, než mě štíhlá, černě oblečená žena v lyžařské kukle obejde a od hlavy k patě mě projede vrčícím šedivým skenerem. Pistole v mém týle nezakolísala. Už nebyla studená. Moje pokožka ji ohřála na mnohem příjemnější teplotu.

„Je čistej.“ Další vyrovnaný, profesionální hlas. „Základní neurachem, ale není funkční. Chybí hardware.“

„Opravdu? Cestuješ rychlostí světla, nemám pravdu, Kovacsi?“

Srdce mi vypadlo z hrudníku a se šplouchnutím přistálo v útrobách. Doufal jsem, že je to jen místní přepadení.

„Neznám vás,“ pronesl jsem opatrně a o několik milimetrů pootočil hlavu. Zbraň se mi zaryla do týlu a já ztuhl.

„To je dobře, že mě neznáš. A ted’ ti řeknu, co se bude dít. Vyjdeme ven –“

„Přístup k účtu se přeruší za třicet vteřin,“ pronesl hotel trpělivě. „Zadejte svůj podpis DNA, prosím.“

„Pan Kovacs už nebude pokoj potřebovat,“ oznámil muž za mými zády a položil mi ruku na rameno. „Pojď, Kovacsi, projedeme se.“

„Bez zálohy vás zde nemohu ubytovat,“ pronesla žena na obrazovce.

Když jsem se otáčel, něco v její intonaci mě zastavilo a z náhlého popudu jsem se drásavě rozkašlal.

„Co –“

V záchvatu kašle jsem se předklonil, zvedl ruku k ústům a olízl si palec.

„Co to na mě zkoušíš, Kovacsi?“

Znovu jsem se napřímil a přitiskl ruku na klávesnici vedle obrazovky. Po matné černé desce se rozmázla čerstvá slina. Když mi o zlomek vteřiny později dopadla na levý spánek hrana dlaně, zhroutil jsem se na všechny čtyři. Po kopanci do obličeje jsem cestu na podlahu dokončil.

„Děkuji, pane.“ Slyšel jsem skrz dunění v hlavě hlas hotelu. „Váš požadavek se vyřizuje.“

Pokusil jsem se vstát a vykoledoval jsem si za to druhý kopanec do žeber. Na koberec mi kapala krev z nosu. Do šíje se mi zavrtala hlaveň pistole.

„To nebylo chytrý, Kovacsi.“ Hlas už tak klidný nebyl. „Jestli si myslíš, že tě poldové budou hledat, tak ti ta báze musela vyšoustat mozek. A teď vstaň!“

Právě když mi pomáhal na nohy, ozvalo se zahřmění.

Nechápu sice, proč někdo považoval za vhodné vybavit bezpečnostní systém Hendrixu dvacetimilimetrovým kulometným dělem, ale jejich práci se nedalo nic vytknout. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se kulometná střelecká věž se dvěma hlavními spouští dolů ze stropu, a vzápětí vyslala na prvního útočníka třívteřinovou dávku ohně. Její palebná síla by stačila k sestřelení malého letadla. Málem mi praskly bubínky.

Žena v kukle se rozběhla ke dveřím, a zatímco mi v uších stále duněly výstřely, všiml jsem si, že se za ní střelecká věž otáčí. Uběhla pár kroků přitímím, pak jí po zádech přejelo červené světlo laseru a halou zaburácela další salva. Stále na kolenou jsem si tiskl ruce na uši a sledoval, jak žena po zásahu vyletěla do vzduchu a proměnila se v odpudivý propletenec končetin.

Střelba ustala.

Rozhostilo se ticho prosycené zápachem korditu. Nic se nepohnulo. Kulometná střelecká věž zmlkla, hlavně měla sklopené k zemi a ze závěrů jim stoupal kouř. Spustil jsem ruce z uší, vyškrábal se na nohy a opatrně si osahal nos a obličej, abych zjistil rozsah škod. Vypadalo to, že krvácení slábne, a přestože jsem měl poraněná ústa, nenašel jsem ani jeden uvolněný zub. Bolela mě žebra v místě, kam mě zasáhl druhý kopanec, ale nezdálo se, že by byla zlomená. Ohlédl

jsem se na nejbližší mrtvolu a okamžitě jsem toho zalitoval. Někdo bude muset vzít do ruky koště a hadr.

Po mé levici se s tichým cinknutím otevřely dveře výtahu.

„Váš pokoj je připraven, pane,“ oznámil hotel.

Kapitola šest

Kristin Ortegová se pozoruhodně ovládala.

Dlouhým krokem prošla hotelovými dveřmi, které ji udeřily do jedné vyboulené kapsy na stěně, uprostřed haly se zastavila, zabodla si jazyk do tváře a zamyšleně přehlédla ten masakr.

„Děláte takové věci často, Kovacsi?“

„Nějakou dobu tu čekám,“ odpověděl jsem mírně. „Nemám dobrou náladu.“

Hotel zavolal na městskou policii přibližně v době, kdy kulometná střelecká věž spustila, ale první hlídkový vůz přiletěl teprve za dobrou půl hodinu. Nenamáhal jsem se jít na pokoj, protože jsem věděl, že mě stejně vytáhnou z postele, a jakmile přijeli, nepřípadalo v úvahu, abych se vzdálil, dokud nedorazí Ortegová. Policejní lékař mě zběžně prohlédl, ujistil se, že nemám otřes mozku, a dal mi sprej proti krvácení z nosu. Když odešel, usadil jsem se v hale a nechal své nové pouzdro vykouřit několik cigaret, které jsem od poručíka dostal. Když o hodinu později konečně přijela, pořád jsem tam seděl.

Ortegová mávla rukou. „No, jo. V noci je ve městě rušno.“

Nabídl jsem jí krabičku. Podívala se na ni, jako bych jí právě položil zásadní filozofickou otázku, pak ji vzala do ruky a vytáhla z ní cigaretu. Ignorovala škrtátko na boku krabičky, zalovila v kapsách, vytáhla těžký benzínový zapalovač a s klapnutím ho otevřela. Připadalo mi, že je řízená autopilotem, protože se téměř bez povšimnutí pohnula stranou, aby mohl technický tým přinést do haly další zařízení, a pak strčila zapalovač do jiné kapsy. Hala kolem nás se náhle zaplnila lidmi, kteří efektivně vykonávali svou práci.

„Takže.“ Vyfoukla kouř do vzduchu nad sebe. „Znáte je?“

„Kurva, nech toho!“

„Což znamená?“

„Což znamená, že jsem z tanku teprve šest hodin venku, pokud vůbec.“ Slyšel jsem, že začínám zvedat hlas. „Což znamená, že od chvíle, kdy jsme se viděli posledně, jsem mluvil přesně se třema lidma. Což znamená, že jsem ještě nikdy v životě na Zemi nebyl. Což znamená, že to všechno víte. Takže buď mi budete klást inteligentní otázky, nebo si jdu lehnout.“

„Dobře, uklidněte se.“ Ortegová náhle vypadala unaveně. Svezla se na pohovku naproti mně. „Mému seržantovi jste řekl, že to byli profíci.“

„To taky byli.“ Dospěl jsem k závěru, že tuhle informaci bych policii sdělit mohl, protože ji stejně pravděpodobně zjistí, jakmile ty dvě mrtvoly podle svých záznamů identifikují.

„Říkali vám jménem?“

Soustředěně jsem se zamračil. „Jménem?“

„Jo.“ Netrpělivě máchl rukou. „Říkali vám Kovacsi?“

„Myslím, že ne.“

„Nějak jinak?“

Vytáhl jsem obočí. „Například?“

Únava, která jí zahalovala tvář, okamžitě zmizela, a pronikavě si mě změřila. „Zapomeňte na to. Zkontrolujeme paměť hotelu a uvidíme.“

Ajaj.

„Na Harlanově světě byste k tomu musela mít povolení,“ poznamenal jsem nenuceně.

„Tady taky.“ Ortegová odklepla popel z cigarety na koberec. „Ale to nebude problém. Zdá se, že to není poprvý, co Hendrix čelí obžalobě z organického poškození. Stalo se to už dřív, ale v archivech to najdeme.“

„Jak to, že jste ho nevyřadili z provozu?“

„Mluvila jsem o žalobách, ne o prokázání viny. Soud je odložil. Prokazatelná sebeobrana, samozřejmě,“ kývla směrem k nehybné kulometné věži, z níž dva členové týmu odebírali vzorky. „Mluvíme o elektronický obraně. Tohle je samozřejmě něco úplně jiného.“

„Jo, chtěl jsem se na to zeptat. Kdo vlastně do hotelů takový zařízení instaluje?“

„Kdo si myslíte, že jsem, pátrací konstrukt?“ Ortegová mě začala pozorovat s nepřátelskou podezíravostí, která se mi moc nezamlouvala. Pak pokrčila rameny. „Podle archivních záznamů, který jsem cestou sem prošla, se to dělalo před několika sty lety, kdy vrcholily války korporací. Je to logický. Docházelo k častým vloupáním, a tak většinu budov vybavili bezpečnostním zařízením, aby se mohly bránit. Samozřejmě, většina těch společností krátce potom zkrachovala, takže se nikdo nedostal k tomu, aby předložil zákon o vyřazení z provozu. Místo toho Hendrix povýšil do stavu Umělé Inteligence a sám sebe koupil.“

„Chytrý.“

„Jo, podle toho, co jsem slyšela, jediné Umělá Inteligence skutečně chápala, co se na trhu vlastně děje. Většina tehdy využila příležitosti. Spousta hotelů na tomhle bulváru je Umělá Inteligence.“ Skrz kouř se na mě usmála. „Proto v nich nikdo nebydlí. Opravdu škoda. Někde jsem četla, že jsou naprogramovaný tak, aby chtěly zákazníky stejně, jako lidi sex. To musí bejt deprimující, nemyslíte?“

„To jo.“

Přistoupil k nám jeden mohykán a rozpačitě přešlapoval na místě. Ortegová zvedla hlavu a vrhla na něj pohled, který říkal, že obtěžuje.

„Identifikovali jsme vzorky DNA,“ pronesl mohykán ostýchavě a podal jí sjetinu z videofaxu. Ortegová ji rychle přejela očima.

„Ale, ale. Ještě před chvílí jste se pohyboval ve vznešený společnosti, Kovacsi,“ mávla paží směrem k mužské mrtvole. „Pouzdro naposledy registrovaný na Dimitriho Kadmina, jinak známýho jako Dvojník Dimi. Profesionální zabiják z Vladivostoku.“

„A ta žena?“

Ortegová a mohykán si vyměnili pohled. „Ulánbátarskej registr?“

„Dostali jsme ho najednou, šéfe.“

„Dostali jsme ho, hajzla.“ Ortegová se s obnovenou energií plácla do stehna. „Vyřízeme jim bázi a odvezeme je na Fall Street. Chci, aby Dimiho do půlnoci stáhli do vazby.“ Podívala se zpátky na mě. „Kovacsi, možná jste mi právě prokázal službu.“

Mohykán si sáhl pod dvouřadový oblek s nonšalancí muže vytahujícího cigarety vylovil nůž s širokou čepelí. Společně přistoupili k mrtvole a klekli si vedle ní. Kolem se shlukli policisté v

uniformách. Ozvalo se mlaskavé praskání, jak mohykán otevíral chrupavku. Po chvilce jsem vstal a připojil se k divákům. Nikdo mi nevěnoval pozornost.

Nebylo to přesně to, co byste nazvali dokonalou biotechnologickou operací. Aby se mohykán dostal k spodní hraně lebky, vyřízl mrtvole část páteře a právě teď šťoural špičkou nože pod kostí a snažil se najít korovou bázi. Kristin Ortegová oběma rukama hlavu pevně držela.

„Dávají je trochu hlouběji než dřív,“ říkala. „Zkuste vyndat zbylý obratel, tam to totiž bude.“

„Snažím se,“ zavrčel mohykán. „Myslím, že je to nějaký větší. Má to asi protišokový podložky, o kterých minule vyprávěl Noguchi, když... Sakra! Už jsem si myslel, že to mám.“

„Poslyšte, máte špatnej úhel. Ukažte, zkusím to sama.“ Ortegová uchopila nůž a položila na lebku jedno koleno, aby ji znehybnila.

„Sakra, už jsem to skoro měl, šéfe.“

„Jasně, nehodlám se celou noc dívat, jak se v tom šťouráte.“ Zvedla hlavu, a když zjistila, že ji pozoruju, krátce přikývla a vsunula zoubkovanou špičku ostří pod obratel. Pak prudce udeřila do rukojeti a něco vydloubla. S úsměvem se zadívala na mohykána.

„Vidíte?“

Sáhla do krvavé rány a mezi ukazovákem a palcem z ní vytáhla bázi. Moc se jí nepodobala; kapsle odolná proti nárazu, sotva o velikosti cigaretového nedopalku, potřísněná krví, z jejíhož jednoho konce trčela pokroucená vlákna mikrodžeků. Chápal jsem, proč katolíci nechtějí věřit, že tohle je schránka, kde sídlí lidská duše.

„Mám tě, Dimi.“ Ortegová zvedla bázi ke světlu a pak ji spolu s nožem podala mohykánovi. Prsty si otřela o mrtvolu. „Fajn, teď vyndejte tu druhou bázi.“

Zatímco jsme pozorovali, jak mohykán doluje bázi z druhého těla, sklonil jsem hlavu k Ortegové a zašeptal:

„Takže vy znáte i tu ženu?“

Trhla sebou, nepoznal jsem, jestli překvapením, nebo znechucením, že stojím tak blízko ní. Pak se otočila a podívala se na mě. „Jo, tohle je taky Dvojník Dimi. To pouzdro je registrovaný v Ulánbátaru, což je pro vaši informaci hlavní město asijského černého

trhu se stahováním. Víte, Dimi není moc důvěřivej člověk. Má kolem sebe rád lidi, o kterých ví, že se na ně může spolehnout. A v kruzích, ve kterých se pohybuje, je jediným člověkem, kterému může skutečně věřit, on sám.“

„Ty kruhy jsou mi povědomý. Je snadný nechat se na Zemi zkopírovat?“

Ortegová se ušklíbla. „Čím dál snadnější. Se současnou technologií se vám nejmodernější pouzdrovací procesor vejde do koupelny. Brzy bude vypadat jako výtah. Pak jako kufřík.“ Pokrčila rameny. „Cena za pokrok.“

„Na Harlanově světě můžete získat dvojníka jediné tak, že se přihlásíte k mezihvězdný teleportaci, dostanete pojištěnou kopii, která je po dobu vašeho letu ve skladovacím zařízení, a vy v poslední minutě přenos zrušíte. Zfalšujete potvrzení o tranzitu a pak zažádáte o dočasný stažení z kopie. Jste na jiném světě a vaše firma se hroutí, něco v tom smyslu. Jednou vás stáhnou z originálu na přenosový stanici a podruhé prostřednictvím pojišťovací společnosti někde jinde. Kopie ‚jedna‘ vyjde ze stanice legálně. Jen jste změnil svoje rozhodnutí odjet. Spousta lidí si cestu na poslední chvíli rozmyslí. A kopie ‚dva‘ se nikdy nepřihlásí u pojišťovací společnosti k zpětnému uskladnění. Stojí to ale spoustu peněz. Musíte podplatit hromadu lidí a věnovat tomu spoustu času.“

Mohykánovi sjel nůž a řízl se do palce. Ortegová obrátila oči v sloup a vzdychla. Pak se otočila zpátky ke mně.

„Tady je to snazší,“ pronesla stručně.

„Jo? Jak se to dělá?“

„No –“ Zaváhala, jako by se snažila přijít na to, proč se se mnou vůbec baví. „Proč to chcete vědět?“

Usmál jsem se na ni. „Řekl bych, že jsem prostě od přírody zvědavěj.“

„Dobře, Kovacsi,“ oběma rukama objala šálek s kávou. „Funguje to takhle. Jednoho dne vejde pan Dimitri Kadmin do nějaký velký obnovovací a pouzdrovací pojišťovny. Myslím tím nějakou *opravdu* účtyhodnou pojišťovnu, jako je třeba Lloyds nebo Cartwright Solar.“

„Tady nějaká taková je?“ Ukázal jsem rukou na světla mostu za okny mého pokoje. „V Bay City?“

Mohykán se tvářil divně, když se Ortegová rozloučila s kolegy a zůstala se mnou v Hendrixu. Než ho poslala pryč, znovu mu připomněla, aby nechal Kadmina okamžitě stáhnout, a pak jsme vyjeli nahoru. Ani se nepodívala, jak policejní vozy odjíždějí.

„V Bay City, na Východním pobřeží, možná dokonce v Evropě.“ Ortegová se napila kávy, a když na jazyku ucítila velkou dávku whisky, kterou jí tam Hendrix na její vlastní žádost nalil, překvapeně sebou škubla. „Na tom nezáleží. Záleží na společnosti. Musí být solidní. Musí poskytovat finanční záruky od doby, co dojde ke stažení. Pan Kadmin chce uzavřít obnovovací a pouzdrovací pojistku, což po dlouhý diskuzi o výši pojistného udělá. Musí to totiž vypadat věrohodně. Je to starý trik, s jediným rozdílem, že při něm jde o víc než o peníze.“

Zády jsem se opřel o rám okna. Apartmá ve Strážní věži mělo přiléhavý název. Všechny tři pokoje měly výhled na město a moře za ním, buď na sever, nebo na západ, a v obývacím pokoji zaujímal asi pětinu celkové plochy stupínek u okna, na kterém se povalovaly psychedelicky barevné polštáře. Ortegová seděla naproti mně a mezi námi byla asi metrová mezera.

„Fajn, takže to je jedna kopie. A pak co?“

Ortegová pokrčila rameny. „Smrtný neštěstí.“

„V Ulánbátaru.“

„Přesně tak. Dimi vrazí vysokou rychlostí do sloupu s elektrickým vedením, vypadne z hotelového okna, prostě něco takového. Vyšetřovatel v Ulánbátaru bázi vezme a za vysoký úplatek udělá kopii. Do toho vstoupí Cartwright Solar nebo Lloyds se svou smlouvou na obnovu, dopraví Dimiho (d. č.) zpátky do své klonovací banky a stáhnou ho do čekajícího pouzdra. Velice děkujeme, pane. Je nám ctí, že jste se na nás obrátil.“

„A zatím...“

„A zatím vyšetřovatel koupí pouzdro na černém trhu, většinou nějaký beznadějný případ z místní nemocnice nebo oběť obchodu s drogami, která není moc fyzicky zdevastovaná. Vyšetřovatel vymaže mozek pouzdra, stáhne do něj Dimiho kopii a pouzdro odtud jednoduše vyjde. Suborbitálně se dopraví na opačnou straně zeměkoule a pustí se do práce v Bay City.“

„Tyhle chlápky asi často nedopadnete, co?“

„Skoro nikdy. Jde o to, že musíte dostat obě kopie – buď mrtvý jako teď, nebo počkat, až se dopustí závažného trestného činu. Bez trestního stíhání nemáte na stažení z živého těla právo. A v patové situaci si dvojník jednoduše prostřelí korovou bázi dřív, než ho zatkne. Už jsem to několikrát viděla.“

„To je dost drsný. Jakej za to hrozí trest?“

„Výmaz.“

„Výmaz? To se tady dělá?“

Ortegová přikývla. Kolem úst jí pohrával trpký úsměv, ale nikdy se neobjevil na nich. „Jo, to se tady dělá. Šokuje vás to?“

Uvažoval jsem o tom. Ve Sborech se některé zločiny, zejména dezerce nebo neuposlechnutí bojového rozkazu, vymazáním trestaly, ale ve skutečnosti jsem se s tím nesetkal. Prchnout z boje bylo v přímém rozporu s naprogramováním. A na Harlanově světě zrušili trest vymazání deset let před tím, než jsem se narodil.

„Je to trochu staromódní, ne?“

„Vy nesouhlasíte s tím, co se Dimimu stane?“

Špičkou jazyka jsem si přejel ranky v ústech. Vzpomněl jsem si na studený kroužek kovu v zátylku a zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Ale zastraší to lidi, jako je on?“

„Existuje několik dalších hrdelních zločinů, ale většinou je soud zmírní na dvě stě let ve skladišti.“ Když jsem se zadíval na tvář Ortegové, pochopil jsem, že to nepovažuje za až tak skvělý nápad.

Položil jsem hrnek s kávou a automaticky sáhl po cigaretě. Byl jsem příliš unavený, abych touhu po nikotinu ovládl. Ortegová nabídnutou krabičku odmítla. Dotkl jsem se cigaretou škrtátka na boku a zamyšleně se na ni zadíval.

„Kolik vám je, Ortegová?“

Zkoumavě se na mě zadívala zpátky. „Třicet čtyři. Proč?“

„Ještě nikdy jste nebyla d. č., co?“

„Jo, před několika lety jsem byla na psychochirurgii. Pár dní mě udržovali v bezvědomí. Jinak ne. Nejsem zločinec a na takovej způsob cestování nemám peníze.“

Vydechl jsem první obláček kouře. „Jste na to trochu přecitlivělá, co?“

„Jak jsem řekla, nejsem zločinec.“

„To ne.“ Vzpomněl jsem si na své poslední setkání s Virginií Vidaurovou. „Kdybyste byla, nemyslela byste si, že dvě stě let uskladnění je tak mírnější trest.“

„To jsem neřekla.“

„Ani jste nemusela.“ Nevěděl jsem, co mě přimělo zapomenout, že Ortegová je představitelkou zákona, ale *něco* ano. V tom prostoru mezi námi něco vznikalo, něco jako statická elektřina, něco, co bych možná rozpoznal, kdyby moje intuice Vyslance nebyla utlumená novým pouzdrem. Ať to bylo cokoli, právě to z pokoje vyprchalo. Svěsil jsem ramena a potáhl silněji z cigarety. Potřeboval jsem se vyspat.

„Kadmin je asi drahejší, co? S takovýma režijníma nákladama, s takovým rizikem, to musí brát slušný prachy.“

„Kolem dvaceti táců za fušku.“

„Pak Bancroft sebevraždu nespáchal.“

Ortegová vytáhla obočí. „To je rychlejší závěr na člověka, kterej sem právě přijel.“

„Ale no tak.“ Vyfoukl jsem na ni plné plíce kouře. „Kdyby to byla sebevražda, kdo by kurva zaplatil těch dvacet táců, aby mě sejmuli?“

„Jste asi dost oblíbenější, co?“

Naklonil jsem se dopředu. „Ne, na spoustě míst mě lidi nenávidí, ale nikdo nemá takový konexe nebo takový peníze. Nejsem natolik nóbl, abych měl nepřátele v tak vysokých kruzích. Ať už na mě Kadmina poslal, kdo chtěl, ví, že pracuju pro Bancrofta.“

Ortegová se ušklíbla. „Myslela jsem, že vám neříkali jménem...“

Jsi unavený, Takeshi. Skoro jsem viděl, jak na mě Virginia Vidaurová hrozí prstem. Vyslance sbory se nenechají rozhodit místní policií.

Snažil jsem se ze všech sil.

„Věděli, kdo jsem. Lidi jako Kadmin se nepoflákou kolem hotelů a nečekají, až budou moct obrátit turistu. Ortegová, no *tak*.“

Počkala, až se uklidním, a pak odpověděla: „Tak Bancrofta taky sejmuli? Možná. Takže co?“

„Takže musíte ten případ znovu otevřít.“

„Vy mě neposloucháte, Kovacsi.“ Vrhla na mě úsměv, při kterém by ozbrojení muži ztuhli hrůzou. „Ten případ je uzavřený.“

Opřel jsem se zpátky o zeď a chvíli ji skrz kouř pozoroval. Nakonec jsem pronesl: „Když sem dneska večer dorazila vaše úklidová jednotka, jeden z vašich maníků mi mával odznakem před očima tak dlouho, že jsem si ho stačil důkladně prohlédnout. Zblízka vypadá honosně. Ten orel a štít. A ten nápis kolem.“

Gestem mi naznačila, abych to zkrátil, a než jsem si do ní rýpl, znovu jsem potáhl z cigarety.

„*Chránit a sloužit?*“ Myslím, že s vaší hodností už těm kecům nevěříte.“

Zásah. Pod okem jí zacukal sval a tváře se jí propadly, jako by cucala něco hořkého. Vytřeštila na mě oči a v tu chvíli mě napadlo, že jsem možná zašel příliš daleko. Pak svésila ramena a vzdychla.

„Jen pokračujte. Co o tom kurva vlastně víte? Bancroft není člověk jako vy nebo já. Je to zkurvenej Met.“

„Met?“

„Jo. Met. Víte, a Metuzalém žil dlouhých devět set šedesát devět let. Je starej. Myslím opravdu starej.“

„To je zločin, poručíku?“

„Měl by bejt,“ opáčila Ortegová nekompromisně. „Když člověk žije tak dlouho, začne se měnit. Moc si o sobě myslí. Nakonec má pocit, že je Bůh. Najednou mu obyčejný lidi kolem třiceti čtyřiceti připadají bezvýznamný. Viděl vznikat a zanikat celý společnosti a začne mít pocit, že se ho to netýká a na ničem z toho mu doopravdy nezáleží. A když se mu ty obyčejný lidi připlou do cesty, možná je začne ničit, stejně jako když trhá sedmikrásky.“

Vážně jsem se na ni podíval. „Už jste někdy z něčeho takovýho Bancrofta obvinili?“

„Nemluvím o Bancroftovi,“ přešla tu námitku netrpělivým mávnutím ruky, „mluvím o jeho *druhu*. Jsou jako Umělá Inteligence. Jako jiná rasa. Nejsou to lidi, chovají se k ostatním, jako se vy a já chováme k hmyzu. No, když tak jednáte s místním policejním oddělením, tenhle postoj se vám někdy může vrátit.“

Krátce jsem si vzpomněl na výstřelky Reileen Kawaharové a blesko mi hlavou, jestli nemá Ortegová v něčem pravdu. Na

Harlanově světě si většina lidí mohla přinejmenším jednou dovolit nové pouzdro, ale potíž byla v tom, že pokud jste nebyli bohatí, museli jste pokaždé prožít celý život – a stárí, dokonce i s léčbou na zmírnění projevů stárnutí, je nepříjemná věc. Podruhé to bylo horší, protože jste věděli, co vás čeká. Jen málo lidí mělo energii absolvovat to víc než dvakrát. Většina se pak dala dobrovolně uskladnit a kvůli rodinným záležitostem se tu a tam nechali dočasně stáhnout do pouzdra. A samozřejmě nakonec i tyhle návraty na svět časem řídly a nové generace pokračovaly v životě bez starých pout.

Pokračovat, *chtít* pokračovat, jeden život za druhým, pouzdro za pouzdrem, na to musel mít člověk povahu. Museli jste být jiní, bez ohledu na to, co se z vás během těch staletí stalo.

„Takže Bancroft přišel zkrátka, protože je Met. Promiňte, Laurensi, jste arogantní, dlouhověkej hajzl. Bayská policie má na práci důležitější věci než vás brát vážně. Něco takového.“

Ale Ortegová tu návnadu už nespolkla. Napila se kávy a přezíravě mávla rukou. „Heleďte, Kovacsi. Bancroft je naživu, a ať jsou fakta případu jakýkoli, má takový bezpečnostní pojistky, aby naživu zůstal dál. Nikdo tady neupí pod břemenem justičního omylu. Policejní oddělení nemá finance ani dost lidí, a ti jsou navíc zavalení prací. Nemáme prostředky, abysme donekonečna honili Bancroftovy přízraky.“

„A když to nejsou přízraky?“

Ortegová si vzdychla. „Kovacsi, osobně jsem ten dům společně s techniky třikrát prohlídla. Žádný stopy po rvačce, žádný narušení bezpečnostního systému, v záznamech monitorovací sítě žádná stopa po vetřelci. Miriam Bancroftová se nabídla, že se podrobí výslechu na detektoru lži, a absolvovala ho bez jediného zaváhání. Ona svého manžela nezabila, ani se dovnitř nikdo nevloupal a neudělal to. Laurens Bancroft se zabil sám, z důvodů, který zná nejlíp on sám. To je, pokud jde o tenhle případ, všechno. Mrzí mě, že máte dokázat něco jiného, ale přání ještě neznamená, že se vám to podaří. Je to naprosto jasnej případ.“

„A ten telefonát? To, že Bancroft přece nemohl zapomenout, že má detašovanou bázi? To, že si někdo myslí, že jsem natolik důležitý, aby na mě poslal Kadmina?“

„Nehodlám se s váma přít o maličkosti, Kovacsi. Vyslechneme Kadmina a zjistíme, co ví, ale pokud jde o zbytek, už jsem ten případ uzavřela a začíná mě nudit. Existují lidi, který nás potřebují mnohem víc než Bancroft. Skutečně mrtvý lidi, který neměli tolik štěstí, aby měli detašovanou bázi pro případ, že by jim ji někdo zničil. Zmasakrovaný katolíci, protože vrazi vědí, že jejich oběti nikdy nevyjdou ze skladovacího zařízení, aby si to s nima vyřídily.“ Zatímco mi to vypočítávala na prstech, v očích jí rostla únava. „Případy organického poškození, který nemají peníze, aby se nechaly stáhnout do nového pouzdra, když se neprokáže cizí zavinění. Brodím se tím svinstvem deset hodin denně i víc, a mrzí mě to, ale prostě nedokážu litovat pana Laurence Bancrofta s jeho klonama, zázračnými sférami vlivu na vysokejších místech a mazanými právníkama, který nám dělají potíže pokaždý, když chce některý člen jeho rodiny nebo zaměstnanec vyklouznout z obvinění.“

„To se asi stává často, co?“

„Dost často, ale nedivte se tomu.“ Zachmuřeně se na mě usmála. „Je to zkrvenej Met. Všichni jsou stejný.“

Nelíbila se mi tahle její stránka, hádka, kterou jsem nechtěl vyprovokovat, ani názor na Bancrofta, který jsem nechtěl znát. A hlavně jsem zoufale toužil po spánku.

Típl jsem cigaretu.

„Myslím, že byste měla jít, poručíku. Z té vaší předpojatosti mě rozbolela hlava.“

Něco se jí mihlo v očích, něco, co jsem nedokázal rozluštit. Vteřinu to tam bylo a pak to zmizelo. Pokrčila rameny, položila hrnek s kávou a přehodila nohy přes stupínek. Pak vstala, protáhla se, až jí hlasitě ruplo v zádech, a bez ohlédnutí zamířila ke dveřím. Zůstal jsem sedět a sledoval, jak se její odraz pohybuje mezi světly města v okně.

U dveří se zastavila a viděl jsem, že otočila hlavu.

„Hej, Kovacsi.“

Podíval jsem se na ni. „Na něco jste zapoměla?“

Přikývla a křivě se usmála, jako by mi přiznala bod v nějaké hře, kterou jsme spolu hráli.

„Chcete pomoci? Chcete něco pro začátek? Dal jste mi Kadmina, takže mám pocit, že vám to dlužím.“

„Nedlužíte mi nic, Ortegová. To je zásluha Hendrixu, ne moje.“

„Leila Beginová,“ pronesla. „Zeptejte se na ni Bancroftových právníků. Třeba vám to otevře oči.“

Dveře se zavřely a v místnosti, která se odrážela v okně, nezbylo nic než světla města. Chvilí jsem na ně zíral, zapálil si novou cigaretu a vykouřil ji až k filtru.

Bancroft sebevraždu nespáchal, to bylo jasné. Dělal jsem na tom případu necelý den a už jsem měl v zádech dvě různé nátlakové skupiny. Zaprvé způsobné gangstery Kristin Ortegové v nápravném zařízení, zadruhé zabijáka z Vladivostoku a jeho dvojníka. Nehledě na podivné chování Miriam Bancroftové. Na to, aby bylo všechno takové, jak se to na první pohled jeví, se o případ zajímalo moc lidí. Ortegová něco chtěla, ten, kdo najal Dimitriho Kadmina, něco chtěl, a vypadalo to, že oba chtěli, aby zůstal Bancroftův případ uzavřen.

Neměl jsem na vybranou.

„Váš host opustil budovu,“ oznámil Hendrix a vytrhl mě z úvah.

„Díky,“ pronesl jsem nepřítomně a típl cigaretu v popelníku. „Můžeš zamknout dveře a zablokovat výtahům přístup na tohle podlaží?“

„Zajisté. Přejete si, abych vás informoval o vstupech do hotelu?“

„Ne.“ Zívl jsem jako had, který se chystá zhltnout vejce. „Jen je nepouštěj sem. A příští sedm a půl hodiny mi sem nepřepojuj žádný hovory.“

Pak jsem se rychle svlékl a vzápětí mě přemohl spánek. Přehodil jsem Bancroftův letní oblek přes křeslo a vlezl si do masivní postele s karmínovým přehozem. Povrch postele se zavlnil, přizpůsobil se mojí tělesné hmotnosti a objemu a pak mě nadnášel jako voda. Z povlečení vycházela slabá vůně kadidla.

Podnikl jsem vlažný pokus o masturbaci a snažil se vybavit si smyslné křivky Miriam Bancroftové, ale místo toho jsem neustále viděl, jak výstřel z kalašnikova proměnil Sařino bledé tělo v hromádku masa a kostí.

Usnul jsem jako špalek.

Kapitola sedm

Jsou tu ruiny, vrhající dlouhý stín, a krvavě rudé slunce zapadající ve vřavě za vzdálenými kopci. Břichaté nadýchané mraky prchají v panice k obzoru jako velryby před harpunou a vítr vášnivými prsty pročesává stromy, které lemují ulici.

Innenininnenininnenin...

To místo znám.

Kličkuju mezi zpusťšenými zdmi rozvalin a snažím se jich nedotknout, protože kdykoli to udělám, ozývají se z nich tlumené výstřely pušek a výkřiky, jako by se válka, která zničila tohle město, vsákla do kamení. Současně se pohybuju dost rychle, protože mě něco sleduje, něco, co se rozvalin dotýká bez zábran. Podle praskání zbraní a mučivých vzdechů za zády dokážu zmapovat jeho pohyb s velkou přesností. Blíží se to. Snažím se zrychlit, ale krk i hrudník mám stažený napětím, což mi příliš nepomáhá.

Zpoza zhrouceného pahýlu věže vyjde Jimmy de Soto. Ani mě nepřekvapí, že ho tu vidím, ale když spatřím jeho zdevastovanou tvář, opět sebou škubnu. Usměje se na mě tím, co mu z obličeje zbylo, a položí mi ruku na rameno. Snažím se neucuknout.

„Leila Beginová,“ řekne a kývne dozadu, odkud jsem přišel. „Zeptej se na to Bancroftových právníků.“

„Zeptám,“ odpovím a protáhnu se kolem něho. Ale Jimmy mi nechá ruku na rameni, což musí znamenat, že se mu paže za mnou natahuje jako horký vosk. Zastavím se, protože se cítím provinile kvůli bolesti, kterou mu to asi působí, ale on je pořád vedle mě. Znovu se dám do pohybu.

„Nechceš se otočit a bojovat?“ zeptá se konverzačním tónem a bez očividné námahy nebo pohybu se vznáší vedle mě.

„Čím?“ opáčím a otevřu prázdné ruce.

„Měl ses ozbrojit, kámo.“

„Virginia nám řekla, abysme se na zbraně nespolehali.“

Jimmy de Soto si opovržlivě odfrkne. „Jo, a podívej, kde ta blbá čubka skončila. Osmdesát až sto, bez šance na zkrácení trestu.“

„Tohle nemůžeš vědět,“ pronesu roztržitě, protože se soustředím na zvuky za zády, které se k nám rychle přibližují. „Umřel jsi dávno předtím, než se to stalo.“

„Ale no tak, kdo v týhle době doopravdy umírá?“

„Zkus to říct katolíkům. A ty jsi vlastně taky umřel, Jimmy. Navždycky, pokud si dobře vzpomínám.“

„Kdo je katolík?“

„Povím ti to pozdějc. Nemáš cigaretu?“

„Cigaretu? Co se ti stalo s rukou?“

Preruším spirálu nelogických vět a zadívám se na paži. Jimmy má pravdu. Jizvy na předloktí se změnilly v čerstvou ránu, prýští z ní krev a stéká mi po ruce. Takže samozřejmě...

Zvednu ruku k levému oku a zjistím, že tvář pod ním je vlhká. Prsty mám od krve.

„Měl jsi štěstí,“ pronese Jimmy de Soto nestranně. „Minuli jamku.“

*Zná to. Jeho levá oční jamka je plná sražené krve, všechno to zůstalo v Inneninu, když si prsty vytrhl bulvu. Nikdo už nikdy nezjistí, jaké měl tehdy halucinace. Než stačili Jimmyho a zbytek inneninského předmostí zdigitalizovat, aby mohli na psychochirurgii, virus obránců poničil jejich mozky natolik, že se nedaly oživit. Ten program byl tak nakažlivý, že si tehdy klinika dokonce ani netroufla ponechat si to, co z báze zbylo, ke studijním účelům. Ostatky Jimmyho de Soto se nacházejí na zapečetěném kompaktním disku s červeným nápisem **Kontaminované údaje**, který je uložen někde v suterénu ústředí Vyslanceckých sborů.*

„Musím s tím něco udělat,“ pronesu trochu zoufale. Zvuky, které vydávají zdi za mým pronásledovatelem, se nebezpečně blíží. Za horami mizí poslední část slunce. Po obličeji a po ruce mi teče krev.

„Cítíš to?“ zeptá se Jimmy a nastaví obličej mrazivému vzduchu kolem nás. „Mění to.“

„Cože?“ Ale v okamžiku, kdy tu otázku vyštěknu, ucítím to také. Intenzivní, stimulující vůni, která připomíná kadidlo v Hendrixu,

nicméně je trochu odlišná, ne tak opojně dekadentní jako původní odér, který mě uspal, jen...

„Je čas jít,“ pronesl Jimmy, a právě když se ho chci zeptat, kam, uvědomím si, že myslíme, a jsem

Vzhůru.

Prudce jsem otevřel oči a upřel je na jednu z psychedelických nástěnných maleb v hotelovém pokoji. Štíhlé, křehké postavy v kaftanech roztroušené po louce se zelenou trávou a žlutými a bílými květinami. Zamračil jsem se a sevřel si vystouplou jizvu na předloktí. Krev žádná. To mě probralo úplně a okamžitě jsem se na velké posteli s karmínovým přehozem posadil. Odér kadidla, který mě původně uklíbal ke spánku, nahradila pronikavá vůně kávy a čerstvého chleba. Čichový budíček hotelu Hendrix. Do potemnělého pokoje proudilo mezerou v polarizovaném okenním skle světlo.

„Máte návštěvu,“ pronesl stručně hlas hotelu.

„Kolik je hodin?“ zaskřehotal jsem. Připadalo mi, jako bych měl zadní část krku natřenou silnou vrstvou lepidla.

„Deset šestnáct místního času. Spal jste sedm hodin a čtyřicet dva minut.“

„A moje návštěva?“

„Oumou Prescottová,“ pronesl hotel. „Chcete snídani?“

Vylezl jsem z postele a zamířil do koupelny. „Jo. Kafe s mlíkem, bílý maso, dobře propečený, a nějaký čerstvý ovoce. Prescottovou můžeš poslat nahoru.“

Než se ozvalo zazvonění, stačil jsem se osprchovat a přecházel jsem po pokoji v perleťově modrém županu se zlatým lemem. Právě jsem si vyzvedl ze služebního výtahu snídani a s podnosem v jedné ruce šel otevřít.

Oumou Prescottová byla vysoká, úchvatná Afričanka, o několik centimetrů vyšší než moje pouzdro. Vlasy měla propletené desítkami oválných skleněných korálků v sedmi či osmi barvách, které jsem měl rád, a lícní kosti jí zdobilo jakési abstraktní tetování. Stála ve dveřích, na sobě měla světle šedý kostým a dlouhý černý plášť s ohrnutým límcem a pochybovačně se na mě dívala.

„Pan Kovacs?“

„Ano, pojd'te dál. Nedáte si snídani?“ Položil jsem podnos na neustlanou postel.

„Ne, děkuju, pane Kovacsi, jsem právní zástupkyní pana Bancrofta, z firmy Prescott, Forbes a Hernandez. Pan Bancroft mě informoval –“

„Ano, já vím.“ Zvedl jsem z podnosu kousek grilovaného kuřete.

„Jde o to, pane Kovacsi, že máme v Psychasecu schůzku s Dennisem Nymanem, a to za...“ kmitla očima vzhůru, aby se podívala na sítnicové hodinky, „... třicet minut.“

„Aha,“ opáčil jsem a dál pomalu přezvykoval. „To jsem nevěděl.“

„Volám vám od osmi hodin ráno, ale hotel mě odmítl přepojit. Nenapadlo mě, že budete spát tak dlouho.“

S plnou pusou kuřete jsem se na ni usmál. „Pak jste si to špatně nastudovala. Stáhli mě teprve včera.“

Po těch slovech trochu strnula, ale pak převládla její profesionalita. Přešla pokoj a usadila se na stupínku u okna.

„V tom případě přijedeme pozdě,“ prohlásila. „Myslím, že se potřebujete nasnídat.“

Ve městě byla zima.

Vylezl jsem z taxíku do mdlého slunce a prudkého větru. Celou noc pršelo; nad vnitrozemím stále viselo několik šedivých kumulů, jež zarputile odolávaly svěží mořské bríze, která se je snažila odfouknout. Zvedl jsem límec letního obleku a v duchu si poznamenal, že si musím koupit kabát. Nic parádního, něco do půli stehen, s límcem a kapsami tak velkými, aby se mi do nich vešly ruce.

Zdálo se, že Prescottová je v jejím kabátě pěkně teploučko. Zaplatila otiskem palce v taxíku, a když se zvedl ze země, oba jsme couvli dozadu. Na ruce a obličej mi zavanul proud teplého vzduchu ze vztlakových turbín. Přivřel jsem oči před zvířeným pískem a prachem a všiml si, že Prescottová zdvihla štíhlou paži, aby udělala totéž. Pak byl taxík pryč a s hučením se vzdaloval, aby se zapojil do hemžení na obloze nad pevninou. Prescottová se otočila k budově za námi a lakonicky na ni ukázala palcem.

„Tudy.“

Strčil jsem si ruce do mrňavých kapes saka a vydal se za ní. Lehce ohnutí proti větru jsme vystoupali po dlouhém, točitém schodišti k PsychaSecu na Alcatrazu.

Čekal jsem dokonale zabezpečenou pevnost a nezklamal jsem se. PsychaSec tvořila řada dlouhých nízkých dvouposchodových modulů s hluboko zapuštěnými okny, které připomínaly armádní velitelské bunkry. Výjimku tvořil jediný objekt ve tvaru kupole na západním konci, v němž se podle mě nacházelo satelitní zařízení. Celý komplex byl světle šedý a neprůhledná okna měla kouřově oranžový nádech. Nikde žádná holografická obrazovka ani reklamní vysílání, nic, co by nám řeklo, že jsme na správném místě, jen jednoduchý nápis, vytesaný laserem do kamenné zdi vstupního bloku:

PsychaSec

Obnova a bezpečná úschova T. D. Č.

Přepouzdrování klonů

Nad nápisem se nacházelo malé černé strážné oko s hustě mřížkovanými mikrofony po stranách. Oumou Prescottová zvedla paži a zamávala.

„Vítejte v PsychaSecu na Alcatrazu,“ pronesl okamžitě umělý hlas. „Během patnáctivteřinového bezpečnostního časového limitu se prosím identifikujte.“

„Oumou Prescottová a Takeshi Kovacs. Jdeme navštívit ředitele Nymana. Máme sjednanou schůzku.“

Tenký zelený laser nás oba přešel od hlavy k patám a pak se před námi sklopil panel ve zdi. Nemohl jsem se dočkat, až se schovám před větrem, proto jsem rychle vstoupil do výklenku a krátkou chodbou s oranžovými světly zamířil k recepci. Prescottovou jsem nechal vzadu. Jakmile jsme vešli do recepcce, dveřní panel se trhavě zvedl a otvor se opět uzavřel. Důkladné bezpečnostní opatření.

Recepce byla kruhová, světlem zalitá místnost s hloučky křesel a nízkých stolků rozmístěnými do čtyř světových stran. Na severu a východě seděly malé skupinky lidí a tiše se bavily. Uprostřed stál

kulatý stůl, za kterým seděl za baterií sekretářského náčiní recepční. Žádný umělý konstrukt; tohle byla skutečná lidská bytost. Když jsme přistoupili k pultu, štíhlý mladík kolem dvaceti se na nás s inteligentním výrazem v očích podíval.

„Můžete jít rovnou nahoru, paní Prescottová. Kancelář ředitele je o patro výš, třetí dveře vpravo.“

„Děkuju.“ Prescottová se opět ujala vedení, a jakmile jsme se dostali z doslechu recepčního, otočila se a zašeptala: „Od té doby, co vniklo tohle místo, si Nyman o sobě dost myslí, ale v podstatě je to dobrák. Berte ho s rezervou.“

„Samozřejmě.“

Podle pokynů recepčního jsme dorazili ke zmíněným dveřím, kde jsem se musel zastavit, protože jsem málem vyprskl smíchy. Nymanovy dveře – bezpochyby podle nejvytříbenějšího pozemského vkusu – byly ze zrcadlového dřeva. Po dokonalém bezpečnostním systému a recepčním z masa a kostí mi připadaly stejně decentní jako vaginální plivátka v přístavním bordelu madame Miové. Prescottová musela moje pobavení vidět, protože se na mě při klepání na dveře zamračila.

„Jdeme.“

Spánek měl na splynutí mého mozku s novým pouzdrém záračný vliv. Přemohl jsem záchvat smíchu a následoval Prescottovou do místnosti. Nyman seděl za stolem a předstíral, že pracuje na šedozelené holografické obrazovce. Byl to štíhlý, seriózně vyhlížející muž, kterému ladila skla brýlí v kovových obroučkách s drahým černým oblekem a nakrátko ostříhanými vlasy. Tvářil se trochu podrážděně. Když mu Prescottová z taxíku telefonovala, že se opozdíme, silně ho to rozladilo, ale zřejmě předtím mluvil s Bancroftem, protože s pozdější schůzkou souhlasil s odevzdaností disciplinovaného dítěte.

„Můžeme začít s prohlídkou zdejšího zařízení, o kterou jste požádal, pane Kovacsi? Udělal jsem si na vás dvě hodiny volno, ale pak na mě čekají klienti.“

Nyman mi něčím připomínal Wardena Sullivana, ale choval se mnohem zdvořileji a méně roztrpčeně než on. Letmo jsem pohlédl na

Nymanův oblek a obličej. Kdyby Warden udělal kariéru ve skladišti pro boháče místo pro kriminálníky, možná by vypadal takhle.

„Jistě.“

Pak nastala nekonečná nuda. Psychasec, stejně jako většina skladovacích zařízení pro t. d. č., nebyl nic víc než gigantický komplex klimatizovaných polic. Procházeli jsme suterénními místnostmi temperovanými na teplotu mezi 7° až 1° Celsia, kterou doporučili tvůrci upraveného uhlíku, zírali do regálů s velkými třiceticentimetrovými kompaktními formátovými disky a obdivovali roboty, které se podél stěn skladiště pohybovaly po kolejkách s širokým rozchodem. „Máme tu podvojný systém,“ pronesl Nyman pyšně. „Každý klient je uložen na dvou oddělených kompaktních discích v různých částech budovy. Ty jsou umístěny tak, že je dokáže najít jen centrální počítač, a systém má navíc jištění, aby nebylo možné dostat se k oběma kopiím současně. Kdyby je chtěl někdo zničit, musel by se vloupat dovnitř a dvakrát překonat všechna bezpečnostní opatření.“

Vydal jsem ze sebe obdivné zahučení.

„Naše satelitní zařízení operuje přes síť osmnácti bezpečnostních orbitálních platforem, které v náhodném pořadí střídáme.“ Nyman se nechal unést sebechválou. Zřejmě úplně zapomněl, že Prescottová ani já o služby Psychasecu nestojíme. „Žádnou z nich nepoužíváme déle než dvacet vteřin najednou. Detašované báze se aktualizují prostřednictvím teleportace, takže trasu přenosu nelze předvídat.“

Popravdě řečeno, nebyla to pravda. Kdybyste měli k dispozici Umělou Inteligenci dostatečné velikosti a inklinace, dříve nebo později byste na to přišli. Nepřátelé, kteří takovou Umělou Inteligenci měli, by vám nemuseli ustřelit hlavu částicovým blasterem. Pátral jsem na špatném místě.

„Můžu se podívat na Bancroftovy klony?“ zeptal jsem se náhle Prescottové.

„Z právního hlediska?“ Prescottová pokrčila rameny. „Pokud vím, pan Bancroft vám dal volnou ruku.“

Volnou ruku? Tohle mi Prescottová opakovala celé dopoledne. Ta slova skoro šustila starým pergamenem. Něco podobného by řekl hrdina Alaina Marriotta v nějakém trháku z období kolonizace.

No, teď jsi na Zemi. Otočil jsem se k Nymanovi, který neochotně přikývl.

„Čeká nás pár procedur,“ oznámil.

Chodbami, které mi svou naprostou rozdílností připomněly přepouzdrovací zařízení v Bay City Central, jsme se vrátili do přízemí. Tady žádné stopy po gumových kolečkách lehátek nebyly – pouzdra tu zřejmě přepravovali na vozíkách pohybujících se na vzduchových polštářích – a stěny chodeb zářily pastelovými barvami. Okna, zvenčí průzory ve stěnách, lemovaly vlny ve stylu Gaudího. V jednom rohu jsme minuli ženu, která je ručně leštila. Vytáhl jsem obočí. Ty extravagance neměly konce.

Nyman můj pohled zachytil. „Existují práce, které robot prostě nikdy neudělá dobře,“ vysvětlil.

„Určitě.“

Po naší levici se objevily těžké, neprodyšně uzavřené dveře klonové banky z fasetované oceli, které nápadně kontrastovaly se zdobenými okny. Všichni najednou jsme se zastavili a Nyman se zadíval do sítnicového snímače zabudovaného vedle nich. Dveře se hladce otevřely, celý metr wolframové oceli na šířku. Za nimi se nacházela čtyři metry dlouhá místnost s podobnými dveřmi na opačném konci. Vešli jsme dovnitř a vnější dveře se s tichým mlasknutím, při kterém mi luplo v uších, zavřely.

„Tohle je vzduchotěsná místnost,“ pronesl Nyman zbytečně. „Abychom nezanesli do klonové banky nečistoty, musíme podstoupit očistu ultrazvukem. Nemusíte se ničeho bát.“

Světlo ve stropě fialově pulzovalo, aby naznačilo, že probíhá odsávání prachu, a pak se, o nic hlasitěji než ty první, otevřely druhé dveře. Vstoupili jsme do trezoru rodiny Bancroftových.

Už jsem se s něčím podobným setkal. Reileen Kawaharová měla malý trezor pro své tranzitní klony na Novém Pekingu a Vyslanecké jednotky jich samozřejmě používaly obrovské množství. Něco jako tohle jsem ale ještě neviděl.

Místnost s klenutým stropem měla oválný tvar a zaujímala obě poschodí budovy. Byla obrovská jako chrámy na Harlanově světě. Panovalo v ní sporé, mátožně oranžové osvětlení a teplota se blížila tělesné. Všude byly vaky s klony, žilnaté průsvitné tobolky stejně

oranžové jako světlo, které visely ze stropu na kabelech a hadičkách s intravenózní výživou. Klony uvnitř se daly špatně rozeznat. Byly schoulené do fetální polohy, ale jinak zcela dospělé. Nebo alespoň většina. Výš pod klenbou jsem zahlédl menší vaky, kde se pěstovaly nové přírůstky. Vaky byly organického původu, šlo o zesílenou obdobu epitelové vrstvy v lůně, a rostly spolu s plodem, až se z nich staly metr a půl dlouhé kosočtverce ve spodní polovině trezoru. Celá úroda tam visela jako šílená dekorace čekající na závan větru, aby ji uvedl do pohybu.

Nyman si odkašlal a Prescottová i já jsme ze sebe setřásli ochromený úžas, který se nás mezi dveřmi zmocnil.

„Možná to působí chaoticky,“ pronesl, „ale rozmístění klonů určuje počítač.“

„Já vím.“ Přikývl jsem a popošel k jednomu z dolních vaků. „Kultivujou se z fraktálu, že?“

„Jistě.“ Zdálo se, že Nyman mi má moje znalosti za zlé.

Zadíval jsem se na klon. Několik centimetrů od mého obličeje spala v plodové vodě pod membránou Miriam Bancroftová. Paže měla v ochranném gestu složené na prsou a ruce pod bradou lehce sevřené v pěst. Vlasy stažené do silného copu stočeného na vršku hlavy jí pokrývala jakási pavučina.

„Je tady celá rodina,“ zašeptala Prescottová. „Manžel a manželka a všech šedesát jedna dětí. Většina má pouze jeden nebo dva klony, ale Bancroft a jeho žena jich mají každý šest. Působivé, že?“

„Jo.“ Proti své vůli jsem musel natáhnout ruku a dotknout se membrány nad tváří Miriam Bancroftové. Byla teplá a lehce se pod mým dotekem prohnula. Místa, kudy vstupovaly do vaku vyživovací trubičky a vývody na vyměšování, i drobné vpichy, ze kterých trčely jehly, jimiž se odebíraly tkáňové vzorky nebo přiváděly do těla důležité látky, byly zjizvené. Membrána se po porušení vždy zhojila.

Otočil jsem se od spící ženy a zadíval se na Nymana.

„To je všechno moc hezký, ale předpokládám, že klon nevyhloupnete, kdykoli se tu Bancroft objeví. Musíte mít i tanky.“

„Tudy.“ Nyman nám pokynul, abychom ho následovali, a došel na konec místnosti, kde byly ve zdi další tlakové dveře. Nejnižší vaky se po našem průchodu strašidelně rozhoupaly a musel jsem se

sklonit, abych se o jeden z nich neotřel. Nyman cosi rychle vytůkal na klávesnici u dveří a tentokrát jsme vstoupili do podlouhlé místnosti s nízkým stropem, jejíž prudké osvětlení nás po děložním přitímní v hlavním trezoru téměř oslepilo. Podél stěny stálo osm kovových válců ne nepodobných tomu, ve kterém jsem se včera probudil, ale zatímco můj porodní tubus byl nenatřený a časté používání ho poznamenalo miliony drobných škrábanců, na těchto objektech zářil silný náter smetanové barvy a průzor i nejružnější funkční výčnělky zvýrazňovaly žluté pruhy.

„Komory na udržování životních funkcí,“ oznámil Nyman. „V podstatě stejné prostředí jako tobolky. Tady dochází k veškerému přepouzdrování. Vezmeme čerstvé klony, stále v tobolce, a vložíme je sem. Výživné látky v rezervoáru obsahují enzym, který stěnu tobolky rozpustí, takže k přechodu dochází bez jakéhokoli traumatu. Náš tým provádí veškerou odbornou práci v syntetických pouzdrech, aby se vyhnul riziku kontaminace.“

Koutkem oka jsem zaregistroval, že Oumou Prescottová podrážděně zakoulela očima, a lehce jsem se usmál.

„Kdo má přístup do této místnosti?“

„Já, zmocnění pracovníci na základě denního kódu. A samozřejmě majitelé.“

Vydal jsem se podél válců a studoval údaje na monitorech v jejich spodní části. V šestém byl Miriamin klon a v sedmém a osmém Naominy.

„Vy máte jejich dceru dvakrát?“

„Ano.“ Nyman se zatvářil zmateně a pak lehce povýšeně. Tohle byla jeho příležitost získat zpátky iniciativu, kterou ztratil při kultivaci fraktálu. „Copak vás o jejím současném stavu neinformovali?“

„Jo, je na psychochirurgii,“ odsekl jsem. „To ale nevysvětluje, proč tu má dva klony.“

„No.“ Nyman vrhl rychlý pohled na Prescottovou, jako by chtěl naznačit, že za vyzrazení následujících informací hrozí právní postih. Advokátka si odkašlala.

„PsychoSec má od pana Bancrofta pokyny, abychom měli jeden jeho klon a klony nejbližší rodiny stále připravené ke stažení.

Zatímco je slečna Bancroftová umístěna v psychiatrickém skladovacím zařízení ve Vancouveru, obě pouzdra jsou uložena tady.“

„Bancroftovi rádi mění pouzdra,“ pronesl Nyman erudovaně. „Dělá to mnoho našich klientů, vyhnou se tím opotřebení. Když je lidské tělo správně uskladněno, je schopno pozoruhodné regenerace a při závažnějším poškození samozřejmě nabízíme generální opravu. Za velice rozumnou cenu.“

„To si dovedu představit.“ Otočil jsem se od posledního válce a usmál se na něj. „Ale s ustřelenou hlavou se toho moc dělat nedá, co?“

Rozhostilo se krátké ticho, během něhož Prescotttová upřeně zírala do rohu u stropu a Nyman vyšpulil rty tak, že téměř připomínaly anální otvor.

„Vaše poznámka mi připadá velmi nechutná,“ pronesl nakonec ředitel. „Máte ještě nějaké *důležitější* otázky, pane Kovacsi?“

Zastavil jsem se vedle válce s Miriam Bancroftovou a podíval se do něj. Dokonce i přes kouřové sklo průzoru a gel byly na nezřetelné postavě uvnitř patrné smyslné křivky.

„Jen jednu otázku. Kdo rozhoduje o tom, kdy je pouzdro zapotřebí vyměnit?“

Nyman se zadíval na Prescotttovou, jako by hledal pro svou odpověď právní podporu. „Pan Bancroft mě pověřil, abych provedl výměnu pokaždé, když je digitalizován, pokud mě výslovně nepožádá, abych to nedělal. Tentokrát nic takového neučinil.“

Něco v jeho slovech aktivovalo můj instinkt Vyslance; něco někam *zapadalo*. Bylo ještě moc brzy dát tomu konkrétní tvar. Rozhlédl jsem se po místnosti.

„Každý vstup do týhle místnosti se monitoruje, že?“

„Přirozeně,“ odpověděl Nyman stále mrazivým tónem.

„Ten den, kdy Bancroft odjel do Ósaky, ji navštívilo hodně lidí?“

„Ne víc než jindy. Pane Kovacsi, policie už záznamy zkontrolovala. Skutečně nechápu, jakou má cenu –“

„Dopřejte mi to,“ navrhl jsem, aniž jsem se na něj podíval, a moje intonace Vyslance ho umlčela jako vyhozená pojistka.

O dvě hodiny později jsem zíral z okna dalšího bezpilotního taxíku, který se vznesl z alcatrazské přístavní hráze a spirálovitě stoupal nad záliv.

„Našel jste, co jste hledal?“

Pohlédl jsem na Oumou Prescottovou a napadlo mě, jestli vycítila moje zklamání. Domníval jsem se, že tohle pouzdro má většinu vnějších projevů potlačenou, ale slyšel jsem o právnících, kteří mají empatickou úpravu, aby u svědků na svědecké lavici rozeznali i ty nejnepatrnější změny v jejich duševním rozpoložení. A tady na Zemi by mě nepřekvapilo, kdyby Oumou Prescottová měla do své nádherné ebenové hlavy implantován infračervený podprahový tělesný a hlasový snímač.

Záznamy o vstupech do Bancroftova trezoru ze čtvrtka 16. srpna byly stejně nevinné jako návštěvy nákupního centra Mishima Mall v úterý dopoledne. V osm ráno sem přišel Bancroft se dvěma asistenty, svlékl se a vlezl si do připraveného tanku. Asistenti jeho oblečení odnesli. O čtrnáct hodin později vylezl ze sousedního tanku jeho náhradní klon, vzal si od jiného asistenta ručník a šel se osprchovat. Jiné slovo kromě legrácek nepadlo. Nic.

Pokrčil jsem rameny. „Nevím. Opravdu ještě nevím, co hledám.“

Prescottová zívla. „Totální absorpce, co?“

„Jo, přesně tak.“ Podíval jsem se na ni pozorněji. „Víte toho o Sborech hodně?“

„Jen trochu. Stážovala jsem na soudních jednáních Spojených národů. Člověk pochytil terminologii. Tak co jste zatím absorboval?“

„Jen že je tu spousta kouře kolem něčeho, co podle policie nehoří. Setkala jste se někdy s policistkou Ortegovou, která ten případ vyšetřovala?“

„S Kristin Ortegovou? Samozřejmě. Pravděpodobně na ni nikdy nezapomenu. Většinu týdne jsme na sebe hulákaly přes stůl.“

„Pocity?“

„Z Ortegové?“ Prescottová vypadala překvapeně. „Dobrá policistka, pokud vím. Je prý tvrdá jako křemen. V Oddělení organického poškození pracují ti nejdrsnější poldové, takže zasloužit si takovou pověst nebylo snadné. Řešila ten případ naprosto profesionálně –“

„Bancroftovi se to nelíbilo.“

Odmuka. Prescottová se na mě ostražitě podívala. „Řekla jsem profesionálně. Neřekla jsem vytrvale. Ortegová odvedla svou práci, ale –“

„Ale nemá ráda Mety, že?“

Další odmlka. „Máte přehled, pane Kovacsi.“

„Člověk pochytil terminologii,“ opáčil jsem. „Myslíte, že Ortegová by nechala případ otevřený, kdyby nebyl Bancroft Metem?“

Prescottová nad tím chvíli uvažovala. „Podobná předpojatost je častá,“ pronesla pomalu. „Ale nemám dojem, že Ortegová uzavřela ten případ kvůli tomu. Myslím, že jí ta práce jen nepřipadala smysluplná. Policejní oddělení má systém odměn, který je přinejmenším zčásti založen na počtu vyřešených případů. Tenhle případ jim připadal neřešitelný a pan Bancroft zůstal naživu, takže...“

„Měla důležitější věci na práci, co?“

„Ano. Tak nějak.“

Opět jsem se chvíli díval z okna. Taxík právě letěl přes vrcholky štihlých mnohaposchoďových mrakodrapů a prasklinami mezi nimi s hustou dopravou. Cítil jsem, že se ve mně zvedá starý vztek, který s mými současnými potížemi nijak nesouvisel. Něco, co se během let ve Sborech a všeho zoufalství, které si zvyknete vídat, nastřádalo na povrchu duše jako nános. *Virginia VIDAurová, Jimmy de Soto, umírající mi v náruči v Inneninu, Sarah...* Seznam smolařů, ať se na to podíváte jakýmkoli způsobem.

Přemohl jsem to.

Jizva nad okem mě svrběla a konečky prstů mě brněly touhou po nikotinu. Jizvu jsem si namasíroval. Cigarety jsem nechal v kapse. Dneska dopoledne jsem se v jistou nedefinovatelnou chvíli rozhodl s kouřením přestat. Náhle mě něco napadlo.

„Prescottová, tohle pouzdro jste mi vybrala vy, nemám pravdu?“

„Promiňte?“ Sledovala subsítnicovou projekci a chvíli jí trvalo, než na mě zaostřila. „Co jste říkal?“

„Tohle pouzdro. Vybrala jste ho vy, že jo?“

Zamračila se. „Ne. Pokud vím, vybral ho pan Bancroft. My jsme jen poskytli užší seznam podle jeho požadavků.“

„Ne, Bancroft mi řekl, že to zařídili jeho právníci. Určitě.“

Přestala se mračit a vlačně se usmála. „Pan Bancroft má mnoho právníků. Pravděpodobně to zorganizoval přes jinou kancelář. Proč?“

„Ale nic,“ zavrčel jsem. „Ten, komu to tělo patřilo přede mnou, byl kuřák a já nejsem. Příšerně mi to leze na nervy.“

Úsměv Prescottové se rozšířil. „Chcete přestat?“

„Jestli na to najdu čas. Ve smlouvě stojí, že až vyřeším případ, můžu dostat nový pouzdro bez ohledu na jeho cenu, takže je to stejně fuk. Jen mi vadí, že mám každý ráno v puse jako v polepšovně.“

„Myslíte, že to dokážete?“

„Přestat kouřit?“

„Ne. Vyřešit ten případ.“

S kamennou tváří jsem se na ni podíval. „Skutečně nemám na vybranou, paní advokátko. Četla jste podmínky mé smlouvy?“

„Ano. Připravila jsem ji.“ Prescottová mi vrátila bezvýrazný pohled, ale probleskla v něm stísněnost, která mě zastavila – jinak bych se natáhl přes taxík a jednou dobře mířenou ranou jí vrazil nosní chrupavku do mozku.

„To se podívejme,“ pronesl jsem a znovu se otočil k oknu.

A moje pěst v kundičce tvojí ženy a ty se na to díváš, ty zkurvenej Mete

Sundal jsem sluchátka a přimhouřil oči. Ten text měl primitivní, ale efektní virtuální grafiku a podprahový zvuk, ze kterého mi bzučelo v hlavě. Prescottová na opačné straně stolu se na mě zadívala s chápavým soucitem.

„Takový jsou všechny?“ zeptal jsem se.

„Jen přicházejí v mnohem nesrozumitelnějším stavu.“ Ukázala na holografickou obrazovku vznášející se nad osobním počítačem, na níž modře a zeleně blikaly záznamy, které jsem si prohlížel. „Říkáme tomu halda. Ti lidé žijí většinou příliš daleko na to, aby představovali skutečnou hrozbu, ale vědět, že někde existují, není nic hezkého.“

„Ortegová některého z nich obvinila?“

„To není její oddělení. Když si dost nahlas stěžujeme, Oddělení zakázaného vysílání tu a tam někoho z nich chytí, ale vzhledem k současné sdělovací technologii je to jako snažit se lapit kouř do sítě. A i když se je podaří odhalit, čeká je maximálně pár měsíců ve skladovacím zařízení. Je to ztráta času. Většinou ten hnus jen archivujeme, než nám Bancroft řekne, že ho můžeme vymazat.“

„A za poslední půlrok nic nového?“

Prescottová pokrčila rameny. „Možná náboženští fanatici. Zvýšená korespondence od katolíků ohledně Rezoluce 653. Pan Bancroft má velký vliv na Soud Spojených národů, což se víceméně všeobecně ví. Jo a nějaká marťanská archeologická sekta vykřikuje něco o zpívajícím kameni, který má na chodbě. Minulý měsíc bylo výročí mučednické smrti jejich zakladatele, kterou mu způsobil proděravělý skafandr. Ale nikdo z těch lidí nemá prostředky, aby překonal bezpečnostní opatření v Suntouch House.“

Sklopil jsem si sedadlo a zadíval se na strop. Nad hlavou nám přeletělo hejno šedých ptáků, které v klínovité formaci mířilo na jih. Dokonce jsme slyšeli jejich tiché kejhání. Kancelář Prescottové se nacházela ve formátovaném přírodním prostředí a všech šest stěn tvořily virtuální obrazy. Uprostřed svažující se louky, nad kterou začalo zapadat slunce, stál pracovní stůl z šedivého kovu, v dálce se popásalo stádečko dobytka a tu a tam zatrylkovali ptáci. Obrazové rozlišení bylo jedno z nejlepších, jaké jsem kdy viděl.

„Prescottová, co mi můžete říct o Leile Beginové?“

Ticho, které se rozhostilo, mě přimělo odtrhnout oči od stropu. Oumou Prescottová nepřítomně zírala před sebe.

„To jméno máte od Kristin Ortegové, že?“ pronesla pomalu.

„Jo.“ Posadil jsem se. „Řekla, že díky němu se dozvím o Bancroftovi něco víc. Navíc mi poradila, abych se na ni zeptal vás.“

Prescottová se na mě podívala. „Nevím, jak by to mohlo s tímhle případem souviset.“

„To nechte na mně.“

„Dobře,“ odsekla a na tváři se jí objevil vzdorovitý výraz. „Leila Beginová byla prostitutka. Možná pořád je. Před padesáti lety. Bancroft byl jedním z jejích zákazníků. Miriam Bancroftová se to dozvěděla. Ty dvě ženy se setkaly na nějaké společenské akci v San

Diegu, zřejmě spolu zašly do umývárny a Miriam Bancroftová tam Leilu Beginovou zbila.“

Přes stůl jsem zmateně studoval její tvář. „A to je všechno?“

„Ne, není, Kovacsi,“ pronesla unaveně. „V tu dobu byla Beginová šest měsíců těhotná. Po té nakládačce potratila. Vložit bázi do plodu není fyzicky možné, takže to znamenalo skutečnou smrt. Miriam Bancroftové hrozil trest od třiceti do padesáti let.“

„Bylo to Bancroftovo dítě?“

Prescottová pokrčila rameny. „Možná. Beginová nechtěla, aby plodu provedli test DNA. Prohlásila, že to, kdo je otcem, není podstatné. Pravděpodobně usoudila, že nejistota je z mediálního hlediska výhodnější než definitivní popření.“

„Třeba byla vyděšená?“

„Ale no tak, Kovacsi.“ Prescottová mávla podrážděně rukou. „Mluvíme o oaklandské kurvě.“

„Odpykala si Miriam Bancroftová svůj trest?“

„Ne, a to Ortegovou žere. Bancroft všechny podplatil. Svědky, média, dokonce i Beginová si nakonec vzala peníze. Mimosoudní vyrovnání. Dostala dost, aby si mohla pořídit u Lloydse klonovací pojistku a přestat šlapat. Když jsem o ní slyšela naposled, žila v druhém poudře někde dole v Brazílii. Ale od té doby uplynulo padesát let, Kovacsi.“

„Byla jste u toho?“

„Ne.“ Prescottová se naklonila přes stůl. „A Kristin Ortegová také ne, proto mi připadá nechutné, když se k tomu pořád vrací. Celé vyšetřování jsem od ní nic jiného neslyšela. S Beginovou se nikdy nesetkala.“

„Podle mě jde možná o princip,“ pronesl jsem tiše. „Bancroft navštěvuje prostitutky pravidelně?“

„To není moje věc.“

Zapíchl jsem prst do holografického monitoru a sledoval, jak se kolem něj deformují barevné záznamy. „Možná by měla bejt, paní advokátko. Koneckonců, sexuální žárlivost je pro vraždu silnej motiv.“

„Ráda bych vám připomněla, že Miriam Bancroftová prošla při té otázce detektorem lži s negativním výsledkem,“ pronesla ostře Prescotttová.

„Nemluvím o paní Bancroftové,“ přestal jsem si hrát s obrazovkou a zadíval se přes stůl na právníčku. „Mluvím o dalším milionu dostupných otvorů a ještě větším počtu partnerů nebo pokrevních příbuzných, kterým se třeba nelíbilo, že je píchá nějakéj Met. Určitě se mezi nima najdou nějaký specialisti na tajný průniky, to nemyslím jako slovní hříčku, a možná jeden dva psychopati. Stručně řečeno, někdo, kdo je schopnej dostat se do Bancroftova domu a zabít ho.“

Jedna kráva v dálce smutně zabučela.

„Co vy na to, Prescotttová?“ Prostrčil jsem ruku holografem. „Není tu nic, co začíná... **za to, cos udělal mojí dívce, dceři, sestře, matce, zaškrtni vhodnou odpověď?**“

Nepotřeboval jsem odpověď slyšet. Viděl jsem ji na jejím obličeji.

Zatímco slunce malovalo na stůl šikmé proužky a na stromech na kraji louky zpívali ptáci, Oumou Prescotttová se sklonila ke klávesnici a přivolala na obrazovku nový nachový obdélník holografického světla. Viděl jsem, jak roste a otvírá se jako nějaká kubistická orchidej. Za zády mi rozladěně zabučela další kráva. Znovu jsem si nasadil sluchátka.

Kapitola osm

To město se jmenovalo Ember. Našel jsem je na mapě, asi dvě stě kilometrů na sever od Bay City, na silnici vedoucí podél pobřeží. V moři vedle něj byl nakreslen asymetrický žlutý symbol.

„*Free Trade Enforcer*,“ pronesla Prescottová, která se mi dívala přes rameno. „Mateřská letadlová loď. Byla to poslední opravdu velká válečná loď, jakou kdy někdo postavil. Nějaký idiot s ní počátkem kolonizace ztroskotal u pobřeží a později kolem toho místa vyrostlo město, aby se měl kdo postarat o turisty.“

„O turisty?“

Podívala se na mě. „Je to velká loď.“

V zašlé půjčovně automobilů dva bloky od kanceláře Prescottové jsem si pronajal starobylé pozemní auto a přes zrezivělý visutý most jsem zamířil na sever. Potřeboval jsem přemýšlet. Pobřežní autostráda byla mizerně udržovaná, ale téměř opuštěná, a tak jsem se držel žlutého pruhu uprostřed silnice a stopadesátkou si to valil dopředu. V rádiu se střídala směs stanic, jejichž politická arogance byla nad moje síly, ale nakonec jsem našel propagandistické neomaoistické vysílání nějakého satelitního vysílače, který se nikdo neobtěžoval vyřadit z provozu. Kombinace uvědomělých politických názorů a sacharinových čísel karaoke mi připadala neodolatelná. Otevřenými okny dovnitř proudila vůně moře, pod koly ubíhala silnice a já na chvíli zapomněl na Sbory, Innenin a na všechno, co se od té doby stalo.

Než jsem dorazil dlouhou zatáčkou do Emberu, slunce zapadalo za startovací palubu *Free Trade Enforcer* a jeho poslední paprsky zanechávaly na jeho bocích téměř nepostřehnutelné růžové skvrny. Prescottová měla pravdu. Byla to velká loď.

S pocitem úcty k vysokým budovám kolem jsem zpomalil a přemítal, jak mohl někdo udělat takovou hloupost, že připlul s tak

velkým plavidlem tak blízko ke břehu. Možná to ví Bancroft. Pravděpodobně u toho tehdy byl.

Skrz celé město se podél pobřeží táhla hlavní ulice Emberu a od pláže ji oddělovala řada majestátních palem a neoviktoriánské zábradlí z tepaného železa. Na kmenech palem byly upevněny holografické vysílače a promítaly stejný obraz ženské tváře ověncené slovy **Anchana Salomaová & Tělesné divadlo z Ria**. Před nimi stály skupinky lidí a zvědavě si ji prohlížely.

Pomalou jsem projížděl ulicí, studoval budovy a konečně asi ve dvou třetinách promenády našel to, co jsem hledal. Projel jsem kolem a zhruba po padesáti metrech auto zaparkoval. Několik minut jsem zůstal sedět uvnitř, abych zjistil, co se bude dít, a když se nedělo nic, vystoupil jsem a vydal se ulicí nazpátek.

Obchod Dataspojení Elliottových tvořilo úzké průčelí mezi prodejnou průmyslových chemikálií a prázdným parkovištěm, na němž křičeli raci a mezi schránkami vyhozených počítačů prohledávali odpadky. Mezi otevřenými dveřmi obchodu, které vedly přímo do provozovny, stál starý monitor s plochou obrazovkou. Vešel jsem dovnitř a rozhlédl se. Za dlouhým recepčním pultem z umělé hmoty jsem spatřil čtyři konzoly, vždy dvě a dvě zády k sobě. Dveře za nimi vedly do kanceláře s prosklenou stěnou. Na protější stěně blikalo sedm monitorů, na nichž naskakovaly řady nesrozumitelných údajů. Podle otvoru mezi obrazovkami jsem pochopil, kde kdysi visela ta která se teď nacházela mezi dveřmi. V místech, kde držáky odmítly opustit zeď, byla malba poškrábaná. Obrazovka vedle mezery skomírala, jako by to, co zavraždilo její sestru, bylo nakažlivé.

„Můžu pro vás něco udělat?“

Zpoza rohu jedné konzoly vystrčil hlavu muž neurčitého věku s hubeným obličejem. V ústech měl nezapálenou cigaretu a za pravým uchem mu visel tenký kabel. Byl nezdravě bledý.

„Ano, hledám pana Victora Elliotta.“

„Je venku.“ Ukázal rukou tam, odkud jsem přišel. „Vidíte toho starýho chlápka u zábradlí? Jak pozoruje vrak? To je on.“

Podíval jsem se do tmy za dveřmi a u zábradlí zahlédl osamělou postavu.

„Tenhle podnik patří jemu, že?“

„Jo. Dobře mu tak.“ Muž stáhl obličej do úsměvu a ukázal kolem sebe. „Není tu moc zapotřebí. Kšefty se nehejbou.“

Poděkoval jsem mu a vyšel zpátky na ulici. Světla začalo ubývat a holografická tvář Anchany Salomaové byla v přibývajícím šeru čím dál zřetelnější. Prošel jsem pod jedním poutačem, přistoupil k muži u zábradlí a opřel se rukama o černý kov. Když jsem se vedle něho postavil, krátce na mě kývl a dál zíral na obzor, jako by hledal v předělu mezi mořem a oblohou šterbinu.

„Takhle mohl zakotvit jen blbec,“ prohodil jsem a ukázal na vrak.

Zamyšleně si mě změřil a pak odpověděl: „Prej za to mohli teroristi.“ Měl prázdný, lhostejný hlas, jako by ho příliš přepínal a něco v něm prasklo. „Nebo selhal sonar při bouřce. Možná obojí.“

„Třeba to udělali kvůli pojistce,“ poznamenal jsem.

Elliott se na mě znovu podíval, tentokrát pronikavěji. „Vy nejste odsud?“ zeptal se, a tentokrát se mu v hlase ozval nepatrný zájem.

„Ne. Jen tudy projíždím.“

„Z Ria?“ Při těch slovech ukázal na Anchanu Salomaovou. „Jste umělec?“

„Ne.“

„Ach, tak.“ Zdálo se, že o tom přemýšlí. Jako by byl rozhovor uměním, které už zapomněl. „Pohybujete se jako umělec.“

„Skoro jste se strefil. Vojenskej neurachem.“

Vyděsilo ho to, ale kromě záblesku v očích to nedal najevo. Pomalu si mě změřil a pak se otočil zpátky k moři.

„Hledáte mě? Jste od Bancrofta?“

„Dalo by se to tak říct.“

Olízl si rty. „Přijel jste mě zabít?“

Vytáhl jsem z kapsy sjetinu a podal mu ji. „Přijel jsem vám položit pár otázek. Tohle je od vás?“

Rty se mu při čtení bezhlasně pohybovaly. V hlavě jsem slyšel slova, která opakovaně pročetl:... *za to, že jsi mi vzal dceru... spálím ti maso z lebký... nebudeš vědět dne ani hodiny... nikdy nebudeš v tomhle životě v bezpečí...* Výhrůžky nebyly moc originální, ale nenávist, která z nich číselala, a způsob formulace působily mnohem znepokojivějším dojmem než všechny ostatní,

které mi Prescottová ukázala. Také přesně specifikoval smrt, kterou Bancroft zahynul. Než blaster plivl svůj žhavý obsah na opačný konec místnosti, spálil organický obal Bancroftovy lebky na uhel.

„Jo, to je ode mě,“ přisvědčil tiše Elliott.

„Zřejmě víte, že Laurence Bancrofta někdo minulej měsíc zavraždil.“

Podal mi papír zpátky. „Opravdu? Já slyšel, že si ten hajzl vystřelil mozek z hlavy sám.“

„No, to je jedna možnost,“ uzavřel jsem debatu, zmačkal papír a hodil ho do kontejneru na pláži pod námi. „Ale tu neberu moc vážně. Naneštěstí pro vás se způsob, kterým zemřel, nepříjemně podobá tomu, kterej jste tu popsal.“

„Já to neudělal,“ pronesl Elliott kategoricky.

„Myslel jsem si, že to řeknete. Dokonce bych vám snad věřil, až na to, že člověk, kterej Bancrofta zabil, překonal dost komplikovaný bezpečnostní opatření a vy jste bejval seržantem námořní pěchoty. Na Harlanově světě jsem několik mariňáků znal a pár jich bylo naprogramovaných na špinavou práci.“

Elliott se na mě zvědavě podíval. „Vy jste Saranče?“

„Cože?“

„Saranče. Z jinýho světa.“

„Jo.“ Pokud měl ze mě Elliott někdy strach, rychle ho přešel. Uvažoval jsem, že vytáhnu trumf o Vyslaneckých sborech, ale nestálo to za to. Ten muž pořád mluvil.

„Bancroft si nemusí vozit zabijáka z jinýho světa. Co teda jste?“

„Soukromej vyšetřovatel,“ řekl jsem. „Hledám vraha.“

Elliott si odfrkl. „A myslel jste si, že jsem to já.“

Nemyslel jsem si to, ale nechal jsem to plavat. Ten chybný závěr mu dával pocit převahy, díky kterému náš rozhovor pokračoval. V očích mu zajiskřilo.

„Myslíte si, že bych se dokázal dostat do Bancroftova domu? Já si to nemyslím, protože jsem ten bezpečnostní systém prověřil. Kdyby nějakej způsob, jak se dostat dovnitř, existoval, už dávno bych ho použil a vy byste našel Bancroftovy kousky roztroušený po trávníku.“

„Kvůli vaší dceři?“

„Jo, kvůli mý dceři.“ Na tváři se mu objevil vztek. „Kvůli ní a všem ostatním jako ona. Byla ještě dítě.“

Odmlčel se a opět se zadíval na moře. Po chvíli ukázal na *Free Trade Enforcer*, na němž jsem teď spatřil světlý, která se mihotala kolem jakéhosi pódia na šikmé startovací palubě. „Tohle chtěla. Všechny to chtěly. Tělesný divadlo. Být jako Anchana Salomaová a Rhian Liová. Odešla do Bay City protože slyšela, že je tam kontakt, někdo, kdo by mohl –“

Zarazil se a podíval se na mě. Jeho kolega o něm řekl, že je starý, a teď poprvé jsem pochopil, proč. Navzdory vypracované postavě seržanta a jen nepatrně vystouplému břichu měl starou tvář, zbrzděnou hlubokými vráskami utrpení. V očích se mu leskly slzy.

„Mohlo se jí to také podařit. Byla krásná.“

Začal něco hledat v kapse. Vytáhl jsem cigarety a jednu mu nabídl. Bezmyšlenkovitě ji přijal a zapálil si ji o škrátka na krabičce, ale dál lovil v kapsách, až vytáhl malý Kodakristal. Opravdu jsem to nechtěl vidět, ale aktivoval ho dřív, než jsem stačil něco říct, a do vzduchu mezi nás vyskočil krychlový obrázek.

Měl pravdu. Elizabeth Elliottová byla krásná, plavovlasá dívka se sportovní postavou, jen o pár let mladší než Miriam Bancroftová. Jestli měla odhodlání a koňskou výdrž, kterou člověk v Tělesném divadle potřeboval, na obrázku vidět nebylo, ale určitě měla šanci.

Na holografickém snímku stála mezi Elliottem a další ženou, která vypadala téměř úplně jako starší verze Elizabeth. Trojice byla zachycena za jasného slunečního dne někde na louce a snímek hyzdil dlouhý stín stromu za fotografem, který dopadal starší ženě na tvář. Mračila se, jako by si té chyby v kompozici všimla, ale jen lehce, šlo pouze o pár drobných vrásek mezi obočím. Tu drobnost přebíjelo očividné štěstí, které z nich vyzařovalo.

„Je pryč,“ pronesl Elliott, jako by pochopil, koho si prohlížím. „Přišel jsem o ni před čtyřmi lety. Víte, co je dippování?“

Zavrtěl jsem hlavou. *Místní kolorit*, slyšel jsem v uších Virginii Vidaurovou. *Absorbujte to*.

Elliott zvedl hlavu. Chvilí jsem si myslel, že se dívá na holografii Anchany Salomaové, ale pak jsem si všiml, že má hlavu zakloněnou

k obloze za ní. „Tam nahoře,“ řekl a odmlčel se stejným způsobem, jako když se zmínil o mládí své dcery.

Čekal jsem.

„Tam nahoře máte satelitní družice. Nepřeberný množství dat. Můžete je vidět na virtuálních mapách, který vypadají, jako by někdo štrikoval tomuhle světu šálu.“ Znovu se na mě podíval a oči se mu leskly. „To říkala Irene. Štrikovat světu šálu. Část tý šály tvoří lidi. Digitalizovaný boháči, který cestujou mezi svýma tělama. Přadena vzpomínek, pocitů a myšlenek přenášeny v číslech.“

V tu chvíli mě napadlo, že vím, co přijde, ale mlčel jsem.

„Když jste dobrej, jako byla ona, a máte k tomu vybavení, můžete ty signály dešifrovat. Říká se jim útržky myšlenek. Okamžiky v hlavě slavný manekýny, úvahy atomovýho vědce, vzpomínky z králova dětství. Tyhle věci jdou na odbyt. Ve společenských časopisech vycházejí procházky po hlavách podobných lidí, ale všechno je autorizovaný, vylepšený. Upravený pro veřejnost. Žádný nestřežený momenty, nic, co by mohlo někoho přivést do rozpaků nebo ho znemožnit, jen velký umělý úsměvy. Tohle lidi ve skutečnosti nechťejí.“

O tom jsem pochyboval. Podobné časopisy byly oblíbené i na Harlanově světě a jejich čtenáři protestovali jen v případě, když byl významný člověk, o kterém psali, přistižen při lidské slabosti. Největší protesty obvykle vyvolala nevěra a vulgární vyjadřování. To bylo logické. Ubožáci, kteří toužili trávit čas mimo vlastní hlavu, nechťeli vidět v lebkách svých ikon stejnou lidskou realitu jako ve svých.

„S útržky myšlenek máte všechno,“ prohlásil Elliott s nezvyklým nadšením, které jsem přičítal manželčinu vlivu. „Podezření, podrazy, lidský slabosti. Lidi vám za to zaplatí jmění.“

„Ale je to protizákonný...“

Elliott ukázal na výklad obchodu, který nesl jeho jméno. „Obchod s informacema nekvete. Moc velká konkurence. Trh je nasycenej. Měli jsme klon a pouzdrovací pojistku na nás na oba i na Elizabeth. Moje mariňácká penze na to přestala stačit. Co jsme mohli dělat?“

„Kolik za to dostala?“ zeptal jsem se tiše.

Elliott se díval na moře. „Třicet let.“

Po chvíli, s pohledem stále upřeným na horizont, pronesl: „Půl roku jsem si dal pokoj, pak jsem zapnul obrazovku a našel zástupkyni korporace, která nosí její tělo.“ Pootočil se ke mně a vydal ze sebe něco, co měl být možná smích. „Korporace je koupila přímo od nápravného zařízení v Bay City. Stálo pětkrát víc, než bych si mohl dovolit. Ta děvka je prej nosí jen každé sudej měsíc.“

„Elizabeth o tom věděla?“

Přikývl, jako když klesá gilotina. „Jednou v noci to ze mě dostala. Celej den jsem projížděl báze a hledal práci. Bylo mi fuk, kde jsem nebo co se děje. Víte, co mi na to řekla?“

„Ne,“ zamumlal jsem.

Neslyšel mě. Klouby na rukou mu na kovovém zábradlí zbělely. „Řekla: *Neboj, tati, až budu bohatá, koupíme si mámu zpátky.*“

Situace se mi vymýkala z rukou.

„Heleďte, Elliotte, vaší dcery je mi moc líto, ale podle toho, co jsem slyšel, nepracovala na místech, který navštěvoval Bancroft. Podnik U Jerryho má k Houses dost daleko, nemám pravdu?“

Bývalý mariňák se ke mně bez varování otočil a v očích a natažených rukou měl vepsanou vraždu. Nemohl jsem mu to mít za zlé. Jediné, co viděl před sebou, byl chlápek od Bancrofta.

Ale na Vyslance *nemůžete* skočit – jeho úprava to nedovolí. Věděl jsem, že na mě zaútočí, skoro ještě dřív, než se k tomu sám rozhodl, a o zlomek vteřiny později se aktivoval neurachem vypůjčeného pouzdra. Udeřil mě nízko a pokusil se mě zasáhnout tak, aby mi zlomil žebra. Minul. Přiskočil jsem k němu, prudce do něho vrazil tělem, až ztratil rovnováhu, a podrazil mu nohu. Když zavrával zpátky k zábradlí, umístil jsem mu loktem nemilosrdný zvedák na solar plexus. Tvář mu zešedla ohromením. Předklonil jsem se, přišpendlil ho k zábradlí a chytil ho pod krkem.

„To by stačilo,“ vyštěkl jsem trochu roztřeseně. Neurachem pouzdra byl primitivnější než systémy, na které jsem byl zvyklý ve Sborech, a v rychloběhu jsem měl pocit, jako bych měl pod kůží drátěné pletivo.

Pohlédl jsem na Elliotta.

Oči měl asi deset centimetrů od mých, a i když jsem ho držel za krk, pořád mu planuly hněvem. Mezi zuby mu hvízdal dech, jak se snažil z mého sevření vymanit a praštit mě.

Odtrhl jsem ho od zábradlí a s nataženou paží si ho držel od těla.

„Heleďte, já tu nikoho nesoudím. Jen chci něco vědět. Proč myslíte, že se s Bancroftem znala?“

„Protože mi to *řekla*, ty hajzle,“ zasyčel. „Řekla mi, co dělal.“

„A co to bylo?“

Rychle zamrkal a jeho potlačovaná zuřivost se proměnila v slzy. „Hnusný věci,“ odpověděl. „Tvrdila, že je *potřebuje*. Tak moc, že se kvůli nim vracel. Tak moc, že za ně platil.“

Chleboďárce. *Neboj, tati, až budu bohatá, koupíme si mámu zpátky*. Když je člověk mladý, snadno se zmýlí. Ale nic není tak snadné, jak vypadá.

„Myslíte, že zemřela kvůli tomu?“

Otočil hlavu a podíval se na mě, jako by spatřil na podlaze v kuchyni obzvlášť jedovatý druh pavouka.

„Ona *nezemřela*, pane. Někdo ji zabil. Někdo vzal žiletku a podřízl ji.“

„V záznamech z vyšetřování stojí, že to byl nějaký zákazník. Ne Bancroft.“

„Jak by to mohli vědět?“ pronesl bez zájmu. „Uvedou jméno těla. Kdo ví, kdo je uvnitř. Kdo to všechno platí.“

„Už ho našli?“

„Vraha kurvy z biokabiny? Co myslíte? To není, jako kdyby pracovala pro Houses, nemám pravdu?“

„Tak jsem to nemyslel, Elliotte. Když říkáte, že Bancrofta znala od Jerryho, věřím vám. Ale musíte připustit, že to na něj nevypadá. Já se s tím mužem setkal, ale že by navštěvoval slumy?“ Zavrtěl jsem hlavou. „To se mi nezdá.“

Elliott se odvrátil.

„Tělo,“ ucedil. „Co vyčtete z Metova těla?“

Byla už skoro úplná tma. Na šikmé palubě válečné lodi začalo představení. Oba jsem chvíli pozorovali světla, poslouchali útržky veselé hudby – vysílání ze světa, ze kterého jsme byli navždy vyloučení.

„Elizabeth je pořád ve skladišti,“ řekl jsem tiše.

„Jo, takže co? Pouzdrovací pojistka před čtyřma rokama propadla, když jsme vrazili všechny naše peníze do právníka, kterej tvrdil, že by mohl Irenin případ vyřešit.“ Ukázal zpátky na chabě osvětlené průčelí své firmy. „Vypadám jako chlápek, který si brzy vydělá hromadu prachů?“

Na to nebylo co říct. Nechal jsem ho pozorovat světla a vrátil se zpátky k autu. Když jsem kolem něho projížděl cestou z města, ještě pořád stál u zábradlí. Neohlédl se.

Část 2: Reakce

(Hluboký konflikt)

Kapitola devět

Z auta jsem zavolaal Prescotttové. Když se na malé zaprášené obrazovce v přístrojové desce objevila její tvář, vyhlížela lehce podrážděně.

„Kovacsi. Už jste zjistil, co hledáte?“

„Pořád přesně nevím, co hledám,“ odpověděl jsem rozjařeně. „Myslíte si, že Bancroft navštěvuje biokabiny?“

Ušklíbla se. „Prosím vás.“

„Fajn, ještě jedna otázka. Pracovala někdy Leila Beginová v biokabinách?“

„Skutečně nemám zdání, Kovacsi.“

„Dobře, tak mi to zjistěte. Zůstanu na lince,“ pronesl jsem chladným hlasem. Znechucení distingované Prescotttové mi k zoufalství Victora Elliotta, které cítil nad osudem své dcery, nějak nesesedlo.

Zatímco advokátka zmizela z obrazovky, bubnoval jsem prsty na volant a přistihl se, že si do rytmu mumlám millsportský rybářský pokřik. Pobřeží tonulo ve tmě, ale vůně a zvuky moře mi najednou připadaly cizí. Příliš tiché, bez vůně beladu ve větru.

„No, prosím, tady je to.“ Prescotttová se vrátila do dosahu videofonu a tvářila se poněkud stísněně. „Z oaklandských záznamů Beginové vyplývá, že než nastoupila do jednoho ze sandiegských Houses, pracovala v biokabinách. Pokud ji neobjevil hledač talentů, musel ji někdo doporučit.“

Bancroft by byl vstupenkou kamkoli. Odolal jsem pokušení vyslovit to nahlas.

„Máte podobiznu?“

„Beginové?“ Prescotttová pokrčila rameny. „Jen dvojrozměrnou. Chcete ji poslat?“

„Buďte tak laskavá.“

Zatímco se starobylý videofon přizpůsoboval přichozímu signálu, trochu pohasl a pak se na obrazovce objevila tvář Leily Beginové. Naklonil jsem se blíž a pečlivě si ji prohlédl. Pár vteřin mi trvalo, než jsem to našel, ale bylo to tam.

„Dobře. Můžete mi teď dát adresu místa, kde Elizabeth Elliottová pracovala? Podnik U Jerryho. Je to někde na Mariposa Street.“

„Roh Mariposa a San Bruno,“ ozval se z našpulených úst Leily Beginové odhmotněný hlas Prescottové. „Ježíši, je to přímo pod starou dálnicí. To je *porušení* bezpečnostních pravidel.“

„Můžete mi poslat mapu s vyznačenou cestou?“

„Vy tam chcete jet? Dneska večer?“

„Prescottová, na těchhle místech se toho přes den moc neděje,“ opáčil jsem trpělivě. „Samozřejmě že tam chci jet dneska večer.“

Prescottová na druhém konci linky lehce zaváhala.

„Není to bezpečná čtvrť, Kovacsi. Musíte být opatrný.“

Tentokrát jsem se nenamáhal a pobaveně se uchechtl. Jako bych poslouchal někoho, kdo říká chirurgovi, aby byl opatrný a nepotřísnil si ruce krví. Musela mě slyšet.

„Posílám vám mapu,“ pronesla škrobeně.

Tvář Leily Beginové s bliknutím zmizela a na jejím místě se objevila jemná mřížka ulic. Už jsem její snímek nepotřeboval. Zářivě rudé vlasy, ocelový nákrčník a podmalované oči, ale já si zapamatoval rysy pod nimi. Stejně rysy, které jsem spatřil v Kodakristalu u dcery Victora Elliotta. Nenápadná, ale nepopíratelná podobnost.

Miriam Bancroftová.

Když jsem dorazil zpátky do města, přšelo a z potemnělé oblohy se snášelo drobné mrholení. Zaparkoval jsem auto proti Jerrymu a skrz stružky a korálky vody na čelním skle jsem pozoroval blikající neonový nápis nad klubem. Někde v přítmí pod betonovým skeletem dálnice tančila v koktejlové sklenici holografie ženy, ale vysílač špatně fungoval a obraz neustále mizel.

Bál jsem se, že pozemní vůz vyvolá nežádoucí pozornost, ale zdálo se, že jsem s ním přijel do správné části města. Většina vozidel kolem Jerryho byla pozemních; jedinou výjimku tvořily bezpilotní taxíky, které se tu a tam snesly na zem, aby vyklopily nebo naložily

pasažéry, a pak se s nelidskou přesností a rychlostí zařadily zpátky do dopravního pruhu ve vzduchu. Zatímco jejich klienti vystupovali nebo nastupovali, téměř se nedotýkaly rozpraskaného chodníku, který pokrývaly odpadky, a díky svým červeným, modrým a bílým navigačním světlům vyhlížely jako návštěvníci z jiného světa.

Asi hodinu jsem pozoroval cvrkot. Klub díky rozmanité, ale převážně mužské klientele prosperoval. U vstupu všechny prohlédl robot připomínající chobotnici s chapadly, který visel na dveřním překladu hlavního vchodu. Někteří museli odevzdat schované předměty, zřejmě zbraně, a jednoho nebo dva odmítl vpustit dovnitř. Nikdo neprotestoval – s robotem se dohadovat nemůžete. Venku zastavovali lidé, vylézali z aut a nastupovali do nich a obchodovali se zbožím příliš malým, abych je na tuhle vzdálenost rozeznal. Jednou na sebe ve stínu mezi dvěma dálničními pilíři vytáhli dva muži nůž, ale nic vážného se nestalo. Jeden rváč s pořezanou paží odkulhal pryč a druhý se vrátil do klubu, jako by si šel ven jen ulevit.

Vystoupil jsem z vozu, ujistil se, že jsem zapnul alarm, a přešel ulici. Na kapotě auta tam seděla se zkříženýma nohama dvojice dealerů a repulzním zařízením, které měli položené mezi nohama, se chránila před deštěm. Zatímco jsem se k nim blížil, ostrážitě mě pozorovali.

„Nechceš koupit disketu, kámo? Nejnovější děvky z Ulánbátaru, špičkový zboží.“

Velkým obloukem jsem se jim vyhnul a pomalu zavrtěl hlavou.

„Tak stiff?“

Opět jsem zavrtěl hlavou. Došel jsem k robotovi, který mě zastavil a omotal mnohočetnými pažemi, aby mě prošacoval. Když levný syntetický hlas pronesl „čistý“, pokusil jsem se překročit práh podniku. Jedno chapadlo se mi jemně opřelo o hrudník a zastavilo mě.

„Chcete kabiny, nebo bar?“

Zaváhal jsem a předstíral, že o tom uvažuji. „Co mě čeká v baru?“

„Ha ha ha.“ Někdo do robota naprogramoval smích. Ten zvuk připomínal tlust'ocha topícího se v sirupu. Nečekaně zmlkl. „V baru

se můžete *dívat*, ale nesmíte se *dotýkat*. Žádné peníze, žádné doteky. Tak zní pravidla. Platí pro všechny zákazníky.“

„Kabiny,“ pronesl jsem, abych se toho mechanického vyhazovače zbavil. Pouliční dealeri na autě byli ve srovnáním s ním vřelí.

„Dolů po schodech a doleva. Z hromady si vezměte ručník.“

Sestoupil jsem po krátkém schodišti s kovovým zábradlím do suterénu a zahrnul doleva do chodby s otáčejícími se červenými světly na stropě, která připomínala majáky na taxících venku. Vzduch rozechvíval nepřetržitý taneční rytmus, jako by šlo o komoru nějakého obrovského srdce po dávce tetrametu. Jak robot řekl, ve výklenku ležela hromada čistých bílých ručníků a za ním se nacházely dveře do kabin. První čtyři, z nichž dvě byly obsazené, jsem minul a vešel do páté.

Kabina měla asi dvakrát tři metry a na podlaze ležel sametový koberec. Jestli byl špinavý, nebylo to vidět, protože jediný zdroj světla představovala osamocená otáčející se třešeň stejná jako ty na chodbě. V místnosti byl teplý, vydýchaný vzduch. V rohu stála otlučená úvěrová konzola s matně černou pákou a červeným digitálním displejem nahoře. Byl v ní otvor na kartu a na peníze. Žádný polštářek na výběr pomocí DNA. Protější stěnu tvořilo ledované sklo.

Tušil jsem, že mě něco takového čeká, a při cestě městem jsem si vybral štos peněz z automatu. Vytáhl jsem jednu plastovou bankovku vysoké hodnoty a nacpal ji do otvoru. Stiskl jsem START. Na displeji se červeně rozzářila výše mého kreditu. Dveře za mými zády se tiše zavřely, takže hudba nebyla téměř slyšet, a na ledované sklo přede mnou dopadlo tělo tak prudce, že jsem sebou škubnul. Číslice na displeji se probudily k životu. Až dosud minimální útrata. Studoval jsem tělo přitisknuté na sklo. Plné, rozplácnuté poprsí, ženský profil a nezřetelné obrysy boků a stehen. Ze skrytých mikrofonů se ozvalo tiché zasténání.

Nějaký hlas se zeptal: „Chceš mě vidět vidět vidět...?“

Levný zesilovač na hlasovém dekodéru.

Opět jsem stiskl tlačítko. Sklo se zprůhlednilo a žena na opačné straně se objevila v celé své kráse. Otočila se ze strany na stranu, předvedla mi vytrénované tělo a zvětšená prsa, pak se předklonila a

špičkou jazyka olízla sklo, které se opět zamžilo jejím dechem. Upřela mi pohled do očí.

„Chceš se mě dotýkat dotýkat dotýkat...?“

Ať už v kabinách používali podprahovou stimulaci, nebo ne, rozhodně mě to vzrušilo. Penis mi naběhl a probudil se k životu. Potlačil jsem tepání a snažil se krev donutit, aby odtekla zpátky do svalů jako před bojem. Na tuhle akci jsem se musel soustředit. Znovu jsem zvedl ruku k tlačítku. Skleněná stěna se odsunula stranou a do kabiny vstoupila žena, jako by právě vycházela ze sprchy. Došla ke mně a natáhla ke mně dlaň.

„Řekni mi, co chceš, zlato,“ pronesla odněkud z hloubi krku. Ten hlas mi připadal ostře ohraničený, bez efektu hlasového dekodéru.

Odkášlal jsem si. „Jak se jmenuješ?“

„Anemone. Chceš vědět, proč mi tak říkáš?“

Sáhla mi na kalhoty. Počítadlo za jejími zády tiše cinkalo.

„Pamatuješ se na jednu dívku, která tady pracovala?“ zeptal jsem se.

Právě mi rozepínala pásek. „Zlato, žádná holka, která tady *pracovala*, pro tebe neudělá to, co já. Jak by sis –“

„Jmenovala se Elizabeth. To je její skutečný jméno. Elizabeth Elliottová.“

Okamžitě odtáhla ruce a z obličeje jí sklouzla maska vzrušení, jako by byla zespodu naolejovaná.

„O co tady kurva jde? Ty seš Sia?“

„*Kdo?*“

„Sia. Polda.“ Zvýšila tón a o krok couvla. „Už tady *byli*, kámo –“

„Ne.“ Přistoupil jsem k ní a žena zaujala obranný postoj. Opět jsem couvl a ztišil hlas. „Ne, jsem její matka.“

Napjaté ticho. Zamračeně mě pozorovala.

„Kecy. Lizziina máma je ve skladišti.“

„Ne.“ Přitáhl jsem si její ruku zpátky k tříslům. „Vidíš. Nic tam není. Dali mi tohle pouzdro, ale jsem žena. Nemůžu, nemohla bych...“

Trochu se uvolnila a téměř neochotně spustila ruce. „Tohle vypadá jako prvotřídní pouzdro,“ pronesla nedůvěřivě. „Jak to, že vám po propuštění nedali nějaký zdevastovaný tělo feťáka?“

„Nejsem venku na podmínku.“ Hlavou mi jako letka útočných stíhaček proletěl hluboce zakořeněný výcvik ve Sborech a tkal prchavé lži na hranici věrohodnosti a známých detailů. Něco ve mně zajásalo radostí. „Ty víš, za co mě odsoudili?“

„Lizzie říkala, že za útržky myšlenek, to je něco –“

„Jo. Za dipping. Ty víš, *koho* jsem dippovala?“

„Ne. Lizzie nikdy moc nemluvila o –“

„Elizabeth to nevěděla. A nikdy se to nedostalo na veřejnost.“

Dívka s těžkými řadry si dala ruce v bok. „Takže *kdo* –“

Usmál jsem se na ni. „Bude lepší, když ti to neřeknu. Někdo vlivnej. Někdo, kdo má tak velkou moc, že mě dostal ze skladiště a sehnal mi tohle.“

„Ale ne natolik mocnej, aby vám sehnal pouzdro s kundou.“ Anemonin hlas byl stále plný pochybností, ale důvěra se blížila stejně rychle jako hejno placatek pod hladinou. Anemone *chtěla* věřit téhle pohádce o matce, která hledá ztracenou dceru. „Jak to, že jste dostala mužský pouzdro?“

„Jde o obchod,“ odpověděl jsem jí téměř po pravdě, abych tu historku trochu zlidštil. „Ta... osoba... mě odtud dostala a já pro ni musím něco udělat. Něco, k čemu je zapotřebí mužský tělo. Jestli to udělám, dostanu pro sebe a pro Elizabeth nový pouzdro.“

„Opravdu? Takže proč jste sem přišla?“ V hlase jí zazněla hořkost, která mi prozradila, že její rodiče by ji na tohle místo nikdy vyhledat nepřišli. A že mi uvěřila. Zasadil jsem do té lži poslední střípky.

„Vyskytl se problém s přepouzdrováním Elizabeth. Někdo to blokuje. Chci vědět, kdo to je a proč to dělá. Ty víš, kdo ji podrízl?“

Se sklopeným obličejem zavrtěla hlavou.

„Spouště holek tu někdo ublíží,“ pronesla tiše. „Ale Jerry je na to pojištěnej. V tomhle je fakt hodnej, dokonce nás nechá uskladnit, když to vypadá, že se poranění bude dlouho hojit. Ale ten, kdo ublížil Lizzie, k pravidelným zákazníkům nepatřil.“

„Měla Elizabeth stálý klienty? Někoho významnýho? Někoho zvláštního?“

Podívala se na mě a v očích měla soucit. Hrál jsem Irene Elliottovou opravdu přesvědčivě. „Paní Elliottová, všichni lidi, který sem chodí, jsou zvláštní. Kdyby nebyli, tak by sem nešli.“

Škubnul jsem sebou. „Kohokoli. Někoho důležitýho?“

„Já nevím. Podívejte se, paní Elliottová, měla jsem Lizzie ráda, když jsem byla párkrát na dně, zachovala se ke mně fakt hezky, ale nikdy jsme se nesblížily. Přátelila se s Chloe a...“ Odmlčela se a chvatně dodala: „Nic takovýho, co si myslíte, ale ona, Chloe a Mac se vzájemně svěrovaly, víte, povídaly si a tak.“

„Můžu s nima mluvit?“

Vrhla rychlý pohled do rohu kabin, jako by právě zaslechla nevysvětlitelný zvuk. Vypadala uštvaně.

„Radši ne. Jerry totiž nemá rád, když se bavíme se zákazníky. Kdyby nás přistihl...“

Vložil jsem do svého tónu veškerou přesvědčivost Vyslance. „No, možná byste se mohla zeptat místo mě...“

Její uštvaný výraz se ještě prohloubil, ale hlas měla pevný.

„Dobře. Poptám se. Ale ne teď. Musíte jít. Vraťte se zejtra ve stejnou dobu. Do stejný kabiny. Budu na vás čekat. Řekněte, že máte dohodnutou schůzku.“

Oběma rukama jsem jí stiskl dlaň. „Děkuju, Anemone.“

„Nejmenuju se Anemone,“ odsekla prudce. „Jsem Louise. Říkejte mi Louise.“

„Děkuju, Louise.“ Dál jsem ji držel za ruku. „Děkuju, že děláte tak –“

„Heleďte, nic vám neslibuju,“ pronesla drsně. „Jak už jsem řekla, zeptám se. A teď běžte. Prosím.“

Ukázala mi, jak zrušit zbytek platby na úvěrové konzole, a dveře se okamžitě otevřely. Žádná změna. Nic dalšího jsem neřekl. Nepokusil jsem se jí znovu dotknout. Vyšel jsem otevřenými dveřmi ven. Stála tam s pažemi kolem hrudi a skloněnou hlavou a zírala na sametový koberec na podlaze, jako by ho viděla poprvé v životě.

Zalitý červeným světlem.

Na ulici před klubem se nic nezměnilo. Ti dva dealeři byli stále na svém místě a o něčem se dohadovali s obrovským Mongolem, který

se opíral o kapotu a díval se na něco v dlaních. Chobotnice roztáhla chapadla, abych mohl projít ven. Drobně přselo. Když jsem procházel kolem dealerů, Mongol zvedl hlavu a přes tvář mu přelétl záblesk poznání.

Zarazil jsem se a uprostřed kroku se otočil. Muž se na mě opět podíval a něco tiše prohodil k dealerům. Neurachem se ohlásil jako vnitřní třesavka ze studené vody. Došel jsem k autu a sporadická konverzace mezi trojicí mužů okamžitě ustala. Ruce jim vklouzly do kapes. Něco mě hnalo kupředu, něco, co mělo jen velice málo společného s tím, jak se na mě Mongol podíval. Něco temného, co vyvolala ubohost kabiny, něco neovladatelného, kvůli čemu by mě Virginia Vidaurová setřela. Slyšel jsem Jimmyho de Soto, jak mi šeptá do ucha.

„Čekáš na mě?“ zeptal jsem se Mongolových zad a všiml si, že se mu na nich napjaly svaly.

Jeden z dealerů zřejmě vycítil, že se schyluje k průšvihui. Chlácholivě zvedl ruku. „Heleď, kámo,“ začal nejistě.

Koutkem oka jsem ho probodl pohledem a dealer zmlkl.

„Ptal jsem se –“

V tu chvíli to přišlo. Mongol se s rykem odstrčil od kapoty a rozmáchl se paží o velikosti šunky. Rána nedopadla, ale když jsem ji odrazil, zavrával jsem a o krok couvl. Dealeři vytáhli zbraně, smrtelně nebezpečné kousky černého a šedivého kovu, které v dešti hlasitě zaštekaly. Uskočil jsem z palby, použil Mongola jako štít a spodní hranou dlaně ho udeřil do křečovitě staženého obličej. Kost s křupnutím praskla, a zatímco se mě dealeři stále snažili zasáhnout, vyskočil jsem kolem něho na auto. Neurachem proměnil jejich pohyby v hustý med. Jakmile se zbraň ocitla v mém dosahu, vykopl jsem nohu a rozdrtil dealerovi prsty, kterými ji svíral. Když zavyl bolestí, udeřil jsem druhého dealera hranou ruky do spánku. Oba muži se skutáleli z kapoty – jeden skučel bolestí, druhý byl v bezvědomí nebo mrtvý. Přikrčil jsem se.

Mongol se dal na útěk.

Přeskočil jsem střechu pozemního vozu a bez přemýšlení se za ním rozběhl. Když jsem dopadl na betonový chodník, v obou

holeních mi zabrnělo bolestí, ale neurachem ji okamžitě zmírnil. Byl jsem jen dvanáct metrů za ním. Vypnul jsem prsa a vystartoval jsem.

Mongol mi poskakoval v zorném úhlu jako bojový tryskáč, který se snaží vyhnout soustředěné palbě. Na tak velikého muže byl pozoruhodně rychlý; kličkoval ve stínech mezi pilíři dálnice už dobrých dvacet metrů přede mnou. Zrychlil jsem, a když jsem ucítil pronikavou bolest v hrudi, překvapeně jsem sebou škubl. Do tváře mi pleskal déšť.

Zkurvený cigarety.

Vynořili jsme se zpod pilířů a přeběhli opuštěnou křižovatku se semaforey, které se opilecky nakláněly na stranu. Když Mongol jeden z nich minul, semafor se slabě zachvěl a změnil světla. Hlas senilního robota na mě zachraptěl: *Přejděte. Přejděte. Přejděte*. Už jsem přešel. Ozvěna mě prosebně provázela ulicí.

Kolem opuštěných vraků aut, která se ze svých míst u chodníku už léta nehnula. Kolem výkladních skříní obchodů s mřížemi a roletami, které se možná ve dne, ale možná také ne, otevrou zákazníkům. Kolem páry vycházející z kanálu na kraji ulice, jako by to byl živý tvor.

Chodník mokrý od deště a pokrytý řídkým šedivým šlemem, který vytékal z hniјících odpadků, mi klouzal pod nohama. Boty, které jsem dostal společně s Bancroftovým letním oblekem, měly tenkou podrážku a nemohl jsem se o ně pořádně opřít. Na nohou jsem se dokázal udržet jen díky dokonalé rovnováze neurachemu.

Když Mongol dobíhal ke dvěma zaparkovaným vrakům, ohlédl se. Zjistil, že jsem mu pořád v patách, a jakmile minul poslední vůz, prudce zabočil vlevo. Snažil jsem se mu nadběhnout, a tak jsem se vydal přes ulici dřív, než jsem dorazil k vrakům, ale moje kořist si svou past skvěle načasovala. Byl jsem už u prvního vraku a snažil se včas zabrzdit. Od kapoty rezivějícího auta jsem se odrazil na roletu obchodu. Kov zazvonil a zasyčel; do rukou mě štípl elektrický proud s nízkým napětím, nainstalovaný proti zlodějům. Mongol na opačné straně ulice zvýšil svůj náskok o dalších deset metrů.

Na obloze nade mnou se pohyboval dopravní prostředek.

Na opačné straně ulice jsem zahlédl prchající postavu. Seskočil jsem z chodníku a proklel impuls, kvůli kterému jsem odmítl

přijmout Bancroftovu nabídku, že mi opatří zbraň. Na tuhle vzdálenost by paprskomet Mongolovi snadno uřízl nohy. Místo toho jsem se za ním pachtil a snažil se rozpumpovat zakouřené plíce, abych jeho náskok opět snížil. Možná bych ho mohl vyvést z míry a přimět ho, aby udělal chybu.

To se sice nestalo, ale nemělo to k tomu daleko. Budovy po naší levici ustoupily nezastavěnému pozemku s prověšeným plotem. Mongol se opět ohlédl a udělal první kiks. Zastavil se, vrhl se na plot, který se vzápětí zhroutil, a prodral se přes něj do tmy vzadu. Usmál jsem se a pustil se za ním. Konečně jsem byl ve výhodě.

Možná doufal, že se mi ztratí ve tmě, nebo čekal, že si na hrbolaté zemi vymknu kotník. Ale díky úpravě Vyslance se mi v šeru okamžitě rozšířily panenky, bleskovou rychlostí jsem si dokázal vybírat trasu po nerovném povrchu a neurachem mi na něj v odpovídajícím svižném tempu pokládal nohy. Půda se pode mnou zjevovala stejným způsobem jako pod Jimmym de Soto v mém snu. Pokud můj mongolský přítel nemá také vylepšené vidění, po sto metrech ho předběhnu.

Prázdná parcela skončila mnohem dřív, ale v okamžiku, kdy jsme oba narazili na plot na protější straně, mezi námi bylo sotva původních dvanáct metrů. Zatímco jsem se teprve šplhal na plot, Mongol už na druhé straně seskočil na zem a rozběhl se po ulici, ale pak nečekaně zavrával. Přehoupl jsem se přes horní hranu a tiše sklouzl dolů. Musel mě slyšet, protože se rychle otočil a stále se potýkal s věcí, kterou držel v rukou. Jakmile na mě namířil hlaveň, vrhl jsem se na zem.

Tvrdě jsem dopadl na asfalt, sedřel si ruce a překulil se stranou. Na místě, kde jsem před vteřinou stál, rozčísł noc blesk. Ovanul mě zápach ozonu a v uších mi rezonovalo prásknutí zbraně. Kutálel jsem se dál; částicový Master znovu vypálil a ožehl mi rameno. Na vlhké ulici zasyčela v jeho stopách pára. Po čtyřech jsem se snažil dostat k úkrytu, který tam nebyl.

„Odložte zbraň!“

Kolmo dolů dopadl hrozen pulzujících světél a nocí jako hlas robotího boha zaburácel amplion. V ulici se rozzářil reflektor a zaplavil nás bílým světlem. Přimhouřil jsem oči a asi pět metrů nad

ním jsem rozeznal policejní hlídkový vůz s blikajícím majákem. Teplý vzduch z turbín smetl třepotající se papíry a plast na stěny okolních budov a přišpendlil je tam jako umírající můry.

„Zůstaňte, kde jste!“ zaburácel opět amplion. „Odložte zbraň!“

Mongol otočil blaster vzhůru a letoun sebou škubl stranou, jak se pilot snažil vyhnout paprsku. Z jedné turbíny vyrazily v místě zásahu jiskry a letoun se ošklivě naklonil na stranu. Z podvozku někde pod přídílí zaštěkala lehká automatická puška, ale v tu dobu byl už Mongol na opačné straně ulice, spálil dveře a protáhl se kouřící mezerou dovnitř.

Odněkud zevnitř se ozvaly výkřiky.

Pomalů jsem se zvedl ze země a sledoval, jak letoun klesá nad ulici asi do metrové výšky. Hasicí přístroj na doutnajícím krytu motoru ožil a chrлил na ulici bílou pěnu. Těsně za pilotovým oknem se vyklopila dvířka a v otvoru se objevila silueta Kristin Ortegové.

Kapitola deset

Letoun byl zjednodušenou verzí toho, který mě vezl do Suntouch House, a v kabině panoval obrovský hluk. Ortegová musela křičet, abych ji přes motory slyšel.

„Nasadíme na něj psodovy, ale pokud je napojenej, může dostat látku, která do úsvitu změní pach jeho těla. Pak nám nezbejvá než čekat, jestli ho nepozná někdo na ulici. Jako v době kamenný. A v týhle části města...“

Letoun se naklonil a Ortegová ukázala na bludiště ulic pod námi. „Jen se podívejte. Říká se tomu Licktown. Kdysi se to jmenoval Potrero. Prej to byla moc hezká čtvrť.“

„Co se stalo?“

Ortegová pokrčila na kovovém sedadle rameny. „Ekonomická krize. Vždyť to znáte. Jeden den jste majitelem domu a platíte si pouzdrovací pojistku a další den jste na ulici a díváte se tváří v tvář smrti.“

„To je drsný.“

„Jo, je,“ pronesla vyšetřovatelka přezíravě. „Kovacsi, co jste kurva dělal u Jerryho?“

„Byl jsem si zašoustat,“ zahučel jsem. „To je protizákonný?“

Podívala se na mě. „To není pravda. Byl jste tam sotva deset minut.“

Pokrčil jsem rameny a nasadil zkroušený výraz. „Až vás někdy stáhnou přímo z tanku do mužskýho těla, poznáte, jaký to je. Hormony. Jde to rychle. Na místech jako Jerry na provedení nezáleží.“

Ortegová se lehce usmála a naklonila se ke mně.

„Kecy, Kovacsi. Kecy. Přečetla jsem si vaše záznamy z Millsportu. Psychologickej profil. Říká se tomu kemmerišskej spád a ten váš je tak příkrej, že byste potřeboval skoby a provaz, abyste se po něm vyšplhal. Ve všem, co děláte, záleží na provedení.“

„No.“ Vytáhl jsem cigaretu a zapálil si. „Víte, je toho spousta, co člověk dokáže pro některý ženy během deseti minut udělat.“

Ortegová obrátila oči v sloup a přešla tu poznámku mávnutím ruky, jako by odháněla obtížný hmyz.

„Dobře. Chcete mi tím říct, že s penězi, který máte od Bancrofta dispozici, je Jerry to nejlepší, co si můžete dovolit?“

„O peníze nejde,“ odpověděl jsem a napadlo mě, jestli jsem právě nedefinoval to, co přivedlo lidi jako Bancroft do Licktownu.

Ortegová si opřela hlavu o okno a pozorovala déšť. Nedívala se na mě. „Sledujete stopy, Kovacsi. Jel jste k Jerrymu, abyste zjistil něco o Bancroftovi. Za nějakou dobu se dozvím, co to bylo, ale bylo by jednodušší, kdybyste mi to řekl rovnou.“

„Proč? Tvrdila jste, že Bancroftův případ je uzavřenej. O co vám jde?“

Po těch slovech se na mě podívala a v očích se jí zablesklo. „Jde mi o udržení pořádku. Možná jste si toho nevšiml, ale pokaždý, když se setkáme, se kolem vás střelí.“

Rozhodil jsem ruce. „Nemám zbraň. Jen kladu otázky. A když už mluvíme o otázkách – jak to, že vás mám od chvíle, co ta legrace začala, za zadkem?“

„Náhoda.“

Nechal jsem to plavat. Ortegová mě sledovala, to bylo jisté. A to zase znamenalo, že v Bancroftově případě musí jít o víc, než přiznává.

„Co se stane s mým autem?“ zeptal jsem se.

„Necháme ho odtáhnout. Nahlaste to půjčovně, u který jste si je pronajal. Někdo si ho k nám může přijet vyzvednout. Pokud ho nechcete.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Něco mi povězte, Kovacsi. Proč jste si pronajal pozemní auto? Za peníze, který dostáváte od Bancrofta, jste mohl mít něco takovýho.“ Pleskla do postranní přepážky.

„Rád se pohybuju po zemi,“ odpověděl jsem, „Člověk tak líp vnímá vzdálenost. A na Harlanově světě moc nelítáme.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Poslechněte, ten chlápek, kterej vás málem sestřelil –“

„Promiňte?“ Opět vytáhla jedno obočí, takže jsem to už začínal považovat za její typický výraz. „Opravte mě, jestli se pletu, ale podle mě jsme vám právě zachránili pouzdro. To vy jste se díval do špatnýho konce pušky.“

Mávl jsem rukou. „Nechme toho. Čekal na mě.“

„On na vás čekal?“ Ať už si Ortegová myslela cokoli, na tváři měla nevěřící výraz. „Podle těch dealerů stiffu, který jsme sebrali, si kupoval drogu. Tvrdili, že je to pravidelnej zákazník.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Čekal na mě. Chtěl jsem si s ním promluvit, ale zdrhnul.“

„Třeba jste se mu nelíbil. Jeden dealer, myslím, že ten s prasklou lebkou, prohlásil, že jste vypadal, jako když chcete někoho zabít.“ Znovu pokrčila rameny. „Prej jste si začal a zatím to tak vypadá.“

„Proč mě teda neobviníte?“

„Z čeho, prosím vás?“ Vydechla imaginární obláček kouře. „Z organickýho poškození dvou překupníků stiffu, který se dá chirurgicky opravit? Z ohrožení policejního majetku? Z rušení nočního klidu v Licktownu? Dejte pokoj, Kovacsi. Takový věci se před Jerryem dějou každou noc. Na papírování jsem moc unavená.“

Letoun se naklonil a oknem jsem spatřil potemnělý obrys věže Hendrixu. Přijal jsem nabídku Ortegové, že mě odveze domů, se stejným pocitem, jako když mi nabídla, že mě policie dopraví do Suntouch House – chtěl jsem vědět, co bude následovat. Moudrost Vyslance. Nechat se unášet proudem a sledovat, kam vás zanese. Neměl jsem důvod domnívat se, že mi Ortegová lže a chce mě odvézt někam jinam, přesto mě trochu překvapilo, když jsem tu věž uviděl. Vyslanci nejsou moc důvěřiví.

Po tom, co se pilot chvíli dohadoval s Hendrixem o povolení k přistání, jsme dosedli na špinavou přistávací plochu na střeše věže. Při přistávání jsem cítil, jak lehkým trupem letadla cloumá vítr, a když se zvedla dvířka, do kokpitu zavanul chlad. Vstal jsem a zamířil ke dveřím. Ortegová zůstala sedět a s výrazem, který jsem stále nedokázal rozluštit, mě pozorovala. Napětí, které jsem cítil včera v noci, se vrátilo. Moje potřeba něco říct byla stejně neovladatelná jako kýchnutí.

„Jak jste na tom s Kadminem?“

Zavrtěla se, natáhla jednu dlouhou nohu a opřela si ji o sedadlo, které jsem právě uvolnil. Lehce se usmála.

„Pracujou na něm odborníci,“ odpověděla. „Určitě se dozvíme spoustu zajímavých věcí.“

„Fajn.“ Vystoupil jsem do deště a větru a vykřikl: „Díky za svezení!“

Vážně přikývla a pak otočila hlavu, aby něco řekla pilotovi za sebou. Turbíny zakvílely a já se rychle vyhnul dvířkům, která se začala sklápět. Když jsem couvl, letoun se odlepil od země a s blikajícími světly se vznesl do vzduchu. Oknem kabiny, pokrytým pramínky deště, jsem ještě naposledy zahlédl tvář Ortegové a pak vítr odnesl lehké letadlo pryč jako uschlý list, který se krouživým pohybem snáší na ulici. Za několik vteřin bylo k nerozeznání od tisíců dalších dopravních prostředků na noční obloze. Otočil jsem se a prodíral se proti větru ke schodišti. Byl jsem promočený na kůži. Vzhledem ke zmatenému počasí, které v Bay City panovalo, jsem absolutně nechápal, proč mi Bancroft dal letní oblečení. Když je na Harlanově světě zima, trvá natolik dlouho, že člověk pozná, co si vzít na sebe.

Spodní podlaží Hendrixu tonula ve tmě, kterou zmírňoval jen občasný svit skomírajících osvětlovacích panelů, ale hotel mi úslužně svítil na cestu neonovými trubicemi, které se mi rozsvěcovaly nad hlavou a zase za mnou zhasínaly. Bylo to zvláštní. Měl jsem pocit, jako bych nesl svíčku nebo pochodeň.

„Máte návštěvu,“ oznámil mi hotel sdílně, když jsem nastoupil do výtahu a dveře se se zavrčením zavřely.

Dlaní jsem prudce zmáčkl tlačítko Stop, až mě živé maso na odřené ruce zapálilo jako čert. „Cože?“

„Máte návštěv—“

„Jo, slyšel jsem.“ Blesklo mi hlavou, jestli by mohl můj tón Umělou Inteligenci urazit. „Kdo je to a kde jsou?“

„Představila se jako Miriam Bancroftová. Následná kontrola městských archivů totožnost pouzdra potvrdila. Pustil jsem ji do vašeho pokoje, protože není ozbrojená a ráno jste tam nenechal nic důležitého. Kromě obcerstvení se ničeho nedotkla.“

Cítil jsem, že ve mně roste vztek, proto jsem upřel pohled na malou prohlubeň v kovových dveřích výtahu a snažil se ovládnout.

„To je zajímavý. Podobný rozhodnutí děláš za všechny své hosty?“

„Miriam Bancroftová je manželkou Laurence Bancrofta,“ pronesl hotel kárávě, „který zase platí za váš pokoj. Za těchto okolností jsem považoval za rozumné nevytvářet zbytečné napětí.“

Zadíval jsem se na strop výtahu.

„Nechal sis mě prověřit?“

„Prověření je součástí smlouvy, na jejímž základě pracuji. Veškeré získané informace, pokud nejsou vyžádány SN směrnici 231.4, jsou přísně důvěrné.“

„Ano? Tak co ještě víš?“

„Poručík Takeshi Lev Kovacs,“ spustil hotel, „známý také pod přezdívkou Mamba Lev, Jednoruký drtič a Sekáček na led, podle koloniálního kalendáře narozen 25. května 187 v Newpestu na Harlanově světě. Jedenáctého září 204 naverbován do Protektorátních sil Spojených národů, 31. června 211 vybrán do Vyslancekých jednotek...“

„Fajn.“ Trochu mě překvapilo, kolik toho o mně Umělá Inteligence zjistila. Záznamy o většině lidí končí v okamžiku, kdy odejdou do jiného světa. Mezihvězdné teleportace jsou drahé. Pokud se Hendrix právě nevloupal do záznamů Wardeny Sullivana, což bylo nezákonné. Vzpomněl jsem si na poznámku Ortegové o předchozích obviněních hotelu. Jakých zločinů se vlastně Umělá Inteligence dopustila?

„Také mě napadlo, že paní Bancroftová je tu pravděpodobně kvůli smrti svého manžela, kterou vyšetřujete. Domníval jsem se, že byste si s ní určitě rád promluvil, a ta dáma odmítla čekat v hale.“

Povzdychl jsem si a zvedl ruku z tlačítka Stop.

„To je mi jasný.“

Seděla na stupínku u okna, v ruce držela vysokou sklenici naplněnou ledem a pozorovala světla dopravy pod sebou. V pokoji byla tma, kterou narušoval jen měkký svit servisních dvířek a neonová trikolóra kolem baru. Dost na to, abych viděl, že má na sobě nějaký

šál uvázaný přes kalhoty a přiléhavý trikot. Když jsem vstoupil dovnitř, neotočila se, a tak jsem přešel místnost, abych se dostal do jejího zorného úhlu.

„Hotel mi řekl, že jste tady,“ oznámil jsem. „Pro případ, že by vám vrtalo hlavou, proč jsem se v šoku nezhroutil.“

Podívala se na mě a zavrtěla hlavou, aby odhodila vlasy z obličeje.

„Velice vtipné, pane Kovacsi. Mám zatleskat?“

Pokrčil jsem rameny. „Možná byste mi mohla poděkovat za pití.“

Na okamžik se zamyšleně zadívala do sklenice a pak ke mně opět zvedla oči.

„Děkuju za pití.“

„Není zač.“ Přistoupil jsem k baru a přehlédl zásoby na policích. Láhev patnáct let staré sladové whisky se sama nabídla. Otevřel jsem ji, přičichl k hrdlu a vyndal sklenici. S očima upřenýma na ruce jsem se zeptal: „Čekáte dlouho?“

„Asi hodinu. Oumou Prescottová mi řekla, že jste jel do Licktownu, a tak jsem počítala, že se vrátíte pozdě. Měl jste nějaké potíže?“

Když jsem se napil, ucítil jsem, že mě v místě, kam mě Kadmin kopnul, pálí rozseknutá sliznice. Rychle jsem polkl a zašklebil se.

„Proč myslíte?“

Půvabně mávla rukou. „Jen tak. Nechcete o tom mluvit?“

„Ani ne.“ Svezl jsem se na obrovskou pohodlnou pohovku u nohou postele s karmínovým přehozem a zadíval se na ni. Rozhostilo se ticho. Na Miriam zezadu dopadalo světlo z okna a obličej měla ve stínu. Upřel jsem pohled na slabý lesk, snad její levé oko. Za chvíli se zavrtěla a led v její sklenici zacinkal.

„No.“ Odkáslala si. „O čem budeme mluvit?“

Sklenicí jsem máchl směrem k ní. „Co kdybysme začali tím, proč jste sem přišla?“

„Chci vědět, jestli jste už něco zjistil.“

„Zejtra ráno ode mě dostanete zprávu. Před odchodem do města sepíšu s Oumou Prescottovou podrobný hlášení o všem, co jsem zjistil. No *tak*, paní Bancroftová. Je pozdě. Zkuste jinou odpověď.“

Když jsem viděl, jak sebou cukla, blesklo mi hlavou, že odejde. Ale pak sevřela sklenici oběma rukama, sklonila se nad ní, jako by hledala inspiraci, a po dlouhé chvíli opět vzhlédla.

„Chci, abyste toho nechal,“ pronesla.

Nechal jsem ta slova viset v potměném pokoji.

„Proč?“

Všiml jsem si, že se usmála, a uslyšel jsem, jak s mlasknutím rozevřela rty.

„Proč ne?“ opáčila.

„No.“ Znovu jsem se napil a prohnal alkohol přes ranky v ústech, abych uklidnil rozbouřené hormony. „Zaprvý, je tu váš manžel. Dal mi jasně najevo, že když se z toho pokusím vykroutit, škaredě si to odskáču. Pak je tu těch sto tisíc dolarů. A nakonec, no, se dostáváme do éterický říše takových věcí, jako jsou sliby a moje slovo. A abych řekl pravdu, jsem zvědavej.“

„Sto tisíc dolarů není zas tolik peněz,“ pronesla opatrně. „A Protektorát je velký. Mohla bych vám ty peníze dát. Najít vám místo, kde vás Laurens nikdy nenajde.“

„Fajn. A co moje slovo a zvědavost?“

Prudce se napřímila. „Přestaňme si něco předstírat, pane Kovacsi. Laurens s vámi žádnou smlouvu neuzavřel, nechal vás sem dopravit bez vašeho souhlasu. Předložil vám smlouvu a vám nezbyvalo, než ji přijmout. Nikdo by nemohl tvrdit, že jste vázán čestným slovem.“

„Pořád ještě jsem zvědavej.“

„Možná bych mohla vaši zvědavost ukojit,“ pronesla tiše.

Opět jsem se napil. „Ano? Zabila jste svého manžela, paní Bancroftová?“

Netrpělivě mávla rukou. „Nemluvím o té vaší detektivní hře. Jste... zvědavý na jiné věci, nebo ne?“

„Prosím?“ podíval jsem se na ni přes okraj skleničky.

Miriam Bancroftová se zvedla ze stupínku u okna a opřela se o něj boky. S přehnanou opatrností postavila sklenici a opřela se vzadu o ruce, takže se jí zvedla ramena. Tvar prsou pod tenkým materiálem trikotu se změnil.

„Víte, co je Merge 9?“ zeptala se poněkud nejistě.

„Empatin?“ Odněkud jsem ten název vylovil. Nějaký po zuby ozbrojený zlodějský gang, který jsem znal z Harlanova světa, přátelé Virginie Vidaurové. Modří broučci. Pracovali jen pod vlivem Merge 9. Prý je stmelil dohromady. Banda zkurvenejch psychoušů.

„Ano, empatin. Empatinové deriváty se zesilovači satyronem a gedinem. Tohle pouzdro...“ ukázala na sebe a roztaženými prsty si přejela po těle, „tohle je nejmodernější biochemicko-technologický výrobek Nakamurských laboratoří. Vylučuju Merge 9, když... se vzruším. V potu, ve slinách, ve vagině, pane Kovacsi.“

Napřímila se a šál jí sklouzl z ramen na podlahu. Když jí přistál u nohou, překročila ho a zamířila ke mně.

No, na jedné straně je Alain Marriott, čestný a silný hrdina nespočtu experií; a pak je tu realita. V reálném světě, a ať to stojí, co to stojí, existují věci, které se prostě neodmítají.

Setkal jsem se s ní uprostřed pokoje. Merge 9 byl už v místnosti, v pachu jejího těla a vodní tříšti dechu. Zhluboka jsem nasál vzduch a cítil, jak mi chemické aktivátory v žaludku explodují jako přetržené struny. Whisky zmizela, někam jsem ji odložil, a do dlaně, která ji držela, jsem uchopil vyzývavé ňadro Miriam Bancroftové. Oběma rukama mi k němu přitáhla hlavu a já ho tam znovu ucítil – Merge 9 v korálcích potu na jemném chmýří, které pokrývalo rýhu mezi ňadry. Odtáhl jsem okraj trikotu, osvobodil ňadra ven a ústy našel jednu bradavku.

Vycítil jsem, že rozevřela rty, a okamžitě mi došlo, že do mozku mého pouzdra proudí empatin, spouští spící instinkty a vysílá čidla k intenzivní auře vzrušení, které z téhle ženy vyzařovalo. Současně jsem věděl, že začíná cítit chuť vlastního ňadra v mých ústech. Jakmile se empatin nastartuje, řítí se jako smečovaný tenisový míček a s každým odrazem z jednoho aktivovaného mozkového centra do druhého nabírá na intenzitě, až merge dosáhne vrcholu, který se téměř nedá vydržet.

Svezli jsme se na podlahu, a zatímco jsem se pohyboval mezi jejími ňadry sem a tam a tváří se třel o jejich pružné maso, Miriam Bancroftová začala sténat. Objímala mě dychtivými rukama, hnětla mě a jemně mi zatínala nehty do slabin a vztyčeného údu. Horečně jsme ze sebe strhali oblečení, rty se nám trásly touhou po těle toho

druhého, a když jsme ze sebe sundali všechno, co jsme měli na sobě, připadalo nám, že koberec rozpaluje na naší pokožce jednotlivá vlákna vzrušení. Sklonil jsem se nad ní, lehce ji přejel strništěm po hladkém bříšku a cestou dolů jí na něm rty vytvářel vlhká kolečka. Když jsem jí jazykem vklouzl do kundičky, nenasytně vstřebával Merge 9 s jejími výměšky a zase se vracel k drobnému výstupku klitorisu, cítil jsem výraznou slanou chuť. Někde, na druhém konci světa, jí v ruce pulzoval můj penis. Sevřela rty kolem žaludu a jemně ho sála.

Naše vyvrcholení se rychle, neodvratně blížilo. Smíšené podněty Merge 9 se rozmazaly, až jsem nerozeznal rozdíl mezi trýznivým napětím penisu v jejích prstech a vlastním jazykem kdesi uvnitř jejího lůna. Sevřela mi stehna kolem hlavy. Zaslechl jsem zasténání, ale z jakého hrdla vyšlo, jsem už netušil. Naše těla se rozplynula ve vzájemném smyslovém okouzlení, vzrušení postupně rostlo, vrstva za vrstvou, vrchol za vrcholem, a pak se najednou rozesmála. Na tvář a prsty jí vystříkl teplý, slaný proud, a současně dosáhla orgasmu i ona.

Na chvíli nás zaplavila rozechvělá úleva, během které v nás sebenepatrnější pohyby, sklouznutí pokožky po pokožce, vyvolávaly křečovitě stahy. Pak se mi penis – díky dlouhému období, které moje pouzdro strávilo v tanku, a žhavým představám Anemone přitisknuté na sklo bio-kabiny – zachvěl a opět začal tvrdnout. Miriam Bancroftová do něj strčila nosem, špičkou jazyka přejela po jeho délce a kolem žaludu a olizovala lepkavé semeno tak dlouho, až byl zase hedvábný a napjatý. Potom se obrátila a obkročmo se na mě posadila. Vzadu se podepřela rukama o zem, spustila se na mě a s dlouhým hrdelním zasténáním se na mě nabodla. Jak se nade mnou skláněla, prsa se jí pohupovala do rytmu a já natáhl krk a nenasytně ty nepolapitelné zeměkoule laskal. Zvedl jsem ruce a uchopil ji za stehna tam, kde se dotýkaly mého těla.

A pak jsme se pohybovali.

Podruhé to trvalo déle a díky empatinu to připomínalo spíš estetickou než sexuální záležitost. Podle signálů, které jsem jí vysílal do mozku, se pohyb Miriam Bancroftové zklidnil do pomalého tempa a já s nezaujatým chtíčem sledoval její pevné bříško a

vztyčená ňadra. Hendrix, z důvodu, který jsem nedokázal určit, začal z koutů pokoje vysílat pomalý, hluboký ragga rytmus a po stropě nad námi rotovaly červené a nachové skvrny. V okamžiku, kdy se otáčející se hvězdy svezly níž a dopadly na naše těla, jsem přestal vnímat okolí. Byl tu jen drtivý tlak boků Miriam Bancroftové a útržkovité záblesky jejího těla a tváře rámované barevným světlem. Když jsem vystříkl, ta vzdálená exploze jako by měla něco společného spíš se ženou, která se na mě s křečovitým škubnutím přestala pohybovat, než s mým pouzdrem.

Když jsme později leželi vedle sebe a rukama ze sebe ždímalí další nekonečné orgasmy, prohodila: „Co si o mně myslíš?“

Podíval jsem se jí na ruku, která na mě stále pracovala, a odkašlal si.

„To je nějaký chyták?“

Rozesmála se tím hrdelním smíchem, který mě okouznil v mapovně Suntouch House.

„Ne. Chci to vědět.“

„Záleží na tom?“ Neřekl jsem to hrubě, ale Merge 9 v té otázce nějak zvýraznil nezdvořilý podtón.

„Myslíš si, že takové to je, když je člověk Metem?“ zeptala se zvláštním způsobem, jako by nemluvila o sobě. „Myslíš si, že nás nic nového nezajímá?“

„Nevím,“ odpověděl jsem popravdě. „Už jsem něco takového slyšel. Tři sta let života musí tvůj pohled na svět změnit.“

„Jistě.“ Když jsem do ní vklouzl prsty, lehce se zajíkla. „Máš pravdu. Ale pořád nám na něm záleží. Vidíme, jak nás všechno mívá. A chceme se chytit, držet se něčeho, aby se to všechno zastavilo. To, co se ztrácí.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Tak co si o mně myslíš?“

Naklonil jsem se nad ni a díval se na mladé ženské tělo, ve kterém přebývala, na půvabnou tvář a na staré, prastaré oči. Byl jsem stále pod vlivem Merge 9 a nedokázal jsem na ní najít jedinou chybičku. Bylo to nejkrásnější stvoření, jaké jsem kdy viděl. Přestal jsem se snažit o objektivní hodnocení a sklonil jsem hlavu, abych ji políbil na prso.

„Miriam Bancroftová, seš zázrak a zaprodal bych duši ďáblu, abych tě mohl mít.“

Na poslední chvíli ovládla smích. „Myslím to vážně. Líbím se ti?“

„Co je to za otázku –“

„Myslím to vážně.“ Ta slova mi pronikla do mozku hlouběji než empatin. Trochu jsem se vzpamatoval a podíval se jí do očí.

„Ano,“ odpověděl jsem prostě. „Líbíš se mi.“

Ztišila hlas. „Líbí se ti, co jsme dělali?“

„Ano, líbí se mi, co jsme dělali.“

„Chceš ještě?“

„Ano, chci ještě.“

Posadila se čelem ke mně. Laskala mě čím dál intenzivněji, naléhavěji. I hlas měla dychtivější. „Opakuj to.“

„Chci ještě. Chci tě.“

Přitiskla mi dlaň na hrud', abych se položil na záda, a sklonila se nade mnou. Opět jsem měl téměř plnou erekci. Začala střídat pomalé a rychlé pohyby.

„Na západě,“ zašeptala, „asi pět hodin letu odsud, je ostrov. Patří mně. Nikdo se tam nedostane, má padesátikilometrový ochranný štít střezžený satelitem, ale je nádherný. Nechala jsem tam vybudovat areál s klonovou bankou a přepouzdrovacím zařízením.“ V hlase se jí opět ozval ten nejistý tón. „Čas od času ty klony oživím. Kopie svého pozdrava. Jen tak. Chápeš, co ti nabízím?“

Zachroptěl jsem. Představa, že kolem sebe budu mít houf těl, jako je tohle, a všechny bude dirigovat stejný mozek, naplnula poslední milimetry mojí erekce. Její ruka se pohybovala nahoru a dolů jako stroj.

„Co ty na to?“ Naklonila se nade mnou a přejela mi bradavkami po hrudníku.

„Jak dlouho?“ podařilo se mi vyslovit skrz opar rozkoše Merge 9, zatímco jsem napínal a povoloval břišní svalstvo. „Proč mě tam zveš?“

Chlípně se usmála.

„Neomezený sex,“ pronesla.

„Ale jen na omezenou dobu, co?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, ty mě nechápeš. To místo patří mně. Celé, ten ostrov, okolní moře, všechno na něm. Je to moje. Můžeš tam zůstat, jak dlouho budeš chtít. Dokud tě to nepřestane bavit.“

„To by asi trvalo dlouho.“

„Ne.“ Trochu smutně potřásla hlavou a sklopila oči. „Ne, netrvalo.“

Pevný stisk na mém penisu trochu polevil. Zasténal jsem, chytil ji za ruku a snažil se ji přimět, aby pokračovala. Zdálo se, že ji to gesto znovu vzrušilo. Opět se pustila s vervou do práce, zrychlovala a zpomalovala pohyby a skláněla se nade mnou, abych mohl laskat její ňadra, nebo své pohyby doprovázela sáním a olizováním. Přestal jsem vnímat čas. Nahradil ho pocit vzrušení, které neustále stoupalo a tak nesnesitelně pomalu se blížilo k vrcholu, že jsem někde v dálce slyšel sám sebe, jak o něj omámeným hlasem žadoním.

Když jsem ucítil, že to na mě přichází, skrz závoj Merge 9 jsem si matně uvědomoval, že Miriam do sebe vášnivě noří prsty a v naprostém rozporu s vypočítavostí, s níž se mnou manipulovala, se sama dráždí. Díky empatinovému vyladění dospěla k vyvrcholení pár vteřin přede mnou, a když mě roztráslý první záchvěvy orgasmu, rozmazala mi své výměšky po obličeji a svíjejícím se těle.

Výpadek.

A když jsem, mnohem později, přišel k sobě, s kocovinou po Merge 9, která na mě ležela jako olověné závaží, byla pryč jako horečnatý sen.

Kapitola jedenáct

Když nemáte přátele a žena, se kterou jste včera v noci spali, vás beze slova opustí a je jí jedno, že vás bolí hlava jako střep, máte omezený počet možností. Když jsem byl mladší, vyrazil jsem se do newpesterských ulic porvat. Několik lidí jsem probodl, nikdo z nich mě, a nakonec to vedlo k tomu, že jsem se stal členem jednoho z gangů na Harlanově světě (newpesterská kapitola). Později jsem vylepšil tenhle způsob uvolnění tím, že jsem se přihlásil do armády; pral jsem se cíleně a s mnohem účinnějšími zbraněmi, ale jak se ukázalo, bylo to stejně nechutné. Nechápu, proč mě to překvapilo – jediné, co chtěli náboráři od námořnictva skutečně vědět, bylo, kolik jsem vyhrál rvaček.

V současnosti zvládám chemickou rozladěnost o něco méně destruktivním jednáním. Když mi čtyřicet minut plavání v podzemním bazénu Hendrixu nepomohlo zahnat ani touhu po vášnivě společnosti Miriam Bancroftové ani kocovinu po Merge 9, vyřešil jsem to jediným možným způsobem. Objednal jsem si u pokojové služby prášky proti bolení hlavy a vyrazil nakupovat.

Než jsem konečně vyšel do ulic, život v Bay City byl už v plném proudu a v obchodním centru města se pohybovaly davy lidí. Několik minut jsem přešlapoval na okraji, pak jsem vplul do proudu chodců a začal si prohlížet výlohy.

Na Harlanově světě mě učila nakupovat plavovlasá seržantka od námořnictva Serenity Carlyleová. Předtím jsem vždycky používal techniku, která by se dala nejvýstižněji popsat jako cílený nákup. Člověk si určí cíl, vejde do obchodu, zaplatí zboží a vyjde ven. Když nedostane, co chce, otočí se a stejně tak rychle odejde. Za tu dobu, co jsme spolu chodili, mě Serenity tenhle způsob odnaučila a vnutila mi svou filozofii nakupování.

„Hele,“ řekla mi kdysi v jedné millsportské kavárně. „Kdyby chtěli, mohli nakupování – myslím fyzický nakupování – zrušit už před mnoha sty lety.“

„Kdo oni?“

„Lidi. Společnost.“ Netrpělivě mávla rukou. „Všichni. Podmínky k tomu měli. Objednávky mailem, virtuální supermarket, automatizovaný platby. Mohli to udělat, ale neudělali. Jak si to vysvětluješ?“

Jako dvaadvacetiletý námořní pěšák s minulostí spojenou s newpesterskými pouličními gangy jsem si to nevysvětloval nijak. Carlyleová spatřila můj tupý výraz a vzdychla.

„Z toho je přece jasný, že lidi nakupují *rádi*. Že to uspokojuje základní, geneticky podmíněnou, akviziční potřebu. Něco, co jsme zdědili po našich předcích, který se živili lovem a sběrem lesních plodů. Máme automatizovanéj nákup zboží denní potřeby, mechanický systémy distribuce jídla pro chudinu. Ale současně roste množství nákupních center a specializovaných tržnic s potravinama a uměleckýma předměty, který lidi musí navštívit *fyzicky*. Proč by to dělali, kdyby se jim to nelíbilo?“

Pravděpodobně jsem lhostejně pokrčil rameny.

„Nakupování je fyzická interakce, trénink rozhodovacích schopností, uspokojování touhy získávat a impulz k dalšímu získávání, nutkání provádět průzkum. Když se nad tím zamyslíš, je to tak zkurveně lidský. Musíš se to naučit milovat, Taku. Tím chci říct, že můžeš přeletět celý souostroví a nenapadne tě vykoupat se. Ale to neznamena, že při plavání nedokážeš cítit rozkoš, nebo ano? Nauč se *dobře* nakupovat, Taku. Chovej se pružně. Vychutnej si nejistotu.“

V tuhle chvíli jsem nic jako rozkoš necítil, ale zatnul jsem zuby a choval se pružně, přesně jak mi poradila Serenity Carlyleová. Začal jsem pátrat po kvalitní nepromokavé bundě, ale nakonec jsem vešel do obchodu kvůli sportovním botám.

Pak jsem si koupil pohodlné černé kalhoty a triko s enzymatickými spoji, které přiléhalo těsně ke krku. Podobné oblečení jsem na ulicích Bay City už mockrát viděl. Mimikry. To bude stačit. Po krátkém návalu kocoviny jsem si ještě prikoupil šátek z červeného hedvábí, jaký nosívali členové newpesterských gangů. Byl

dost nápadný, ale odpovídal neurčité neovladatelné podrážděnosti, která ve mně od včerejška rostla. Bancroftův letní oblek jsem nacpal do kontejneru na ulici a vedle něj postavil polobotky.

Než jsem oblek vyhodil, prohledal jsem kapsy saka a našel dvě navštívenky: doktorky z Bay City Central a Bancroftova dodavatele zbraní.

Ukázalo se, že Larkin a Green nejsou jména dvou výrobců zbraní, ale dvou ulic, které se křížily na zalesněném svahu zvaném Russian Hill. Bezpilotní taxík mi o té oblasti nabídl nějakou informaci, ale odmítl jsem ji. Larkin & Green, dodavatelé zbraní od roku 2203, měl nenápadnou rohovou výlohu, která se táhla necelého půl tuctu metrů podél každé ulice. Na obou stranách sousedila s budovami bez oken a dveří, které vypadaly, jako by je někdo přistavěl. Bezpečnostními dřevěnými dveřmi jsem prošel do chladného, olejem páchnoucího obchodu.

Místnost mi připomínala mapovnu v Suntouch House. Byla prostorná a světlo dovnitř proudilo vysokými okny, která sahala přes dvě podlaží. První poschodí majitel odstranil a nahradil je širokou galerií, která ze všech čtyř stran shlížela na přízemí. Na stěnách visely ploché vitríny a pod galerií stály těžké stoly se skleněnou deskou, které sloužily ke stejnému účelu. Ve vzduchu se vznášela slabá, všudypřítomná vůně starých lesů, která překrývala pach oleje, a na podlaze pod mými novými botami ležel koberec.

Nad zábradlím galerie se objevila černá ocelová tvář. V očních důlcích jí planuly zelené fotoreceptory. „Co pro vás můžu udělat, pane?“

„Jsem Takeshi Kovacs. Posílá mě Laurens Bancroft,“ pronesl jsem a zaklonil hlavu, abych viděl mandroidovi do očí. „Potřebuju zbraň.“

„Jistě, pane.“ Robot měl mužský hlas a nezaregistroval jsem v něm žádnou podprahovou reklamu. „Pan Bancroft nám řekl, že nás navštívíte. Mám tu klienta, ale za okamžik jsem u vás. Udělejte si pohodlí, prosím. Nalevo jsou židle a skříňka s občerstvením. Poslužte si, prosím.“

Hlava zmizela a tichý rozhovor, který jsem si matně uvědomil, když jsem vešel dovnitř, pokračoval. Přistoupil jsem ke skříňce s

občerstvením, a když jsem zjistil, že je plná alkoholu a doutníků, rychle jsem ji zavřel. Díky práškům kocovina po Merge 9 ustoupila, ale na další hýření jsem se necítil. S mírným úžasem mi došlo, že jsem si až doted' nezapálil. Zamířil jsem k nejbližší vitríně a zadíval se na vystavené samurajské meče. Na pochvách jsem spatřil štítky s datem. Některé meče byly starší než já.

V další vitríně ležely hnědé a šedé střelné zbraně, které vypadaly, jako by je někdo spíš vypěstoval než vyrobil v továrně. Ze zakřivených obalů trčely hlavně, které se u základny lehce rozšiřovaly. I ty pocházely z minulého století. Právě když jsem se snažil rozluštit ozdobný nápis na jedné hlavni, uslyšel jsem na schodišti za sebou kovové kroky.

„Našel pán něco, co se mu líbí?“

Otočil jsem se k přicházejícímu mandroidovi. Celé tělo, které mělo podobu svalnatého archetypálního muže, bylo ze stejného modrošedého kovu. Jen genitálie mu chyběly. Obličej měl dlouhý, úzký a propracovaný natolik, aby si přes svou nehybnost dokázal udržet pozornost. Vlnky na hlavě představovaly husté, dozadu sčesané vlasy. Šikmo přes prsa mu visela téměř zrezivělá legenda *Mars Expo 2076*.

„Jen se dívám,“ pronesl jsem a ukázal na zbraně za sebou. „Ty jsou ze dřeva?“

Zelený fotoreceptorový pohled si mě vážně změřil. „Ano, pane. Pažby jsou z buku. Všechny ty zbraně byly vyrobeny ručně. Kalašnikov, purdeyka a beretta. Máme tu zastoupeny všechny evropské zbrojařské firmy. O kterou z nich má pán zájem?“

Ohlédl jsem se. V těch zbraních byla zvláštní poezie, něco mezi funkční účelností a organickým půvabem, něco, co křičelo, abyste je vzali do ruky. Abyste je použili.

„Jsou na mě trochu moc zdobený. Měl jsem na mysli něco praktičtějšího.“

„Zajisté, pane. Můžeme předpokládat, že pán není v tomto oboru nováčkem?“

Usmál jsem se na něj. „Můžeme.“

„Pak by mi snad pán mohl sdělit, jaké zbraně používal.“

„Smith & Wesson 11 mm Magnum. Flechettku Ingram 40. Částicovej vrhač Sunjet. Ale to jsem nebyl v tomhle pouzdru.“

Zelené receptory zářily. Žádný komentář. Možná nebyl naprogramován na lehkou konverzaci s Vyslanci.

„A co konkrétně hledá pán v tomhle pouzdru?“

Pokrčil jsem rameny. „Něco menšího. Něco většího. Střelný zbraň. A nuž. Ta větší musí bejt něco jako Smith & Wesson.“

Mandroid zůstal naprosto tichý. Téměř jsem slyšel vrčení, jak vyhledával data. Blesklo mi hlavou, jak mohl takový robot skončit tady. Evidentně byl určený pro jinou práci. Na Harlanově světě se člověk s mnoha mandroidy nesetká. Jejich výroba je ve srovnání se syntetickým pouzdrům, nebo dokonce s klonem drahá a většinu zaměstnání, která vyžadují lidskou podobu, lépe vykonávají organické alternativy. Popravdě řečeno, člověk-robot v sobě spojuje dvě neslučitelné funkce. Umělou Inteligenci, která ve skutečnosti pracuje lépe napojená na centrální počítač, a odolnou, bezpečnou karosérii, kterou většina kybernetových firem navrhla tak, aby vyhovovala konkrétním úkolům. Poslední robot, kterého jsem na Harlanově světě viděl, byl krab zahradník.

Fotoreceptory se nepatrně rozjasnily a postoj robota se uvolnil „Pokud mě pán bude laskavě následovat, věřím, že pro něj mám tu správnou kombinaci.“

Následoval jsem robota do dveří, které splývaly s malbou na zadní stěně natolik, že jsem si jich nevšiml. Za krátkou chodbou se nacházela dlouhá, nízká místnost, u jejíchž neobílených stěn ležely odřené laminátové bedny. Mlčky tu pracovalo několik lidí. Ve vzduchu se rozléhalo profesionální cvakání zbraní. Mandroid mě zavedl k malému šedovlasému muži v kombinéze potřísněné olejem, který rozebíral elektromagnetický blaster, jako by to bylo pečené kuře. Když jsme k němu došli, muž zvedl hlavu.

„Chipe?“ Kývl na robota a mě si nevšiml.

„Clive, tohle je Takeshi Kovacs. Je přítelem pana Bancrofta a shání zbraň. Byl bych rád, kdybys mu ukázal Nemex a nějakou pistoli od Philipse a pak ho doprovodil k Sheile pro nuž.“

Clive opět přikývl a odložil blaster stranou.

„Tudy,“ řekl.

Mandroid se mě jemně dotkl na rameni. „Kdyby pán ještě něco potřeboval, budu v předváděcí místnosti.“

Lehce se uklonil a odešel. Následoval jsem Clivea kolem beden k místu, kde na hromadách umělohmotných konfet ležely všechny možné typy pistolí. Zvedl jednu z nich a otočil se ke mně.

„Druhá série Nemesis X,“ oznámil a natáhl ke mně ruku se zbraní. „Nemex. Vyroben v licenci pro Mannlicher-Schoenauer. Používají se do něho opláštěný náboje s upravenou pohonnou hmotou zvanou Druck 31. Je velice průrazná a velice přesná. Do zásobníku se vejde osmnáct nábojů. Je trochu objemnější, ale při přestřelce nebudete litovat. Potěžkejte si ji.“

Uchopil jsem zbraň a obracel ji v rukou. Byla to velká pistole s těžkou hlavní, o trochu delší než Smith & Wesson, ale výborně vyvážená. Chvilku jsem si ji přehazoval z ruky do ruky, osahával ji a pozorně ji studoval. Clive vedle mě trpělivě čekal.

„Dobře.“ Podal jsem mu ji nazpátek. „A něco menšího?“

„Philips.“ Clive sáhl do otevřené bedny, zalovil v konfetách a vytáhl z nich štíhlou šedivou pistoli, téměř o polovinu menší než Nemex. „Kompaktní ocelovej náboj. Používá elektromagnetické urychlovač. Naprosto tichá, přesná asi do vzdálenosti dvaceti metrů. Bez zpětného nárazu a s možností zvolit si na generátoru záporné pole, což znamená, že můžete po výstřelu vrátit kulky zpátky. Vejde se jich tam deset.“

„Baterie?“

„Vydrží čtyřicet až padesát výstřelů. S každým dalším výstřelem se rychlost ztrácí. V ceně jsou dvě náhradní baterie a nabíječka kompatibilní s domácíma zásuvkami.“

„Máte tu nějakou střelnici? Místo, kde bych si je mohl vyzkoušet?“

„Vzadu za budovou. Ale k oběma zbraním dostanete virtuální cvičnej disk a jejich virtuální a reálná výkonnost je naprosto shodná. Je na to záruka.“

„Dobře.“ Takový výběr na základě záruky by se nemusel vyplatit, kdyby nějaký kovboj zjistil, že se zbraní neumíte zacházet, a prohnal vám kulku hlavou. Nehledě na to, kdy by člověk sehnal nové pouzdro, pokud vůbec. Ale bolest v hlavě zase začínala nad prášky

vítězit. Možná že zkušební střelba právě teď nebyla nejlepší nápad. Ani jsem se neobtěžoval zeptat na cenu. Neutrácel jsem svoje peníze. „Náboje?“

„Jsou v baleních po pěti, pro obě zbraně, ale k Nemexu dostanete zásobník zdarma. Něco jako reklamní akce pro novou sérii. Bude to stačit?“

„Nebude. Dejte mi k oběma zbraním dvě balení po pěti.“

„Deset zásobníků ke každý?“ V Cliveově hlase se ozvala pochybovačnost. Deset zásobníků k ruční zbraň je spousta munice, ale zjistil jsem, že nastanou okamžiky, kdy střílet kulky do vzduchu je mnohem účinnější než něco skutečně zasáhnout. „A ještě chcete nůž, že?“

„Přesně tak.“

„Sheilo!“ Clive se otočil do dlouhé místnosti a zavolal na vysokou ženu s plavými vlasy ostříhanými na ježka. Seděla se zkříženýma nohama na přepravce, ruce měla složené v klíně a tvář jí zakrýval šedivý virtuální přístroj. Jakmile uslyšela své jméno, ohlédl se, pak si vzpomněla na masku, sundala si ji a zamrkala. Clive na ni zamával a žena se zvedla z přepravky. Když vstala, lehce po návratu do reality zavravorala.

„Sheilo, tenhle pán shání nůž. Ujmeš se ho?“

„Jistě.“ Žena ke mně natáhla vyčouhlou paži. „Jsem Sheila Sorensonová. Jakou máte představu?“

Podal jsem jí ruku. „Takeshi Kovacs. Potřebuju něco, co můžu použít ve zlomku vteřiny, ale musí to být malý. Něco, co si můžu připevnit k předloktí.“

„Jasně,“ pronesla přátelsky. „Můžete jít se mnou? Už jste tady skončil?“

Clive na mě kývl. „Odnesu ty věci Chipovi, aby vám je zabalil. Chcete je doručit, nebo si je odnesete?“

„Odnesu si je.“

„Myslel jsem si to.“

Ukázalo se, že Sheilino království se nachází v malé obdélníkové místnosti. Na jedné stěně byly dva korkové terče ve tvaru lidské siluety a na dalších třech visela sbírka zbraní, která sahala od úzkých

dýk až k mačetám. Sheila vybrala plochý černý nůž s asi patnáct centimetrů dlouhou čepelí z šedivého kovu a sundala ho.

„Nůž Tebbit,“ oznámila. „Prvotřídní věcička.“

Nenuceně se otočila a mrštila nožem do levého terče. Proletěl vzduchem jako něco živého a zabodl se siluetě do hlavy. „Čepel ze slitiny tantalu a oceli, rukojeť z tvrzeného uhlíku. V hrušce jílce je flint kvůli zatížení, což znamená, že když nůž nedržíte za čepel, můžete ho samozřejmě hodit přes hlavu.“

Došel jsem k terči a nůž z něj vytáhl. Čepel byla úzká a na obou stranách ostrá jako žiletka. Středem se táhla mělká prohlubeň ohraničená tenkou červenou čarou, do které byly vyryty drobné znaky. Sklonil jsem nůž a snažil se ten nápis přečíst, ale nedokázal jsem písmo rozluštit. Od šedého kovu se matně odráželo světlo.

„Co je to?“

„Co?“ Sheila ke mně přistoupila. „Jo, tohle? Kód biozbraně. Prohlubeň je potažená C-381. Při kontaktu s hemoglobinem produkuje kyanid. Okraje má čistý, takže když se říznete, nic se vám nestane, ale když ten nůž zabodnete do živého organismu s krví...“

„Nádhera.“

„Přece jsem vám říkala, že je prvotřídní,“ opáčila s pýchou v hlase.

„Vezmu si ho.“

Když jsem vyšel ověšený balíčky na ulici, napadlo mě, že budu bundu přece jen potřebovat, už jen proto, abych schoval svůj nový arzenál. Zadíval jsem se na oblohu, jestli neuvidím nějaký taxík, ale pak jsem se rozhodl, že když je tak hezké počasí, půjdu pěšky. Konečně jsem měl pocit, že kocovina začíná ustupovat.

Urazil jsem tři bloky ze svahu, když vtom jsem si uvědomil, že mě někdo sleduje.

Řekla mi to úprava Vyslance, která se po Merge 9 pomalu probírala k životu – pocit, že mám někoho za zády, slaboučká třesavka a postava, kterou jsem až příliš často registroval v koutku oka. Byl to profík. V lidnatější části města bych si ho zřejmě nevšiml, ale tady bylo moc málo chodců na to, aby se mezi nimi mohl skrýt.

K levému předloktí jsem měl připevněný Tebbit v měkkém koženém pouzdru s pružinou reagující na pokyn mozku, ale žádnou zbraň jsem nemohl vytáhnout, protože by bylo jasné, že jsem svůj stín upozoroval. Napadlo mě, že bych se mohl pokusit ho setřást, ale nechal jsem ten nápad plavat téměř ve stejném okamžiku, kdy mi bleskl hlavou. Tohle město jsem neznal, bojoval jsem s následky chemické kocoviny, a navíc jsem měl plné ruce balíčků. Jen ať jde se mnou nakupovat. Trochu jsem zrychlil a za chvíli dorazil do obchodního centra města, kde jsem objevil drahý červenomodrý vlněný tříčtvrťák s postavami skotačících eskymáků. Nebylo to přesně to, co jsem si představoval, ale byl teplý a měl spoustu prostorných kapes. Když jsem ho u proskleného výkladu obchodu platil, na okamžik se mi podařilo zahlédnout tvář člověka, který mě sledoval. Mladý, běloch, tmavovlasý. Neznal jsem ho.

Přešli jsme Union Square a zastavili se, abychom se připojili k další demonstraci proti Rezoluci 653, která se konala v jednom jeho rohu a postupně se rozcházela. Skandování skomíralo, lidé se trousili pryč a kovový štěkot zesilovacího systému začínal připomínat kvílení. Byla to skvělá příležitost zamíchat se do davu a zmizet, ale až doteď jsem neměl důvod k obavám. Kdyby měl můj stín v úmyslu něco jiného než mě sledovat, už dávno by to udělal na odlehlých zalesněných svazích Russian Hill. Tady se na to, aby mě sejmul, pohybovalo příliš mnoho lidí. Kličkoval jsem mezi demonstranty, odmítl podivný leták a pak zamířil na jih k Mission Street a Hendrixu.

Cestou po Mission jsem nechtěně vstoupil do vysílacího okruhu pouličního prodávče. Hlavu mi okamžitě zaplavily obrazy. Pohyboval jsem se ulicí plnou žen v oblečení, které odhalovalo z jejich těla víc, než kdyby byly nahé. Boty, které měnily nohu nad kolenem v plátky spotřebního masa, stehna zdobená obručemi ve tvaru šipek, které ukazovaly směr, živůtky, které zvedaly řadra a stavěly je na odiv; těžké, oblé přívěsky, které spočívaly ve zpocených výstřizích jako žaludy poštěváčku. Kmitající jazyky, olizující se rty namalované třešňově rudou nebo šedočernou rtěnkou, vyzývavě odhalené zuby.

Zaplavil mě chlad, který mě zbavil nutkavého chtíce a proměnil pózující těla v abstraktní symboly ženství. Přistihl jsem se, že pozoruju křivky a oblíny jako stroj a studuju symetrii těl, jako by ty ženy byly rostliny.

Betatanatin. Reaper.

Betatanatin, poslední potomek rozsáhlé skupiny chemických látek vyvinutých na počátku milénia pro výzkumné projekty, které souvisely s klinickou smrtí, dokázal lidské tělo uvést do stavu tak blízkému smrti, jak jen to bylo bez výrazného buněčného poškození možné. Řídící stimulanty reaperu současně aktivovaly objektivní funkci intelektu, což badatelům umožnilo projít zkušeností uměle vyvolané smrti bez emocí, které mohly narušit nestranné vnímání. V menších dávkách reaper vyvolával hlubokou lhostejnost k takovým věcem, jako je bolest, vzrušení, radost a smutek. V jediné kapsli byla k dispozici veškerá netečnost, kterou muži po staletí předstírali před nahým ženským tělem. Jako by ji téměř vyrobili pro pubertální mladíky.

Byla to také ideální vojenská droga. Pod vlivem reaperu mohl odpadlický mnich od církve Godwinův svět zapálit vesnici plnou žen a dětí a necítit nic než fascinaci tím, jak plameny taví maso na kostech.

Betatanatin jsem naposledy použil při pouličních bitkách na Sharyi. Celou dávku, která dokázala snížit teplotu těla na pokojovou a zpomalit srdeční tep na zanedbatelnou míru. Tenhle trik měl oklamat detektory na sharijských pavoučích tancích. Člověk se mohl dostat do jejich těsné blízkosti, aniž by ho zachytila infračidla, vyšplhat se jim po noze a rozbít dvířka termitími granáty. Pak se dala posádka ochromená nárazovou vlnou povraždit stejně snadno jako právě narozená koťata.

„Mám stiff, kámo,“ pronesl ochraptělý hlas zbytečně. Odrhl jsem pohled od vysílače a upřel pohled na bledou bělošskou tvář pod šedivou kapuci. Vysílací přístroj mu seděl na rameni a jeho malá červená světýlka na mě pomrkávala jako oči netopýra. Na Harlanově světě platí, pokud jde o přímé vysílání do mozku, přísná pravidla; a dokonce i v případě, že k němu došlo nedopatřením, může vyvolat stejné násilí, jako když někomu převrhnete pití v přístavním baru.

Prudce jsem vymrštil jednu paži před sebe a praštil dealera do hrudi. Zavrával a zády narazil do výlohy obchodu.

„Hele...“

„Nepumpuj mi to do hlavy, kámo. Nemám to rád.“

Viděl jsem, že mu ruka sklouzla ke zbrani u pasu, a došlo mi, co bude následovat. Vrazil jsem mu natažené prsty do očí...

A ocitl se tváří v tvář syčící hromadě vlhké blanité hmoty, vysoké téměř dva metry. Ovinula kolem mě chapadla a ruku jsem měl ponořenou v hlenem pokryté prohlubni, lemované silnou černou oční řasou. Zvedl se mi žaludek. Když jsem překonal záchvat nevolnosti, opřel jsem se do těkající oční brvy, až se slizká hmota prohnula.

„Jestli chceš ještě někdy vidět, tak ten krám vypneš,“ sykl jsem výhružně.

Hromada hmoty zmizela, opět jsem stál proti dealerovi a prsty jsem mu stále pevně tiskl na horní víčka.

„Dobrá, kámo, dobrá.“ Zvedl ruce s roztaženými dlaněmi. „Jestli stiff nechceš, tak ho nekupuj. Jen se snažím vydělat si na živobytí.“

O krok jsem couvl, aby se mohl odlepit od výlohy, ke které jsem ho přišpendlil.

„Ve světě, odkud přicházím, se na ulici nikdo netlačí lidem do hlavy,“ nabídl jsem mu něco jako vysvětlení. Ale dealer už vycítil, že se nechci prát, a jen na mě udělal gesto se vztyčeným palcem, které určitě znamenalo něco sprostého.

„Seru na to, odkud jsi. Zasraný saranče? Táhni k čertu!“

Nechal jsem ho být, a když jsem přecházel ulici, napadlo mě, jestli existuje nějaký morální rozdíl mezi ním a genovými konstruktéry, kteří zabudovali do pouzdra Miriam Bancroftové Merge 9.

Na rohu jsem se zastavil a sklonil hlavu, abych si zapálil cigaretu. Odpoledne. První za tento den.

Kapitola dvanáct

Když jsem se ten večer oblékal před zrcadlem, dospěl jsem k nemilosrdnému závěru, že v mém pouzdře je někdo jiný a já byl degradován do role pasažéra ve vyhlídkovém voze za očima.

Říká se tomu celkové psychické popření. Nebo jen rozpad. Podobné záchvaty paniky jsou běžné, dokonce i když jste zkušený měnič pouzder, ale tenhle byl nejhorší za spoustu let. Dlouhé okamžiky jsem měl doslova hrůzu něco si myslet, aby si muž v zrcadle nevšiml mé přítomnosti. Ztuhlý strachem jsem ho sledoval, jak si připevňuje Tebbit v pouzdru s neuropružinou, zvedá nejdřív Nemex a pak Philips a kontroluje, jestli jsou nabité. Obě pistole měly levné pouzdro s enzymatickým úchytem, které drželo na oblečení tam, kam jste je přitiskli. Muž v zrcadle si umístil Nemex pod levou paži, kde ho bude zakrývat kabát, a Philips si upevnil na kříž. Několikrát vyzkoušel vytáhnout pistole z pouzder a namířit je na svůj odraz v zrcadle, ale nebylo to zapotřebí. Virtuální cvičné disky se chovaly, jak Clive slíbil. Oběma zbraněmi by dokázal někoho zabít.

Stísněně jsem se za jeho očima zavrtěl.

Neochotně ze sebe pistole a nůž sundal a znovu je položil na postel. Pak zůstal chvíli stát, dokud ho nepřešel nesmyslný pocit bezmoci.

Slabost zbraní, říkala tomu Virginia Vidaurová a od prvního dne ve Sborech se považovalo za velký prohřešek, když jí člověk propadl.

Zbraň – jakákoli zbraň – je nástroj, řekla nám. V náruči držela částicový vrhač Sunjet. Jako všechny nástroje má konkrétní účel, a jen v tom případě je užitečná. Určitě byste považovali za blázna člověka, který s sebou pořád nosí kladivo jen proto, že je údržbář. A to, co platí pro údržbáře, platí pro Vyslance dvojnásob.

Jimmy de Soto pobaveně zakašlal. Tehdy většině z nás mluvil z duše. Devadesát pět procent Vyslanců prošlo konvečními vojsky

Protektorátu, kde zbraně měly obecně statut někde mezi hračkou a osobním fetišem. Příslušníci námořnictva Spojených národů chodili všude ozbrojení, dokonce i na dovolenku.

Virginia Vidaurová zakašlání uslyšela a zadívala se Jimmymu do očí.

„Pane de Soto. Vy nesouhlasíte.“

Jimmy se zavrtěl, trochu zaražený, že ho tak snadno poznala. „Ne, madam. Ze zkušenosti vím, že čím víc zbraní máte, tím lepší dojem děláte.“

Vojáci souhlasně přizvukovali. Virginia Vidaurová počkala, dokud se neutišili.

„Tady,“ pronesla a natáhla ruce, ve kterých držela částicový vrhač. „Tohle... zařízení je zbraň. Pojd'te sem, prosím, a vezměte ji do ruky.“

Jimmy trochu zaváhal, ale pak se prodral dopředu a uchopil zbraň. Virginia Vidaurová ustoupila dozadu, takže se pozornost shromážděných nováčků soustředila na Jimmyho, a svlékla si bundu. V kombinéze bez rukávů vypadala štíhle a nesmírně zranitelně.

„Vidíte,“ pronesla nahlas, „že výboj je nastaven do polohy Test. Jestli mě zasáhnete, budu mít malou spáleninu prvního stupně, nic víc. Stojím od vás přibližně pět metrů daleko. Jsem neozbrojená. Pane de Soto, zkusíte na mě vypálit? Po upozornění.“

Jimmy se na ni překvapeně podíval, ale podle předpisu zvedl Sunjet, aby si nastavení prohlédl. Pak pistoli sklonil a pohlédl na ženu proti sobě.

„Po upozornění,“ zopakovala.

„*Ted'*!“ vyštěkl.

Téměř se to nedalo zaregistrovat. Jakmile mu to slovo vyletělo z úst, Jimmy máchl Sunjetem a vypálil ještě dřív, než se hlaveň dostala do horizontální polohy. Místností se rozlehlo charakteristické zlostné prásknutí a z částicového vrhače vyšlehl paprsek. Virginia Vidaurová byla pryč. Nějak se jí podařilo přesně odhadnout úhel paprsku a vyhnula se mu. Navíc dokázala o polovinu zmenšit pětimetrovou vzdálenost a bunda, kterou držela v pravé ruce, letěla vzduchem. Omotala se kolem hlavně Sunjetu a vytrhla Jimmymu zbraň z ruky. Než si uvědomil, co se děje, byla Virginia Vidaurová u něho,

odkopla vrhač přes podlahu výcvikové místnosti, podrazila mu nohy, povalila ho na zem, sedla si na něj a pod nos mu přitiskla hranu dlaně.

Nastalo ticho, které skončilo v okamžiku, když voják vedle mě našpulil rty a dlouze, obdivně zahvízdal. Virginia Vidaurová lehce kývla hlavou k místu, odkud zahvízdání přišlo, pak se zvedla a pomohla vstát Jimmymu.

„Zbraň je nástroj,“ opakovala trochu udýchaně. „Nástroj k zabíjení a ničení. A přijdou chvíle, kdy jako Vyslanci budete muset zabíjet a ničit. Pak si vyberete nástroje a vyzbrojíte se těmi, které budete potřebovat. Ale nezapomeňte na slabost zbraní. Jsou nadstavbou – to vy jste zabijáci a ničitelé. Vy jste celí s nimi i bez nich.“

Když si oblékal eskymácký kabát, opět se setkal v zrcadle s vlastním pohledem. Obličej, který se na něj díval, nebyl o nic výmluvnější než obličej mandroida v Larkin & Green. Chvíli na něj lhostejně zíral, pak zvedl ruku a přejel si po jizvě nad levým okem. Poslední pohled do zrcadla a s náhlým přílivem chladného sebeovládání jsem vyšel z místnosti. Ve výtahu jsem se otočil zády k zrcadlu a vymákl ze sebe úsměv.

Jsem na dně, Virginie.

Dýchej, řekla. Pohybuj se. Ovládej se.

A vyšli jsme ven. Když jsem prošel hlavními dveřmi, Hendrix mi zdvořile popřál dobrý večer a na opačné straně ulice se z čajovny vynořil můj stín a kráčel po chodníku paralelně se mnou. Minul jsem pár bloků, nasával večerní atmosféru a přemítal, kde se ho zbavím. Většinu dne svítlo slunce a obloha byla víceméně bez mraků, ale přesto bylo chladno. Podle mapy, kterou jsem si vyžádal od Hendrixu, ležel Licktown dobrých tucet a půl bloku na jih. Na rohu jsem se zastavil, zamával na volný bezpilotní taxík v jízdním pruhu nad hlavou, a když jsem do něho nastupoval, všiml jsem si, že můj stín dělá totéž.

Začínal mě štvát.

Taxík zamířil jižním směrem. Naklonil jsem se dopředu a přejel rukou po panelu s informacemi pro turisty.

„Vítá vás společnost Urbline,“ pronesl příjemný ženský hlas. „Jste napojeni na naši centrální databázi. Prosím, zadejte, jaké informace potřebujete.“

„Jsou v Licktownu nějaký nebezpečný místa?“

„Zóna označovaná jako Licktown je považována za nebezpečnou jako celek,“ odpověděl hlas zdvořile. „Nicméně služby Urbline vám zajistí přepravu na každé místo v Bay City a –“

„Jo. Můžeš mi zjistit, ve který ulici v Licktownu dochází k nejvyššímu výskytu násilných činů?“

Zatímco počítač prohledával sporadicky navštěvované kanály, nastalo krátké ticho.

„Devatenáctá ulice, bloky mezi Missouri Street a Wisconsin Street vykazují za poslední rok padesát tři případů organického poškození. Jedno sto sedmdesát sedm zadržení zakázaných látek, jedno sto dvacet dva případů menšího organického poškození, dvě st–“

„To stačí. Jak daleko od Jerryho jsou Mariposa a San Bruno?“

„Vzdušnou čarou přibližně jeden kilometr.“

„Máš mapu?“

Na obrazovce se rozzářila spleť ulic, doplněná souřadnicemi klubu U Jerryho a zelenými názvy ulic. Chvilku jsem ji studoval.

„Fajn. Tady mě vysaď. Na rohu Devatenáctý a Missouri Street.“

„Podle smlouvy je mou povinností vás varovat. Tuhle oblast vám nemohu doporučit.“

Opřel jsem se do sedadla a ucítil, že se mi na tváři znovu objevil úsměv, tentokrát nepředstíraný.

„Díky.“

Taxík mě bez dalších protestů vysadil na křižovatce Devatenácté a Missouri Street. Při vystupování jsem se opět usmál. Tuhle oblast vám nemohu doporučit – typicky zdrženlivé vyjádření přístroje.

Opuštěné ulice, kterými jsem včera v noci pronásledoval Mongola, dnes tepaly životem a ve srovnání s obyvateli Licktownu vyhlížela Jerryho klientela skoro normálně. Když jsem platil za svezení, otočilo se na mě několik hlav, z nichž ani jedna nebyla zcela lidská. Skoro jsem cítil, jak si mechanické zvětšovací oči z dálky přiblížily měnu, kterou jsem použil, a viděly bankovky v přízračně

světélkující zelené barvě; jak se zvířecky zvětšené nozdry rozechvěly, když zaregistrovaly vůni mého hotelového gelu na mytí; a jak celý ten dav sleduje na svém pouličním radaru bliknutí bohatství jako hejno placatic na obrazovce millsportského kapitána.

Za zády mi přistával další taxík. Necelých deset metrů před sebou jsem spatřil neosvětlenou uličku. Sotva jsem do ní vešel, oslovil mě první z místních lidí.

„Hledáš něco?“

Byli tři. Jejich vůdcem byl dvouapůlmetrový obr s nahým hrudníkem, který měl na pažích a trupu takové svaly, jako by v loňském výprodeji skoupil veškeré svalové transplantáty Nakamury. Pod kůží na prsou mu světélkovalo červené tetování, takže jeho hrud' připomínala dohasínající uhlíky, a na vypracovaném břichu se mu od pasu vzhůru tyčil brejlovec. Na rukou, které mu volně visely podél boků, měl zapilované drápy. Jeho tvář byla zjizvená z wrestlingových zápasů, které prohrál, a v jednom oku mu seděla levná zvětšovací čočka. Hlas měl překvapivě tichý a smutný.

„Třeba si přišel zašoustat,“ ucedila jízlivě postava po obrově pravém boku. Byl to bledý mladík s dlouhými světlými vlasy, které mu padaly do obličeje, a podle toho, jak se třásl, jsem poznal, že jde o levný neurachem. Bude z celé trojice nejrychlejší.

Třetí člen uvítacího výboru mlčel, ale ohrnul pysky psí tlamy a předvedl mi transplantované dravčí tesáky a nepříjemně dlouhý jazyk. Pod chirurgicky zvětšenou hlavou měl mužské tělo v obepnutém koženém oblečku.

Čas běžel. Můj stín zaplatí za taxík a vydá se za mnou. Pokud se rozhodl to riziko podstoupit. Odkášlal jsem si.

„Jen tudy procházím. Radím vám, abyste mě nechali na pokoji. Za mnou přistává jeden chlápek, se kterým budete mít lehčí práci.“

Nevěřicně na mě pár vteřin zírali. Pak se po mně obr natáhl. Srazil jsem mu ruku, o krok couvl a do prázdného prostoru mezi námi mu předvedl několik rychlých zabíjáckých úderů. Trojice ztuhla a Čenich zavrčel. Nadechl jsem se.

„Jak jsem řekl, radím vám, abyste mě nechali na pokoji.“

Obr byl ochotný nechat mě plavat. Viděl jsem mu to na poničeném obličeji. Absolvoval už tolik rvaček, že poznal vojenský

výcvik a dlouholeté instinkty z ringu mu řekly, kdy je v nevýhodě. Jeho dva společníci byli mladší a ještě tolik proher nepoznali. Než stačil něco říct, bledý mladík s neurachemem švihl něčím ostrým a Čenich se mi vrhl na pravou paži. Můj vlastní neurachem, už nastartovaný a pravděpodobně dražší, byl rychlejší. Chytil jsem mladíka za ruku, zlomil mu ji v lokti a hodil ho mezi jeho dva kumpány. Čenich se mu vyhnul a já vykopl nohu a tvrdě ho zasáhl do nosu a úst. Zakňučel a šel k zemi. Mladík se svezl na kolena a držel se za zlomený loket. Obr se vrhl dopředu a centimetr před očima spatřil moje natažené prsty.

„Nedělej to,“ varoval jsem ho tiše.

Na zemi u našich nohou fňukal mladík. Za zády mu ležel Čenich a slabě sebou cukal. Obr si mezi ně přidřepł a roztáhl ruce, jako by je chtěl utěšit. S němou výčitkou na mě podíval.

Pozpátku jsem ušel asi deset metrů, pak jsem se otočil a rozběhl se. Jen ať si můj stín probouje cestu a dožene mě.

Ulička prudce zahýbala doprava a ústila do další rušné ulice. Prosprintoval jsem zatáčkou a zpomalil, takže jsem do ní vešel rychlou chůzí. Zabočil jsem doleva, vmísil se do davu a začal hledat pouliční návěstí.

Před podnikem U Jerryho stále tančila žena uvězněná v koktejlové sklenici. Nápis nad klubem svítil a zdálo se, že obchody se hýbou dokonce ještě víc než předchozí noc. Pod pružnými pažemi robota u dveří vcházely a vycházely hloučky lidí a dealeři, které jsem zranil během rvačky s Mongolem, se několikrát vyměnili.

Přešel jsem ulici, postavil se pod robota a nechal se zkontrolovat. Konečně umělý hlas pronesl: „Čistý. Chcete kabinu, nebo bar?“

„Co se děje v baru?“

„Ha ha ha,“ zasmál se robot. „V baru se můžete *dívat*, ale nesmíte se *dotýkat*. Žádné peníze, žádné doteky. Tak zní pravidla. Platí i pro ostatní zákazníky.“

„Kabinu.“

„Po schodech dolů a doleva. Cestou si vezměte ručník z hromady.“

Dolů po schodech, chodbou zalitou otáčejícím se červeným světlem, kolem výklenku s ručníky a prvních čtyř zavřených dveří. Dunění rytmické hudby. Zavřel jsem za sebou dveře páté kabiny, nacpal několik bankovek do automatu a přistoupil ke stěně z ledovaného skla.

„Louise?“

Na sklo s žuchnutím dopadlo její tělo. Třešňové světlo v kabině na ně vrhalo pruhy světla.

„Louise, to jsem já. Irene. Lizziina matka.“

Přes sklo jsem mezi jejími ňadry zahlédl jakousi šmouhu. Neurachem ve mně ožil. Skleněné dveře se odsunuly stranou a do náruče mi vypadlo dívčí tělo. Nad ramenem se jí objevila pistole se širokou hlavní a mířila mi na hlavu.

„Tak, parchante,“ pronesl napjatý hlas. „Tohle je kanón. Jestli uděláš jedinej špatnej pohyb, ustřelím ti hlavu a rozmašuju ti bázi na maděru.“

Strnul jsem. Naléhavost, kterou jsem slyšel v jeho hlase, téměř připomínala paniku. Velmi nebezpečné.

„A je to.“ Dveře za mými zády se otevřely, vpustily dovnitř pulzující hudbu z chodby a do zad se mi zavrtala hlaveň druhé pistole. „Teď ji pomaličku polož a zůstaň stát.“

Jemně jsem položil tělo dívky na sametovou podlahu a opět se napřímil. V kabině se rozzářilo jasné bílé světlo a otáčející se třešnička dvakrát růžově blikla a zhasla. Zatímco se dveře za mými zády s bouchnutím zavřely, přede mnou se objevil vysoký, plavovlasý muž v obepnutém černém oděvu, který křečovitě svíral částicový blaster. Rty měl stažené k sobě a kolem drogou rozšířených zorniček mu svítilo bělmo. Pistole v zádech mě bolestivě dloubla, abych se hnul dopředu, a blondák ke mně došel tak blízko, že mi hlaveň blasteru přitiskla spodní ret k zubům.

„A teď mi vyklop, kdo *kurva* seš?“ zasyčel na mě.

Trochu jsem otočil hlavu stranou, abych mohl otevřít pusu. „Jsem Irene Elliottová. Moje dcera tady kdysi pracovala.“

Blondák udělal krok dopředu, přejel mi hlavní po tváři a zabodl mi ji pod bradu.

„Lžeš,“ pronesl tiše. „Mám v městském nápravném zařízení kámoše a ten mi řekl, že Irene Elliottová je pořád tam. Hele, prověřili jsme si ty sračky, který jsi nakecal týhle kundě.“

Kopl do nehybného těla na podlaze. Koutkem oka jsem se na ně podíval. V drsném bílém světle jsem na dívčině těle spatřil stopy mučení.

„A teď chci, aby sis – bez ohledu na to, kdo seš – dobře rozmyslel další odpověď. Proč se vyptáváš na Lizzie Elliottovou?“

Sklouzl jsem pohledem po hlavní pistole k napjaté tváři na jejím konci. To nebyl výraz informovaného člověka. Na to byl příliš vyděšený.

„Lizzie Elliottová je moje dcera, ty hajzle, a kdyby měl tvůj přítel ve městě opravdu přístup k informacím, věděl bys, proč záznamy pořád uvádějí, že jsem ve skladišti.“

Pistole v zádech se mi zaryla do zad a zdálo se, že se blondák uvolnil. S rezignovaným úšklebkem sklonil Master k zemi.

„Fajn,“ řekl. „Deeku, dojdi pro Oктаie.“

Někdo za mými zády vyklouzl z kabiny. Blondák na mě zamával pistolí. „Ty. Sedni si do rohu,“ houkl klidným, téměř nenuceným tónem.

Cítil jsem, že se pistole v mých zádech odtáhla, a zamířil jsem do rohu. Když jsem se posadil na sametovou podlahu, zvažil jsem svoje vyhlídky. Bez Deeka na mě byli tři. Blondák, žena v syntetickém pouzdře Asiatky, která svírala druhý částicový blaster, jehož otisk jsem stále cítil na páteři, a velký černocho, který měl podle všeho jen železnou trubku. Bez šance. Tohle nebyli pouliční žraloci, se kterými jsem se setkal na Devatenácté ulici. Z těchhle čísel cílevědomost, levná verze té, která nedávno vyzařovala z Kadmina v Hendrixu.

Na okamžik jsem se zadíval na syntetickou ženu a uvažoval – ale ne, to byl nesmysl. Kadmin, i kdyby se mu nějak podařilo vyklouznout z obvinění, o kterých mluvila Kristin Ortegová, a sehnal si nové pouzdro, měl dobré informace. Věděl, kdo ho najal a kdo jsem já. Lidé, kteří na mě v biokabině zírali, sami přiznali, že nevědí nic.

Ať to tak zůstane.

Sklouzl jsem pohledem na Louisino zmučené pouzdro. Vypadalo to, jako by jí nařízli kůži na stehnech a pak rány roztahovali, až se roztrhly. Prosté, primitivní a nesmírně účinné. Určitě ji donutili, aby to hrůzou a bolestí bez sebe celou dobu sledovala. Vidět, že se něco takového děje s vaším tělem, je příšerné. Na Sharyi to často používala náboženská policie. Aby se z toho traumatu vzpamatovala, bude pravděpodobně potřebovat psychochirurgii.

Blondák si všiml mého pohledu a zamračeně na mě kývl, jako bych byl spoluviníkem.

„Chceš vědět, proč jsme ji úplně neoddělali, co?“

Mrazivě jsem se na něj podíval. „Nechci. Vypadáte dost zaneprázdněně, ale myslím, že si na to určitě uděláte čas.“

„Není třeba,“ pronesl nenuceně a vychutnával si okamžik převahy. „Anemone je katolička. Třetí nebo čtvrtá generace, jak mi řekly holky. Má na disku místopřísežný prohlášení, přísahu registrovanou u Vatikánu. Takových holek zaměstnáváme hodně. Někdy je to skutečně praktický.“

„Moc mluvíš, Jerry,“ pronesla žena.

Blondák po ní střelil bílým pohledem, ale ať už jí chtěl odseknout cokoli, spolkl to, protože do místnosti vešli dva muži, zřejmě Deek s Oktaiem, a opět dovnitř vpustili tepající rytmus z chodby. Změřil jsem si Deeka a umístil ho do stejné kategorie jako majitele železné trubky – zabiják. Pak jsem přesunul pohled na jeho společníka, který na mě zíral. Rozbušilo se mi srdce. Oktai byl ten Mongol ze včerejška.

Jerry škubnul hlavou směrem ke mně.

„To je on?“ zeptal se.

Oktai pomalu přikývl a na širokém obličejí se mu objevil vítězoslavný škleb. Obrovské ruce podél boků se mu svíraly a zase rozevíraly. Málem se tou nenávistí, kterou ke mně cítil, udusil. Všiml jsem si hrbolku, kde mu někdo neodborně spravil zlomený nos, ale nepřipadalo mi, že zuří kvůli tomu malichernému zranění.

„Fajn, Rykere.“ Blondák se lehce naklonil dopředu. „Nechceš nám říct jinou verzi? Nechceš mi vyklopit, proč tady čmoucháš?“

Mluvil na mě.

Deek si odplivl do rohu.

„Nevím,“ pronesl jsem zřetelně, „o čem to kurva mluvíte. Udělali jste z mojí holčičky prostitutku a pak ji zabili. A za to zabiju já vás.“

„Pochybuju, že k tomu budeš mít příležitost,“ poznamenal Jerry, který si přidržel proti mně a díval se na podlahu. „Tvoje dcera byla hloupá kundička, ohromená hvězdnou slávou, která si myslela, že mě může vydírat a –“

Zarazil se a nevěřicně potřásl hlavou.

„S kým to kurva mluvíš? *Vidím* tě před sebou, a stejně ti ty kecy žeru. Seš dobrej, Rykere. To se ti musí nechat.“ Znechuceně si odfrknul. „Teď se tě ještě jednou zeptám. Třeba se přece jen dohodneme. Pak tě pošlu na návštěvu k několika svým velice rafinovaným kamarádům. Chápeš, jak to myslím?“

Pomalu jsem přikývl.

„Fajn. Takže znova, Rykere. Co děláš v Licktownu?“

Podíval jsem mu do očí. Druhořadý grázlík s mylnou představou o konexích. Tady se nic nedozvím.

„Kdo je Ryker?“

Blondák opět sklopil hlavu a zadíval se na podlahu mezi mýma nohama. Zdálo se, že ho moc mrzí to, co bude následovat. Nakonec si olízl rty, sám pro sebe lehce kývl hlavou, a když vstal, oprášil si kolena.

„Tak fajn, drsňáku. Ale chci, aby sis pamatoval, žes měl na vybranou.“ Otočil se k syntetické ženě. „Odved’ ho odsud. Nechci žádný stopy. A řekni jim, že je až po uši protkaněj drátama, takže z něho v tomhle pouzdře nic nedostanou.“

Žena přikývla a blasterem mi naznačila, abych se zvedl. Špičkou boty šťouchla do Louisina těla. „A tohle?“

„Zbav se ho. Milo, Deeku, běžte s ní.“

Bouchač s trubkou si zastrčil zbraň za opasek a přehodil si mrtvolu přes rameno, jako by to byla otep chrastí.

Deek dívku láskyplně popleskal po jedné hýždí poseté modřinami.

Mongol nenávistně zavrčel a Jerry na něj s lehkým znechucením pohlédl. „Ne, ty ne. Nechci, abys to místo viděl. Neboj se, podíváš se na to na disku.“

„Jasňačka,“ utrousil Deek přes rameno. „Hned ho přivezeme přes–“

„Fajn, to by stačilo,“ přerušila ho žena příkře a otočila se ke mně. „Aby bylo jasno, Rykere. Máš neurachem a já taky. A tahle kastle je vysoce odolná proti nárazu. Byla určená pro testovacího pilota Lockheed-Mitomy. Nemůžeš mi ublížit. Jestli se na mě jen křivě podíváš, s radostí ti vypálím vnitřnosti z těla. Tam, kam tě vedeme, je fuk, v jakým seš stavu. Je to jasný, Rykere?“

„Nejmenuju se Ryker,“ odpověděl jsem podrážděně.

„Dobře.“

Prošli jsme dveřmi z ledovaného skla do místnůstky, ve které se nacházel toaletní stolek a sprchový kout, a pak ven na chodbu rovnoběžnou s tou před kabinami. Tady bylo osvětlení jasné, neduněla tu hudba a chodba vedla do větších šaten, částečně oddělených závěsy, kde pokuřovali mladí muži a ženy nebo jen zírali před sebe jako prázdná syntetická pouzdra. Pokud někdo z nich zaregistroval malý průvod procházející kolem nich, nedal to najevo. V čele šel Milo s mrtvým tělem přes rameno. Deek kráčel vedle mě a procesí uzavírala syntetická žena s blasterem, který jí nenuceně visel podél boku. Jerryho jsem naposledy zahlédl, jak stojí s rukama v bok v chodbě za námi. Pak mě Deek praštil pěstí do spánku a já zase otočil hlavu dopředu. Za Louisinýma zohavenýma nohama, které se mi kývaly před očima, jsem vypochoďoval na deprimující kryté parkoviště, kde na nás čekalo čistě černé vznášedlo.

Syntetáčka otevřela zavazadlový prostor a kývla na mě blasterem.

„Je tu spousta místa. Udělej si pohodlí.“

Vlezl jsem si do kufru a zjistil, že má pravdu. Pak Milo přihodil do kufru Louisino tělo a zabouchl víko, takže jsem se s ním ocitl v tmě. Slyšel jsem tiché cvaknutí, jak se někde otevřely a zavřely další dveře, a ozvalo se hučení motorů. Se slabým škubnutím jsme se odlepili od země.

Cesta byla krátká a příjemnější, než kdybychom jeli pozemním autem. Jerryho přátelé řídili opatrně – s pasažéry v kufru určitě nechtěli, aby je zastavil znuděný dopravní policista za to, že při přejíždění z pruhu do pruhu nevyhodili směrovku. Kdyby nebylo

lehkého zápachu výkalů, který vycházel z mrtvého těla, člověk by se v té tmě cítil stejně příjemně jako v děloze. Louise se během mučení pokálela.

Většinu cesty jsem dívku litoval a přemítal o katolickém šílenství. Báze téhle dívky byla nepoškozená. Bez ohledu na finanční náklady ji mohli během vteřiny oživit. Na Harlanově světě by jí dočasně poskytli pouzdro – i když pravděpodobně jen syntetické – aby mohla vypovídat u soudu. Po vynesení rozsudku by k jakékoli pojistce, kterou její rodina už měla, dostala od státu takzvaný příspěvek pro oběti násilného činu. V devíti případech z deseti ty peníze stačily na nové pouzdro. Kdo by se bál smrti?

Nevěděl jsem, jestli mají na Zemi příspěvek pro oběti. Podle rozzlobeného monologu Kristin Ortegové, který mi přednesla před dvěma dny, mi připadalo, že ne, ale možnost tu dívku znovu oživit v každém případě existovala. Nějaký guru někde na téhle zkurvené planetě dospěl k jinému názoru a Louise, neboli Anemone, se s mnoha dalšími rozhodla ten nesmysl ratifikovat.

Lidské bytosti. Nikdy je nepochopíte.

Auto se naklonilo, a když začalo klesat, mrtvola se na mě převálila. Na nohavici jsem ucítil něco vlhkého. Začínal jsem se potit strachem. Měli v úmyslu mě stáhnout do nějakého těla, které nebude odolné proti bolesti jako moje současné pouzdro. A až budu uvnitř, můžou si s ním dělat, co budou chtít – klidně je i fyzicky zabít.

A pak začnou znovu, s novým tělem.

Nebo – jestli jsou skutečně rafinovaní – můžou napojit moje vědomí do virtuální matrice podobné té, která se používá v psychochirurgii, a udělat celou tu věc elektronicky. Subjektivně by v tom nebyl žádný rozdíl, ale to, co by ve skutečném světě trvalo celé dny, se mohlo odehrát během několika minut.

Stísněně jsem polkl a použil neurachem, dokud jsem ho ještě měl, abych potlačil strach. Co nejjemněji jsem se zbavil Louisina studeného objetí a snažil se nemyslet na to, proč zemřela.

Auto přistálo, a než se zastavilo, několik vteřin jelo po zemi. Když se víko kufru znovu otevřelo, uviděl jsem jen střechu dalšího krytého parkoviště s osvětlovacími trubicemi.

S profesionální ostražitostí mě vysvobodili ze zavazadlového prostoru – žena stála vzadu a Deek s Milem po stranách, aby měla volné palebné pole. Nemotorně jsem přelezl Louise a postavil se na podlahu z černého betonu. V přítomí jsem rozeznal asi tucet dalších vozidel, která se dala z téhle vzdálenosti těžko identifikovat a jejichž registrační čárkový kód jsem nedokázal přečíst. Krátká rampa na opačném konci parkoviště zřejmě vedla k přistávací ploše. Tohle parkoviště bylo naprosto stejné jako milion dalších podobných zařízení. Povzdychl jsem si, a když jsem se napřímil, znovu jsem na noze ucítil něco vlhkého. Podíval jsem se na kalhoty. Na stehně jsem měl tmavou skvrnu.

„Kde to jsme?“ zeptal jsem se.

„Ty už jsi dojel,“ zavrčel Milo a zvedl z kufru Louisino tělo. Podíval se na ženu. „Mám to dát na obvyklé místo?“

Žena přikývla a Milo zamířil přes parkoviště k dvojítm dveřím. Vykročil jsem za ním, ale škubnutí blasteru, který žena držela v ruce, mě zastavilo.

„Ty ne. To je klouzačka – snadná cesta ven. Než se na tu skluzavku dostaneš, chce si s tebou promluvit pár lidí. Ty půjdeš tudy.“

Deek se ušklíbl a vytáhl ze zadní kapsy revolver. „Přesně tak, ty zkurvenej poldo. Ty půjdeš tudy.“

Dalšími dveřmi mě zavedli do nákladního výtahu, který – podle blikajícího displeje na stěně – zastavil o čtyřicet poschodí níž. Během jízdy stáli Deek s ženou v opačných rozích a mířili na mě zbraněmi. Ignoroval jsem je a sledoval číslice.

Když se dveře otevřely, čekal na nás zdravotnický personál s lehkým opatřeným řemeny. Moje instinkty na mě ječely, abych se jim pokusil utéct, ale ovládl jsem se. Vzápětí ke mně přistoupili dva muži ve světle modrém oblečení, chytili mě za ruce a sestra mi vstříkla do šíje podkožní sprej. Ucítil jsem ledové bodnutí, zaplavil mě chlad a potom mi okolní svět pomalu mizel v šedivé mlze. Poslední, co jsem jasně viděl, byla lhostejná tvář sestry, která sledovala, jak ztrácím vědomí.

Kapitola třináct

Probudil mě zvuk modlitby, vyzpěvované někde v blízkosti, která zněla z mnoha hrdel tlampačů na mešitě plačtivě a kovově. Ten zvuk jsem naposledy slyšel v oblacích nad Zihicce na Sharyi, než ho nahradil pronikavý jekot leteckých bomb. Světlo do místnosti proudilo dřevěným mřížovím na zdobeném okně. V podbřišku jsem cítil neurčité napětí, podle kterého jsem poznal, že mám těsně před menstruací.

Posadil jsem se na dřevěné podlaze a podíval se na sebe. Dali mi ženské tělo – mladé, ne víc než dvacetileté – s měděným odstínem pleti a černými vlasy. Vzhledem k blížící se periodě byly na dotek jakoby splhlé a drsné. Podle lehce mastné pleti jsem pochopil, že jsem se nějakou dobu nekoupal. Na sobě jsem měl hrubou khaki košili o několik čísel větší, než by mé pouzdro potřebovalo, nic jiného. Pod ní jsem cítil naběhlá, citlivá prsa. Byl jsem bos.

Vstal jsem a došel k oknu. Nebylo zasklené, ale měl jsem ho vysoko nad novou hlavou, a tak jsem se za mříže vytáhl nahoru a vykoukl ven. Kam jsem dohlédl, táhla se sluncem vysušená krajina střech s ubohými taškami, na nichž se nakláněly antény a starodávne satelitní talíře. Na obzoru vlevo se tyčil shluk minaretů a kdesi za nimi nakreslilo startující letadlo na obloze bílou čáru. Vzduch, který pronikal dovnitř, byl horký a vlhký.

Začaly mě bolet paže, a tak jsem se spustil zpátky na podlahu a zamířil ke dveřím. Jak jsem předpokládal, byly zamčené.

Modlitba utichla.

Virtuální svět. Napíchli se mi do paměti a přišli s tímhle. Během své dlouhé kariéry jsem na Sharyi viděl velice ošklivé věci. A sharijská náboženská policie byla, pokud jde o software, který používala při výsleších, asi stejně proslulá jako pornofilmy s Angin Chandrovou. A teď, na téhle drsné virtuální Sharyi, mě vložili do ženského těla.

Jednou v noci, když jsme se opili, mi Sarah řekla: Ženy jsou představitelky rasy, Taku. Neexistují dvě varianty. Muž je jen mutace s více svaly a polovinou citů. Bojující, šukající stroje. Moje střídání ženských a mužských pouzder tuhle teorii potvrdilo. Být ženou po smyslové stránce daleko přesahovalo mužskou zkušenost. Dotek a povrch, styčnou plochu s prostředím, kterou mužské tělo instinktivně potlačilo, vnímala žena mnohem intenzivněji. Pro muže byla kůže bariérou, ochranou. Pro ženu byla orgánem kontaktu.

Mělo to své nevýhody.

Všeobecně – a možná právě proto – měly ženy hladinu bolesti výš než muži, ale jednou za měsíc je stáhl menstruační cyklus na absolutní dno.

Žádný neurachem. Prověřil jsem to.

Žádná bojová úprava, žádná agresivita.

Nic.

Dokonce ani ne mozoly na mladém těle.

Dveře se rozléty tak prudce, že jsem sebou trhl. Na pokožce mi vyrazil čerstvý pot. Do místnosti vešli dva vousatí muži s černýma očima. Oba na sobě měli kvůli horku plátěné šaty. Jeden držel v ruce lepicí pásku, druhý malou pájecí lampu. Vrhł jsem se na ně, jen abych uvolnil mrazivou paniku a získal trochu kontroly nad vrozenou bezmocností.

Muž s páskou můj útok odrazil a hřbetem ruky mě udeřil do obličeje. Po jeho políčku jsem se svezl na podlahu. Ležel jsem tam s ochromenou tváří a v ústech jsem cítil krev. Druhý z nich mě chytil za paži a prudce mě vytáhl na nohy. V dálce jsem viděl obličej toho druhého, toho, který mě udeřil, a snažil jsem se na něj zaostřit.

„Tak se do toho dáme,“ pronesl.

Nehty volné ruky jsem mu zaútočil na oči. Díky výcviku Vyslance jsem byl dostatečně rychlý, ale minul jsem. Dvěma nehty jsem ho škrábl do tváře. Škubnul sebou a o krok couvl.

„Zatracená děvko,“ sykl, zvedl ruku ke škrábanci a studoval krev na prstech.

„Prosím,“ podařilo se mi pronést neochromenou stranou úst, „musíme mít taky scénář? Jen proto, že mám na sobě *tohle* –“

Zmlkl jsem. Zatvářil se potěšeně. „Tak tedy *nejseš* Irene Elliottová,“ pronesl. „Jde nám to dobře.“

Tentokrát mě praštil přímo pod hrudní koš, takže mi vyrazil dech a paralyzoval plíce. Omotal jsem se mu kolem paže jako kabát, zhroutil se na podlahu a snažil se nadechnout. Vyšel ze mě jen slabý skřípavý zvuk. Chvilí jsem se svíjel na zemi a muž někde vysoko nade mnou vzal od svého společníka pásku a asi čtvrt metru jí odvinul. Vydalo to odporný zvuk, jako když stahujete kůži. Potom ji zuby oddělil, sedl si vedle mě na bobek a přilepil mi pravé zápěstí k podlaze za hlavou. Zmítal jsem se, jako bych byl pod proudem, takže mu chvíli trvalo, než mi znehybnil druhou paži natolik, aby mi ji mohl také připevnit k podlaze. Měl jsem potřebu ječet, i když jsem to nechápal, ale ovládl jsem ji. Nemá to smysl. Šetři si síly.

Podlaha byla pod citlivou kůží loktů tvrdá a nepohodlná. Uslyšel jsem skřípění a otočil jsem hlavu. Druhý muž ke mně od stěny místnosti přitahoval dvě stoličky. Zatímco mi ten, který mě praštil, přilepoval k podlaze roztažené nohy, jeho společník se posadil na jednu stoličku, vytáhl krabičku cigaret a vyklepal jednu ven. Široce se na mě usmál, vsunul si ji mezi rty a natáhl se pro pájku. Když jeho kolega o krok couvl, aby se pokochal výsledkem své práce, nabídl mu krabičku. Muž cigaretu odmítl. Kuřák pokrčil rameny, zažehl pájku a naklonil hlavu, aby si zapálil.

„Řekneš nám všechno,“ pronesl, máchl cigaretou a vyfoukl kouř do vzduchu nade mnou, „co víš o podniku U Jerryho a o Elizabeth Elliottové.“

Pájka v tiché místnosti syčela a tiše si zpívala. Oknem proudilo dovnitř světlo a zvenku sem doléhaly – nesmírně slabě – zvuky města plného lidí.

Začali od nohou.

Pronikavý křik, vyšší a hlasitější, než jsem si kdy myslel, že může z lidského hrdla vycházet, neustává. Před očima mám červená kola.

Innenininnenininnenin...

Do zorného úhlu se mi vpotácí Jimmy de Soto. Sunjet je pryč, krvavé ruce si tiskne k obličejí. Z jeho kymácející se postavy vycházejí výkřiky a na okamžik téměř věřím, že ten hluk vydává

alarm hlásící zamoření. Automaticky zkontroluju přenosný měřicí přístroj, pak se skrz utrpení vynoří útržek srozumitelného slova a já vím, že to křičí on.

Stojí téměř vzpřímeně, jasný cíl pro ostřelovače, dokonce i v chaosu bombardování. Přeběhnu otevřený prostor a srazím ho do úkrytu za pobořenou zeď. Když ho převalím na záda, abych viděl, co se mu stalo s obličejem, stále křičí. Silou mu odtáhnu ruce z obličeje a ve tmě na mě zírá syrový důlek levého oka. Ještě vidím na jeho prstech zbytky očního slizu. „Jimmy, **Jimmy**, co se kurva...“

Jekot neustává. Musím napnout veškeré síly, abych mu zabránil sáhnout si na nezasažené oko v důlku. Když si uvědomím, co se děje, přeběhne mi mráz po zádech. Virový útok.

Přestanu na Jimmyho hulákat a přes rameno vykřiknu: „Zdravotník! Zdravotník! Báze v ohrožení! Virovej útok!“ A zatímco slyším vlastní výkřiky, jak se rozléhají po inneninském předmostí, svět zmizí.

Po nějaké době odejdou a vy zůstanete sami, schouleni kolem svých ran. Vždycky to tak dělají. Poskytnou vám čas přemýšlet o tom, co vám dělali, ale především o tom, co vám ještě nedělali. Horečné představy o tom, co vás ještě čeká, jsou v jejich rukou téměř stejně účinným nástrojem jako rozpálené pájky a nože.

Když zaslechnete, že se vracejí, ozvěna jejich kroků ve vás vyvolá takový strach, že zvracíte ten zbyteček žaludečních šťáv, který vám ještě zůstal v žaludku.

Představte si satelitní mapu města na mozaice v měřítku 1:10 000. Zabere větší část stěny v prostorné místnosti, takže musíte couvnout hodně dozadu. Na první pohled si všimnete jistých věcí. Vzniklo město podle plánu nebo rostlo organicky, aby vyhovělo odlišným požadavkům doby? Má nebo mělo někdy opevnění? Leží u moře? Když se podíváte pozorněji, vyčtete další podrobnosti. Kde jsou s největší pravděpodobností hlavní dopravní tepny, zda je zde startovací plocha pro raketoplány, jestli má město sportovní stadiony. Pokud jste zkušený kartograf, můžete možná dokonce něco málo říct o pohybech obyvatelstva. Kde leží oblíbené části města, jaké jsou

pravděpodobně problémy s dopravou a jestli město nedávno utrpělo nějaký zničující bombový útok nebo se v něm odehrály pouliční nepokoje.

Ale některé věci se z té mapy nedozvíte. Ať ji zvětšíte a zkoumáte jakkoli pečlivě, neřekne vám, jestli je na vzestupu kriminalita nebo v kolik hodin chodí občané města do postele. Nezjistíte z ní, jestli chce starosta strhnout starou čtvrť, jestli je policie úplatná nebo co se dělo na Angel Wharf v čísle 51. A to, že můžete mozaiku rozebrat na kostičky, někam ji přenést a opět ji složit, v tom nehraje roli. Některé skutečnosti se dozvíte jen tak, že do toho města přijedete a promluvíte si s jeho obyvateli.

Digitalizace člověka neznamena, že je výslech překonaná záležitost, jen se vrátil na počátek. Digitalizovaný mozek je jen momentka. Neumí zachytit individuální myšlenky o nic víc než snímek ze satelitu. Psychochirurg dokáže zjistit na modelu hlavní traumata a odhadnout, jaké základní zásahy je třeba provést, ale na konci bude muset stejně vytvořit virtuální ordinaci a pozvat pacientku na konzultaci. Vyšetřovatelé, jejichž požadavky jsou mnohem konkrétnější, to mají ještě horší.

Digitalizace člověka *způsobila*, že je možné umučit lidskou bytost k smrti a pak začít znovu. Díky tomu se už dávno ustoupilo od výslechů pod vlivem hypnózy nebo drog. Bylo příliš snadné vybavit lidi, kterým něco podobného hrozilo, nezbytnou chemickou nebo psychickou obranou.

Ve známém vesmíru neexistuje úprava, která vás připraví na to, že vám někdo spálí nohy na uhel. Nebo vám strhá všechny nehty.

Bude vám zhasínat cigarety o prsa.

Bude vám vkládat rozžhavené železo do vagíny.

Nepřipraví vás na bolest. Na ponížení. Na totální zničení.

Psychodynamika/výcvik integrity.

Úvod.

Mozek se pod extrémní stresem chová zajímavě. Halucinace, potlačení, únik. Tady ve Sborech se tohle všechno naučíte využívat ne jako bezděčné reakce na nepřízeň osudu, ale jako tahy ve hře.

Doruda rozžhavený kov se noří do masa a taví kůži jako polyetylén. Stravuje vás bolest, ale ještě horší je sledovat to na vlastní oči. Váš křik, kdysi nevěřicný, teď zní vašim uším důvěrně. Víte, že je to nezastaví, ale stále křičíte, prosíte –

„Nějaká zkurvená hra, co, kámo?“

Jimmy se na mě usměje. Innenin je stále kolem nás, ale nemůže být. Když Jimmyho odnášejí, stále křičí. Ve skutečnosti –

Jejich tváře se náhle změní – zvažní.

„Snažíš se vytěsnit skutečnost, tam tě nic hezkýho nečeká. Zůstaň tady. Už jí nenávratně poškodili tělo?“

Škubnu sebou. „Nohy. Nemůže chodit.“

„Kurvy,“ utrousí věcně. „Proč jim prostě neřekneme, co chtějí vědět?“

„Nevíme, co chtějí vědět. Jdou po tom Rykerovi.“

„Ryker, kdo to kurva je?“

„Nevím.“

Pokrčí rameny. „Tak kápní božskou o Bancroftovi. Nebo ti v tom pořád brání čest nebo něco takovýho?“

„Myslím, že jsem božskou kápnul. Nevěří mi. Chtějí slyšet něco jinýho. Jsou to zkurvený amatéři, kámo. Sadisti.“

„Opakuj jim to pořád dokola, dřív nebo později tomu uvěří.“

„O to tady kurva nejde, Jimmy. Až to skončí, nebude záležet na tom, kdo jsem. Rozdrtí moji bázi a tělo prodají na náhradní díly.“

„Jo.“ *Jimmy si vloží prst do prázdné oční jamky a nepřítomně se poškrábe v zaschlé krvi.* „Rozumím. No, v týhle situaci se hlavně musíš nějak dostat do dalšího scénáře. Jasný?“

V období, kterému se na Harlanově světě s typicky černým humorem říkalo Dekolonizace, chirurgicky implantovali do partyzánů z quelistických Černých brigád čtvrt kilogramu výbušniny s enzymatickou rozbuškou, která v případě potřeby proměnila okolních padesát metrů čtverečních na popel. Taktika se však setkala s pochybným úspěchem. Zmíněný enzym se aktivoval vztekem a vyšlo najevo, že úprava potřebná k odpálení bomby je nespolehlivá. Došlo k několika nechtěným explozím.

K výsledku člena Černých brigád se nikdy nikdo dobrovolně nepřihlásil. V každém případě ne po té první zkušenosti. Jmenovala se –

Mysleli jste si, že vám už nemůžou udělat nic horšího, ale teď máte pájku v sobě a oni ji pomalu rozžhavují, takže máte čas o tom přemýšlet. Blábolivě je prosíte –

Jak jsem říkal...

Jmenovala se Iphigenia Demeová, pro její přátele, kteří ještě nebyli zavražděni Protektorátními jednotkami, Iffy. Její poslední slova, když ležela připoutaná k vyšetřovacímu stolu v suterénu čísla 15 na Shimatsu Boulevard, prý byla: *To by kurva stačilo!*

Výbuch srovnal celou budovu se zemí.

To by kurva stačilo!

Probudil jsem se s nohama přitaženýma k tělu; stále ještě ve mně doznívaly vlastní výkřiky a rukama jsem se snažil zakrýt si rány. Místo toho jsem nahmatal pod naškrobeným povlečením mladé, nepoškozené tělo, cítil jsem lehké kolébání a slyšel pleskání vlnek. Nad hlavou jsem měl šikmý dřevěný strop a okénko, kterým do místnosti dopadaly paprsky zapadajícího slunce. Posadil jsem se na úzkém lůžku a z řader mi sklouzlo prostěradlo. Jejich pokožka s měděným nádechem byla hladká a nezjizvená, bradavky nedotčené.

Začínáme znovu.

Vedle postele stála jednoduchá dřevěná židle s bílým tričkem a plátěnými kalhotami přes opěradlo. Na podlaze ležely provázkové sandály. V kajutě nebylo už nic jiného než další pryčna stejná jako ta moje, která byla neustlaná, a dveře. Ten vzkaz byl trochu nezdvořilý, ale jasný. Oblékl jsem se a vyšel na sluncem zalitou palubu malé rybářské bárky.

„Ááá, náš snílek.“ Na zádi seděla žena, a když jsem se vynořil z podpalubí, tleskla. Byla asi o deset let starší než pouzdro, které jsem měl na sobě, a v oblečení ze stejné látky jako moje kalhoty jí to moc slušelo. Na nohou měla tenisky a na očích široké sluneční brýle. Na

klíně jí ležel skicák s panoramatem města. Zatímco jsem tam stál, odložila ho a vstala, aby mě přivítala. Pohybovala se elegantně, sebejistě. Ve srovnání s ní jsem si připadal nemotorný.

Zadíval jsem se přes palubu na modrou vodu.

„Co je to tentokrát?“ zeptal jsem se s předstíranou lehkostí. „Hodíte mě žralokům?“

Rozesmála se a odhalila dokonalé zuby. „Ne, v téhle fázi to nebude nutné. Chci si jen popovídat.“

Chvilí jsem na ni zíral. „Tak popovídat.“

„Přesně tak.“ Žena se půvabně posadila zpátky na sedátko na zádi. „Zapletl ses do věcí, který se tě očividně netýkají, a teď za to pykáš. Myslím, že chceš totéž co ty. Jinými slovy, vyhnout se dalším nepříjemnostem.“

„Já tě chci vidět umřít.“

Lehce se usmála. „To je mi jasné. Virtuální smrt by pravděpodobně stačila, co? Ráda bych tě upozornila, že tenhle konstrukt má pátý výkonnostní stupeň v karate.“

Natáhla ruku, aby mi ukázala mozoly na kloubech. Pokrčil jsem rameny.

„Navíc se vždycky můžeme vrátit k předchozímu stavu.“ Ukázala přes vodu, a když jsem se tím směrem podíval, spatřil jsem na obzoru město, které skicovala. Přimhouřil jsem oči před odraženým slunečním světlem a rozeznal minarety. Málem jsem se nad tou lacinou psychologíí usmál. Loď. Moře. Únik. Tihle hoši koupili svůj program ve výprodeji.

„Nechci se tam vrátit,“ pronesl jsem popravdě.

„Fajn. Tak nám řekni, kdo jsi.“

Snažil jsem se, aby se mi na tváři objevilo překvapení. Hluboce zakořeněný výcvik se probudil a začal spřádat lži. „Myslel jsem, že jsem vám to už pověděl.“

„To, cos nám řekl, je poněkud zmatené, a zkrátil jsi výslech tím, že sis zastavil srdce. Víme jen to, že nejsi Irene Elliottová. Také se zdá, že nejsi Elias Ryker – pokud neprošel zásadním přeškolením. Tvrdíš, že se znáš s Laurenssem Bancroftem, a také to, že pocházíš z jiného světa a jsi členem Vyslanceckých sborů. To jsme nečekali.“

„To je mi jasný,“ zamumlal jsem.

„Nechceme se plést do záležitostí, které se nás netýkají.“

„Už jste se do nich zapletli. Unesli jste a mučili Vyslance. Nemáte představu, co s váma za to Sbory provedou. Chytí vás a nacpou vaše báze do EMP. Vás všech. Pak vašich rodin, potom vašich obchodních přátel, pak *jejich* rodin a potom všech dalších, kdo se jim připlete do cesty. Až s tím skončí, nikdo si na vás už nevzpomene. Ještě nikdo nevyšel ze souboje se Sbory jako vítěz. Vymažou vás z povrchu zemského.“

Byl to kolosální kec. Nebyl jsem se Sbory v kontaktu přinejmenším deset let svého subjektivního života a skoro sto let objektivního času. Ale v Protektorátu byli Vyslanci hrozbou, která zabrala na každého včetně planetárního prezidenta stejně spolehlivě jako Sešívák na malé děti v Newpeštu.

„Pokud vím,“ pronesla žena klidně, „Vyslancecké sbory nesmějí na Zemi zasahovat bez pověření Spojených národů. Třeba můžeš svým prozrazením taky hodně ztratit?“

Pan Bancroft má velký vliv na Soud Spojených národů, což se víceméně všeobecně ví. Vybavila se mi slova Oumou Prescottové, a tak jsem její útok odrazil.

„Třeba byste si o tom *rádi* promluvili s Laureensem Bancroftem a Soudem Spojených národů,“ navrhl jsem a založil ruce v podpaží.

Žena mě chvíli studovala. Vítr mi čechral vlasy a přinášel s sebou slabé zvuky města. Nakonec pronesla: „Dobře víš, že bychom ti mohli vymazat bázi a rozsekat tvé pouzdro na tak malé kousky, že by po něm nezůstala jediná stopa. Nebylo by co hledat.“

„Stejně vás najdou,“ opáčil jsem s přesvědčením, které vám poskytne špetka pravdy, již vaše lež obsahuje. „Nedokážete se před nima schovat. Najdou vás, ať uděláte cokoli. Teď jen můžete doufat, že se vám s nima podaří dohodnout.“

„Jak dohodnout?“ zeptala se stísněně.

V těch zlomcích vteřiny, než jsem promluvil, mi mozek pracoval na plné obrátky a zvažoval intonaci a důraz každé slabiky, kterou jsem hodlal vyslovit. Tohle je šance k úniku. Jiná příležitost se nenaskytne.

„Na Západním pobřeží existuje biopirátská společnost, která obchoduje s kradeným vojenským materiálem. Zástěrku jim dělají místa, jako je podnik U Jerryho.“

„A tak povolali Vyslance?“ zeptala se žena kousavě. „Kvůli biopiráťům. Ale no tak, Rykere. Nic lepšího si vymyslet nedokážeš?“

„Nejsem Ryker,“ vyštěkl jsem. „Tohle pouzdro je maska. A máš pravdu. V devíti případech z deseti se nás podobný věci netýkají. Sbory nevznikly proto, aby se zabývaly kriminalitou na týhle úrovni. Ale tyhle lidi ukradli nějaký zařízení, který se jim nikdy nemělo dostat do rukou. Rychlá biologická válka. Něco, co neměli dokonce ani spatřit. Někdo se kvůli tomu vytočil – a tím myslím někdo na úrovni prezidia Spojených národů – a povolali nás.“

Žena se zamračila. „A ta dohoda?“

„No, nejdřív ze všeho mě propustíte a nikdo o tom nesmí mluvit. Nazvěme to profesionálním nedorozuměním. A pak mi trochu pomůžete. Dáte mi nějaký jména. Na černý klinice, jako je tahle, určitě něco vědí. Třeba mi to k něčemu bude.“

„Jak už jsem řekla, nechceme se plést –“

Odstoupil jsem od zábradlí a počkal, až dostanu pořádný vztek. „Kurva, nehrajte si se mnou. Už jste se *zapletli*. Ať se vám to líbí, nebo ne, ukousli jste si velký sousto něčeho, co se vás netýkalo, a teď to budete muset buď rozkousat, nebo vyplivnout. Co z toho si vyberete?“

Ticho. Jen mořský větřík a lehké kolébání lodi.

„Zvážíme to,“ odpověděla žena.

Něco se stalo s pableskujícím světlem na hladině. Zadíval jsem se ženě přes rameno a spatřil, že se záře odrazila od vln, stoupá vzhůru k obloze a sílí. Město zbělelo jako při výbuchu atomové bomby a kontury lodi vybledly, jako by je pohltila mlha. Současně zmizela i žena naproti mně. Rozhostilo se hluboké ticho.

Zvedl jsem ruku, dotkl se mlhy v místě, kde končil svět, a připadalo mi, že se moje paže pohybuje nesmírně pomalu. Ozvalo se praskání statické elektřiny, jako když se schyluje k průtrži mračen. Konečky prstů mi zprůsvitněly, pak zbělely stejně jako minarety města při výbuchu. Nedokázal jsem se pohnout a bílá mlha mi

postupně zahalila ruku. V krku se mi zadrhl dech, srdce přestalo bít uprostřed úderu. Nebyl.

Jsem.

Kapitola čtrnáct

Opět jsem se probudil, tentokrát s pocitem, že mám kůži hrubou a necitlivou, jako když si člověk smyje z rukou čisticí prostředek nebo ředidlo, ale týkalo se to celého těla. Byl jsem zpátky v mužském pouzdru. Jakmile si mozek zvykl na nový nervový systém, ten pocit okamžitě odezněl. Na odhalené pokožce jsem cítil chlad klimatizace. Byl jsem nahý. Zvedl jsem levou ruku a dotkl se jizvy pod okem.

Dali mě zpátky.

Strop nade mnou byl bílý, se silnými bodovými světly. Opřel jsem se o lokty a rozhlédl se kolem. Opět jsem ucítil chlad, tentokrát uvnitř sebe, protože jsem zjistil, že se nacházím na operačním sále. Na opačné straně místnosti stála naleštěná ocelová chirurgická deska s koryty na krev a nad ní visel automatický chirurg s roztaženými pažemi, připomínající pavouka. Ani jedno zařízení nebylo zapnuté, ale na malých obrazovkách na stěně a na monitoru vedle mě blikala slova **Pohotovostní poloha**. Naklonil jsem se blíž k displeji a spatřil, jak na něm opakovaně naskakuje záznam mých tělesných funkcí. Naprogramovali automatického chirurga, aby mě rozřezal na kusy.

Právě když jsem seskočil z vozíku, dveře se otevřely a dovnitř vešla syntetická žena s dvojicí lékařů v závěsu. Za pasem měla částicový blaster a v ruce nesla objemný balík.

„Šaty.“ Zamračeně je po mně hodila. „Obleč se.“

Jeden lékař jí položil ruku na rameno. „Podle předpisů bychom–“

„Jo,“ ušklíbla se žena. „Možná nás zažaluje. Jestli si myslíte, že tady nezvládnete jednoduché stažení a pouzdrování, možná si promluví s Ray, abychom tu záležitost řešili prostřednictvím někoho jiného.“

„Nemluví o pouzdrování,“ poznamenal jsem, zatímco jsem si natahoval kalhoty. „Chce zkontrolovat povýslechový trauma.“

„Nikdo se tě na nic neptal!“

Pokrčil jsem rameny. „Jak je libo. Kam jdeme?“

„S někým si promluvit,“ odsekla a otočila se zpět k lékařům. „Jestli je tím, kým tvrdí, nebude trauma problém. A pokud ne, stejně se sem hned vrátí.“

Dál jsem se co neklidněji oblékal. Takže ještě z toho nejsem úplně venku. Vrátili mi triko s enzymatickými spoji i kabát, ale šátek zmizel, což mě příšerně namíchlo. Koupil jsem si ho teprve před několika hodinami. I hodinky byly pryč. Rozhodl jsem se nechat to plavat, obul si boty a vstal.

„Takže koho jdeme navštívit?“

Žena se na mě kysele podívala. „Někoho, kdo toho ví dost na to, aby ty tvoje kecy prokoukl. A pak si osobně myslím, že tě sem přivedeme zpátky a metodicky tě rozřežeme na kusy.“

„Až to skončí,“ pronesl jsem klidně, „snad dokážu přesvědčit některou naši jednotku, aby tě navštívila. V reálném pouzdře, myslím. Budou ti chtít poděkovat za podporu.“

Blaster vyklouzl z pouzdra s měkkým řemenem a přitiskl se mi pod bradu. Moje smysly, které byly ještě nedávno v jiném pouzdře, se snažily zareagovat, ale pozdě. Syntetická žena se ke mně naklonila.

„Už mi nikdy nevyhrožuj, ty sráči,“ pronesla tiše. „Ty šašky jsi vyděsil a teď si myslí, že máš možnost je potopit. Na mě to neplatí. Jasný?“

Koutkem oka jsem se na ni podíval, nic jiného jsem s pistolí pod krkem dělat nemohl.

„Jasný,“ odpověděl jsem.

„Fajn,“ vydechla a odtáhla blaster. „Až tě Ray proklepne, postavím se do fronty a spolu s ostatními se ti omluvím. Ale do té doby seš jen další potencionální výmaz, kterej se třese o svou bázi.“

Rychlým krokem jsme prošli chodbami, které jsem se pokoušel uložit do paměti, a nastoupili do výtahu naprosto stejného jako ten, který mě dopravil na kliniku. Opět jsem počítal poschodí, a když jsme vyšli na parkoviště, bezděčně jsem upřel oči na dveře, za kterými se zbavili Louise. Mé vzpomínky na dobu mučení byly zamžené – úprava Vyslance ten zážitek úmyslně zablokovala, aby odvrátila trauma; a přestože probíhalo několik dní, ve skutečném čase šlo o pár minut. Na klinice jsem pravděpodobně strávil jednu,

maximálně dvě hodiny a Louisino tělo zřejmě stále ještě čekalo za těmi dveřmi na nůž s bází v páteři.

„Nastup si do auta,“ přikázala mi žena lhostejně.

Tentokrát jsme jeli větším, elegantnějším vozem, který připomínal Bancroftovu limuzínu. V přední kabině už seděl řidič v livreji s oholenou hlavou. Nad levým uchem měl čárkový kód svého zaměstnavatele. Pár takových jsem už v ulicích Bay City viděl a divil se, proč na tohle někdo přistoupí. Na Harlanově světě by se nikdo mimo armádu ani za nic s autorizačními proužky neukázal. Nebezpečně to připomínalo léta Kolonizace.

Druhý muž stál u zadních dveří a v ruce držel ošklivě vyhlížející automatickou pistoli. Měl také vyholenou lebku a čárkový kód. Když jsem ho minul, upřeně jsem se na něj zadíval a nastoupil dozadu. Syntetická žena se sehnula, aby něco řekla šoferovi, a já aktivoval neurachem, abych ji slyšel.

„... hlavy v oblacích. Do půlnoci tam chci bejt.“

„Bez problémů. Dneska večer je nad pobřežím klid–“

Jeden z lékařů za mnou zabouchl dveře a to cvaknutí mi při maximálním zesílení málem protrhlo bubínky. Zatímco jsem mlčky seděl a vzpomínal se, žena a pistolník s automatickou zbraní otevřeli dveře na opačných stranách a nastoupili ke mně.

„Zavři oči,“ řekla žena a vytáhla můj šátek. „Na pár minut ti ho nasadím. Jestli tě pustíme, tyhle lidi nebudou chtít, abys věděl, kde je najít.“

Podíval jsem se na okna. „Stejně mi připadají polarizovaný.“

„Jo, ale nedá se říct, jak dobřej neurachem máš, že? A teď buď hodnej chlapeček.“

Zručně mi uvázala červený šátek přes oči a trochu ho roztáhla, abych skutečně nic neviděl. Opřel jsem se zpátky do sedadla.

„Je to jen na pár minut. Klidně sed’ a nepodváděj. Řeknu ti, kdy si ho máš sundat.“

Vůz se rozjel a zřejmě vyletěl z krytého parkovité, protože jsem na kapotě uslyšel bubnování deště. Z polstrování stoupal slabý pach kůže, který přebíjel vzpomínku na odér výkalů cestou sem, a sedadlo se pohodlně přizpůsobilo mému tělu. Vypadalo to, že jsem si polepšil.

Jen dočasně, kámo. Když se mi v lebce ozval Jimmyho hlas, usmál jsem se. Měl pravdu. O člověku, kterého jsme jeli navštívit – ať už to byl kdokoli – mi bylo pár věcí jasných. Byl to někdo, kdo nechtěl přijet na kliniku, a dokonce ani nechtěl, aby byl spatřen v její blízkosti. To svědčilo o tom, že jde ho váženého člověka, a současně mocného natolik, že měl přístup k údajům z jiných světů. Zanedlouho se dozvědí, že Vyslanecké sbory byly planou výhrůžkou, a krátce potom budu mrtvý. Skutečně mrtvý.

Měl bys něco podniknout, kámo.

Díky, Jimmy.

Po několika minutách mi žena řekla, abych si šátek sundal. Posunul jsem si ho na čelo a uvázal si ho, jak jsem byl zvyklý. Zabíják s automatickou pistolí vedle mě se samolibě uculil. Tázavě jsem se na něj podíval.

„Je tu něco k smíchu?“

„Jo,“ odpověděla žena, aniž odvrátila pohled od světél města za oknem. „Vypadáš jako idiot.“

„Tam, odkud jsem, ne.“

Otočila se a lítostivě si mě změřila. „Nejseš tam, odkud pocházíš. Seš na Zemi. Snaž se podle toho chovat.“

Podíval jsem se z jednoho na druhého, pistolník se pořád uculoval a syntetáčka měla na tváři výraz zdvořilého pohrdání. Pokrčil jsem tedy rameny a zvedl obě ruce, abych si šátek rozvázal. Žena opět sledovala světla města pod námi. Zdálo se, že přestalo pršet.

Ve výšce hlavy jsem prudce švihl rukama vlevo a vpravo. Levou pěstí jsem praštil pistolníka do spánku tak silně, že jsem mu zlomil spánkovou kost, a chlapík se s jediným zachroptěním skácel na stranu. Ani si nevšiml, že se k němu moje pěst blíží. Pravou paží jsem měl stále v pohybu.

Syntetáčka se otočila, pravděpodobně dřív, než bych ji stačil udeřit, ale špatně mě odhadla. Zvedla paži, aby můj útok odrazila a chránila si hlavu, ale já ruku natáhl. Sevřel jsem v dlani blaster, který měla za opaskem, odjistil ho a vypálil. Paprsek vyšlehl směrem dolů a převážná část její pravé nohy se změnila ve vlhké cáry masa dřív, než pojistné obvody paprsek přerušily. Zakvílela víc vztekem než

bolestí. Zvedl jsem hlavěň nahoru a vystřelil další paprsek úhlopříčně přes její tělo. Blaster do ní a do opěradla vyřízl asi dlaň široký kanál. V kabině se rozstříkla krev.

Blaster znovu vypálil, a když záblesk paprskometu zmizel, kabina náhle potemněla. Syntetická žena vedle mě zachrčela, vzdychla a pak se část trupu, na kterém seděla hlava, svalila ze zbývajících poloviny těla. Čelo narazilo do okna, ze kterého se žena dívala. Vypadalo to zvláště, jako by si chladila čelo o deštěm postříkané sklo. Zbytek těla zůstal vzpřímeně sedět, obrovská šikmá rána čistě kauterizovaná paprskem. Všude se vznášel smíšený zápach spáleného masa a syntetických součástek.

„Treppová? *Treppová?*“ zaskřehotal šoférův palubní telefon. Otřel jsem si krev z očí a podíval se na obrazovku v přední přepážce.

„Je mrtvá,“ sdělil jsem mu do šokovaného obličeje a zvedl blaster. „Oba jsou mrtví. A jestli se mnou okamžitě nepřistaneš, přijdeš na řadu ty.“

Šofér se vzpamatoval. „Jsme pět set metrů nad Zálivem, kámo, a tohle auto řídím já. Co s tím uděláš?“

Uprostřed přepážky před sebou jsem si vybral, vypnul jsem na blasteru přerušovač paprsku a rukou si zastínil tvář.

„Hele, co to sakra –“

Vypálil jsem do řidičovy kabiny soustředěný paprsek. Vyřízl v přepážce asi centimetr široký otvor, a jak pancéřování pod plastem odolávalo, chvíli pršely jiskry zpátky na mě. Jakmile paprsek prorazil na druhou stranu, jiskry zmizely a uslyšel jsem, jak v přední kabině došlo k nějakému elektrickému zkratu. Přestal jsem střílet.

„Další rána půjde přímo do tvého sedadla,“ slíbil jsem mu. „Mám kámoše, který mi pořídí nový pouzdro, hned jak nás vyloví ze zálivu. Rozřežu tě skrz tuhle zkurvenou stěnu na bifteky, a i když nestrefím tvoji bázi, budou mít plný ruce práce s tím, aby ji v té fašírce, kterou z tebe udělám, našli. *A ted' chci kurva na zemi*“

Limuzína se prudce naklonila na stranu a začala klesat. Pohodlně jsem se uprostřed toho masakru opřel a rukávem si otřel další krev z obličeje.

„Fajn,“ pronesl jsem klidnějším tónem. „Vysaď mě u Mission Street. A kdyby tě snad napadlo vyslat SOS, dobře si to rozmysli.“

Jestli dojde k přestřelce, umřeš jako první. Rozumíš? Umřeš jako první. Mluvím o skutečný smrti. Dám si záležet, abych ti vypálil bázi z páteře, i kdyby to měla být poslední věc, kterou udělám.“

Z obrazovky se na mě dívala jeho tvář, bledá jako stěna. Byl vyděšený, ale ne dost. Nebo byl možná vyděšený z někoho jiného. Člověk, který své zaměstnance označuje číselným kódem, určitě nepatří k lidem, kteří umějí odpouštět. Ze zkušenosti vím, že reflex dlouholeté poslušnosti, který v hierarchii panuje, bývá obvykle silnější než strach ze smrti. Takhle se koneckonců vedou války – s vojáky, kteří se víc bojí neuposlechnout rozkazu než zahynout v boji.

Sám jsem takový býval.

„Co říkáš tomuhle?“ zeptal jsem se vzápětí. „Při přistávání porušíš dopravní předpisy. Objeví se poldové a zadrží tě. Budeš držet jazyk za zuby. Zmizím a oni na tebe nebudou mít nic než ten dopravní přestupek. Řekneš jim, že seš jen řidič, že pasažéři měli vzadu malou neshodu názorů a pak jsem tě donutil přistát. Ten, pro koho děláš, za tebe rychle zaplatí kauci a ještě dostaneš odměnu, žes’ ve virtuální vazbě nic nevyklopil.“

Sledoval jsem obrazovku. Jeho výraz zakolísal a křečovitě polkl. Cukru bylo už dost, teď přijde na řadu bič. Opět jsem vypnul přerušovač paprsku, zvedl blaster tak, aby ho viděl, a přiložil ho Treppové k šíji.

„Řekl bych, že je to výhodná nabídka.“

Paprsek z bezprostřední blízkosti páteř, bázi a všechno kolem odpařil. Otočil jsem se zpátky k obrazovce.

„Je to na tobě.“

Řidičova tvář se křečovitě zachvěla a limuzína začala trhaně klesat. Oknem jsem sledoval proud dopravních prostředků, pak jsem se naklonil dopředu a zatůkal na obrazovku.

„Nezapomeň na ten přestupek, jasný?“

Hlasitě polkl a přikývl. Limuzína klesala přeplněnými dopravními pruhy kolmo dolů, a zatímco kolem nás rozzuřené vrískaly protikolizní alarmy, dosedla tvrdě na zem. Za oknem jsem poznal ulici, kterou jsem včera v noci přijížděl s Curtisem. Trochu jsme zpomalili.

„Otevři levý dveře,“ houkl jsem na něj a strčil si blaster pod kabát. Znovu křečovitě přikývl a zmíněné dveře se s cvaknutím pootevřely. Otočil jsem se, kopnutím je otevřel dokořán a někde nad námi uslyšel kvílení policejních sirén. Naše oči se na obrazovce na okamžik setkaly. Usmál jsem se.

„Hodnej chlapeček,“ pronesl jsem a vyskočil ze zastavujícího se vozidla.

Tvrdě jsem dopadl na záda a rameno, a zatímco jsem se kutálel po chodníku, chodci překvapeně vykřikovali. Dvakrát jsem se otočil kolem osy, prudce narazil do kamenného průčelí a opatrně se postavil. Kolemjdoucí dvojice na mě vyděšeně zírala, a tak jsem na ni vycenil zuby v úsměvu. Okamžitě zrychlila krok a upřela pohled do výlohy dalšího obchodu.

Když v závěsu za limuzínou, která porušila dopravní předpisy, přistával hlídkový vůz dopravního policisty, ovanul mě poryv zatuchlého vzduchu. Zůstal jsem stát na místě a čelil stále menšímu počtu zvědavých pohledů kolemjdoucích, kteří byli svědky mého neortodoxního příchodu. V každém případě se zájem o mě pomalu vytrácel. Jeden člověk za druhým pohled odvracel, protože je upoutala blikající světla policejního vozu, který se teď zlověstně vznášel nad stojící limuzínou.

„Vypněte motory a zůstaňte sedět,“ zapraskaly reproduktory.

Dav začal houstnout, jak lidé kolem mě spěchali a strkali se, aby viděli, co se děje. Opřel jsem se o průčelí a zkontroloval škody na těle. Kromě bolesti v zádech a rameni, která se už vytrácela, jsem tentokrát vyvážel bez úhony.

„Zvedněte ruce nad hlavu a vystupte z vozu,“ pronesl kovový hlas dopravního policisty.

Přes vytažené hlavy přihlížejících jsem rozeznal řidiče, který s rukama nad hlavou pomalu vylézal z limuzíny. Zdálo se mi, že se mu ulevilo, že je živý a zdravý. Na okamžik jsem se přistihl při myšlence, proč v kruzích, ve kterých se pohybuju, není tenhle způsob, kdy se člověk drží stranou, oblíbenější.

Zřejmě si spousta lidí přeje zemřít.

Několik metrů jsem pozpátku couval do davu, pak jsem se otočil a zmizel v jasně osvětlené anonymitě bayské noci.

Kapitola patnáct

„Osobní, jak všichni s takovou naivitou říkají, znamená politický. Takže když se nějaký idiotský politik, nějaký vlivný člověk, snaží uskutečňovat politiku, která ubližuje vám nebo těm, na kterých vám záleží, **berte to osobně**. Rozzlobte se. Tady vám Justiční Mašinérie nebude k ničemu – je pomalá a lhostejná, a je jejich, hardware i software. V rukou Justice trpí jen obyčejní lidé; představitelé moci z nich snadno uniknou. Jestli chcete spravedlnost, musíte si ji na nich vybojovat. **Berte to osobně**. Způsobte jim co největší škodu. **Přinut'te je, aby pochopili**. Díky tomu vás budou brát příště vážně. Budou se vás bát. A nemylte se: rozdíl, podle nich jediný rozdíl, mezi vlivnými a obyčejnými lidmi spočívá v tom, že vás někdo bere vážně, že se vás bojí. S vlivnými lidmi budou vyjednávat. Obyčejné zlikvidují. A jako vždycky přejdou vaši likvidaci, umlčení, mučení a brutální popravu vrcholnou urážkou, že je to jen obchod, politika, běh světa, drsný život a že to není nic osobního. K čertu s nimi. **Berte to osobně**.“

Quellcrist Falconerová **To, co jsem se měla naučit** **Svazek II**

Než jsem dorazil zpátky do Licktownu, nad městem svítalo a všechno se vlhce lesklo po nedávném dešti. Stál jsem ve stínu pilířů pod dálnicí a sledoval, jestli v opuštěných ulicích nespatřím nějaký pohyb. Potřeboval jsem jeden pocit, ale ve studeném světle začínajícího dne nebylo snadné se k němu dopracovat. V hlavě mi bzučely údaje, které jsem s obrovskou rychlostí vstřebával, a někde vzadu v mozku se mi jako důvěrně známý přízrak vznášel Jimmy de Soto.

Co chceš dělat, Taku?

Způsobit nějakou škodu.

Hendrix mi nebyl schopen poskytnout o klinice, na kterou mě odvezli, žádné informace. Podle slibu, který dal Deek Mongolovi – že mu *přes* něco obratem dopraví kompaktní disk s mým mučením – jsem usoudil, že se to zařízení musí nacházet na opačné straně zálivu, pravděpodobně v Oaklandu, ale to samo o sobě k ničemu nebylo, dokonce ani Umělé Inteligenci. Zdálo se, že celá městská oblast je zaplavená ilegální biotechnickou aktivitou. Budu se muset vydat zpátky po svých stopách osobně.

Podnik U Jerryho.

Tady mi Hendrix pomohl víc. Po krátké potyčce s nějakými druhořadými bezpečnostními systémy se mi na obrazovce na pokoji ukázaly útroby klubu s biokabinami. Půdorys, rozmístění ochranky, rozvrh služeb, střídání. Během pár vteřin jsem si vše uložil do paměti, protože mě poháněl vztek z výsledku. Když v okně vedle mě začala blednout obloha, zasunul jsem Nemex a Philips do pouzdra, připevnil si Tebbit a vydal se ven, abych někoho vyslechl já sám.

Když jsem se vrátil do hotelu, po mém stínu nebylo ani vidu ani slechu, a ani když jsem teď odcházel, nebyl nikde vidět. Naštěstí pro něj, myslím.

Klub U Jerryho za úsvitu.

Přestože tohle místo mělo v noci lacinou erotickou přitažlivost, teď zmizela. Vývěsní štít a holografické poutače, přišpendlené na budovách jako nevkusné brože na starých šatech, vybledly. Sklíčeně jsem se zadíval na tančící dívku, stále uvězněnou v koktejlové sklenici, a vzpomněl si na Louise neboli Anemone, umučenou k smrti, ze které se nemohla kvůli svému náboženství vrátit.

Berte to osobně.

V pravé ruce jsem držel Nemex jako symbol rozhodnutí. Cestou ke klubu jsem ho odjistil a tichou ranní ulicí se hlasitě rozlehlo kovové cvaknutí. Pomalu ve mně začínal narůstat chladný vztek.

Když jsem se přiblížil ke dveřím, robot se zachvěl a zvedl paže v odmítavém gestu.

„Máme zavřeno, příteli,“ pronesl umělý hlas.

Namířil jsem Nemex na dveřní překlad a vypálil na mozek robota. Kulky menší ráže by kryt možná zastavil, ale náboje Nemexu ho rozstřílely na kousky. Vyletěl z něj ohňostroj jisker a umělý hlas

pronikavě vykřikl. Chapadla se křečovitě zachvěla a ochabla. Z rozcupovaného dveřního překladu stoupal obláček dýmu.

Opatrně jsem Nemexem odsunul jedno kývající se chapadlo stranou, prošel vchodem a setkal se s Milem, který vycházel po schodech nahoru, aby zjistil, co se děje. Když mě spatřil, vytřeštil oči údivem.

„Ty. Co –“

Střelil jsem ho do krku a sledoval, jak sebou škubnul a zhroutil se na schodiště, a když se snažil opět postavit, ještě jednou jsem ho zasáhl do obličeje. Sotva jsem obešel Mila ležícího na schodech, ve spoře osvětleném prostoru pode mnou se objevil druhý zabiják. Ohromeně se podíval na jeho tělo a sáhl pro nebezpečně vyhlížejícím blasteru za opaskem. Než se ho stačil dotknout, dvakrát jsem ho zasáhl do hrudníku.

Na konci schodiště jsem se zastavil, levou rukou vytáhl z pouzdra Philips a chvíli čekal, než mi v uších utichnou ozvěny výstřelů. Jak jsem předpokládal, hlasitá rytmická hudba stále hrála, ale Nemex byl hodně hlučný. Po levici mi pulzovalo červené světlo chodby, která vedla ke kabinám, po pravici jsem spatřil hologram připomínající pavoučí síť s nejrůznějšími sklenicemi a láhvemi a na černých dveřích za ním svítilo slovo BAR. Podle údajů uložených v hlavě jsem věděl, že kabiny mají minimální ostrahu – většinou tři gorily, ale v tuhle časnou ranní dobu pravděpodobně jen dvě. Vzhledem k Milovi a tomu bezejmennému pořízkoví dole na schodech zbývá nanejvýš jeden člověk. Bar byl zvukotěsný, napojený na nezávislý zvukový systém a střežili ho dva až čtyři ozbrojení strážníci, kteří navíc fungovali jako obsluha.

Držgrešle Jerry.

Aktivoval jsem neurachem a poslouchal. Zaslechl jsem, že se v levé chodbě opatrně otevřely dveře jedné kabiny, a pak se ozvaly tiché zvuky. Někdo šoupal nohama po podlaze v naivní víře, že to způsobí menší hluk než chůze. Zatímco jsem dál upíral oči na barové dveře po pravici, vystrčil jsem Philips za levý roh, a aniž jsem se obtěžoval podívat, vypálil jsem do červeně osvětlené chodby několik tichých výstřelů. Pistole zašuměla jako větve pohybuující se ve větru.

Ozvalo se tlumené zachroptění a pak žuchnutí a zařinčení, jak tělo a zbraň dopadly na podlahu.

Dveře baru zůstaly zavřené.

Vystrčil jsem hlavu za roh a v červených pruzích, které vrhala otáčející se světla, jsem spatřil podsaditě vyhlížející ženu ve vojenském pracovním obleku, jak se drží jednou rukou za bok a druhou šátrá po pistoli. Rychle jsem k pistoli došel, odkopl ji z jejího dosahu a pak si klekl vedle ní. Musel jsem ji zasáhnout víckrát; po nohou jí tekla krev a měla jí prosáklou celou košili. Na čelo jsem jí přitiskl hlaveň Philipse.

„Ty pracuješ pro Jerryho?“

Přikývla a kolem duhovek jí bíle zářilo bělmo.

„Dám ti šanci. Kde je?“

„V baru,“ sykla skrz zuby zatnuté bolestí. „U stolu. V zadním rohu.“

Přikývl jsem, vstal a pečlivě jí zamířil mezi oči.

„Počkej –“

Philips zaševelil.

Škoda.

Stál jsem uprostřed pavoučího hologramu, a právě když jsem natáhl ruku ke dveřím baru, rozlétly se dokořán a ocítl jsem se tváří v tvář Deekovi. Na to, aby stačil zareagoval na přízrak před sebou, měl dokonce ještě méně času než Milo. Lehce jsem na něj kývl – sotva jsem pohnul hlavou – pak ve mně explodoval vztek a opakovaně jsem na něj vystřelil Nemexem a Philipsem současně. Pod sprškou kulek zavravoral ve dveřích dozadu. Následoval jsem ho, ale střílet jsem nepřestal.

Bar byla prostorná místnost, chabě osvětlená šikmými bodovkami a tlumenými oranžovými světly taneční rampy, která teď byla opuštěná. Zpoza barového pultu u jedné stěny vycházelo studené modré světlo, jako by se za ním skrývalo tajemné schodiště do ráje. A na zdi za ním se nacházely police se sklenicemi, džeky a láhvemi. Obsluha téhle andělské nabídky se letmo podívala na Deeka, který vrávoral pozpátku a tiskl si ruce na rozstřílené útroby, a s rychlostí, která byla skutečně téměř nadpřirozená, se vrhla pod bar.

Jakmile jsem uslyšel tříštění sklenice, kterou pustil z ruky, máchl jsem Nemexem a jako improvizovaný krucifix ho přibil na police s vystavenou nabídkou. Chvilí tam zůstal – se zvláštní elegancí – viset, pak se otočil a za příšerného rámusu s sebou strhl sklenice a láhve na podlahu. Deek se také zhroutil na zem, a v tu chvíli se vrhla dopředu nezřetelná, rozložitá postava, která se opírala o taneční rampu, a vytáhla z opasku pistoli. Nechal jsem Nemex otočený na bar – neměl jsem čas, abych se obrátil a zamířil – a vypálil na ni z Philipse. Postava zachroptěla, zapotácela se, zbraň jí vypadla z ruky a svezla se na rampu. Zvedl jsem levou ruku, namířil a ranou do hlavy přišpendlil postavu na taneční parket.

V rozích místnosti stále doznívaly výstřely Nemexu. Ale to už jsem viděl Jerryho. Byl asi deset metrů ode mě a namířil jsem na něj Nemex právě v okamžiku, kdy se vztyčil za aušusovým stolkem. Ztuhl.

„Hodnež chlapeček.“ Neurachem zpíval jako telefonní dráty a na tváři jsem měl šílený adrenalinový úsměv. Mozek bleskově počítal. V Philipse mi zbyl jeden náboj, v Nemexu šest. „Nech ruce na stole a zase si sedni. Jestli hneš prstem, ustřelím ti zápěstí.“

S vyděšeným výrazem se svezl zpátky na židli. Periferním viděním jsem si ověřil, že v místnosti už nikdo jiný není. Opatrně jsem došel k Deekovi, který se stočil do klubíčka a tiše kvílel. Zatímco jsem dál Nemexem mířil na stůl před Jerryem, pomalu jsem spouštěl druhou paži, až Philips mířil do země, a stiskl spoušť. Deek přestal sténat.

V tu chvíli Jerry vybuchl.

„Copak ses kurva zcvoknul, Rykere? Přestaň! Nemůžeš –“ Kývnul jsem na něj Nemexem a buď to, nebo něco v mém výrazu ho umlčelo. Za závěsy na konci rampy ani za barem se nic nepohnulo. Dveře zůstaly zavřené. Došel jsem k Jerryho stolu, kopnutím obrátil jednu židli, obkročmo se na ni posadil a zadíval se na něj.

„Jerry,“ pronesl jsem klidně, „musíš lidi občas poslouchat. Řekl jsem ti přece, že nejsem Ryker.“

„Ať seš, kdo chceš, všechno se monitoruje.“ Na tváři přede mnou bylo tolik nenávisti, až jsem se divil, že se jí Jerry neudusí. „Nahrává

se to, chápeš? Za tohle, za tohle všechno kurva zaplatíš. Budeš si přát–“

„Abych tě nikdy nepotkal, Jerry,“ dokonal jsem místo něho. Zasunul jsem prázdný Philips zpátky do pouzdra. „Jerry, já už si přeju, abych tě nikdy nepotkal. Tvý rafinovaný kámoši na to byli dost rafinovaní. Ale vidím, že ti neřekli, že jsem zpátky na ulici. V poslední době vám to s Ray moc neklape, co?“

Sledoval jsem jeho tvář a nezdálo se, že by to jméno znal. Buď byl neskutečně chladnokrevný, nebo skutečně nepatřil k velkým rybám. Zkusil jsem to znovu.

„Treppová je mrtvá,“ pronesl jsem nenuceným tónem. Nepatrně pohnul očima. „Treppová a pár dalších. Chceš vědět, proč seš ještě naživu?“

Stiskl rty, ale mlčel. Nahnul jsem se přes stůl a namířil mu hlavěň Nemexu na levé oko.

„Na něco jsem se tě ptal.“

„Jdi do prdele!“

„Ty mě nebereš vážně? Nebo doufáš, že se objeví poldové a zachrání ti bázi?“ Levou rukou jsem vylovil z kapsy zrekvírovaný blaster a namířil paprsek na tělo mrtvého strážného na rampě. Na tu krátkou vzdálenost mu paprsek jediným zášlehem upálil hlavu. Přes místnost k nám zavanul puch zuhelnatělého masa. Stále s jedním okem upřeným na Jerryho jsem paprskem lehce zakroužil, dokud jsem si nebyl jistý, že jsem zničil všechno od ramen nahoru, pak jsem kohoutek uvolnil a nechal zbraň klesnout. Jerry na mě zpoza stolu nevěřícně zíral.

„Ty hajzle, jen tu děláš ochranku!“

„Pokud jde o mě, právě se z ní stala nežádoucí profese. Deek a jeho kumpáni dopadnou stejně. A ty taky, jestli mi nevyklopíš to, co chce.“ Zvedl jsem paprskomet. „Máš poslední šanci.“

„Tak jo,“ vyhrkl. „Jo, jo. Elliottová se snažila vydírat jednoho zákazníka. Chodil sem za ní jeden vlivnej Met, a tak ji napadlo, že ho zmáčkne. Ta hloupá kundička mi nabídla, že bych v tom mohl jet s ní. Myslela si, že bych mohl toho Meta přitlačit. Neměla kurva ponětí, s čím si zahrává.“

„Ne.“ Chladně jsem se na něj přes stůl usmál. „Asi ne.“

Všiml si mého výrazu. „Hele, kámo, vím, co si myslíš, ale já takovej nejsem. Snažil jsem se ji varovat, tak na to šla přímo. Přímou na zkurvenýho Meta. Myslíš, že jsem chtěl, aby tohle místo rozmlátili a mě odkrouhli? Musel jsem se jí zbavit. Prostě musel.“

„Oddělals ji?“

Zavrtěl hlavou. „Zavola jsem,“ pronesl tiše. „Tak to tady funguje.“

„Kdo je Ryker?“

„Ryker je –“ polkl, „– polda. Pracoval na oddělení, který se zabývá krádežema pouzder, pak ho povýšili do Oddělení organickýho poškození. Píchal tu kundičku ze Sia, tu, která se tu objevila tenkrát v noci, když jsi honil Oктаie.“

„Ortegovou?“

„Jo, Ortegovou. Všichni to věděli, prej ho převedeli díky ní. Proto jsme si mysleli, že seš – že je – zpátky. Když tě Deek viděl, že mluvíš s Ortegovou, napadlo nás, že se na někoho obrátila a dohodla se s ním.“

„Zpátky? Zpátky odkud?“

„Ryker byl hajzl,“ začal ze sebe chrlit. „Nahoře v Seattlu eSeSoval pár obchodníků s pouzdra –“

„ESeSoval?“

„Jo, eSeSoval.“ Jerryho moje otázka vyvedla z míry, jako bych se právě zeptal, jakou barvu má obloha.

„Nejsem odsud,“ vysvětlil jsem trpělivě.

„SS znamená Skutečná Smrt. Vymazal je, kámo. Dalších pár chlápů, který dostal, mělo bázi nedotčenou, a tak Ryker podplatil nějakýho dippera, aby je všechny zaregistroval jako katolíky. Buď se to nepodařilo, nebo to někdo z Organickýho poškození zjistil. Dostal dvě stě let. Bez šance na zkrácení. Říká se, že jednotku, která ho dostala, vedla Ortegová.“

Ale, ale. Pohybem Nemexe jsem ho pobídl, aby pokračoval.

„To je všechno, kámo. Nic jinýho nevím. Je to samozřejmě neoficiální. Jen co se povídá mezi lidma. Hele, Ryker v tomhle podniku nikdy nebyl, dokonce ani když pracoval v Krádežích pouzder. Tenhle podnik je čistej. Nikdy jsem toho chlápka neviděl.“

„A Oktai?“

Jerry energicky přikývl. „Oktaie znám. Oktai v Oaklandu obchodoval z náhradníma orgánama. Tys’... chci říct, Ryker po něm celou dobu šel. Před pár lety ho málem umlátil k smrti.“

„Takže Oktai za tebou přiběhl –“

„Jo. Tvrdil, že Ryker tady určitě chystá nějakou šťáru. A tak jsme zkontrolovali záznamy z kabin, odvezli tě do–“

Když Jerrymu došlo, kam se dostáváme, zmlkl. Znovu jsem ho pobídl pistolí.

„Kurva.“ V hlase mu zaznělo zoufalství.

„Fajn.“ Sedl jsem si a začal hledat po kapsách cigarety, ale pak jsem si vzpomněl, že žádné nemám. „Kouříš?“

„Jestli kouřím? Copak kurva vypadám jako idiot?“

Povzdychl jsem si. „To nevádí. Co Treppová? Zdá se mi na tebe trochu vysoká třída. Od koho sis ji půjčil?“

„Treppová dělá na vlastní pěst. Nechá se najmout od kohokoli. Občas mi prokáže laskavost.“

„Už neprokáže. Viděl jsi někdy její skutečný pouzdro?“

„Ne. Říká se, že ho má většinou v klonový bance v New Yorku.“

„Tak daleko odsud?“

„Suborbitálně to trvá přibližně hodinu.“

Usoudil jsem, že patří do stejné ligy jako Kadmin. Globální zabiják, možná dokonce Meziplanetární. Stará garda.

„A pro koho pracuje teď?“

„Nevím.“

Studoval jsem hlavěň blasteru, jako by to byla památka z Marsu. „Ale víš.“ Zvedl jsem hlavu a mrazivě se na něj usmál. „Treppová je pryč. Bázi má na cucky, všechno má na cucky. Nemusíš se bát, že ji podrazíš. Musíš se bát mě.“

Chvíli mě vzdorovitě pozoroval a pak sklopil zrak.

„Slyšel jsem, že dělá pro Houses.“

„Fajn. A teď mi pověz něco o tý klinice. O svých rafinovaných kamarádících.“

Můj hlas měl vzhledem k výcviku zůstat klidný a vyrovnaný, ale možná jsem začínal být trochu opotřebovaný, protože Jerry v něm něco zaslechl. Olízl si rty.

„Hele, ty lidi jsou nebezpečný. Vyklouznul jsi jim a buď rád, že to tak je. Nemáš představu, co –“

„Naopak, mám naprosto jasnou představu.“ Namířil jsem mu blaster do obličeje. „Klinika.“

„Bože, já ty lidi skoro neznám. Jsou to obchodní partneři. Někdy potřebují náhradní orgány a já –“ Když spatřil můj výraz, okamžitě to zkusil jinak. „Občas pro mě udělají špinavou práci. Je to jen kšeft.“

Vzpomněl jsem si na Louise, neboli Anemone a na cestu, kterou jsme spolu absolvovali. Cítil jsem, že mi zacukal sval pod okem, a měl jsem co dělat, abych okamžitě nezmáčkl spoušť. Místo toho jsem odněkud vydoloval hlas a použil ho. Zněl mnohem víc uměle než ten, kterým mluvil robot u dveří.

„Trochu se projedeme, Jerry. Jen ty a já, a zajedeme se podívat na tvý obchodní partnery. A neopovažuj se mě podrazit. Už jsem si zjistil, že je to na opačný straně zálivu. A mám vynikající paměť na místa. Jestli mě budeš špatně navigovat, na místě tě eSeSuju. Jasný?“

Z jeho výrazu jsem usoudil, že jo.

Ale čistě pro jistotu jsem se cestou z klubu zastavil u každé mrtvoly a spálil jí hlavu. Všude se vznášel štiplavý zápach, který nás pronásledoval přítímím na probouzející se ulici jako zuřivý přízrak.

Na severním výběžku Millsportského souostroví stála vesnice, kde rybář – když přežije utopení – musí doplavat k nízkému útesu asi kilometr a půl od pobřeží, plivnout tam do oceánu a vrátit se. Sarah byla odtud a kdysi, když jsme se v levném hotelu schovávali před poldama, se mi snažila vysvětlit důvod. Vždycky mi to připadalo jako machistický blábol.

Ted', když jsem znovu procházel sterilně bílými chodbami kliniky a do šíje se mi zavrtávala hlaveň vlastního Philipse, mi začalo docházet, jaké úsilí musí člověk vynaložit, aby do té vody znovu vstoupil. Od chvíle, co jsme podruhé sjeli výtahem a Jerry mi tiskl pistoli na krk, jsem měl třesavku. Po Inneninu jsem víceméně zapomněl, jaké to je mít skutečně strach, ale virtuální reality představovaly pozoruhodnou výjimku. Tam jste nad sebou neměli kontrolu a mohlo se dít doslova cokoli.

Pořád dokola.

Na klinice byli podělaní strachy. Určitě už věděli o smrti Treppové, protože sotva mě spatřil člověk, se kterým Jerry mluvil na obrazovce u diskrétně označených vstupních dveří, zbledl jako stěna.

„Mysleli jsme –“

„To je fuk,“ vyštěkl Jerry. „Otevři ty zkurvený dveře. Musíme se toho hajzla zbavit.“

Klinika sídlila v části starého činžovního bloku z přelomu tisíciletí, který někdo renovoval v novoindustriálním stylu: dveře natřené výraznými černými a žlutými věčky, fasády zakryté lešením a balkony ověšené falešnou kabeláží a kladkostroji. V místě, kde se pruhy stýkaly, se dveře rozdělily a neslyšně se rozevřely. Vrhл jsem poslední pohled na ranní ulici a Jerry mě strčil dovnitř.

Vstupní hala byla také novoindustriální, další lešení podél stěn a tu a tam plochy s neomítnutými cihlami. Na jejím konci čekali dva členové ochranky. Když jsme k nim došli, jeden z nich natáhl ruku a Jerry se k němu se zavrčením otočil.

„Já vaši zkurvenou pomoc nepotřebuju. Vždyť jste toho hajzla nechali upláchnout.“

Strážní si vyměnili letmý pohled a napřažená ruka udělala uklidňující gesto. Doprovodili nás ke dveřím výtahu, který vypadal úplně stejně jako klec, kterou mě posledně svázeli z parkoviště na střeše. Když jsme dole vystoupili, čekal na mě stejný zdravotnický tým jako minule. Vypadali podrážděně a unaveně. Nepříjemný konec noční směny. Jakmile ke mně přistoupila tatáž sestra s podkožním sprejem, Jerry opět zavrčel. Vypracoval se k dokonalosti.

„Na to kurva zapomeňte.“ Zavrtal mi Philipse hlouběji do krku. „Nikam nepůjde. Chci vidět Millera.“

„Operuje.“

„Operuje?“ Jerry se suše zasmál. „Chcete říct, že sleduje při práci autochirurga. Fajn, tak Čunga.“

Tým zaváhal.

„Cože? Neříkejte mi, že dneska ráno všichni specialisti hákují.“

„Ne, jen...“ Muž stojící nejbližší u mě mávl rukou. „Podle předpisů ho musíme uspat.“

„Kurva nevykládejte mi nic o předpisech.“ Jerry vypadal jako člověk, který každou chvíli vybuchne vztekem. „Bylo podle předpisů, abyste toho parchanta nechali pláchnout a zničit mi podnik? Bylo to kurva podle předpisů? *Bylo?*“

Rozhostilo se ticho. Podíval jsem se na blaster a Nemex, který měl Jerry zastrčený za opaskem a zvažoval šance. Jerry mě chytil za límec a znovu mi přitiskl pistoli pod bradu. Nasupeně se na lékaře podíval a mrazivým tónem jim sdělil:

„Nehejbejte se. Jasný? Na tyhle blbosti nemám čas. Jdeme za Čungem. A teď, *pohyb.*“

Vzdali to. Udělal by to každý. Jakmile vyvinete tlak, většina lidí couvne. Ustoupí vyšší autoritě – nebo muži s pistolí. Ti lidé byli unavení a vyděšení. Procházeli jsme teď chodbami dvakrát rychlejším tempem. Kolem operačního sálu, ve kterém jsem se probral, nebo který se mu velice podobal. Zhlédl jsem postavy shromážděné kolem operačního stolu, nad nimiž se jako pavouk pohyboval autochirurg. Ušli jsme asi tucet kroků, když někdo vstoupil do chodby za našimi zády.

„Okamžik.“ Ten hlas byl kultivovaný, téměř lenivý, ale zdravotnický personál s Jerryem se okamžitě zastavil. Otočili jsme se k vysokému muži v modrém plášti, který měl na ruku chirurgické rukavice potřísněné krví a roušku, kterou si teď palcem a ukazováčkem opatrně odtáhl z obličeje. Byl tuctově pohledný, modré oči v opálené tváři s ostře řezanou bradou, letošní Ideál úspěšného muže, výtvar nějakého luxusního kosmetického salonu.

„Millere,“ pronesl Jerry.

„Co se tady děje? Couraultová,“ vysoký muž se otočil k sestře, „dobře víte, že sem nikdo cizí bez narkózy nesmí.“

„Jistě, pane. Ale pan Sedaka tvrdil, že nic nehrozí. Prý spěchá. Chce navštívit ředitele Čunga.“

„Je mi fuk, jak moc spěchá.“ Miller se obrátil k Jerryemu a podezíravě přimhouřil oči. „Zbláznil jste se, Sedaku? Kde si myslíte, že jste, ve výstavní galerii? Mám tu zákazníky. Znamé lidi. Couraultová, okamžitě toho muže uspěte.“

Škoda. Nikdo nemá štěstí věčně.

Už jsem byl v pohybu. Než Couraultová stačila vytáhnout z kapsy podkožní sprej, vytrhl jsem Jerrymu Nemex a blaster z opasku, otočil se a vypálil. Couraultová a oba její kolegové se s mnohačetnými ranami na těle zhroutili na zem. Na antiseptickou bílou stěnu za nimi vystříkla krev. Miller se sebe stačil vydat rozzuřený výkřik a pak jsem ho střelil Nemexem do úst. Jerry ode mě začal vyděšeně couvat. V ruce stále držel nenabitý Philips. Zvedl jsem blaster nahoru.

„Hele, dělal jsem všechno proto, abych –“

Z blasteru vystřelil paprsek a Jerrymu explodovala hlava.

V nastalém tichu jsem se vrátil ke dveřím operačního sálu a vešel dovnitř. Hlouček mužů a žen v neposkrvnených pláštích zvedl hlavu od operačního stolu, na kterém leželo mladé ženské pouzdro, a užasle na mě zpod zapomenutých chirurgických roušek zírali. Jen automatický chirurg pokračoval nevzrušeně v práci a s pronikavým syčením prováděl hladké řezy a kauterizoval rány. Z malých kovových misek u hlavy pacientky vykukovaly rudé hrudky. Vypadalo to jako začátek nějaké děsivé hostiny.

Žena na stole byla Louise.

Na operačním sále bylo pět žen a mužů, a zatímco se na mě dívali, všechny jsem je zabil. Pak jsem blasterem rozstřílel autochirurga a přejel paprskem zbytek zařízení v místnosti. Na všech stěnách začala houkat poplašná zařízení. Za ohlušujícího randálu jsem obešel ležící těla a jedno po druhém eSeSoval.

Venku ječely další sirény a dva zdravotníci z mého doprovodu byli ještě naživu. Couraultové se podařilo v široké stopě vlastní krve odplazit pár metrů po chodbě a jeden její kolega, příliš zesláblý, aby utekl, se snažil opřít o zeď. Podlaha pod ním byla kluzká a neustále sjížděl zpátky dolů. Nevšímal jsem si ho a zamířil k ženě. Když uslyšela moje kroky, přestala se plazit, otočila hlavu a pak se opět dala horečně do pohybu. Položil jsem jí nohu mezi lopatky, abych ji zastavil, a pak ji kopnutím převrátil na záda.

Dlouho jsme na sebe zírali a já si vybavil její lhostejnou tvář, když mě včera večer uspávala. Zvedl jsem blaster tak, aby ho viděla.

„Skutečná Smrt,“ řekl jsem a stiskl spoušť.

Vrátil jsem se ke zbývajícimu lékaři, který všechno viděl a teď pozpátku zoufale couval ode mě. Dřepnul jsem si před něj. Nad našimi hlavami kvílely sirény jako ztracené duše.

„Proboha,“ zaúpěl, když jsem mu namířil blaster do obličeje. „Proboha, já tu jen *pracuju*.“

„To stačí,“ odpověděl jsem.

Blaster nebyl v jekotu sirén skoro slyšet.

Pracoval jsem co nejrychleji – podobným způsobem jsem se postaral o třetího lékaře a o Millera, na kterém jsem si dal obzvlášť záležet, stáhl jsem z Jerryho bezhlavého těla bundu a nacpal si ji do podpaží. Pak jsem zvedl Philips, zasunul si ho za opasek a odešel. Cestou ven jsem na chodbách kliniky s vřeštícími sirénami zabil každého, koho jsem potkal, a spálil jeho bázi na uhel.

Berte to osobně.

Když jsem klidným krokem vyšel z hlavních dveří na ulici, na střeše kliniky právě přistávala policie. Z Millerovy uříznuté hlavy, kterou jsem držel v podpaží, začala skrz Jerryho bundu prosakovat krev.

Část 3: Spojenectví

(Aplikační upgrade)

Kapitola šestnáct

V zahradách Suntouch House byl klid, svítilo tu slunce a ve vzduchu se vznášela vůně posekané trávy. Z tenisových kurtů ke mně doléhaly tiché zvuky úderů a jednou jsem zaslechl vzrušený výkřik Miriam Bancroftové. Záblesk opálených nohou pod oslnivě bílou sukní a obláček narůžovělého prachu v místě, kde u zadní čáry soupeřova kurtu přistál odehraný míček. Přihlížející diváci zdvořile zatleskali. Blížil jsem se ke kurtům v doprovodu po zuby ozbrojených členů ostrahy s lhostejným výrazem na tváři.

Když jsem tam dorazil, hráči měli právě přestávku a s nohama nataženými před sebe a skloněnou hlavou odpočívali na lavičce. Jakmile na šterku zaskřípaly moje kroky, Miriam Bancroftová vzhledla a skrz rozcuchané plavé vlasy se střetla s mým pohledem. Nepromluvila, ale oběma rukama sevřela rukojeť rakety a usmála se. Jejím soupeřem, který také zvedl oči, byl štíhlý mladík a vyzařovalo z něj něco, z čeho jsem usoudil, že bude zřejmě opravdu tak mladý jako jeho tělo. Připadal mi povědomý.

Bancroft seděl uprostřed řady rozkládacích lehátek, s Oumou Prescottovou po pravici a nějakým mužem a ženou, které jsem nikdy neviděl, po levici. Když jsem k němu došel, nevstal; vlastně se na mě sotva podíval. Rukou mi ukázal, abych se posadil vedle Prescottové.

„Sedněte si, Kovacsi. Hrají poslední set.“

Usmál jsem se, ovládl jsem pokušení kopnout ho do zubů a uvelebil se na lehátku. Oumou Prescottová se ke mně naklonila a s rukou před ústy zamumlala: „Pana Bancrofta dneska navštívila policie. Vzbuzujete víc pozornosti, než jsme doufali.“

„Trochu jsem se rozparádil,“ odpověděl jsem šeptem.

Za nějakou dobu odložili Miriam Bancroftová a její soupeř ručníky a vrátili se na kurt. Opřel jsem se a sledoval hru – oči jsem většinou upíral na její pevné tělo, které se smyslně vlnilo v bílé bavlně, a vzpomínal, jak vypadalo nahé, když se ke mně vzpínalo.

Jednou, těsně před podáním, mě přistihla, že ji pozoruju, a pobaveně se usmála. Stále čekala na mou odpověď a teď si myslela, že ji má. Když zápas skončila řadou tvrdě vybojovaných, ale očividně neodvratných úderů, s rozzářeným úsměvem opustila kurt.

Přistoupil jsem k ní, abych jí poblahopřál, právě v okamžiku, kdy hovořila s mužem a ženou, které jsem neznal. Viděla mě přicházet a otočila se, aby mě přivítala.

„Pane Kovacsi.“ Oči se jí nepatrně rozšířily. „Jak se vám ten zápas líbil?“

„Nesmírně,“ pronesl jsem popravdě. „Jste nemilosrdná.“

Sklonila hlavu ke straně a jednou rukou si ručníkem začala vysušovat zpocené vlasy. „Jen když je to nutné,“ opáčila. „Nalan a Josepha asi neznáte, že? Nalan, Josephe, tohle je Takeshi Kovacs, Vyslanec, kterého si Laurens najal, aby vyšetřil jeho vraždu. Pan Kovacs pochází z jiného světa. Pane Kovacsi, tohle je Nalan Ertekinová, předsedkyně Nejvyššího soudu Spojených národů, a Joseph Phiri z Výboru pro lidská práva.“

„Těší mě.“ Oběma jsem se lehce uklonil. „Jste tu zřejmě kvůli Rezoluci 653.“

Oba funkcionáři si vyměnili rychlý pohled a Phiri přikývl. „Jste velice dobře informován,“ pronesl vážně. „Už jsem toho o Vyslanceckých sborech slyšel hodně, přesto jste na mě udělal velký dojem. Jak dlouho jste už tady na Zemi?“

„Asi týden.“ Přeháněl jsem, protože jsem doufal, že zmírním obvyklou paranoii, kterou volení funkcionáři z Vyslanců mají.

„Aha, týden. Vskutku působivé.“ Phiri byl podsaditý černoch kolem padesáti, s lehce prošedivělými vlasy a pozornýma hnědýma očima. Stejně jako Dennis Nyman nosil brýle, ale na rozdíl od Nymana, který používal kovové obroučky ke zvýraznění obličeje, tento muž jimi chtěl pozornost odvrátit. Brýle měly silné rámečky a Phiri v nich vypadal jako zapomnětlivý kněz, ale jeho očím za skly nic neuniklo.

„A jak pokračujete s vyšetřováním?“ zeptala se Ertekinová, pohledná Arabka o pár desítek let mladší než Phiri, a proto pravděpodobně přinejmenším ve druhém pouzdře. Usmál jsem se na ni.

„Pokrok lze jen těžko definovat, Vaše Ctihodnosti. Jak říkala Quell: Přicházejí ke mně se zprávami o pokroku, ale já vidím jen změnu a spálená těla.“

„Ach, pak jste z Harlanova světa,“ pronesla Ertekinová zdvořile. „A vy osobně se za quellistu považujete, pane Kovacsi?“

Ušklíbl jsem se. „Sporadicky. Řekl bych, že měla pravdu.“

„Pan Kovacs je vlastně velice zaneprázdněný,“ pronesla Miriam Bancroftová chvatně. „Myslím, že s Laurenssem potřebují probrat nějaké záležitosti. Možná by bylo lepší, kdybychom je nechali pracovat.“

„Samozřejmě.“ Ertekinová pokývla hlavou. „Třeba si popovídáme později.“

Trojice se přesunula, aby vyjádřila účast soupeři Miriam Bancroftové, který si zkormouceně uklízel raketu a ručníky do tašky; ale přes všechno Miriamino diplomatické kormidlování se nezdálo, že by se Nalan Ertekinová vyděsila natolik, aby vzala nohy na ramena. Na okamžik jsem k ní ucítil obdiv. Říct vysoké činitelce Spojených národů, v podstatě představitelce Protektorátu, že jste quellista, je něco podobného jako přiznat se na vegetariánské večeři k rituálnímu krveprolití; to skutečně není nic dobrého.

Když jsem se otočil, stála za mnou Oumou Prescottová.

„Půjdem?“ pronesla příkře a ukázala směrem k domu. Bancroft už krácel vepředu. Vydali jsme se za ním, podle mého názoru zbytečně rychlým tempem.

„Jedna otázka,“ podařilo se mi vyslovit, zatímco jsem lapal po dechu. „Kdo je ten mladík? Ten, kterýho paní Bancroftová právě ukřižovala.“

Prescottová na mě vrhla netrpělivý pohled.

„Velký tajemství, co?“

„Ne, pane Kovacsi, není to tajemství, ani velké, ani jiné. Jen mě napadá, že byste udělal lépe, kdybyste se zabýval jinými záležitostmi než hosty manželů Bancroftových. Jestli to ale musíte vědět, jmenuje se Marco Kawahara.“

„Vskutku zajímavé.“ Čirou náhodou jsem napodobil Phiriův způsob vyjadřování. „Proto mi připadá povědomý. Je po matce, že?“

„To skutečně nevím,“ odpověděla Prescottová pohrdavě. „S paní Kawaharovou jsem se nikdy nesetkala.“

„To máte štěstí.“

Bancroft na nás čekal v exotické zimní zahradě, přistavěné ke křídlu domu s výhledem na moře. Po skleněných stěnách se plazily rostliny neznámých barev a tvarů, mezi nimiž jsem rozeznal mladý zrcadlový strom a mnoho květináčů s mučencem. Bancroft stál vedle jednoho z nich a opatrně na něj stříkal bílý kovový prach. Věděl jsem o mučenci jen to, že se používá jako bezpečnostní prostředek, takže jsem neměl tušení, k čemu ten prášek je.

Když jsme vešli dovnitř, Bancroft se otočil. „Mluvte prosím co nejtíšeji.“ Jeho hlas zněl v prostředí, které pohlcovalo zvuk, podivně ploše. „Mučenec je v této vývojové fázi vysoce citlivý. Předpokládám, že to víte, pane Kovacsi.“

„Jistě.“ Pohlédl jsem na miskovité listy připomínající dlaně s karmínovými skvrnami uprostřed, podle kterých získala rostlina své jméno. „Víte určitě, že je už dospělý?“

„Naprosto. Na Adoraciu uvidíte větší, ale Nakamura tyhle rostliny přizpůsobila k domácímu využití. Tohle je stejně bezpečné jako protivibrační kabina a...“ ukázal na trojici židlí s ocelovým rámem vedle mučence, „... mnohem pohodlnější.“

„Chtěl jste se mnou mluvit,“ pronesl jsem netrpělivě. „O čem?“

Jen na pár vteřin na mě plnou vahou tří a půl století spočinul Bancroftův tvrdý pohled, nicméně jsem měl pocit, jako by se na mě podíval d'ábel. V tu chvíli na mě zírala Metova duše a já viděl, že se v těch očích odrážejí myriády všech obyčejných životů, které viděly umírat jako bledé můry třepotající se v plameni. Něco podobného jsem zažil jen jednou, a to když jsem se dostal do sporu s Reileen Kawaharovou. Cítil jsem ten žár na svých křídlech.

Pak to zmizelo a zůstal jen Bancroft, který se posadil a odložil práškový sprej na vedlejší stolek. Podíval se na mě a čekal, jestli si také sednu. Když jsem to neudělal, sepal ruce a zamračil se. Mezi námi přešlapovala Oumou Prescottová.

„Pane Kovacsi, znám podmínky naší dohody, ve které jsem souhlasil, že uhradím veškeré přiměřené výdaje, které během vyšetřování vzniknou, ale když jsem to slíbil, nepředpokládal jsem,

že budu platit za řadu záměrných organických poškození po celém Bay City. Téměř celé dnešní dopoledne jsem uplácel západopobřežní triády i místní policii, z nichž ani jedni mi nebyli příliš nakloněni už předtím, než jste tohle krveprolití zahájil. Nevím, jestli si uvědomujete, kolik mě stojí jen to, že jste naživu a venku ze skladiště.“

Rozhlédl jsem se po zimní zahradě a pokrčil rameny, „Řekl bych, že si to můžete dovolit.“ Prescotttová sebou škubla, ale Bancroft se usmál. „Možná, pane Kovacsi, si to už nechci moct dovolit.“

„Pak tu zkurvenou zásuvku vytáhněte.“ Při té náhlé změně tónu se mučenec viditelně zachvěl. Bylo mi to fuk. Najednou jsem už neměl na Bancroftovy elegantní hry náladu. Byl jsem unavený. Kromě krátkého bezvědomí na klinice jsem byl přes třicet hodin vzhůru a z nepetržitého používání neurachemického systému jsem měl vybrnkané nervy. Zúčastnil jsem se přestřelky. Přežil jsem výskok z jedoucího auta. Přestál jsem mučení, které by většinu lidských bytostí poznamenalo na celý život. Spáchal jsem nespočet vražd. A právě v okamžiku, kdy jsem lezl do postele, mi Hendrix – přestože jsem mu zakázal přepojovat hovory – oznámil Bancroftovo strohé předvolání, cituji, „v zájmu udržení dobrých klientských vztahů, a tím i zajištění vašeho dalšího hostování na Zemi“. Jednou bude muset někdo ten starobylý servisní idiolekt hotelu opravit. Když jsem položil sluchátko, vážně jsem si pohrával s myšlenkou, že to udělám pomocí Nemexu já sám, ale moji podrážděnost, že se hotel chová tak servilně, přebil vztek, který jsem cítil k samotnému Bancroftovi. Právě tenhle vztek mi zabránil telefonát ignorovat a jít si lehnout a vybudil mě k návštěvě Suntouch House, na kterou jsem vyrazil ve zmuchlaném oblečení, které jsem měl od včerejška na sobě.

„Prosím, pane Kovacsi?“ Oumou Prescotttová na mě upřeně zírala. „Navrhujete tedy –“

„Ne, nenavrhuju, Prescotttová. Vyhrožuju.“ Upřel jsem pohled zpět na Bancrofta. „Já se o to neprosil. To vy jste mě sem přitáhl, Bancrofte. To vy jste si mě vyžádal ze skladiště na Harlanově světě a nechal mě stáhnout do pouzdra Eliase Rykera jen proto, abyste našťval Ortegovou. To vy jste mě poslal do ulic jen s několika

nekonkrétníma stopama a sledoval jste, jak tápu ve tmě a zakopávám o vaše dávný poklesky. No, když už v tý hře nechcete dál pokračovat – teď, když nabrala trochu drsnější ráz – fajn. Už mě nebaví riskovat svoji bázi kvůli mizerovi, jako jste vy. Klidně mě pošlete zpátky do boxu. Využiju svoji příležitost za sto sedmnáct let. Možná budu mít štěstí a ten, kdo po vás jde, vás do té doby odstraní z povrchu zemského.“

U hlavní brány jsem musel odevzdat zbraně, ale během svého výbuchu jsem cítil, že se mě zmocňuje nebezpečná bojová nálada Vyslance. Kdyby se ten metovský ďábel vrátil a vymkl se kontrole, na místě bych Bancrofta uškrtil jen kvůli zadostiučinění.

Kupodivu se zdálo, že ho to, co jsem řekl, jen přimělo k zamyšlení. Vyslechl mě, pokýval hlavou, jako by souhlasil, a otočil se k Prescottové.

„Ou, můžete nás nechat chvíli o samotě? Chtěl bych si s panem Kovacsem promluvit mezi čtyřma očima.“

Prescottová se zatvářila pochybovačně. „Nemám někoho postavit ke dveřím?“ zeptala se a nepřátelsky si mě změřila. Bancroft zavrtěl hlavou.

„To není nutné.“

Zatímco Prescottová – stále s pochybovačným výrazem na tváři – odešla, snažil jsem se potlačit obdiv k Bancroftově chladnokrevnosti. Právě ode mě vyslechl, že se s radostí vrátím do skladiště, celé dopoledne studoval seznam mrtvol, které jsem za sebou zanechal, a přesto se domníval, že zná moje parametry natolik přesně, aby věděl, jestli jsem, nebo nejsem nebezpečný.

Sedl jsem si. Možná měl pravdu.

„Dlužíte mi vysvětlení,“ pronesl jsem klidně. „Můžete začít Rykerovým pouzdrém. Proč jste to udělal a proč jste mi to zatajil?“

„Zatajil?“ Bancroft vytáhl obočí. „Vždyť jsme o tom téměř nemluvili.“

„Řekl jste mi, že jste nechal výběr pouzdra na svých právnících. Několikrát jste mi to zdůraznil. Ale Prescottová tvrdí, že jste to pouzdro vybral sám. Měl jste ji o lžích, které hodláte vykládat, trochu lépe informovat.“

„Jistě.“ Bancroft učinil smířlivé gesto rukou. „Zřejmě bezděčná opatrnost. Nakonec člověk říká pravdu jen tak málo lidem, že se z toho stane zvyk. Ale neměl jsem tušení, že vám na tom bude tak záležet. Myslím po vaší kariéře ve Sborech a době, kterou jste strávil ve skladišti. Vždycky se tak intenzivně zajímáte o minulost pouzder, která nosíte?“

„Ne, nezajímám. Ale od chvíle, co jsem přijel, mě Ortegová sleduje jako stín. Myslel jsem si, že přede mnou chce něco utajit. Ukázalo se, že se jen snaží chránit pouzdro svého přítele, který je právě teď v nápravném zařízení. Mimochodem, obtěžoval jste se zjistit, proč se tam Ryker dostal?“

Tentokrát Bancroft mávl rukou přezíravě. „Obvinění z korupce. Neoprávněné organické poškození a pokus falšovat osobní údaje. Myslím, že to nebyl jeho první přestupek.“

„Jo, máte pravdu. Ve skutečnosti se to o něm všeobecně vědělo. A navíc byl dost neoblíben, zejména na takových místech, jako je Licktown, kde jsem strávil posledních pár dní, když jsem šel po stopě vašeho čilého ptáka. Ale k tomu se ještě vrátíme. Chci vědět, proč jste to udělal. Proč jsem v Rykerově pouzdru?“

Bancroftovi se při té urážce zablýsklo v očích, ale byl příliš dobrý hráč, aby na ni zareagoval. Místo toho vystřelil pravou ruku v odmítavém gestu, které jsem znal ze Základů diplomacie, a lehce se usmál.

„Skutečně jsem netušil, že se vám nebude líbit. Hledal jsem pro vás něco kvalitního a tohle pouzdro je vybavené –“

„Proč Ryker?“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Metové nepatří k lidem, které můžete jen tak přerušit, a Bancroft měl co dělat, aby se s tím nedostatkem úcty vyrovnal. Vzpomněl jsem si na strom za tenisovými kurty. Kdyby tam byla Ortegová, určitě by jásala.

„Byl to jen tah, pane Kovacsi. Pouhý tah.“

„Tah? Proti Ortegový?“

„Přesně tak.“ Bancroft se znovu opřel. „Jakmile poručík Ortegová vstoupila do tohoto domu, dala jasně najevo své předsudky. Nebyla ani trochu vstřícná. Chyběla jí úcta. Dobře jsem si to zapamatoval, musel jsem si s ní vyrovnat účet. Když mi Oumou předložila seznam,

který obsahoval pouzdro Eliase Rykera, a zjistil jsem, že pronájem tanku platí Ortegová, ten tah mi připadal téměř karmický. Sám si o to řekl.“

„Trochu dětinský na člověka ve vašem věku, nemyslíte?“

Bancroft kývl. „Možná. Na druhé straně, pamatujete se na generála MacIntyrea z velení Vyslanceckých sborů, obyvatele Harlanova světa, kterého našli rok po tom inneninském masakru vykuchaného a s uříznutou hlavou v jeho soukromém tryskáči?“

„Matně.“ Chladnokrevně jsem seděl a vzpomínal. Ale když se dokáže ovládat Bancroft, dokážu to taky.

„Matně?“ Bancroft vytáhl obočí. „Myslel jsem si, že veterán inneninského krveprolití jen těžko zapomene na smrt velitele, který celému tomu debaklu velel, muže, o kterém mnozí tvrdí, že se provinil lhotejností ke všem těm Skutečným Smrtím.“

„Protektorátní vyšetřovací soud MacIntyrea veškerých obvinění zprostil,“ pronesl jsem klidně. „Chcete tím něco naznačit?“

Bancroft pokrčil rameny. „Jen to, že navzdory verdiktu, který vynesl soud, vypadala jeho smrt jako pomsta. Ve skutečnosti šlo o nesmyslný čin, protože těm, kteří zemřeli, život vrátit nemohl. Dětinskost je mezi lidmi dost běžným hříchem. Možná bychom ji neměli soudit tak přísně.“

„Možná ne.“ Vstal jsem, postavil se do dveří zimní zahrady a zadíval se ven. „No, pak nemějte pocit, že vás soudím, ale proč jste mi neřekl, že tak často navštěvujete bordely?“

„Ach, ta Elliottovic holka. Ano, Oumou mi o tom pověděla. Skutečně si myslíte, že s mojí smrtí má něco společného její otec?“

Otočil jsem se. „Ne, teď ne. Vlastně jsem přesvědčenější, že s vaší smrtí nemá vůbec nic společného. Ale promarnil jsem spoustu času, než jsem to zjistil.“

Bancroft na mě upřel klidný pohled. „Omlouvám se, že jsem vás dostatečně neinformoval, pane Kovacsi. Je to pravda, část volného času jsem trávil tak, že jsem si kupoval sexuální uvolnění, jak skutečné, tak virtuální. Neboli, jak jste se s takovou elegancí vyjádřil, v bordelech. Nepřipadalo mi to podstatné. Stejně tak jsem trávil volný čas hazardními hrami o malé částky. A příležitostně soubojem s noži ve stavu beztlíže. Při všech těchto zábavách jsem si mohl

nadělat nepřátele stejně jako při většině svých obchodních aktivit. Nepřipadalo mi vhodné, abych vám hned první den, kdy jste se ocitl v novém pouzdru na novém světě, slovo od slova vylíčil svůj život. Kde jsem měl podle vás začít? Místo toho jsem vám vysvětlil pozadí zločinu a navrhl, abyste si promluvil s Oumou. Nepředpokládal jsem, že půjdete po první stopě jako naváděná střela. Ani to, že zničíte všechno, co vám přijde do cesty. Bylo mi řečeno, že Vyslanecké sbory jsou proslulé svou *diskrétností*.“

Když to podal takhle, měl v něčem pravdu. Virginia Vidaurová by zuřila, pravděpodobně by měla stejný názor jako Bancroft a čekala by, až mě bude moct za mé idiotské chování utřít. Ale na druhé straně se ani ona, ani Bancroft nedívali do tváře Victora Elliotta tu noc, kdy mi vyprávěl o své rodině. Spolkl jsem ostrou odpověď, a zatímco jsem si v hlavě řadil fakta, která znám, snažil jsem se rozhodnout, kolik toho mám vyklopit.

„Laurensi?“

Před vchodem do zimní zahrady stála Miriam Bancroftová s ručníkem kolem krku a raketou v podpaží.

„Miriam.“ V Bancroftově tónu zazněla skutečná úcta, ale skoro nic jiného.

„Jedeme s Nalan a Josephem na podmořský oběd k Hudsonovu raftu. Joseph tam ještě nikdy nebyl, a tak jsme ho přemluvily.“ Pohlédla z Bancrofta na mě a zase zpátky. „Nechceš se k nám připojit?“

„Možná později,“ odpověděl Bancroft. „Kde přesně budete?“

Miriam pokrčila rameny. „Ještě jsem o tom nepřemýšlela. Někde na palubách na pravoboku. Možná u Bentona?“

„Fajn. Přijedu za vámi. Ulov mi makrelu, jestli nějakou uvidíš.“

„Rozkaz.“ Přiložila si ruku ke spánku, žertem zasalutovala a při tom gestu jsme se oba nečekaně usmáli. Miriam mrkla a podívala se na mě. „Máte rád mořské plody, pane Kovacsi?“

„Pravděpodobně ano. Ještě jsem neměl čas svoje chutě na Zemi vyzkoušet, paní Bancroftová. Zatím jím jen to, co mi nabízí hotel.“

„No, až dostanete chuť,“ pronesla významně, „třeba se k nám připojíte?“

„Děkuju, ale o tom pochybuju.“

„No,“ opakovala vesele. „Snaž se dorazit co nejdřív, Laurensi. Budu potřebovat trochu *pomoct* s Markem, aby nechal Nalan na pokoji. Mimochodem zuří.“

Bancroft zavrčel. „Po tom, co dneska předvedl na kurtu, se ani nedivím. Chvilí jsem měl pocit, že to dělá úmyslně.“

„Poslední set se snažil,“ pronesl jsem, aniž bych promluvil konkrétně k jednomu z nich.

Bancroft se na mě s nečitelným výrazem zadíval, Miriam sklonila hlavu na stranu a široce se usmála, takže nečekaně vypadala jako dítě. Naše oči se na okamžik setkaly, pak zvedla ruku a nejistě se dotkla vlasů.

„Čeká na nás Curtis,“ oznámila. „Budu muset jít. Ráda jsem vás opět viděla, pane Kovacsi.“

Oba jsme sledovali, jak kráčí po trávníku a kolem boků se jí vlní tenisová sukénka. Přestože se Bancroft choval ke své ženě jako sexuální bytosti s očividnou lhostejností, Miriamina slovní hříčka balancovala na můj vkus na příliš tenkém ledě. Musel jsem to ticho něčím přerušit.

„Něco mi řekněte, Bancrofte,“ pronesl jsem, s očima stále upřenýma na vzdalující se postavu. „Nechci se vás dotknout, ale proč si člověk, který se s ní oženil a rozhodl se s ní zůstat ženatý, kupuje sex?“

Nenuceně jsem se k němu otočil a zjistil jsem, že mě s kamenným výrazem pozoruje. Několik vteřin mlčel a pak pečlivě bezvýrazným hlasem pronesl: „Udělal jste se někdy ženě do obličeje, Kovacsi?“

Kulturní šok je něco, co vás ve Sborech naučí velice brzy zvládnout, ale tu a tam pronikne na povrch a realita kolem vás vám připadá jako skládačka, která do sebe nezapadá. Jen taktak jsem od něj odtrhl pohled dřív, než se to stalo. Tuhle otázku mi pokládal muž starší než celé lidské dějiny mé planety. Bylo to stejné, jako by se mě zeptal, jestli jsem si někdy hrál se stříkácí pistolkou.

„Ehm. Jo. Eh, stává se to, když –“

„Ženě, kterou jste si zaplatil?“

„Jo, někdy. Nijak často. Já –“ vzpomněl jsem si na rozkošnický smích jeho ženy, když jsem se jí udělal do pusy a na tvář a moje

semeno jí teklo po rukou jako pěna z právě otevřené láhve šampaňského. „Vlastně si ani nevzpomínám. Nijak si na to nepotrpím a –“

„Ani já ne,“ odsekl s přehnaným důrazem muž stojící přede mnou. „Použil jsem to jen jako příklad. V každém z nás jsou věci, touhy, které je lepší potlačit. Nebo je přinejmenším nemůžete ventilovat v civilizovaném prostředí.“

„Nenapadlo by mě klást rovnítko mezi civilizaci a výron semene.“

„Pocházíte z jiné planety,“ pronesl Bancroft zamyšleně. „Drzá, mladá koloniální společnost. Nemáte představu, jak se na nás staletí tradic tady na Zemi podepsala. Odvážní mladí lidé, dobrodruzi, ti všichni houfně odletěli. Nikdo jim nebránil, naopak. Zůstali jen ti apatičtí, poslušní, omezení. Když jsem to tehdy sledoval, byl jsem rád, protože díky tomu se rozdělovaly sféry vlivu mnohem snadněji. Teď mě napadá, jestli ta cena, kterou jsme zaplatili, za to stála. Společnost se zhroutila, hledala společenské normy, kterými se řídit, a nakonec se spokojila se s těmi starými a důvěrně známými. Přísná morálka, přísné zákony. Deklarace Spojených národů udržovaly celosvětovou konformitu, byla tu –“ máchl rukou, „– jakási svěrací kazajka a v neodmyslitelném strachu před tím, co zrod kolonií přinese, vznikl ještě v době, kdy lodě letěly vesmírem, Protektorát. Když první z nich přistála, její pasažéři se probudili do připravené krutovlády.“

„Mluvíte, jako byste se toho všeho neúčastnil. Copak si člověk nedokáže svoji svobodu vybojovat?“

Bancroft se usmál. „Společnost je jako smog. Když v něm žijete, musíte ho dýchat a nevyhnutelně se kontaminujete. A stejně, co znamená v tomhle prostředí svoboda? Abych mohl stříkat semeno na tvář a ňadra svojí ženy? Abych ji mohl přinutit přede mnou masturbovat, dělit se o ni s jinými muži a ženami? Dvě stě padesát let je dost dlouhá doba, pane Kovacsi, aby mozek zamořila řada ohavných a ponižujících fantazií a dráždila hormony každého čerstvého pouzdra, které máte na sobě. A současně zrají a tříbí se vaše city. Dokážete si představit, co se za takovou dobu stane s emociálními pouty?“

Otevřel jsem ústa, ale zvedl ruku, abych mlčel a nechal ho pokračovat. Člověku se nestává každý den, aby vyslechl vyznání několik set let staré duše, a Bancroft se rozjel na plné obrátky.

„Nedokážete,“ zodpověděl si vlastní otázku. „Jak byste mohl? Stejně jako je vaše společnost příliš mladá, aby pochopila život na Zemi, ani vy s vaší životní zkušeností nemůžete tušit, jaké to je milovat dvě stě padesát let stejného člověka. Na konci, když to vydržíte, když zvítězíte nad nástrahami nudy a přehnaného uspokojení, na konci vám nezůstane láska. Je to téměř uctívání. Jak pak tu úctu, to zbožnění sladit s mrzkými touhami těla, které máte právě na sobě? Já vám to povím – nejde to.“

„A tak se vybíjíte u prostitutek?“

Opět se lehce usmál. „Nejsem na to nijak pyšný, pane Kovacsi. Ale člověk za ten dlouhý život dokáže přijmout sám sebe se všemi negativními vlastnostmi, ať jsou jakkoli nechutné. Ty ženy jsou tady. Uspokojují poptávku a dostávají za to odměnu. A mně přinášejí uvolnění.“

„Víš o tom vaše žena?“

„Samozřejmě. Už dlouhou dobu. Oumou mě informovala, že již znáte fakta ohledně Leily Beginové. Od té doby se Miriam značně zklidnila. Určitě má svá vlastní dobrodružství.“

„Víte to jistě?“

Bancroft mávl podrážděně rukou. „Je to důležité? Nedávám svou ženu sledovat, jestli máte na mysli tohle, ale znám ji. Má své choutky, které potřebuje uspokojit, stejně jako já.“

„A to vám nevadí?“

„Pane Kovacsi, mám mnoho špatných vlastností, ale nejsem pokrytec. Je to jen tělo, nic víc. Miriam i já to tak chápeme. A teď, protože mi připadá, že tento směr otázek nikam nevede, můžeme se prosím vrátit zpět k tématu? Zjistil jste něco kromě toho, že v tom nemá prsty Elliott?“

V tu chvíli jsem učinil instinktivní rozhodnutí, které nemělo nic společného s myšlením. Zavrtěl jsem hlavou. „Zatím ne.“

„A zjistíte něco dalšího?“

„Určitě. Pokud jde o tohle pouzdro, Ortegovou můžu škrtnout, ale pořád ještě je tu Kadmin. Nešel po Rykerovi. Znal mě. Něco se děje.“

Bancroft spokojeně přikývl. „Hodláte si s Kadminem promluvit?“

„Jestli mi to Ortegová umožní.“

„Což znamená?“

„Což znamená, že policie projde veškerý satelitní záznamy, který dnes dopoledne nad Oaklandem získali, a pravděpodobně mě identifikují, jak opouštím kliniku. Podle mě nebudou moc ochotný ke spolupráci.“

Bancroft se opět krátce usmál. „Velice bystrá úvaha, pane Kovacsi. Ale v tomto směru se nemáte čeho obávat. Wei klinika – nebo přesněji to, co z ní po vašem odchodu zbylo – jim nehodlá poskytnout ani vnitřní videozáznamy, ani nikoho obvinít. Mají z vyšetřování větší obavu než vy. Samozřejmě, zda se rozhodnou pro odvetná opatření soukromějšího rázu, je, řekněme, další otázka.“

„A klub U Jerryho?“

Pokrčil rameny. „Pro něj platí totéž. Když je jeho majitel mrtvý, vstupují do hry vyšší zájmy.“

„Velice prozíravé.“

„Jsem rád, že to dokážete ocenit.“ Bancroft vstal. „Jak už jsem řekl, bylo to rušné dopoledne a jednání nejsou v žádném případě u konce. Byl bych vám vděčný, kdybyste mohl své řádění v budoucnu poněkud omezit. Stojí mě spoustu peněz.“

Také jsem se zvedl a ve zlomku vteřiny mi proletěl hlavou obraz hořícího Inneninu, pronikavé výkřiky umírajících, a najednou mi Bancroftův elegantní eufemismus připadal stejně ubohý a směšný jako antiseptická slova v hlášeníh generála MacIntyre... *cena, kterou jsme zaplatili za získání inneninského předmostí, za to stála...*

MacIntyre byl stejně jako Bancroft vlivný člověk a jako u všech vlivných lidí – když mluvil o ceně, kterou stálo za to zaplatit – jste si mohli být jisti jedním.

Zaplatil ji někdo jiný.

Kapitola sedmnáct

Ústředí na Fell Street byl skromný blok činžovních domů postavený, jak jsem usoudil, ve slohu marťanského baroka. Nedokázal jsem odhadnout, jestli mělo sloužit jako policejní ústředí od začátku, nebo je tam umístili až časem. To místo byla teoreticky pevnost. Obklady z uměle oprýskaného červeného kamene a opěrné pilíře se stříškami vytvářely řadu přirozených výklenků. Vysoká okna s barevným sklem, která v nich byla zasazena, lemovaly nenápadné výstupky štítových generátorů. Drsný povrch červeného kamenného zdiva byl pod okny upraven do podoby rozeklaných zubů, které v ranním světle vypadaly jako krvavé. Nedokázal jsem odhadnout, jestli jsou schody vedoucí ke klenutému vstupu nepravidelné záměrně, nebo jen hodně opotřebované.

Uvnitř na mě současně dopadlo barevné světlo z okna a podivný klid. Podprahový, usoudil jsem a přejel pohledem lidské ztroskotance, kteří odevzdaně čekali na lavicích. Jestli to byli zatčení podezřelí, působilo na ně něco, co v nich vyvolávalo značnou netečnost, a já pochyboval, že to měly na svědomí zenpopulistické nástěnné malby v hale. Přešel jsem skvrnu barevného světla vrženou oknem na podlahu, prodral se hloučkem lidí, kteří se bavili tak potichu, jako by byli v knihovně, a ne v záchytném centru, a ocitl se u recepčního pultu. Seržant se na mě přívětivě podíval – podprahové vysílání očividně působilo i na něj.

„Poručík Ortegová,“ řekl jsem. „Oddělení organického poškození.“

„Koho mám ohlásit?“

„Řekněte jí, že ji shání Elias Ryker.“

Koutkem oka jsem zaregistroval, že se při zvuku toho jména otočil další policista v uniformě, ale nic neřekl. Seržant za recepčním pultem pronesl pár vět do sluchátka, chvíli poslouchal a pak se ke mně otočil.

„Někoho pro vás pošle. Máte zbraň?“

Přikývl jsem a sáhl pod kabát pro Nemex.

„Odevzdejte prosím tu zbraň opatrně,“ dodal s úsměvem. „Náš bezpečnostní software je nesmírně citlivý, a kdyby měl pocit, že se chystáte zaútočit, mohl by vás paralyzovat.“

Po té radě jsem zpomalil pohyby, položil Nemex na pult a začal si z předloktí odepínat nůž. Když jsem skončil, seržant se na mě rozzářeně usmál.

„Děkuji. Při odchodu z budovy dostanete všechno zpátky.“

Sotva to dořekl, ve dveřích na konci haly se objevili dva mohykáni a rychle ke mně zamířili. Oba měli na tváři naštvaný výraz. Podprahové vysílání na ně zřejmě za tu krátkou dobu, než ke mně dorazili, téměř nezapůsobilo. Každý mě chytil za jednu paži.

„To bych nedělal,“ utrousil jsem.

„Heleďte, ten pán není zatčen,“ upozornil je seržant mírumilovně. Jeden mohykán se na něj zamračeně podíval a podrážděně si odfrkl. Ten druhý na mě jen celou dobu zíral, jako by už dávno nejedl červené maso. S úsměvem jsem jeho pohled opětoval. Po schůzce s Bancroftem jsem se vrátil do Hendrixu a spal skoro dvacet hodin. Byl jsem odpočínutý, neurachemicky ve střehu a cítil jsem hlubokou nechuť k autoritě, na kterou by byla pyšná samotná Quell.

Musel jsem ji dát najevo. Mohykáni na mě přestali sahat a všichni tři jsme za naprostého ticha, které rušilo jen skřípání starobylého výtahu, vyjeli do čtvrtého pochodí.

V kanceláři Ortegové bylo jedno okno s barevným sklem, nebo přesněji spodní polovina okna, které horizontálně přetínal strop. Zbývá část zřejmě vyrůstala z podlahy kanceláře o patro výš. Postupně jsem nacházel důkazy, že původní budova byla ke svému současnému účelu přebudována. Ostatní stěny kanceláře tvořil virtuální tropický západ slunce nad mořskou hladinou a ostrovy. Díky kombinaci barevného skla a západu slunce tonula kancelář v měkkém oranžovém světle, v němž se vznášely částčky prachu.

Poručík seděla za těžkým dřevěným stolem, jako by tam byla v kleci. Když jsme prošli dveřmi, rukou si podpírala bradu, jednu holeň a koleno tiskla k hraně stolu a studovala sjetinu ze starobylého laptopu. Kromě počítače byl na stole už jen otlučený Smith &

Wesson velkého kalibru a nedotčený plastový kelímek s kávou. Pokývnutím mohykány propustila.

„Posaďte se, Kovacsi.“

Rozhlédl jsem se, spatřil pod oknem židli a přitáhl si ji ke stolu. Světlo pozdního odpoledne v kanceláři mátló.

„Máte noční službu?“

V očích se jí zablýsklo. „Co je to za vtip?“

„Klídek.“ Zvedl jsem ruce a ukázal na tlumené osvětlení. „Jen mě napadlo, že byste si to mohla zesynchronizovat. Venku je totiž deset dopoledne.“

„Jo tak,“ zavrčela Ortegová a upřela oči zpátky na počítačovou obrazovku. V tropickém západu slunce jsem to nedokázal rozeznat, ale připadalo mi, že jsou šedo zelené jako moře před bouří. „Je to rozhozený. Oddělení to levně koupilo někde v El Paso Juarezu. Tu a tam se to zasekne úplně.“

„To je smůla.“

„Jo, někdy to jednoduše vypnu, ale ty neony jsou –“ Prudce vzhledla. „Co to sakra – Kovacsi, víte, jak málo vás dělí od toho, abyste šel zpátky do skladiště?“

Přiblížil jsem pravý ukazováček a palec těsně k sobě a nepatrnou mezerou se na ni podíval.

„Slyšel jsem, že by k tomu stačily záznamy z Wei kliniky.“

„Můžeme vás tam poslat, Kovacsi. Včera ráno v sedm čtyřicet tři vycházíte v životní velikosti z předních dveří.“

Pokrčil jsem rameny.

„Nemyslím si, že vás konexe vašeho Meta udrží věčně venku. Řidič limuzíny z Wei kliniky vyprávěl zajímavý historky o únosu a Skutečný Smrti. Možná nám řekne i něco o vás.“

„Zabavili jste mu vůz, co?“ zeptal jsem se lhostejně. „Nebo si ho Wei klinika vyžádala dřív, než jste stačili sejmut stopy?“

Ortegová stiskla rty.

Přikývl jsem. „Myslel jsem si to. A taky si myslím, že z toho řidiče nevypáčíte do doby, než ho Wei klinika dostane z vazby, ani slovo.“

„Heleďte, Kovacsi. Pracuju na něm a určitě z něho něco dostanu. Je to otázka času. Ničeho jiného.“

„Obdivuhodná houževnatost,“ pronesl jsem. „Škoda, že jste ji neměla při vyšetřování Bancroftova případu.“

„Kurva, žádný Bancroftův případ neexistuje.“

Ortegová stála, dlaněmi se opírala o desku stolu a oči měla přivřené vztekem a znechucením. Čekal jsem s napjatými nervy pro případ, že by na bayských policejních stanicích mohl člověk přijít k podezřelému zranění stejně jako na některých dalších, které jsem znal. Nakonec se poručík zhluboka nadechla a pomaličku se posadila zpátky na židli. Rozzuřený výraz z obličeje jí zmizel, ale v jemných vráskách v koutcích očí a grimase širokých úst bylo stále vidět znechucení. Podívala se na nehty.

„Víte, co jsme včera na Wei klinice objevili?“

„Černej obchod s náhradními orgány? Programy virtuálního mučení? Nebo vás tam tak dlouho nenechali?“

„Objevili jsme sedmnáct těl s vypálenou korovou bází. Neozbrojených. Sedmnáct mrtvých lidí. Skutečně mrtvých.“

Znovu se na mě podívala, stále znechuceně.

„Budete mi muset prominout nedostatek dojetí,“ pronesl jsem chladně. „Když jsem byl v uniformě, viděl jsem mnohem horší věci. Vlastně jsem *dělal* mnohem horší věci, když jsem za ně bojoval protektorátní bitvy.“

„To byla válka.“

„Ale prosím vás.“

Mlčela. Naklonil jsem se přes stůl.

„A taky mi neříkejte, že vás tak nadzvedlo těch sedmnáct těl.“ Ukázal jsem si na obličej. „Tohle je váš problém. Vám se nelíbí, že někdo rozřeže tohle.“

Chvilí mlčky seděla, pak sáhla do zásuvky a vytáhla z ní krabičku cigaret. Automaticky mi nabídla a já s pevným odhodláním zavrtěl hlavou.

„Přestal jsem.“

„Opravdu?“ zeptala se s upřímným překvapením, když si vytáhla cigaretu a zapálila si. „Všechna čest. Udělal jste na mě dojem.“

„Jo, Ryker by z toho měl mít taky radost, až vyleze ze skladiště.“

Na okamžik se za závojem kouře zarazila, pak vhodila krabičku zpátky do zásuvky a hranou dlaně ji zavřela.

„Co chcete?“ zeptala se bezvýrazně.

Regály se nacházely pět pater pod zemí v dvoupodlažním suterénu, kde bylo snadnější regulovat teplotu. Ve srovnání s Psychasecem to byla telefonní budka.

„Podle mě se tím nic nezmění,“ pronesla Ortegová, když jsme po ocelové lávce kráčeli za zívajícím technikem k drážce 3089b. „Co vám Kadmin řekne jinýho než nám?“

„Heleďte.“ Zastavil jsem se, rozpráhl ruce a otočil se k ní. Na úzké lávce jsme byli nepříjemně blízko sebe. Došlo k nějaké chemické reakci, protože ostré rysy Ortegové mi náhle připadaly zaoblené, nebezpečně lákavé na dotek. Cítil jsem, že mi vyschlo v ústech.

„Já –“ hlesla.

„3089b,“ oznámil technik a vytáhl velký, třiceticentimetrový kompaktní disk z drážky. „Chtěla jste tenhle, poručíku?“

Ortegová se kolem mě rychle protáhla. „To je on, Micky. Vytvoříte nám virtuál?“

„Jistě.“ Micky ukázal palcem na jedno z točitých schodišť, která v pravidelných rozestupech lemovala lávku. „Jestli chcete bejt rychle dole, pojd’te po schodech. Za pět minut jsme tam.“

„Potíž je v tom,“ prohlásil jsem, když jsme všichni tři sestupovali po ocelovém schodišti, „že jste Sia. Kadmin vás zná, přichází s váma do styku celou svoji profesionální kariéru. Je to součást toho, co dělá. Já jsem pro něj záhada. Pokud nikdy nebyl mimo systém, existuje naděje, že se s Vyslancem ještě nesetkal. A na většině míst, který jsem navštívil, se o Sborech vyprávějí ošklivé historky.“

Ortegová na mě přes rameno vrhla skeptický pohled. „Vy ho chcete vystrašit, aby vám něco vyklopil? Dimitriho Kadmina? To se vám nepodaří.“

„Zaskočili jste ho, a když člověka zaskočíte, má tendenci mluvit. Nezapomeňte, že ten chlápek pracuje pro někoho, kdo mě chce zabít. Někdo, kdo se mě bojí, přinejmenším trochu. Něco z toho se možná na Kadmina přeneslo.“

„A tohle mě má přesvědčit, že Bancrofta přece jenom někdo zavraždil?“

„Ortegová, nezáleží na tom, jestli tomu věříte, nebo ne. Už jsme to probrali. Vy chcete co nejdřív dostat Rykerovo pouzdro zpátky do tanku, samozřejmě nepoškozený. Čím dřív odhalíme příčinu Bancroftovy smrti, tím dřív k tomu dojde. A čím méně budu klopýtat ve tmě, tím méně mi hrozí závažný organický poškození. Když mi teda pomůžete. Nechcete přece, aby tohle pouzdro v další přestřelce zařvalo, nebo jo?“

„V další přestřelce?“ Abych získal Ortegovou na svou stranu, musel jsem ji skoro půl hodiny přesvědčovat, ale policistka v ní se přede mnou měla pořád na pozoru.

„Jo, z tý v Hendrixu,“ improvizoval jsem rychle a v duchu proklínal vzájemnou chemickou reakci, která mě vyvedla z konceptu, „jsem si odnesl pár ošklivých modřin. Mohlo to dopadnout mnohem hůř.“

Vrhla na mě přes rameno další, mnohem delší pohled.

Virtuální výslechový systém se nacházel na jedné straně suterénu v řadě kabin připomínajících bubliny. Micky nás usadil na omšelé pohovky, které se pomalu přizpůsobily našim tělům, připevnil na nás elektrody a hypnofony a potom jediným rozmáchlým gestem koncertního pianisty přejel rukou po dvou konzolích a připojil nás k síti. Pozorně se zadíval na blikající obrazovky.

„Problém,“ oznámil a znechuceně zachrchlal. „Velitel má nějakou poradů a ta zabrala skoro polovinu systému. Musíte počkat, dokud se někdo neodpojí.“ Podíval se na Ortegovou. „Heleďte, jde o tu záležitost s Mary Lou Hinchleyovou?“

„Jo.“ Ortegová se na mě podívala, aby mě zapojila do hovoru, možná na důkaz naší nové spolupráce. „Vloni vylovila pobřežní hlídka z oceánu nějakou holku. Mary Lou Hinchleyovou. Z těla toho moc nezbylo, ale báze zůstala neporušená. Když se do ní podívali, hádejte, co našli?“

„Byla katolička?“

„Přesně tak. Totální absorpce, co? Při první zběžný prohlídce objevili prohlášení, že nechce bejt oživená. Zakázáno z Důvodů svědomí. V takovémhle případě to znamená obvykle konec, ale El–“ Zarazila se. Začala znovu. „Detektiv, kterej to vyšetřoval, se s tím

nespokojil. Hinchleyová bydlela v jeho čtvrti, znal ji od dětství. Od vidění, ale –“ pokrčila rameny „– nespokojil se s tím.“

„Houževnatej chlapík. Elias Ryker?“

Přikývla.

„Měsíc otravoval patologickou laboratoř. Nakonec objevili stopy, že tělo bylo vyhozený z letadla. Oddělení organického poškození podniklo nějaký šetření a narazilo na necelých deset měsíců starý rozhovor a na ortodoxního katolického přítele, zběhlého ve sdělovací technice, kterej ten Slib zřejmě zfalšoval. Dívčina rodina je normální, formálně křesťanská, ale převážně nekatolická. Navíc jsou celkem bohatý, mají banku plnou uskladněných předků, který ožívou na oslavy narozenin a svatby. Oddělení většinu z nich během letošního roku virtuálně vyslechlo.“

„Nemůžou se dočkat Rezoluce 653, co?“

„Jo.“

Oba jsme se opět podívali na strop nad pohovkami. Kabinu tvořilo dno jednoduché koule z umělých vláken, která vypadala jako bublina ze žvýkačky. Laserem vyřezané dveře a okna visely na pantech připevněných epoxidovým lepidlem. Na zaobleném stropě nebylo absolutně nic zajímavého.

„Něco mi povězte, Ortegová,“ pronesl jsem po pár minutách. „Ten detektiv, kterýho jste na mě nasadila v úterý odpoledne, když jsem nakupoval. Jak to, že byl o tolik horší než ostatní? Všiml by si ho i slepej.“

Na chvíli se rozhostilo ticho a pak odpověděla: „Nikoho jinýho jsme neměli. Byla to rychlovka. Museli jsme na vás někoho nasadit hned, jak jste vyhodil oblečení.“

„To oblečení.“ Zavřel jsem oči. „Ale ne. Vy jste mi dali štěnici na oblek? To to bylo tak snadný?“

„Jo.“

Vybavil jsem si své první setkání s Ortegovou. Vězeňské zařízení, cesta do Suntouch House. Zrychleně přetáčeným záznamem událostí pronikla vzpomínka. Viděl jsem nás, jak s Miriam Bancroftovou stojíme na sluncem zalitým trávníku. Ortegová odchází...

„Už to mám!“ luskl jsem prsty. „Když jste odcházela, poklepala jste mi na rameno. Jsem idiot.“

„Signalizační zařízení,“ pronesla věcně Ortegová. „Jen o chloupek větší než oko mouchy. A předpokládali jsme, že vzhledem k podzimnímu období odložíte sako jen málokdy. Když jste to oblečení nacpal do kontejneru, samozřejmě nás napadlo, že jste na ně přišel.“

„Ne. Nic tak geniálního.“

„Tak, a je to,“ oznámil zničehonic Micky. „Dámy a pánové, držte si klobouky, jdeme na to.“

Byla to drsnější jízda, než jsem u zařízení ve státním úřadu čekal, ale ne horší než většina improvizovaných virtuálních cest, které jsem absolvoval na Harlanově světě. Nejdřív hypnofony vysílaly podprahové šifry, až se náhle nudný šedivý strop změnil ve fascinující plátno, po kterém vířily světelné kruhy, a z vesmíru zmizel význam jako špinavá voda ve výlevce. A pak jsem se ocitl...

Jinde.

Obklopilo mě to a rozbíhalo se to všemi směry ode mě jako mnohonásobně zvětšené spirálovité schodiště, po kterém jsme sestoupili z lávky. Kovově šedivé, každých pár metrů s výstupkem připomínajícím bradavku, klesající do nekonečna. Na obloze nad námi, jen o odstín světlejší než schodiště, se míhaly obrazce, které matně připomínaly mříže a starobylé zámky. Šikovní psychologie, vycházející z toho, že všichni vyslýchaní zločinci měli paměť rasy a věděli, jak skutečný zámek vypadal.

Z podlahy přede mnou se jako sochy z kaluže rtuti vynořoval šedivý nábytek s matnými obrysy. Nejdřív jednoduchý kovový stůl, potom dvě židle na mé straně a jedna na opačné. Než se vynořily celé, jejich hrany a povrch připomínaly tekutinu, ale jakmile začaly existovat nezávisle na podlaze, okamžitě získaly pevné geometrické tvary.

Vedle mě se objevila Ortegová, zpočátku jako světlá skica ženy, samé přerušované čáry a lehké stínování. Sledoval jsem, jak se postupně zbarvuje do pastelových tónů a její pohyby jsou čím dál výraznější. Otočila se ke mně, aby mi něco řekla, a jednou rukou

zalovila v kapse bundy. Čekal jsem a konečně se všechny barvy na jejím povrchu rozzářily v celé své kráse. Nabídla mi cigarety.

„Dáte si?“

„Ne, díky, já –“ Jakmile jsem si uvědomil, že si o virtuální zdraví nemusím dělat starosti, vzal jsem si od ní krabičku a jednu cigaretu vyklepal. Ortegová nám připálila benzínovým zapalovačem, a když jsem poprvé vtáhl kouř do plic, zaplavila mě extáze.

Pohlédl jsem na oblohu posetou geometrickými tvary. „Tohle je standard?“

„Ano.“ Ortegová zamžourala do dálky. „Zdá se, že rozlišení je trochu větší než obvykle. Myslím, že se Micky předvádí.“

Na opačné straně stolu se zjevil Kadmin. Zaregistroval nás, ještě než ho virtuální program stačil dobarvit, a založil si ruce v podpaží. Pokud ho moje přítomnost v cele vyvedla z míry – jak jsem doufal – nedal to najevo.

„Zase, poručíku?“ pronesl, když ho program dokončil. „Jistě víte, že existuje nařízení Spojených národů o maximální době, kterou je ve virtualitě možný strávit během jednoho zatčení.“

„Máš pravdu, ale od tý jsme pořád ještě na hony daleko,“ odsekla Ortegová. „Co kdyby ses posadil, Kadmine?“

„Díky, radši postojím.“

„Řekla jsem, aby ses posadil, ty hajzle!“ V hlase jí zazněl příkrý kovový tón a Kadmin jako mávnutím kouzelného proutku zmizel a objevil se na židli za stolem. Přes tvář mu přeletěl vzteklý výraz, že ho přemístila, ale vzápětí byl pryč a Kadmin si opět vyzývavě založil ruce na prsou.

„Máte pravdu, takhle je to mnohem pohodlnější. Nechcete se taky posadit?“

Sedli jsme si mnohem tradičnějším způsobem a já z Kadmina celou tu dobu nespouštěl pohled. Něco takového jsem viděl poprvé v životě.

Byl to Sešívák.

Většina virtuálních systémů vás znovu stvoří z informací, které jste si o sobě uložili do paměti, ale natolik rozumně, aby do toho příliš nezasahovaly vaše představy. Já obvykle bývám o něco vyšší a hubenější, než obvykle jsem. V tomhle případě se zdálo, že z

Kadminova seznamu pouzder, který byl zřejmě hodně dlouhý, smíchal systém nespočet různých dojmů. Už jsem to kdysi viděl, jako techniku, ale většina z nás se rychle přizpůsobí pouzdru, ve kterém právě žijeme, a tahle podoba předchozí inkarnace vymaže. Koneckonců, vidíme se realisticky.

Muž přede mnou byl jiný. Měl postavu Seveřana, která mě převyšovala téměř o třicet centimetrů, ale tvář tomu neodpovídala. Začínala jako africká, široká a černá, ale tahle barva končila jako maska pod očima a spodní polovinu obličeje dělila linie nosu na světle měděnou část vlevo a smrtelně bledou vpravo. Masitý, a současně orlí nos se nacházel přesně uprostřed horní a spodní poloviny tváře, avšak ústa vznikla absurdním spojením levé a pravé strany, takže vypadala jako zdeformovaná. Dlouhé rovné černé vlasy, na jedné straně protkané bílými pramínky, měl sčesané z čela jako hřívu. Na rukou, které mu nehybně spočívaly na kovovém stole, měl drápy podobné těm, které jsem viděl u obrovského wrestlingového zápasníka v Licktownu, ale prsty byly dlouhé a jemné. Na tak svalnatém těle měl neskutečně velká prsa. Oči, zasazené v černé pokožce, byly kupodivu světle zelené. Kadmin se vymanil z běžných představ reálného vnímání. V dřívějších dobách by byl šamanem; tady z něho staletí technologie učinila víc. Elektronického d'ábla, zlovolnou duši, která dlí v upraveném uhlíku a vynořuje se jen proto, aby se zmocnila těla a způsobila spoušť.

Byl by z něho dokonalý Vyslanec.

„Myslím, že se nemusím představovat,“ pronesl jsem tiše.

Kadmin se ušklíbl a odhalil drobné zuby a špičatý jazyk. „Jestli jste poručíkův kamarád, nemusíte tady dělat nic, co nechcete. Jen mizerové mají virtualitu naprogramovanou.“

„Znáš toho muže, Kadmine?“ zeptala se Ortelová.

„Doufáte, že se vám budu zpovídat, poručíku?“ Kadmin zaklonil hlavu a melodicky se rozesmál. „Ach, ta naivita! Tohohle muže? Možná tuhle ženu? Nebo, ale ano, dokonce i pes by se dal vycvičit, aby řekl tolik, co on, kdyby se mu samozřejmě podaly vhodné sedativa. Když jim je po stažení nedáte, chovají se bohužel jako šílený. Ale ano, dokonce i pes. Sedíme tady, tři postavy vytvořené z elektronický plískanice v diferenční bouřce, a vy tu mluvíte jako v

laciným historickým dramatu. Omezená představivost, poručíku, omezená představivost. Kde je ten hlas, který prohlásil, že nás upravenej uhlík osvobodí ze zajetí našich těl? Ta představivost, která tvrdila, že budeme *anděly*.“

„To mi pověz ty, Kadmine. Ty seš člověk s vysokou profesionální kvalifikací,“ vyzvala ho Ortegová nezúčastněným tónem. Do jedné ruky si prostřednictvím virtuálního programu přivolala dlouhou sjetinu s údaji a lhostejně do ní nakoukla. „Kuplír, mafiánskej zabiják, virtuální vyšetřovatel v korporálních válkách, to všechno je prvotřídní práce. Já jsem jen hloupá policajtko, která tomu nerozumí.“

„To vám vyvracet nebudu, poručíku.“

„Píše se tu, že jsi kdysi dělal čističe pro MertitCom a v Syrtis Major jsi zastrašoval archeology, aby se zřekli svých nároků. Abys je k tomu donutil, vyvraždil jsi jim rodiny. Hezká práce.“ Ortegová odhodila papír s údaji zpět do zapomnění. „Dostali jsme tě, Kadmine. Digitální záznam z hotelového monitorovacího systému, prokazatelný dvojí pouzdrování, obě báze v bance. Seš jasným adeptem na vymazání, a i kdyby to tvý právníci uhráli na přístrojovou chybu, ze slunce se stane červeněj trpaslík, než tě ze skladiště propustí.“

Kadmin se usmál. „Tak kvůli tomu jste tady?“

„Kdo tě poslal?“ zeptal jsem se ho tiše.

„Ten pes mluví!

*Slyším vlka,
Vyjícího své osamělé spojení
S neřízenými hvězdami,
Nebo jen domýšlivost a otroctví
Ve štěkotu psa?*

*Kolik tisíciletí trvalo,
Trýznivých a mučivých
Aby se pýcha jednoho
Stala nástrojem Druhého?“*

Vdechl jsem kouř a přikývl. Jako většina Harlanitů jsem Quelliny *Básně a další kličky* znal víceméně z paměti. Učili jsme se je ve škole místo pozdějších a významnějších politických prací, z nichž většina byla stále považována za příliš radikální, aby se dostaly dětem do rukou. Nebyl to nijak dobrý překlad, ale vystihoval podstatu. Víc na mě zapůsobilo to, že tohle téměř neznámé dílo dokázal citovat někdo, kdo nepocházel z Harlanova světa.

Dokončil jsem je za něj.

*„A jak dokážeme měřit vzdálenost od duše k duši?
A koho z toho obviníme?“*

„Přišel jste hledat vinu, pane Kovacsi?“

„Kromě jiného.“

„Jaký zklamání.“

„Čekal jsi něco jiného?“

„Ne,“ odpověděl Kadmin a opět se usmál. „Očekávání je naší první chybou. Myslel jsem, jaký zklamání pro vás.“

„Možná.“

Potřásl velkou strakatou hlavou. „Určitě. Ze mě žádný jména nedostanete. Jestli hledáte viníka, budu vám muset stačit já.“

„To je sice šlechetný, ale určitě si pamatuješ, co řekla Quell o přísluhovačích.“

„*Zabíjej je, ale šetři náboje, protože jsou mnohem důležitější terče,*“ Kadmin se přidušeně zasmál. „Snad mi tady, před kamerama policie, nevyhrožujete?“

„Ne. Jen se ti snažím ujasnit tvoji situaci.“ Odklepl jsem popel z cigarety a sledoval, jak vyhasl dřív, než dopadl na podlahu. „Někdo ti dává příkazy a toho člověka chci dostat. Ty seš nula. Nestojíš mi ani za odplivnutí.“

Když klikatými čarami na obloze projelo jako kubistický blesk silnější zachvění, Kadmin zaklonil hlavu. Blesk se odrazil v matné desce kovového stolku a na okamžik se zdálo, že se dotkl jeho rukou. Když se na mě Kadmin znovu podíval, měl v očích zvláštní výraz.

„Měl jsem vás zabít jen v případě,“ pronesl bezvýrazně, „že budete při únosu dělat potíže. Ale teď to udělám.“

Sotva dořekl poslední slabiku, Ortegová stála vedle něho. Stůl zmizel a ona ho nohou skopla ze židle. Zatímco se Kadmin zvedal, stejnou nohou ho zasáhla do úst a opět ho srazila na podlahu. Přejel jsem si jazykem po téměř zhojených šrámech v ústech a necítil k němu ani trochu soucitu.

Ortegová zvedla Kadmina za vlasy a cigaretu v její ruce nahradil zásluhou stejného virtuálního kouzla, které odstranilo stůl, ohavně vyhlížející obušek.

„Slyšela jsem dobře?“ zasyčela. „Ty vyhrožuješ, hajzle?“

Kadmin v úsměvu vycenil zuby potřísněné krví.

„Policejní bruta–“

„Máš pravdu, parchante.“ Ortegová ho obuškem praštila přes tvář. Kůže se rozšklebila. „Policejní brutalita v monitorovaný policejní virtualitě. Sandy Kimová a WorldWeb 1 by měly velké den, ne? Ale víš co? Myslím, že tvý právníci si nebudou chtít tuhle pásku přehrát.“

„Nechte ho, Ortegová.“

Zdálo se, že se vzpamatovala a o krok couvla. V obličeji jí cukalo a zhluboka se nadechla. Stůl se vrátil na místo a Kadmin náhle opět seděl na židli s nepoškozenými ústy.

„Vás zabiju taky,“ pronesl tiše.

„No, jasně,“ odsekla Ortegová s pohrdáním, z něhož podle mě patřila přinejmenším polovina jí samotné. Znovu se nadechla, aby nad sebou získala kontrolu, a zbytečně si upravila oblečení. „Jak jsem řekla, než k tomu budeš mít příležitost, uběhne spousta času. Možná si na tebe počkám.“

„Opravdu ti za to ten, kdo tě poslal, stojí, Kadmine?“ podivil jsem se tiše. „Mlčíš z loajality k zaměstnavateli, nebo seš jen podělanej strachy?“

Místo odpovědi si sešíváný muž založil ruce v podpaží a zíral skrz mě.

„Skončil jste, Kovacsi?“ zeptala se Ortegová.

Snažil jsem se setkat s Kadminovým nepřítomným pohledem. „Kadmine, muž, pro kterýho pracuju, má obrovské vliv. Tohle je tvoje poslední šance na dohodu.“

Nic. Dokonce ani nemrknul.

Pokrčil jsem rameny. „Jo, skončil jsem.“

„Fajn,“ pronesla Ortegová příkře. „Protože už začínám s tím parchantem ztrácet svoji pověstnou trpělivost.“ Zamávala mu prsty před očima. „Ještě se uvidíme, hajzle.“

Po těch slovech se na ni Kadmin podíval a na rtech se mu objevil zvláštní úsměv.

Odešli jsme.

Když jsme dorazili zpátky do čtvrtého poschodí, stěny kanceláře Ortegové se proměnily v nádherné pravé poledne nad plážemi s bílým pískem. Než Ortegová prohrabala zásuvku a vytáhla z ní dvoje sluneční brýle, přimhouřil jsem před tím jasem oči.

„Takže co jste se z toho dozvěděl?“

Nasadil jsem si brýle na nos. Byly mi malé. „Nic moc, jen to, že ten malej drahokam mě neměl zabít. Někdo se mnou chtěl mluvit. Myslel jsem si to, protože jinak mi mohl rozmáznout bázi po hale Hendrixu. To ovšem znamená, že obchod chtěl kromě Bancrofta uzavřít ještě někdo jinej.“

„Nebo z vás chtěl dostat informace.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jaký? Teprve jsem přijel. To nedává smysl.“

„Sbory? Nedodělanej kšeft?“ Ortegová mávla rukou, jako by mi nabízela možnosti. „Možná vražda z nenávisti?“

„Ne. To jsme probrali, když jsme na sebe tenkrát v noci ječeli. Existujou lidi, který by mě rádi zničili, ale nikdo z nich nežije na Zemi a nikdo z nich nemá takovej vliv, aby sahal až sem. A o Sborech nevím nic víc, než je uložený někde v paměti počítače. A navíc je to moc velká shoda náhod. Ne, jde o Bancrofta. Někdo se chtěl dostat do programu –“

„Ten, kdo ho zabil?“

Sklonil jsem hlavu, abych se na ni podíval přes sluneční brýle. „Takže mi věříte.“

„Ne úplně.“

„Ale *no tak*.“

Ale Ortegová mě neslyšela. „Zajímalo by mě,“ přemítala nahlas, „proč na konci kápnul božskou. Víte, od té doby, co jsme ho v neděli

večer stáhli, jsme ho skoro tucetkrát vyslechli. Tohle je poprvý, kdy málem připustil, že tam vůbec je.“

„Dokonce i svým právníkům?“

„Nevíme, co jim říká. Jsou to špičkový profíci z Ulánbátaru a New Yorku. Má tolik peněz, že může všechny své tajný virtuální hovory utajit. Na pásce není nic než šumění.“

Překvapilo mě to. Na Harlanově světě se veškerá virtuální spojení z vazby běžně monitorovala. Rušičky se bez ohledu na to, kolik máte peněz, nesměly používat.

„Když už mluvíme o právnících, Kadmin má ty svoje tady v Bay City?“

„Myslíte fyzicky přítomný? Jo, mají smlouvu s advokátní kanceláří Marin County. Jeden jejich partner jim tady po dobu jednání pronajímá pouzdro.“ Ortegová se ušklíbla. „Osobní schůzky jsou v dnešní době známkou špičkový úrovně. Jen levný firmy uzavírají obchody virtuálně.“

„Jak se ten právník jmenuje?“

Na okamžik se odmlčela, a nechala si to jméno pro sebe. „Kadmin je teď ve vyšetřovací vazbě. Nejsem si jistá, jestli jsme se spolu dostali tak daleko.“

„Ortegová, potáhneme to spolu až do konce. Tak zněla dohoda. Jinak se může stát, že během nějaký riskantnější akce někdo Eliasovi ošklivě pocuchá fasádu...“

Chvíli mlčela.

„Rutherford,“ pronesla nakonec. „Chcete s Rutherfordem mluvit?“

„Právě teď chci mluvit s kýmkoli. Možná jsem vám to předtím úplně neobjasnil. Pracuju tu bez informací. Bancroft čekal měsíc a půl, než mě sem přitáhl. Kadmin je všechno, co mám.“

„Keith Rutherford je kluzkej jako had. Nedostanete z něho o nic víc než z Kadmina. A navíc, jak vás mám kurva představit, Kovacsi? Nazdárek, Keithi, tohle je ten bejvalej Vyslanec, kterýho se váš klient snažil v neděli zabít. Rád by vám položil pár otázek. Bude to raz dva hotový.“

Měla pravdu. Chvíli jsem o tom přemýšlel a zíral na moře.

„Fajn,“ pronesl jsem pomalu. „Potřebuju jen několik minut. Co kdybyste mu řekla, že jsem Elias Ryker, váš kolega z Oddělení organického poškození? Což vlastně nakonec jsem.“

Ortegová si sundala brýle a zadívala se na mě.

„Snažíte se být vtipnej?“

„Ne, snažím se být praktickejš. Rutherford se sem stahuje z Ulánbátaru, že?“

„Z New Yorku,“ odpověděla napjatým tónem.

„Z New Yorku. Fajn. Takže o vás a o Rykerovi pravděpodobně nic neví.“

„Pravděpodobně ne.“

„Tak v čem je problém?“

„Problém je v tom, Kovacsi, že se mi to nelíbí.“

Rozhostilo se znova ticho. Sklopil jsem pohled do klína a unikl mi povzdech, který jsem předstíral jen částečně. Pak jsem si sundal sluneční brýle a zadíval se na ni. Bylo to na ní jasně vidět. Strach z pouzdrování a všeho, co to s sebou nese; paranoidní esencialismus zahnaný do kouta.

„Ortegová,“ pronesl jsem tiše. „Nejsem on. Ani se jím nesnažím –“

„Nesaháte mu ani po kotníky,“ vyštěkla.

„Mluvíme jen o několikahodinový iluzi.“

„Opravdu?“

Řekla to chladným hlasem a nasadila si zpátky sluneční brýle tak rychle, že jsem ani nemusel vidět slzy, které se jí za skly hrnuly do očí.

„Dobře,“ souhlasila nakonec a odkašlala si. „Představím vás tak. Nechápu proč, ale udělám to. A pak co?“

„Těžko říct. Budu muset improvizovat.“

„Jako jste improvizoval na Wei klinice?“

Vyhýbavě jsem pokrčil rameny. „Vyslanecké postupy jsou široce reaktivní. Nemůžu reagovat na něco, co se ještě nestalo.“

„Nechci další masakr, Kovacsi. V městských statistikách to nevypadá dobře.“

„Jestli dojde k násilí, nezačnu s ním já.“

„To není velká záruka. Copak nemáte *tušení*, co uděláte?“

„Budu mluvit.“

„Jen mluvit?“ nevěřícně se na mě podívala. „To je všechno?“

Nasadil jsem si svoje špatně padnoucí brýle zpátky na nos.

„Někdy to úplně stačí,“ opáčil jsem.

Kapitola osmnáct

Poprvé jsem se setkal s právníkem v patnácti. Byl to utrápeně vyhlížející odborník na rvačky mladistvých, který mě zastupoval – ne nešikovně – v menším případě organického poškození, jenž souvisel s důstojníkem newpesterské policie. Trpělivě se s nimi dohodl na podmíněném propuštění a jedenácti minutách virtuálního psychiatrického sezení. V hale před soudem pro mladistvé mi pohlédl do pravděpodobně příšerně arogantního obličeje a pokýval hlavou, jako by se potvrdily nejhorší obavy o smyslu jeho života. Potom se otočil a odešel. Jeho jméno jsem zapomněl.

Můj vstup na scénu newpesterských gangů, ke kterému došlo jen krátce poté, další podobná soudní setkání předem vyloučil. Gangy byly skvěle organizovány, propojeny a už si samy vyráběly programy na vniknutí nebo si je kupovaly od dětí o polovinu mladších, kterým za to nabízely druhořadé virtuální porno stažené ze sítí. Nedaly se snadno přistihnout a na oplátku za tuhle jejich laskavost je newpesterská policie většinou nechávala na pokoji. Násilí mezi gangy bylo široce ritualizováno a většinou se týkalo pouze členů. Za výjimečných okolností, kdy vybublalo do ulic a zasáhlo obyvatele, došlo k řadě rychlých a brutálních trestních výprav, po kterých skončilo několik nejvyšších představitelů gangu ve skladišti a my, kteří jsme zůstali, jsme si z nich odnesli rozsáhlé podlitiny. Naštěstí jsem se nikdy nedostal v hierarchii tak vysoko, aby mě odstranili, takže soudní síň jsem znovu uviděl zevnitř až při výslechu kvůli Inneninu.

Přítomní právníci měli s mužem, který mě hájil v patnácti, společného asi tolik, kolik má střelba z lehké automatické pušky společného s pšoukáním. Byli chladní, profesionálně zdvořilí a stáli vysoko na kariérním žebříčku, což jim zajišťovalo, že navzdory uniformě, kterou nosili, se ke skutečné přestrelce nemuseli přiblížit víc než na tisíc metrů. Když jako žraloci kroužili po studené

mramorové podlaze soudu, jejich jediným problémem bylo rozlišit jemné odstíny mezi válkou (masová vražda lidí oblečených v jiné uniformě než vy), ospravedlnitelnou ztrátou (masová vražda vlastních jednotek, ale s významným ziskem) a trestuhodnou nedbalostí (masová vražda vlastních jednotek bez zjevného prospěchu). Seděl jsem v té soudní síni tři týdny a poslouchal je, jak své výroky dochucují jako různé saláty, a s každou další hodinou mi rozdílly, které mi byly v jistém okamžiku naprosto jasné, připadaly stále matnější. Myslím, že to dokazuje, jak dobří byli.

Po téhle zkušenosti mi přímočará kriminalita připadala svým způsobem úlevná.

„Něco vás trápí?“ Ortegová právě přistávala s neoznačeným policejním letounem na svažující se oblázkové pláži, která se rozkládala pod mimoúrovňovými kanceláři s proskleným průčelím, a letmo se na mě podívala. Kanceláře patřily právnické firmě Pendergast Sanchez.

„Jen přemýšlím.“

„Zkuste studenou sprchu a něco ostřejšího. Mně to pomáhá.“

Přikývl jsem a zvedl nepatrný kousek kovu, který jsem převaloval mezi ukazováčkem a palcem. „Je to legální?“

Ortegová natáhla ruku, aby vypnula motory. „Víceméně. Nikdo si stěžovat nebude.“

„Fajn. Pro začátek budu potřebovat slovní podporu. Vy budete mluvit, já jen držet jazyk za zuby a poslouchat. Tím začneme.“

„Dobře. Ryker se choval podobně. Nikdy nepoužil dvě slova, když stačilo jedno. Většinu času, který strávil s lumpama, se na ně jen díval.“

„Podobnej typ jako Micky Nozawa?“

„Kdo?“

„To je fuk.“ Jakmile Ortegová vypnula motory, rachocení oblázků, které proud vzduchu vrhal na trup, utichlo. Protáhl jsem se na sedadle a otevřel dvířka na své straně. Vylezl jsem ven a zjistil, že se k nám po klikatých dřevěných schodech blíží statná postava. Vypadala dost nepřátelsky. Přes rameno jí visela zbraň s tupou hlavní a na rukou měla rukavice. Očividně nešlo o právníka.

„Zachovejte klid,“ pronesla Ortegová, která se náhle zjevila vedle mě. „Spadá to do naší jurisdikce. Nic nám nehrozí.“

Když člen ochranky seskočil z posledního schodu na pláž a pružně přistál na svalnatých nohou, Ortegová vytáhla policejní odznak. Jakmile ho spatřil, na tváři se mu objevil zklamaný výraz.

„Bayská policie. Přijeli jsme za panem Rutherfordem.“

„Tady nemůžete parkovat.“

„Už se stalo,“ odpověděla klidně Ortegová. „Máme nechat pana Rutherforda čekat?“

Rozhostilo se nedůtklivé ticho, ale Ortegová ho odhadla přesně. Strážný jen rozmrzele zavrčel, ukázal nám směrem ke schodišti a v obezřetné vzdálenosti nás následoval. Chvilí trvalo, než jsme se vyšplhali nahoru, a když jsme tam konečně dorazili, s potěšením jsem si všiml, že Ortegová lapá po dechu ještě víc než já. Přešli jsme jednoduchou sluneční terasu vyrobenou ze stejného dřeva jako schodiště a dvojítymi automatickými skleněnými dveřmi jsme vstoupili do recepce, která byla zařízená jako obývací pokoj. Na podlaze ležely koberce se stejným vzorem, jaký měl můj kabát, a na zdech visely reprodukce empathistů. V místnosti stálo pět křesel.

„Můžu pro vás něco udělat?“

Tohle byla právnička, o tom nebylo pochyb. Elegantně oblečená plavovláška ve volné sukni a saku, které ladily se zařízením recepce, měla ruce pohodlně zastrčené v kapsách.

„Bayská policie. Kde je Rutherford?“

Žena vrhla letmý pohled na náš doprovod, a když strážný přikývl, neobtěžovala se po nás požadovat průkazy.

„Obávám se, že Keith je právě zaneprázdněn. Je virtuálně v New Yorku.“

„Tak ho přivolejte zpátky,“ opáčila Ortegová s nebezpečnou mírností. „A vyříd'te mu, že ho přišel navštívit policista, který zatkl jeho klienta. Určitě ho to bude zajímat.“

„Nějakou dobu to potrvá, poručíku.“

„Ne, nepotrvá.“

Ženy se chvíli upřeně měřily a pak právnička uhnula pohledem. Kývla na strážného, který se se zklamaným výrazem vrátil před vchod do budovy.

„Zjistím, co pro vás můžu udělat,“ pronesla ledově. „Prosím, udělejte si pohodlí.“

Čekali jsme. Ortegová stála u okna, které sahalo od podlahy ke stropu, zírala na pláž a já studoval grafiky. Některé z nich byly skutečně dobré. Těch deset minut, než se Rutherford vynořil ze své svatyně, ani jeden z nás – vzhledem k hluboce zakořeněnému zvyku, který vznikl z toho, že jsme často pracovali v monitorovaném prostředí – nepromluvil.

„Poručík Ortegová.“ Ten modulovaný hlas mi připomněl Millera z kliniky, a když jsem zvedl oči od reprodukce nad krbem, spatřil jsem téměř stejný typ pouzdra. Bylo možná o trochu starší, s lehce drsnějšími patriarchálními rysy, které měly v porotcích a soudcích vyvolat okamžitý respekt, ale se stejnou atletickou postavou a konfekčně pohledným obličejem. „Čemu vděčím za vaši nečekanou návštěvu? Doufám, že nejde zase o obtěžování.“

Ortegová jeho poznámku ignorovala. „Detektiv seržant Elias Ryker,“ pronesla a kývla na mě. „Váš klient se právě přiznal k únosu a během monitorování se dopustil výhrůžky, která se týkala organického poškození prvního stupně. Chcete vidět záznam?“

„Ani ne. Nechcete mi říct, proč jste skutečně tady?“

Rutherford byl třída. Téměř nereagoval; téměř, ale i to málo stačilo, abych jeho reakci koutkem oka zachytil. Mozek mi začal pracovat na plné obrátky.

Ortegová se opřela o opěradlo křesla. „Na člověka, který hájí případ klienta, jemuž hrozí vymazání, projevujete velký nedostatek představitivosti.“

Rutherford teatrálně vzdychl. „Odvolala jste mě z důležité schůzky. Předpokládám, že mi chcete něco říct.“

„Víte, co znamená retroasociativní spoluvina třetí strany?“ zeptal jsem se, aniž jsem se otočil od reprodukce, a když jsem nakonec vzhlédl, Rutherford mě pozorně sledoval.

„Nevím,“ odpověděl stroze.

„To je škoda, protože když Kadmin uhne stranou, budete v první palebné linii vy a ostatní partneři Pendergast Sanchez. Ale až k tomu samozřejmě dojde –“ rozhodil jsem ruce a pokrčil rameny „– začne

lovecká sezóna a vy nebudete mít moc šancí na přežití. Vlastně už možná začala.“

„Dobře, to by stačilo.“ Rutherford zvedl ruku k pageru, který měl připnutý ke klopě. Náš doprovod byl na cestě. „Na vaše hry nemám čas. Žádný takový zákon neexistuje a tohle se nebezpečně blíží obtěžování.“

Zvýšil jsem hlas. „Jen by mě zajímalo, na čí straně chcete být, až ten program selže, Rutherford. Ten zákon existuje. Urážka Spojených národů, poslední takovej rozsudek byl vynesen 4. května 2207. Najděte si to. Musel jsem se vrátit daleko dozadu, abych to objevil, ale nakonec vás všechny zničí. Kadmin to ví, proto začal mluvit.“

Rutherford se usmál. „Nemyslím, detektive.“

Znovu jsem pokrčil rameny. „Škoda. Jak jsem řekl, najděte si to. Pak se rozhodněte, za kterou stranu chcete hrát. Budeme potřebovat podporu zevnitř a jsme připravený za to zaplatit. Jestli to nebudete vy, Ulánbátar je plnej právníků, který kvůli podobný příležitosti udělají všechno na světě.“

Jeho úsměv zakolísal.

„To je všechno. Přemýšlejte o tom.“ Kývl jsem na Ortegovou. „Mě i tady poručíka můžete najít na Fell Street. Elias Ryker, jméno mé. Garantuji vám, že to špatně dopadne, a až k tomu dojde, budete rád, že mě znáte.“

Ortegová moji narážku pochopila, jako bychom se znali celý život. Stejně jako by ji pochopila Sarah. Zvedla se z křesla a zamířila ke dveřím.

„Ještě se uvidíme, Rutherford,“ pronesla lakonicky, než jsme opět vyšli na sluneční terasu. Strážný tam stál, široce se usmíval a ruce podél boků se mu svíraly. „A s tebou taky, o tom nepochybuji.“

Já se spokojil s mlčenlivým pohledem, se kterým Ryker, jak jsem slyšel, slavil takové úspěchy, a vydal se za ní dolů schodech.

Když jsme opět seděli v policejním letounu, Ortegová zapnula obrazovku a sledovala údaje ze štěnice.

„Kam jste ji dal?“

„Na obraz nad krbem. Do rohu rámu.“

Zavrčela. „Dobře víte, že ji hned najdou. A stejně nic z toho nemůžeme použít jako důkaz.“

„Já vím. Už jste mi to řekla dvakrát. O to nejde. Jestli se Rutherford vyděsil, zaútočí jako první.“

„Myslíte, že se vyděsil?“

„Trochu.“

„Jo.“ Zvědavě se na mě podívala. „Co je to kurva ta retroasociativní spoluvina třetí strany?“

„Nemám tušení. Vymyslel jsem si to.“

Vytáhla obočí. „Děláte si legraci?“

„Skočila jste na to, co? Víte, když jsem si to vymýšlel, mohla jste mě klidně podrobit výsledku na detektoru lži, a přesvědčil bych ho taky. Je to jeden ze základních triků Vyslance. Rutherford to samozřejmě zjistí, jakmile si to vyhledá, ale svému účelu to už posloužilo.“

„Jakýmu?“

„Připravit si půdu. Lhát, a tím vyvádět soupeře z míry. Rutherford se vyděsil, ale když jsem mu řekl, že kvůli tomu kápnul Kadmin božskou, usmál se.“ Podíval jsem se čelním oknem na budovu pod sebou a snažil se jí vysvětlit, co mi napovídala intuice. „Příšerně se mu ulevilo, když jsem to řekl. Myslím si, že za normálních okolností by nedal nic najevo, ale ten blábol ho vystrašil, a to, že na rozdíl ode mě ví něco víc, byl malej záblesk jistoty, kterou potřeboval. A to znamená, že zná jinej důvod, proč Kadmin změnil svoje chování. Zná skutečnej důvod.“

Ortegová souhlasně zahučela. „Dobrá práce, Kovacsi. Měl jste bejt poldou. Všiml jste si, jak zareagoval, když jsem mu řekla o tom, co Kadmin udělal? Vůbec ho to nepřekvapilo.“

„Ne. Čekal to. Nebo něco podobného.“

„Jo.“ Odmlčela se. „Tak tímhle se živíte?“

„Někdy. Diplomatický mise nebo přísně tajná práce. Nebylo to –“

Když mě šťouchla loktem do žeber, zmlkl jsem. Na obrazovce se jako had odvíjela řada modrých čísel.

„A je to tady. Simultánní hovory, určitě virtuální, aby ušetřil čas. Jeden, dva, tři – tenhle je s New Yorkem, musí informovat své starší partnery – a sakra.“

Obrazovka se rozzářila a vzápětí potemněla.

„Našli to,“ pronesl jsem.

„Jo. Newyorská linka je pravděpodobně napojená na čističku, která kontroluje blízký okolí na spojení.“

„Nebo některá jiná.“

„Jo.“ Ortegová zapnula paměť obrazovky a zírala na volaná čísla. „Všechny tři mají bezpečnostní pojistku. Bude nám chvíli trvat, než je identifikujeme. Nemáte hlad?“

Stesk po domově je něco, k čemu by se Vyslanec-veterán neměl nikdy přiznat. Pokud vás ho už nezbavil výcvik, měla to udělat léta, kdy v různých pouzdrech putujete po Protektorátu. Vyslanci jsou občané obtížně identifikovatelného státu Tady-a-Ted', který nepřipouští dvojí občanství. Minulost je důležitá pouze jako údaj.

Stesk po domově mě přepadl v okamžiku, kdy jsme prošli kolem kuchyně Létající ryby a zaútočila na mě vůně omáček, které jsem naposledy jedl v Millsportu. Terijaki, smažená tempura a závan ostré pasty miso. Na chvíli jsem se zastavil a obklopený vůněmi jsem na tu dobu vzpomínal. Rybí jídelna, ve které jsme se spolu se Sarah schovávali, než utichnou zbraně z člunu Gemini Biosys, oči upřené na zpravodajský kanál a videofon v rohu s rozbitou obrazovkou, který měl každou chvíli zazvonit. Pára za okny a společnost málomluvných kapitánů z Millsportu.

A ještě dávno předtím – vzpomínka na pátek večer v Newpestu a papírové lucerny před podnikem U Watanabeho, které divoce obletovaly můry. Moje pubertální pokožka kluzká potem, který měl na svědomí jižní vítr vanoucí z džungle, a oči rozšířené tetrametem, které se odrážely v jedné velké zrcátkové zvonkohře. Řeči, levnější než obrovské mísy s rybami, o velkých účtech a kontaktech s jakuzou, jízdenkách na sever a dál, o nových pouzdrech a nových světech. Starý Watanabe s námi seděl venku na palubě, všechno poslouchal, ale nikdy to nekomentoval, jen kouřil dýmku a čas od času se podíval do zrcadla na svůj bělošský obličej – vždycky s mírným překvapením, jak mi připadalo.

Nikdy nám neřekl, jak se k tomu pouzdru dostal, stejně jako nikdy nepopřel nebo nepotvrdil řeči o svých dobrodružstvích, která

prožil u mariňáků, v quellistické brigádě, ve Vyslaneckých sborech a jinde. Starší člen gangu nám jednou vyprávěl, že zahlédl Watanebeho zkrotit plnou místnost Sedmiprocentních andělů jen s dýmkou v ruce, a nějaký mladík z vesnice v močálech jednou přinesl rozmazaný kousek filmového týdeníku, o kterém tvrdil, že pochází z kolonizačních válek. Byl jen dvourozměrný, ve spěchu natočený těsně předtím, než šla jednotka do útoku, ale seržant, kterého zpovíдали, byl označen titulkem Watanabe, nižší námořní důstojník, a něco na tom, jak nakláněl hlavu na stranu, když mu pokládali otázky, nás přimělo ječet před obrazovkou nadšením. Ale tehdy bylo Watanabe dost běžné jméno, a když už jsme u toho, chlapík, který tvrdil, že viděl Anděly ležet na zemi, nám také rád líčil, jak spal s dědičkou Harlanovy rodiny, když se přišla pobavit do slumu, a *tomu* nikdo z nás nevěřil.

Jednou, při jednom z těch vzácných večerů, když jsem byl U Watanebeho střízlivý a sám, jsem spolkl svou pubertální hrdost a zeptal se starce na radu. Týdny jsem studoval reklamní letáky ozbrojených sil Spojených národů a potřeboval jsem někoho, kdo by mi ukázal cestu.

Watanabe s dýmkou v ústech se na mě jen usmál. „Já bych ti měl radit?“ podivil se. „Já, ktorej jsem skončil tady?“

Oba jsme se rozhlédli po malém baru a polích za palubou.

„No, ano.“

„No, to *ne*,“ pronesl pevně a pokračoval v bafání.

„Kovacsí?“

Zamrkal jsem a zjistil, že vedle mě stojí Ortegová a zvědavě mě pozoruje.

„Nějakej problém?“

Lehce jsem se usmál a rozhlédl se po naleštěných ocelových pultech v kuchyni. „Ale ne.“

„Vaří tu moc dobře,“ ujistila mě, protože si ten pohled špatně vyložila.

„No, tak to ochutnáme.“

Vyvedla mě z páry na jednu lávku restaurace. Létající ryba byla podle Ortegové vzdušná minolovka vyřazená z provozu, kterou koupil nějaký oceánografický institut. Institut buď zanikl, nebo se

přestěhoval a zůstal po něm jen zdevastovaný areál na břehu moře, ale Létající rybu někdo odstrojil, přebudoval ji na restauraci a lany ji připoutal pět set metrů nad chátrající budovy. Loď klesala v pravidelných intervalech k zemi, aby vyložila nasycené zákazníky a nabrala čerstvou várku. Po našem příjezdu se podél dvou stran přístavního hangáru táhla fronta, ale Ortegová vytáhla odznak, a když se loď snesla otevřenou střechou hangáru dolů, vstoupili jsme na palubu jako první.

Se zkříženýma nohama jsem se uvelebil na polštářích u stolu, který byl připevněný k trupu vzducholodi na kovovém rameni, takže se lávky vůbec nedotýkal. Látku obklopovala mlžná hradba elektrické stěny, která na ní udržovala příjemnou teplotu a měnila poryvy prudkého větru v příjemný vánek. Šestiúhelníková roštová podlaha umožňovala téměř nerušený výhled na moře pod námi. Stísněně jsem se zavrtěl. Výšky jsem neměl nikdy rád.

„Dřív ji používali na vyhledávání velryb a tak,“ řekla Ortegová a ukázala na trup. „Kdysi dávno je netlačil čas. Samozřejmě, když přišel Den porozumění, velryby najednou představovaly pro každého, kdo s nima uměl mluvit, velký peníze. Řekly nám toho totiž o Martánech skoro stejně, jako jsme zjistili za čtyři století archeologických vykopávek přímo na Marsu. Bože, pamatovaly si, jak tady přistáli. Říká se tomu paměť rasy.“

Odmlčela se. „Narodila jsem se na Den porozumění,“ dodala nelogicky.

„Opravdu?“

„Jo. Devátýho ledna. Pojmenovali mě Kristin podle nějaký australský odbornice na velryby, která pracovala v původním překladatelském týmu.“

„Milé.“

Došlo jí, s kým vlastně mluví. Přezíravě pokrčila rameny. „Když jste dítě, díváte se na to jinak. Chtěla jsem se jmenovat Maria.“

„Chodíte sem často?“

„Ani ne. Ale napadlo mě, že když jste z Harlanova světa, mohlo by se vám tu líbit.“

„To jste odhadla dobře.“

Přišel číšník a holografickou tužkou vykouzčil do vzduchu před námi jídelní lístek. Přejel jsem ho pohledem a namátkou si vybral jedno rybí jídlo.

„Dobřej výběr,“ pronesla Ortegová. Kývla na číšníka. „Dám si totéž. A džus. Nechcete něco k pití?“

„Vodu.“

Jídla, která jsme si vybrali, krátce zazářila růžovou barvou a pak menu zmizelo. Číšník zasunul holografickou tužku do kapsy na prsou a odešel. Ortegová se rozhlédla, aby našla téma k neutrálnímu rozhovoru.

„Takže, ehm – v Millsportu taky máte podobný podniky?“

„Na zemi ano. Zařízení ve vzduchu v oblibě moc nemáme.“

„Ne?“ Jak bylo jejím zvykem, vytáhla udiveně obočí. „Millsport je souostroví, ne? Myslela jsem si, že vzducholodě –“

„Řeší nedostatek stavebních parcel? Do jistý míry máte pravdu, ale na něco zapomínáte.“ Na okamžik jsem se zadíval na oblohu. „Nejsme sami.“

Došlo jí to. „Orbitální stanice? Chovají se nepřátelsky?“

„Hmm. Spíš by se dalo říct, že jsou nevypočitatelný. S oblibou střílí na všechno pár desítek metrů nad zemí, co je větší než helikoptéra. A protože se k nim ještě nikdo nedokázal přiblížit tak blízko, aby některou z nich vyřadil z provozu, nebo se vůbec dostal na palubu, neznáme jejich přesný naprogramování. Takže raději hrajeme na jistotu a moc často nelítáme.“

„Ale to musí komplikovat meziplanetární dopravu.“

Přikývl jsem. „To ano. Ale není moc hustá. V systému neexistují další obyvatelné planety a Harlanův svět má tolik přírodních zdrojů, že nás zatím okolní vesmír nezajímá. Vyslali jsme několik průzkumných sond a podpurných raketoplánů k Platformám. Zkoušíme těžit exotický horniny. A kolem rovníku směrem k večeru je několik odpalovacích oken a jedno v rozbřeskový mezeře na pólu. Vypadá to, že několik orbitálních stanic někdy v minulosti shořelo a vznikly otvory v síti.“ Odmlčel jsem se. „Nebo je někdo sestřelil.“

„Někdo? Myslíte někdo, ne Mart'ani?“ Rozpřáhl jsem ruce. „Proč ne? Všechno, co se kdy na Marsu našlo, bylo zničený nebo pohřbený. Nebo tak zamaskovaný, že trvalo desítky let, než nám

vůbec došlo, že to tam je. Na většině kolonizovaných světů je to stejný. Veškerý důkazy naznačují, že tam došlo k nějakému válečnému konfliktu.“

„Ale archeologové tvrdí, že to byla občanská válka, koloniální válka.“

„Jo, máte pravdu.“ Založil jsem ruce v podpaží a opřel se. „Archeologové tvrdí to, co jim nařídí Protektorát, a právě teď je v módě hlásat, že se mart'anská civilizace sama rozpadla, vrátila se k barbarství a vyhynula. Je to velký varování pro následníky. Ne protestujte proti legitimním vládcům, ať neohrozíte celou civilizaci.“

Ortegová se nervózně rozhlédla. Rozhovor u jednoho ze sousedních stolů byl čím dál útržkovitější, až nakonec utichl úplně. Široce jsem se na hosty usmál.

„Nevadilo by vám, kdybysme se bavili o něčem jiném?“ zeptala se Ortegová stísněně.

„Jistě. Vyprávějte mi o Rykerovi.“

Stísněnost se proměnila v mrazivý chlad. Ortegová si položila dlaně před sebe na stůl a zadívala se na mě.

„Ne, to radši ne,“ pronesla konečně.

„Dobře.“ Chvilí jsem sledoval, jak se v mlze elektrické stěny míhají mraky, a vyhýbal se pohledu na moře pod sebou. „Ale myslím si, že se o něm ve skutečnosti bavit chcete.“

„Typicky mužská reakce.“

Když nám přinesli jídlo, mlčky jsme se do něj pustili a jen tu a tam se ozvalo tradiční srkání. Navzdory perfektně vyváženému snídani automatického šéfkuchaře Hendrixu jsem zjistil, že mám hlad jako vlk. To jídlo ve mně vyvolalo daleko větší hlad, než jsem skutečně měl. Vyprázdnil jsem misku dřív, než Ortegová snědla polovinu porce.

„Chutnalo vám?“ zeptala se ironicky, když jsem se pohodlně opřel.

Přikývl jsem a snažil se z hlavy vymazat zbytky vzpomínek, které souvisely s jídlem z ryb, ale nechtěl jsem k tomu použít úpravu Vyslance a zničit příjemný pocit v břiše. Když jsem se díval na čisté kovové linie jídelní lávky a oblohu nad námi, byl jsem vrcholně

spokojený, skoro stejně, jako když mě Miriam Bancroftová v Hendrixu vykouřila.

Ortegové zazvonil telefon. Vytáhla ho a s posledním soustem v ústech se ohlásila.

„Ano? Hmm. Hmm, dobře. Ne, pojedeme.“ Vrhla na mě krátký pohled. „Opravdu? Ne, ten nechte taky. To počká. Jo, díky, Zaku. Máš to u mě.“

Opět telefon schovala a vrátila se k jídlu.

„Dobrý zprávy?“

„To záleží, jak se na to díváte. Vystopovali dva místní hovory. Jeden do bojodromu na vojenský letiště v Richmondu. Znáám to tam. Zajedeme se tam podívat.“

„A ten druhý?“

Ortegová zvedla hlavu od misky, a než rozmělnila a spolkla sousto, dívala se na mě. „To druhý číslo bylo soukromý a tajný. Do Bancroftovy rezidence. Do Suntouch House. A teď mi povězte, co si o tom myslíte?“

Kapitola devatenáct

Její bojodrom byla starobylá nákladní loď, která kotvila na severním konci zálivu u rozlehlých opuštěných skladišť. Plavidlo muselo být víc než kilometr a půl dlouhé a mezi přídí a zádí mělo šest jasně viditelných nákladních komor. Jedna na zádi byla otevřená. Ze vzduchu byl celý trup lodi oranžový, tedy – jak jsem usoudil – zrezivělý.

„Nenechte se mýlit,“ houkla Ortegová, když jsme spirálovitě klesali dolů. „Celej trup je potaženej asi čtvrt metru silnou polymerovou vrstvou. Je skoro nepotopitelná.“

„To muselo bejt drahý.“

Pokrčila rameny. „Peníze pro ně nejsou problém.“

Přistáli jsme na přístavní hrázi. Ortegová vypnula motory a naklonila se přese mě, aby se podívala na horní palubu, která při zběžném pohledu vypadala opuštěně. Trochu jsem se vmáčkl do sedadla, protože mě vyvedl z míry tlak pružného trupu v klíně, a současně i mírně přejedený žaludek. Ortegová ten pohyb ucítila, a jako by si náhle uvědomila, co dělá, okamžitě se narovнала.

„Nikdo tam není,“ pronesla rozpačitě.

„Zdá se. Nepůjdeme se tam podívat?“

Vystoupili jsme do poryvů větru, který byl pro záliv typický, a zamířili k válcovitému lodnímu můstku z hliníku, který vedl na zád'. Když jsem přes ten nepříjemně otevřený prostor kráčel, neustále jsem očima kontroloval palubu a vyvýšený kapitánský můstek. Nic se nepohnulo. Lehce jsem si přitiskl levou paži k boku, abych se ujistil, že mi pouzdro s enzymatickým upevněním, jak to často po několika dnech nošení dělají levnější varianty, nesklouzlo. Věděl jsem, že Nemexem dokážu zasáhnout každého, kdo by na nás ze zábradlí vypálil.

Tentokrát to nebylo zapotřebí. Bez potíží jsme došli k můstku. Přes otevřený vchod byl natažený tenký řetěz, na kterém visela ručně napsaná cedule.

Panama Rose
Zápas dnes večer – 22.00
Dvojnásobné vstupné

Zvedl jsem tu tenkou plechovou ceduli a pochybovačně se zadíval na primitivní písmo.

„Jste si jistá, že Rutherford volal sem?“

„Jak už jsem řekla, nenechte se mýlit.“ Ortegová odepnula řetěz. „Tohle je teď hit. Primitivnost je v módě. Vloni to byly neonový nápisy, ale ani ty už nejsou dost dobrý. Tohle místo má celosvětovou reklamu. Na celý planetě existujou jen tři nebo čtyři podobný. Z arén se nesmějí vysílat přímý přenosy. Žádný holografie, dokonce ani televizuály. Tak jdete, nebo co?“

„Zvláštní.“ Šel jsem za ní válcovitou chodbou a přemítal nad wrestlingovými zápasy, kterými jsem prošel v mládí. Na Harlanově světě se všechny zápasy vysílaly. Měly nejvyšší sledovanost ze všech zábavných přenosů. „Copak lidi se na tyhle věci nedívají rádi?“

„Jo, samozřejmě že dívají.“ Dokonce i přes zkreslující ozvěnu, která se v chodbě rozléhala, jsem vycítil, že se Ortegová usmála. „Nemůžou se jich nabažit. Na tomhle je ta bouda postavená. Heleďte, nejdřív vytvořili krédo—“

„Krédo?“

„Jo, Krédo čistoty nebo nějaké podobnej blábol. Copak vám ještě nikdo neřekl, že je neslušný skákat lidem do řeči? Krédo říká, že když chceš vidět zápas, běž se na něj podívat osobně. To je lepší než ho sledovat na síti. Víc nóbl. Takže omezenej počet míst vyvolává obrovskou poptávku. Vstupenky jsou prestižní záležitost, tím pádem jsou příšerně drahý, a tím pádem jsou ještě prestižnější a ten, kdo to vymyslel, žene tu spirálu pořád vejš a vejš.“

„Chytrý.“

„Jo, chytrý.“

Dorazili jsme na konec můstku a opět vyšli na větrem bičovanou palubu. Po levé i pravé straně se jako dva obrovské kovové puchýře na pokožce lodi vzdouvaly střechy dvou nákladních komor, které nám sahaly asi do pasu. Za puchýřem na zádi trčel k obloze kapitánský můstek, který vypadal, jako by byl oddělený od paluby, na níž jsme stáli. Všude panoval klid, jen vítr nepatrně pohupoval řetězy nákladního jeřábu před námi.

„Naposled,“ pronesla Ortegová a zesílila hlas, aby překřičela vítr, „jsem tady byla, když tu nějakýho idiotskýho zpravodaje z WorldWeb 1 přistihli, jak se s nahrávacíma implantátama snaží proniknout na zápas o mistrovskéj titul. Hodili ho do zálivu. Po tom, co mu ty implantáty vyštípli kleštěma.“

„Moc hezký.“

„Jak jsem řekla, je to nóbl podnik.“

„Takové lichotky, poručíku. Ani nevím, co na to říct,“ ozvalo se ze zrezivěle vyhlížejících tlampačů, upevněných na dvoumetrových sloupech podél zábradlí. Ruka mi sjela k pažbě Nemexu a s rychlostí, která zabořila, se mi aktivovalo periferní vidění. Ortegová směrem ke mně nepatrně zavrtěla hlavou a zvedla oči ke kapitánskému můstku. Aniž jsme se domluvili, každý z nás přehlédł palubu v opačném směrem. Ten nečekaný soulad mě potěšil.

„Ne, ne. Tady,“ pronesl kovový hlas, tentokrát z tlampačů na zádi. Když jsem se tam podíval, řetězy na jednom z nákladních jeřábů zaskřípaly a rozjely se. Zřejmě něco vytahovaly z otevřené komory před kapitánským můstkem. Nechal jsem ruku na Nemexu. Mezi mraky na obloze vykouklo slunce.

Řetěz končil masivním železným hákem, v jehož ohybu stál mluvčí, který držel v jedné ruce prehistorický mikrofon a druhou se lehce přidržoval za stoupající řetěz. Měl na sobě šedivý oblek, který vyhlížel v tomhle prostředí nepatřičně, v mírném úhlu se nakláněl od řetězu a vlasy se mu na slunci zářivě leskly. Přimhouřil jsem oči, abych si to potvrdil. Syntetická hmota. Levná syntetická hmota.

Když se jeřáb otočil nad zaoblenou nákladní komoru, synteťák elegantně seskočil na její střechu a zadíval se na nás.

„Elias Ryker,“ pronesl a jeho hlas nebyl o nic příjemnější než ten, který vycházel z tlampače. Kdosi odvedl na hlasívkách skutečně

mizernou práci. Zavrtěl hlavou. „Mysleli jsme si, že jsme vás viděli naposled. Jak krátká je paměť zákonodárného sboru.“

„Carnagi?“ Ortegová zvedla ruku, aby si zastínila oči proti náhlému slunci. „Jste to vy?“

Chlápek se lehce uklonil a zastrčil si mikrofon do saka. Pomalu začal sestupovat po šikmé střeše komory.

„Moderátor Carnage, k vašim službám. A smím se zeptat, čemu vděčíme za vaši dnešní návštěvu?“

mlčel jsem. Vypadalo to, že bych měl Carnage zřejmě znát, ale v tuhle chvíli jsem neměl dost informací. Zatímco jsem vzpomínal, co mi o něm řekla Ortegová, upíral jsem na přicházejícího synteťáka bezvýrazný pohled a doufal, že se chovám jako skutečný Ryker.

Muž došel na kraj střechy a seskočil na palubu. Zblízka jsem si všiml, že má primitivní nejen hlasivky. Tohle tělo se lišilo od toho, které měla na sobě Treppová, když jsem ji spálil, tak výrazně, že si jen stěží zasloužilo stejný název. Blesklo mi hlavou, jestli nejde o starožitnost: hrubé černé vlasy, které vypadaly jako nalakované, obličej z prověšené silikonové tkáně, světle modré oči, očividně nastříkané přes šablonu na bílé pozadí. Tělo vyhlíželo pevně, ale trochu moc pevně, a paže působily poněkud zvláště, spíš jako hadi než končetiny. Ruce vykukující z manžet měl hladké a bez vrásek. Synteťák natáhl jednu umělou dlaň, jako by mi ji chtěl ukázat.

„No?“ zeptal se tiše.

„Rutinní prohlídka, Carnagi,“ pronesla Ortegová, čímž mě zachránila. „Dozvěděli jsme se, že dnešnímu zápasu hrozí bombovej atentát. Chceme se tu porozhlídnout.“

Carnage se nepříjemně zasmál. „Jako by vám na tom záleželo.“

„Jak jsem řekla,“ odpověděla Ortegová klidně, „je to rutina.“

„Pak byste si ovšem měli pospíšet.“ Synteťák si vzdychl a kývl směrem ke mně. „Co je s ním? Copak ve skladišti ztratil řeč?“

Cestou na zád' jsme zjistili, že obcházíme arénu, kterou tvořila srolovaná střecha nejzadnější nákladní komory. Podíval jsem se dolů a spatřil bílý kruhový zápasnický ring s ocelovými stěnami a plastovými sedadly. Nad ním visely řady světel, ale nikde jsem nespatrił ostnaté kulovité jednotky, které jsem měl spojené s

telemetrií. Uprostřed ringu klečel muž a ručně něco kreslil na rohož. Když jsme procházeli kolem, zvedl hlavu.

„To je arabsky,“ poznamenal Carnage, když si všiml, kam se dívám. „Všechny zápasy letošní sezóny souvisejí s akcemi protektorátní policie. Dneska večer je to Sharya. Mučedníci pravé Boží ruky versus protektorátní mariňáci. Boj muže proti muži, čepel do deseti centimetrů.“

„Jinými slovy jatka,“ prohlásila Ortegová.

Synteták pokrčil rameny. „Co obecnstvo žádá, za co obecnstvo zaplatí. Chápu, že je možné způsobit deseticentimetrovou čepelí smrtelné zranění. Ale není to snadné. Prý to vyžaduje velkou zručnost. Tudy.“

Po úzkých schodech jsme sestoupili do podpalubí. Naše kroky se ve stísněném prostoru hlasitě rozléhaly.

„Zřejmě se budete chtít nejdřív podívat do arén,“ vykřikl Carnage, aby přehlušil ozvěnu.

„Ne, nejdřív nám ukažte tanky,“ navrhla Ortegová.

„Opravdu?“ Vzhledem k podřadnému umělému hlasu se to dalo těžko odhadnout, ale měl jsem pocit, že se Carnage královsky baví. „Určitě hledáte bombu, poručíku? Podle mě by atentátník umístil bombu spíš do –“

„Máte snad co skrejvat, Carnagi?“

Synteták se otočil a tázavě se na mě zadíval. „Ale vůbec ne, detektive Rykere. Tak tedy tanky. Mimochodem, jsem rád, že jste konečně promluvil. Byla ve skladišti zima? Určitě jste nečekal, že se tam někdy ocitnete vy sám.“

„To by stačilo,“ přerušila ho Ortegová. „Doved'te nás k tankům a nechte si ty kecý na večer.“

„Ale samozřejmě. Snažíme se s policií spolupracovat. Jako legálně začleněný –“

„Jistě, jistě,“ přerušila ho Ortegová a s unavenou trpělivostí mávla rukou. „Hlavně nás už doved'te k těm zkurveným tankům.“

Opět jsem nasadil svůj nebezpečný mlčenlivý pohled.

K tankům jsme se vydali roztomilým elektromagnetickým vláčkem, který nás vezl podél jedné strany trupu skrz dvě další přebudované nákladní komory se stejnými zápasnickými ringy a

řadami sedadel, ale tentokrát s umělohmotným obkladem na stěnách. Na vzdáleném konci jsme vystoupili a prošli tradičním „čisticím“ ultrazvukem. Pak se před námi otevřely těžké dveře, mnohem špinavější než v Psychasecu, vyrobené z napodobeniny černého železa, a ocitli jsme se v bělostném interiéru.

„V tuhle chvíli necháváme image stranou,“ pronesl bezstarostně Carnage. „Divákům nekvalitní technika nevadí, ale v zákulisí, no,“ širokým gestem ukázal na lesknoucí se zařízení, „bez trochy oleje na pánvi omeletu neusmažíte.“

Přední nákladní sekce byla obrovská a mrazivá, s ponurým osvětlením a masivní technologií. Bancroftovo spoře osvětlené mauzoleum v Psychasecu promlouvalo měkkými, ušlechtilými tóny bohatství, pouzdrovací místnost v bayském skladovacím vypovídala o minimálních výdajích na ty, kdo si to téměř nezaslouží, zato pouzdrovací banka *Panama Rose* byla hlasitým výkřikem moci. Na těžkých řetězech po obou stranách visely jako torpéda skladovací tubusy, na spodním konci propojené s centrálním monitorovacím systémem silnými černými kabely, které se jako krajty vinuly po podlaze. Samotná monitorovací jednotka před námi trůnila jako oltář nějakého odporného pavoučího boha. Došli jsme k ní po vyvýšeném kovovém molu, které se táhlo asi čtvrt metru nad nehybnými smyčkami počítačových kabelů. Za ní se po levé a pravé straně nacházely čtvercové skleněné stěny dvou prostorných stahovacích tanků, zapuštěných do zadní stěny. V pravém tanku už bylo pouzdro a s roztaženými končetinami napojenými na monitorovací kabely se vznášelo uvnitř, zalité světlem v pozadí.

Měl jsem pocit, jako bych vstoupil do andrické katedrály v Newpestu.

Carnage přistoupil k centrálnímu monitoru, otočil se a rozpřáhl paže podobně jako pouzdro za jeho zády.

„Kde chcete začít? *Předpokládám*, že s sebou máte detektor na bomby.“

Ortegová jeho poznámku ignorovala. Udělala pár kroků směrem ke stahovacímu tanku a zadívala se do záplavy studeného zeleného světla, který vrhal do příšeří. „Tohle je jeden z těch dnešních zápasníků?“ zeptala se.

Carnage si odfrkl. „Stručně řečeno, ano. Škoda, že nechápete rozdíl mezi tím, co se prodává v umolousaných krámcích na pobřeží, a tímhle.“

„Taky mě to mrzí,“ opáčila Ortegová s očima stále upřenýma na tělo. „Odkud to tělo teda je?“

„Jak to mám vědět?“ Carnage předstíral, že si zaujatě prohlíží umělé nehty na pravé ruce. „Někde samozřejmě máme kupní smlouvu, jestli ji *musíte* vidět. Ale podle toho, jak pouzdro vypadá, bych řekl, že pochází z Nippon Organics nebo z Pacific Rim. Opravdu na tom záleží?“

Přistoupil jsem ke stěně a zadíval se na plovoucí pouzdro. Štíhlé, pevné a snědé, s lehce šikmýma japonskýma očima nad neuvěřitelně vystouplými lícními kostmi, hustý, rovný závoj neproniknutelně černých vlasů, které vypadaly v tekutině tanku jako chaluhy. Půvabně pružné s dlouhými pažemi umělce, ale svalnaté, schopné rychlého boje. Bylo to tělo komerčně vyrobeného nindži, tělo, o kterém jsem v patnácti letech, za bezútešných deštivých dní v Newpestu, snil. Příliš se nelišilo od pouzdra, které mi dali, abych bojoval v sharijské válce. Byla to varianta pouzdra, které jsem si koupil za svou první velkou finanční odměnu v Millsportu, pouzdra, ve kterém jsem se seznámil se Sarah.

Měl jsem pocit, jako bych se za sklem díval sám na sebe. Na své já, které jsem si někdy v dětství vymyslel. Najednou jsem stál, v bělošském těle, na nesprávné straně zrcadla.

Carnage ke mně přišel a popleskal na sklo. „Líbí se vám, detektive Rykere?“ Když jsem neodpověděl, pokračoval: „Určitě ano, vzhledem k vaší zálibě v... ehm... rvačkách. Má pozoruhodné parametry. Vyztužený rám, všechny kosti jsou z morkové slitiny propojené polyvazebným ligamentem, uhlíkem vyztužené šlachy, neurachem Khumalo–“

„Já mám neurachem,“ pronesl jsem, abych něco řekl.

„O vašem neurachemu vím všechno, detektive Rykere.“ Dokonce i přesto, že měl tak nekvalitní hlas, jsem měl dojem, že v něm slyším tiché, lepkavé potěšení. „Když jste byl ve skladišti, bojodrom si prověřil vaše parametry. Proslýchalo se totiž něco o tom, že vás prodají. Fyzicky, myslím. Domnívali se, že by vaše pouzdro mohli

použít v potupném zápase. Předstíraném, samozřejmě, nikdy nás nenapadlo, že by se tu mohl uskutečnit doopravdy. To by bylo, no, *nelegální*.“ Carnage se dramaticky odmlčel. „Ale pak rozhodli, že potupné zápasy nejsou... ehm... v zájmu státu. Že ho totiž degradují. Skutečný zápas ne. Je to opravdu škoda – vzhledem ke všem těm přátelům, které jste si udělal, by to byl velký trháč.“

Ve skutečnosti jsem ho neposlouchal, ale došlo mi, že Rykera urazil, a tak jsem se otočil od skla a upřel na Carnage rozzlobený pohled.

„Ale to jsem odbočil,“ pokračoval nevzrušeně synteták. „Chtěl jsem říct, že váš neurachem působí vedle tohoto systému stejně jako můj hlas vedle hlasu Anchany Salomaové. *Tohle*,“ ukázal opět na tank, „je neurachem *Khumalo*, který Cape Neuronics patentoval teprve vloni.“

Vylepšení téměř všech psychických funkcí. Nejde o žádné synaptické chemické zesilovače, servočipy nebo implantovanou elektroinstalaci. Tenhle systém je nedílnou součástí těla a reaguje *přímo na myšlenku*. Zvažte to, detektive. Žádný jiný svět to zatím nemá. Spojené národy prý uvažují o uvalení desetiletého embarga na Kolonie, ačkoli já osobně pochybuju, že by to mělo nějaký efekt –“

„Carnagi.“ Ortegová k němu netrpělivě přistoupila. „Proč jste ještě nestáhli druhého zápasníka?“

„Pracujeme na tom, poručíku.“ Carnage mávl jednou rukou k tubusům vlevo. Ozýval se odtud zvuk pohybujícího se těžkého strojního zařízení. Zadíval jsem se do šera a rozeznal velký automatizovaný vysokozdvizný vozík s vidlicí, který projížděl kolem vyrovnaných kontejnerů. Zatímco jsme ho pozorovali, zastavil se a rozsvítilo se na něm jasné, kuželovité světlo. Vidlice se natáhly, sevřely jednu trubici, a zatímco menší servomechanizmy odpojily kabely, vytáhly ji z kolébky v řetězech. Potom vozík trochu couvl, otočil se a pomalu se sunul zpátky podél kontejnerů směrem k prázdnému stahovacímu tanku.

„Celý systém je plně automatizovaný,“ pronesl Carnage zbytečně.

Pod tankem jsem si teď všiml tří kruhových otvorů, které připomínaly čelní výpustní otvory meziplanetární bitevní lodi.

Vysokozdvížený vozík se nadvzděl na hydraulických pístech a trubici, kterou vezl, zasunul do středního otvoru. Trubice hladce zajela dovnitř, viditelný konec se pootočil o devadesát stupňů a pak otvor s bouchnutím uzavřelo ocelové víko. Když vozík splnil svůj úkol, spustil se na hydraulických pístech dolů a motory utichly.

Sledoval jsem tank.

Připadalo mi to jako věčnost, ale ve skutečnosti to pravděpodobně trvalo necelou minutu. V podlaze tanku se otevřela padací dvířka a vzhůru vytryskl gejzír stříbrných bublin. Za nimi vyplulo nahoru tělo. Chvilku se v tekutině pohupovalo jako plod a obracelo se ve vzdušných vírech ze strany na stranu. Pak mu monitorovací kabely, které mělo upevněné k zápěstím a kotníkům, roztáhly paže a nohy. Bylo mohutnější než pouzdro Khumalo, podsaditější a svalnatější, ale mělo podobnou barvu pleti. Zatímco je tenké kabely vytahovaly nahoru, otočila se k nám ospalá tvář s vysedlými lícními kostmi a orlím nosem.

„Sharijský Mučedník pravé Boží ruky,“ pronesl Carnage s rozzářeným úsměvem. „Ne doopravdy, samozřejmě, ale typově odpovídá a má autentický vylepšený reakční systém Boží vůle.“ Kývl na druhý tank. „Mariňáci na Sharyi byli mnohohorasoví, ale bylo mezi nimi dost japonských typů na to, aby tomu lidi uvěřili.“

„Nebude to moc spravedlivej zápas, co?“ poznamenal jsem. „Nejmodernější neurachem proti sto let starému sharijskému biomechanickému pouzdru.“

Carnageova prověšená silikonová tvář se usmála. „No, to bude záležet na zápasnících. Prý chvíli trvá, než si člověk na systém Khumalo zvykne, a popravdě řečeno, nevyhrává vždycky nejlepší pouzdro. Je to spíš otázka psychologie. Vytrvalosti, schopnosti snášet bolest...“

„Zuřivosti,“ dodala Ortegová. „Nedostatku empatie.“

„Přesně tak,“ souhlasil synteťák. „Právě proto je to samozřejmě vzrušující. Jestli chcete dneska večer přijít, poručíku, detektive, můžu vám někde vzadu najít dvě zlevněná místa.“

„Vy budete zápas komentovat,“ usoudil jsem a už jsem slyšel, jak se z amplionu line Carnageův bohatý slovník, viděl jsem zápasnický

ring zaplavený bílým světlem reflektorů a řvoucí, vlnící se dav na potměšlých sedadlech a cítil pach potu a touhu po krvi.

„Samozřejmě že budu.“ Carnage přimhouřil oči. „Nebyl jste totiž pryč tak dlouho.“

„Budeme hledat ty bomby?“ zeptala se Ortegová hlasitě.

Trvalo nám přes hodinu, než jsme prozkoumali nákladní prostor, a zatímco jsme pátrali po imaginárních bombách, Carnage nás se špatně skrývaným pobavením pozoroval. Shora na nás ze zeleně osvětlených prosklených děloh shlížela dvě pouzdra určená k jatkám v aréně a jejich přítomnost nebyla přes jejich zavřené oči a ospalý výraz o nic méně tíživá.

Kapitola dvacet

Když mě Ortegová vysadila na Mission Street, na město se začal snášet večer. Při zpáteční cestě z bojodromu se chovala odtažitě a odpovídala jednoslabičně. Usoudil jsem, že si u ní začíná vybírat daň napětí z toho, jak si musí neustále připomínat, že nejsem Ryker. Ale když jsem vystoupil z letounu a předstíral, že si oprašuju ramena, impulzivně se rozesmála.

„Zejtra nikam nechod'te,“ pronesla. „Chci, abyste si s někým promluvil, ale chvílku potrvá, než to zařídím.“

„Dobře.“ Otočil jsem se k odchodu.

„Kovacsi.“

Obrátil jsem se zpátky. Naklonila se, aby na mě otevřenými dvířky viděla. Položil jsem paži na zvednuté křídlo dveří a pohlédl na ni. Rozhostilo se ticho a já cítil, že mi v krvi začíná stoupat adrenalin.

„Ano?“

Ještě chvíli mlčela a pak řekla: „Carnage něco tají, nemám pravdu?“

„Podle toho, kolik toho nažvanil, bych řekl, že jo.“

„Taky si myslím.“ Rychle stiskla tlačítko na ovládacím panelu a dveře se začaly zasunovat. „Zítra se uvidíme.“

Sledoval jsem, jak letoun stoupá k nebi, a povzdychl jsem si. Byl jsem přesvědčený, že jsem udělal dobře, když jsem jí vyložil karty na stůl, ale nečekal jsem, že to bude tak komplikované. Ať žila s Rykerem jakkoli dlouho, museli se mít moc rádi. Vzpomněl jsem si, jak jsem někde četl, že se prý první feromony přitažlivosti mezi těly zakódují, a čím déle jsou zmíněná těla spolu, tím je pouto mezi nimi pevnější. Vypadalo to, že žádný ze zpovídaných biochemiků tomu procesu příliš nerozumí, ale snažili se ten jev v laboratorních prozkoumat. Když proces urychlili nebo přerušili, získali různorodé výsledky, z nichž jedním byl empatin a jeho deriváty.

Drogy. Ještě pořád se mi točila hlava z koktejlu Miriam Bancroftové a tohle jsem nepotřeboval. Bez obalu jsem si řekl, že *tohle nepotřebuju*.

Před Hendrixem, nad hlavami několika večerních chodců, jsem spatřil holografii levorukého hráče na kytaru. Znovu jsem vzdychl a zamířil k hotelu.

V polovině bloku kolem mě pomalu, těsně podél chodníku, projelo rozměrné automatizované vozidlo. Silně připomínalo pásové traktory, které uklízely millsportské ulice, a tak když mě dohnalo, nevěnoval jsem mu pozornost. O pár vteřin později mě atakovalo jeho vysílání.

... z Houses z Houses z Houses z Houses z Houses z Houses...

Mužské a ženské hlasy se překrývaly, sténaly a mumlaly. Připomínaly orgastický chór. Obrazům, které znázorňovaly široké spektrum sexuálních preferencí, se nedalo uniknout. Byla to smršť prchavých smyslových dojmů.

Skutečný...

Necenzurovaný...

Absolutní smyslová repro...

Šitý na míru...

Jako by namátkově vybírané obrazy chtěly dokázat poslední tvrzení, omezily se na sled heterosexuálních aktů. Určitě prozkoumaly moji reakci na řadu nabídek a poskytly získanou informaci vysílací jednotce. Skutečně špičková technika.

Příval obrazů končil telefonním číslem se zářivými číslicemi a vztyčeným penisem v ruce ženy s dlouhými černými vlasy a usmívajícími se rudými rty. Dívala se přímo do kamery. Téměř jsem cítil její prsty.

Hlava v oblacích, zašeptala. Tak se člověk cítí. Tam nahoru si možná nemůžete dovolit zajít, ale tohle si určitě dovolit můžete.

Sklonila hlavu a přejela rty po penisu. Jako kdyby to udělala mně. Pak se jí dlouhé černé vlasy po obou stranách obličeje svezly jako opona a erotickou scénu zakryly. Opět jsem byl na ulici, třásl jsem se a pokrývala mě tenká vrstva potu. Autovysílač se pomalu vzdaloval ulicí za mými zády a několik dalších chodců, znalých poměrů, rychle uhnulo stranou z jeho vysílacího dosahu.

Zjistil jsem, že si to telefonní číslo jasně pamatuju.

Pot na mě rychle zchladl a začalo mě mrazit. Napřímil jsem se, znovu se dal do pohybu a snažil se nevšímat si vědoucích pohledů lidí kolem sebe. Ušel jsem několik metrů, když se mezi chodci přede mnou rozevřela mezera a před vchodem do Hendrixu jsem spatřil dlouhou, nízkou limuzínu.

Měl jsem nervy tak vybičované, že mi ruka sjela k Nemexu v pouzdře dřív, než mi došlo, že ta limuzína patří Bancroftovi. Zhluboka jsem vydechl, obešel vůz a ujistil se, že za volantem nikdo nesedí. Pořád ještě jsem přemítal, co udělám, když se náhle otevřely zadní dveře a vystoupil z nich Curtis.

„Musíme si promluvit, Kovacsi,“ pronesl důvěrným hlasem, při kterém jsem se málem hystericky rozesmál. „Je to naléhavé.“

Změřil jsem si ho od hlavy k patě, a když jsem podle drobných výkyvů v držení těla a chování pochopil, že je pod vlivem chemických látek, rozhodl jsem se, že mu vyhovím.

„Jistě. V limuzíně?“

„Je tam moc těsno. Co kdybyste mě pozval k sobě na pokoj?“

Přimhouřil jsem oči. Nepřátelství v šoférově hlase bylo stejně zřejmé jako ztopoření v přední části jeho neposkvrněných plátěných kalhot. Sám jsem měl určitě podobné, i když už opadalo, ale jasně jsem si pamatoval, že Bancroftova limuzína má proti pouličnímu vysílání ochranný štít. Tady šlo o něco jiného.

Kývl jsem ke vchodu do hotelu.

„OK, pojd'me.“

Dveře se před námi rozestoupily a Hendrix se probudil k životu.

„Dobrý večer, pane. Dnes večer nemáte žádnou návštěvu –“

Curtis si odfrkl. „Zklamání, co, Kovacsi?“

„– ani vám od vašeho odchodu nikdo nevolal.“ Hotel nerušeně pokračoval: „Přejete si, abych tuhle osobu považoval za vašeho hosta?“

„Ano. Je tu nějaký bar, kam bysme si mohli sednout?“

„Řekl jsem do vašeho pokoje,“ zavrčel mi Curtis za zády a pak vyjekl bolestí, protože si odřel hleň o nízký stůl s kovovým okrajem, který stál v hotelové hale.

„Na tomto podlaží je bar Půlnoční lampa,“ pronesl hotel pochybovačně, „ale není už značnou dobu v provozu.“

„Řekl jsem –“

„Drž klapáčku, Curtisi. Copak ti ještě nikdo neřekl, že se první rande nesmí uspěchat? Půlnoční lampa je ideální. Rozsviť nám tam.“

Na opačné straně haly vedle registrační konzoly se neochotně odsunula široká stěna a prostor za ní ozářila světla. S Curtisem v závěsu jsem zamířil k otvoru a uviděl krátké schodiště vedoucí do baru.

„To bude stačit. Jdeme.“

Interiér Půlnoční lampy byl dílem architekta s velice bujnou fantazií. Stěny, pokryté psychedelickými mazanicemi z temně modrých a nachových odstínů, zdobily nejrůznější ciferníky, které ukazovaly buď půlnoc nebo několik minut před ní, a veškeré známé typy lamp od prehistorických hliněných až po enzymatické světelné kanystry. Podél obou stěn se táhly členité lavice se stoly, jejichž desku tvořil ciferník, a uprostřed místnosti se nacházel kruhový bar ve tvaru číselníku. Za dvanáctkou nehybně čekal robot sestavený výhradně z hodin a lamp.

Vzhledem k tomu, že v baru nikdo jiný kromě nás nebyl, působilo prostředí o to strašidelněji, ale když jsme zamířili k robotovi za barem, cítil jsem, že se Curtis trochu zklidnil.

„Co to bude, pánové?“ zeptal se stroj, dost nečekaně, protože neměl žádný viditelný hlasový vývod. Jeho tvář tvořily starobylé analogové hodiny s bílým ciferníkem a tenkými ozdobnými rafičkami. Hodiny byly označeny římskými číslicemi. Trochu unaveně jsem se otočil ke Curtisovi a všiml si, že poněkud vystřízlivěl.

„Vodku,“ pronesl stroze. „Z mrazáku.“

„A whisky. Tu, kterou mám v baru na pokoji. Ať má pokojovou teplotu, prosím. Obojí na můj účet.“

Robot se lehce uklonil a zvedl jednu paži s mnoha klouby nahoru, aby z police nad hlavou sundal sklenice. Druhou paží, která končila v lampě s mnoha otvůrky, načepoval do sklenic požadovaný alkohol.

Curtis zvedl sklenici a jedním douškem ji skoro do poloviny vyprázdnil. Zaťatými zuby do sebe vtáhl vzduch a spokojeně zavrčel.

Já se napil poněkud obezřetněji, protože mi blesklo hlavou, kdy asi proudil alkohol trubicemi a kohoutky na baru naposledy. Ukázalo se, že jsem měl zbytečné obavy, a tak jsem se napil pořádně a cítil, jak mi whisky klouže do žaludku.

Curtis s bouchnutím položil sklenici na stůl.

„*Ted'* už můžu začít?“

„Jistě, Curtisi,“ odpověděl jsem pomalu a podíval se do sklenice. „Zřejmě pro mě máš nějaký vzkaz.“

„To si pište.“ Hlas měl napjatý jako strunu. „Ta dáma se ptá, jestli její velkorysou nabídku přijmete, nebo ne. Jen to. Mám vám dát čas na rozmyšlenou, a tak v klidu dopiju.“

Upřel jsem pohled na marťanskou písečnou lampu, která trčela z protějšší zdi. Začalo mi docházet, proč má Curtis tak špatnou náladu.

„Lezu ti do zelí, co?“

„Nehrajte si se mnou, Kovacsi.“ Z těch slov číselo zoufalství. „Buďte zticha, nebo –“

„Nebo co?“ Položil jsem sklenici a zadíval se na něj. Byl o necelou polovinu mladší, než jsem byl subjektivně já, mladý, svalnatý a drogy v něm vyvolaly iluzi, že je nebezpečný. Tolik mi připomínal sebe sama v tomhle věku, že to bylo k zešílení. Chtěl jsem ho vyprovokovat. „Nebo co?“

Curtis se zajíkl. „Byl jsem u mariňáků.“

„Jako co? Jako maskot?“ Chtěl jsem ho šťouchnout pěstí do hrudi, ale pak jsem se zastyděl. Ztišil jsem hlas. „Hele, Curtisi. Nedělej nám to.“

„Myslíte si, že jste tvrdák, co?“

„Tady nejde o tvrdost, C – urtisi.“ Málem jsem mu řekl chlapče. Jako bych se přece jen chtěl porvat. „Tohle je o dvou odlišných druhích. Co tě u mariňáků naučili? Boj muže proti muži? Dvacet sedm způsobů, jak zabít člověka holýma rukama? I tak seš pořád člověk. Já jsem Vyslanec, Curtisi. To je něco úplně jinýho.“

Stejně se na mě vrhnul; aby odvedl mou pozornost, zahájil útok přímým úderem a pak se mě pokusil ze strany kopnout do hlavy. Kdyby se mu to podařilo, prorazil by mi lebku, ale bylo to beznadějně teatrální. Možná to způsobily drogy, kterými se dnes v noci posílil. Žádný rozumný člověk nepoužívá v boji kopy sahající

nad úroveň pasu. Jedním pohybem jsem se vyhnul ráně i kopanci a chytil ho za nohu. Prudce jsem s ním škubnul a Curtis se zaklonil, zavrával a s roztaženýma rukama a nohama přistál na baru. Praštil jsem mu obličejem o barovou desku, chytil ho za vlasy a pevně ho držel.

„Už chápeš, jak to myslím?“

Zatímco něco přidušeně mumlal a bezmocně se zmítal, robot s ciferníkem místo obličeje se nepohnul. Na desce byla rozmazaná krev z Curtisova zlomeného nosu. Studoval jsem krvavé loužičky a čekal, až se mi zase zklidní dech. Zakouřeně plíce mi dávaly zabrat. Chytil jsem ho za pravou paži, zkroutil mu ji za zády a prudce s ním škubnul nahoru. Zkrotnul jako beránek.

„Fajn. Nehejbej se, nebo ti tu ruku zlomím. Nemám na podobný věci náladu.“ Zatímco jsem mluvil, rychle jsem mu prohledal kapsy. Ve vnitřní kapse bundy jsem objevil plastovou trubičku. „Aha. Takže jaký potěšeníčko sis to dneska napumpoval do systému? Podle tvýho ptáka bych řekl, že nějaký hormony.“ Zvedl jsem trubičku proti kalnému světlu a uvnitř spatřil tisíce droboučkových krystalků. „Vojenskej materiál. Kdes k tomu přišel, Curtisi? Malá pozornost od mariňáků?“ Znovu jsem ho prošacoval a objevil skeletální pistolku s posuvnou komorou a magnetickou cívkou. Když člověk nasype krystalky do závěru a zavře ho, magnetické pole je usměrní a akcelerační je obrovskou rychlostí vystřelí ven. Hodně se podobala Sařině střepinové pistoli. Šlo o odolné, a díky tomu velice oblíbené období injekčních stříkaček, které používali zdravotníci ve válce.

Zvedl jsem Curtise z baru a odstrčil ho od sebe. Podařilo se mu udržet na nohou, jednou rukou se držel za nos a mračil se na mě.

„Jestli chceš zaklonit hlavu, aby ti přestala týct krev, klidně to udělej,“ pronesl jsem. „Už ti neublížím.“

„Zmrde!“

Zvedl jsem krystalky a pistolku. „Kdes k tomu přišel?“

„Jdi se bodnout, Kovacsi.“ Curtis, proti své vůli, maličko zaklonil hlavu tak, aby mě udržel v zorném úhlu. Koulel očima jako splašený kuň. „Už ti deřeknu adi slovo.“

„Dobře.“ Položil jsem drogu zpátky na bar a vážně si ho několik vteřin měřil. „Pak ti teda řeknu něco já. Chceš vědět, jakým

způsobem vznikne Vyslanec? Vymažou z lidský psychiky veškerý instinkty, který zabraňují násilí. Rozpoznání signálu podřízenosti, uznání společenský hierarchie, projev oddanosti. To všechno odstraní rozladěním jednoho neuronu a nahradí to vědomou snahou ublížit.“

„Mlčky na mě zíral.

„Rozumíš mi? Pak je snadnější někoho zabít. Je to snadnější. Musel jsem se ovládnout. Tohle znamená Vyslanec, Curtisi. Sestavenej člověk. Umělej výtvar.“

Ticho se prodlužovalo. Neexistoval způsob, jak zjistit, jestli to pochopil, nebo ne. Když jsem si vzpomněl na Newpest před sto padesáti lety a mladého Takeshiho Kovacse, pochyboval jsem, že to pochopil. V jeho věku by mi všechno tohle připadalo, jako by se mi splnil sen o moci.

Pokrčil jsem rameny. „Pro případ, že bys to ještě neuhodl, vyříd' tý dámě, že ne. Nemám zájem. To by tě mělo potěšit a stálo tě to jen přeraženej nos. Kdybys ses takhle nesjel, možná sis mohl ušetřit i tohle. Řekni jí, že jí moc děkuju, že si tý nabídky vážím, ale že tu práci musím dodělat. Řekni jí, že mě to začíná bavit.“

U vchodu do baru se ozvalo krátké zakašlaní. Zvedl jsem hlavu a spatřil na schodišti postavu v uniformě s červenými vlasy.

„Neruším?“ zeptal se mohykán lenivým, uvolněným hlasem. Nebyl to ani jeden z ranařů z Fell Street.

Zvedl jsem z baru skleničku. „Ale vůbec ne, důstojníku. Jen pojd'te dál a připojte se k nám. Co si dáte?“

„Neředěnej rum,“ odpověděl polda a zamířil k nám. „Jestli ho mají. Malýho panáka.“

Zvedl jsem prst na ciferníkovou tvář. Barman odněkud vylovil hranatou sklenici a naplnil ji jantarovou tekutinou. Policista pomalu prošel kolem Curtise, zvědavě si ho změřil a uchopil sklenici do ruky.

„Díky.“ Trochu se napil a naklonil hlavu ke straně. „To není špatný. Rád bych si s váma promluvil, Kovacsi. Mezi čtyřma očima.“

Oba jsme se podívali na Curtise. Šofér na mě vrhl nenávidný pohled, ale po příchodu policisty se napětí uvolnilo. Polda ukázal hlavou směrem k východu. Curtis se zvedl a cestou se držel za

poraněnou tvář. Polda ho sledoval, dokud nezmizel z dohledu, a teprve pak se ke mně otočil.

„To jste mu udělal vy?“ zeptal se lhostejně.

Přikývl jsem. „Provokoval. Trochu se mi to vymklo z rukou. Myslel si, že někoho chrání.“

„No, jsem rád, že nechrání mě.“

„Jak už jsem řekl, trochu se mi to vymklo z rukou. Přehnal jsem to.“

„Zatraceně, nemusíte mi nic vysvětlovat.“ Polda se opřel o bar a s upřímným zájmem se rozhlédl kolem. Konečně jsem si vzpomněl, odkud ho znám. Bayské skladovací zařízení. Byl to ten, který mi zamával odznakem před očima. „Je tak ukřivděnej, že na vás možná podá žalobu, a my si z paměti tohohle podniku přehrajeme další část záznamu.“

„Takže máte povolení k prohlídce?“ zeptal jsem se s bezstarostností, kterou jsem necítil.

„Skoro. Soudu to vždycky nějakou dobu trvá. Zkurvená Umělá Intelligence. Heleďte, chtěl jsem se omluvit za Mercera a Davidsona, za to, jak se k vám v hale chovali. Někdy se chovají jako idioti, ale v podstatě jsou to dobří poldové.“

Mávl jsem rukou, ve které jsem držel skleničku. „Zapomeňte na to.“

„Fajn. Jsem Rodrigo Bautista, detektiv seržant. Většinou pracuju s Ortegovou.“ Vyprázdnil skleničku a ušklíbl se na mě. „Měl bych zdůraznit, že *nic* jinýho nás nespojuje.“

„Díky za informaci.“ Mávl jsem na barmana, aby nám znovu nalil. „Něco mi řekněte. Celý vaše oddělení chodí ke stejnému holiči, nebo je to nějaký výraz sounáležitosti?“

„Ke stejnému holiči.“ Bautista zkormouceně pokrčil rameny. „K takovému starému dědkovi na Fulton Street. Je to bejvalej polda. V době, kdy ho poslali do skladiště, byly asi číra v módě. Je to jedinej účes, kterej umí, ale je to fajn chlápek a je levnej. Před pár lety k němu začal někdo z nás chodit a on nám dal slevu. Určitě to znáte.“

„Ortegová tam chodí taky?“

„Ta se stříhá sama.“ Bautista učinil gesto ve smyslu, co se dá dělat. „Má malej holografickej snímač, ktorej jí prej zlepšuje prostorovou koordinaci nebo co.“

„Je jiná.“

„Jo, to je.“ Bautista se na okamžik zamyslel a upřel pohled do dálky. Nepřítomně se napil z plné sklenice. „Přišel jsem vlastně kvůli ní.“

„Aha. Jde o přátelský varování?“

Bautista protáhl obličej. „Určitě bude přátelský, ať už tím myslíte cokoli. Já o rozbitej nos nestojím.“

Proti své vůli jsem se rozesmál. Bautista se ke mně připojil mírným úsměvem.

„Jde o to, že ji drásá, když chodíte po světě s tímhle obličejem. Měli k sobě s Rykerem hodně blízko. Rok platila hypotéku na pouzdro a z platu poručíka to nebylo snadný. Nečekala, že přijde někdo jako Bancroft a přeplatí ji. Koneckonců, Ryker není právě mladík a k fešákovi má taky daleko.“

„Má neurachem,“ poznamenal jsem.

„To jo. Má neurachem.“ Bautista velkoryse mávl paží. „Už jste ho vyzkoušel?“

„Párkrát.“

„Je to jako tančit flamenco v rybářský síti, co?“

„Je to trochu drsný,“ připustil jsem.

Tentokrát jsme se rozesmáli oba. Když smích utichl, polda se opět zadíval na rum ve sklenici. Jeho výraz zvažněl.

„Nechci na vás tlačit. Říkám jen, abyste zpomalil. Ortegová teď potřebuje úplně něco jinýho než tohle.“

„Já taky,“ odpověděl jsem chápavě. „Tohle kurva dokonce ani není moje planeta.“

Bautista vypadal soucitně, nebo možná jen trochu opile. „Na Harlanově světě je to asi o dost jiný než tady, co?“

„To máte pravdu. Heleďte, nechci bejt neomalenej, ale už někdo Ortegový vysvětlil, že Ryker je jednou provždy, jak jen to bez Skutečný Smrti jde, pryč? Nebo na něj snad chce dvě stě let čekat?“

Polda přimhouřil oči a pozorně se na mě zadíval. „Vy jste o Rykerovi už slyšel, co?“

„Vím, že je na dvě stě let ve skladišti. A vím, za co tam šel.“

Bautistovi se objevilo v očích něco, co vypadalo jako střípky staré bolesti. Asi není moc příjemné mluvit o zkorumpovaných kolezích. Na okamžik jsem toho, co jsem řekl, zalitoval.

Místní kolorit. Nasaj ho.

„Neposadíme se?“ zeptal se polda nešťastně a rozhlédl se po barových židličkách, které už někdo zřejmě odstranil. „Třeba támhle do boxu? Je to na delší povídání.“

Uvelebili jsme u jednoho stolu s ciferníkem místo desky a Bautista zalovil v kapse pro cigarety. Škubnul jsem sebou, ale když mi jednu nabídl, zavrtěl jsem hlavou. Překvapilo ho to stejně jako Ortegovou.

„Přestal jsem.“

„V tomhle pouzdru?“ Bautista za závojem voňavého modrého kouře uctivě vytáhl obočí. „Gratuluju.“

„Díky. Chtěl jste mi vyprávět o Rykerovi.“

„Ryker,“ polda vyfoukl kouř nosem a opřel se, „ještě před pár lety pracoval v oddělení, který se specializuje na krádeže pouzder. Ve srovnání s náma jsou to machři. Ukrást pouzdro není tak snadný, a to zplodilo inteligentnější zločince. Naše pravomoci se občas překrejují, většinou v okamžiku, kdy zločinci začnou ty těla ničit. Na místech jako je Wei klinika.“

„Ale?“ opáčil jsem neutrálně.

Bautista přikývl. „Jo. Někdo nám tam včera ušetřil spoustu času a práce. Přeměnil to místo ve výprodej přebytečných orgánů. Ale vy o tomhle určitě nic nevíte, že ne?“

„Muselo se to stát po tom, co jsem vyšel ze dveří.“

„Jo, v každém případě mě to potěšilo. V zimě roku nula devět Ryker náhodou narazil na pojišťovací podvod, určitě to znáte – ukáže se, že tanky s pojištěnými klonama jsou prázdný a nikdo neví, kam těla zmizely. Když to prasklo, vyšlo najevo, že se těla používají v nějaký špinavý válec dole na jihu. Korupce na vysoký úrovni. Sahala až k prezidiu Spojených národů. Padlo pár hlav a Ryker se stal hrdinou.“

„Hezký.“

„Na krátkou dobu jo. Tady to funguje tak, že hrdinové se okamžitě stanou středem pozornosti – Ryker se stal mediální hvězdou. Rozhovory na WorldWeb 1, dokonce krátké milostné romány se Sandy Kimovou. Než rozruch kolem něho utichl, Ryker chytil příležitost za pačesy a zažádal o přeložení do Oddělení organického poškození. S Ortegovou několikrát předtím pracoval, a jak už jsem se zmínil, tu a tam se naše práce překrývá, takže věděl, do čeho jde. Oddělení ho nemohlo v žádném případě odmítnout, zejména když pořád mluvil o tom, že chce přejít na oddělení, kde by mohl něco zlepšit.“

„A zlepšil?“

Bautista se ušklíbl. „Byl to dobrý polda. Asi. Měsíc po jeho nástupu jste se na to Ortegový mohl zeptat, ale pak se dali dohromady a ona úplně ztratila soudnost.“

„Vy jí to máte za zlý?“

„Sakra, co jí na tom můžu mít za zlý? Zamilujete se do někoho, spíte s ním. Pak je těžké zachovat si odstup. Když to Ryker podělal, Ortegová musela stát na jeho straně.“

„Opravdu?“ Odnesl jsem prázdné sklenice k baru, nechal je znovu naplnit a přitom jsem pokračoval: „Myslel jsem, že ho do toho navezla ona.“

„Kde jste to slyšel?“

„Povídá se to. Ten zdroj nebyl moc spolehlivý. Takže to není pravda?“

„Ne. Některý lidi to takhle rádi vykládají. Myslím, že představa, že jeden polda hodí druhého přes palubu, je rajcuje. Faktem je, že Oddělení pro vnitřní záležitosti ho dopadlo v jejím bytě.“

„Aha.“

„Jo, musel to být pro ni šok.“ Když jsem Bautistovi podal dalšího panáka, podíval se na mě. „Nikdy o tom totiž nemluvila. Jen se snažila vyvrátit obvinění, který proti němu Oddělení pro vnitřní záležitosti vzneslo.“

„Podle toho, co jsem slyšel, ho usvědčili.“

„Jo, v tom měl váš zdroj pravdu.“ Mohykán se zamyšleně podíval do sklenice, jako by váhal, jestli má pokračovat. „Ortegová tvrdila,

že na Rykera ušil boudu nějakéj hlavoun, kterýho tenkrát v nula devátým odhalil. A pravda je, že spoustu lidí štal.“

„Ale vy tomu nevěříte, co?“

„Rád bych. Jak jsem řekl, byl to dobrej polda. Ale jak jsem taky řekl, na Oddělení pro krádeže pouzder se setkávali s inteligentnějšima zločincema, a to znamenalo, že se člověk musel mít na pozoru. Chytrý lumpové mají chytrý právníky a člověk je nemůže přitlačit vždýcky, když chce. Naše oddělení přichází do styku s každým, od největší spodiny do nejvyšších kruhů. Všeobecně máme víc manévrovacího prostoru. Tohle jste, promiňte, tohle Ryker chtěl, když se nechal přeložit. Manévrovací prostor.“ Bautista do sebe obrátil rum, odkašlal si a položil skleničku na stůl. Upřeně se na mě zadíval. „Myslím, že se Ryker nechal unýst.“

„Někdo ho vyprovokoval?“

„Něco takovýho. Několikrát jsem ho viděl při výslechu a skoro vždýcky se pohyboval v mezích zákona. Jednou šlápnul vedle.“ Bautistovi se vrátil do očí vyděšený výraz. Strach, se kterým žil každý den. „Některý hajzlové člověka dokážou snadno vytočit. Neskutečně snadno. Myslím, že právě to se stalo.“

„Můj zdroj tvrdí, že dva lidi eSeSoval a dalším dvěma bázi nepoškodil. To mi připadá dost bezstarostný.“

Bautista přikývl. „Přesně to říká Ortegová. Ale co s tím? Heleďte, všechno se to odehrálo na černý klinice nahoře v Seattlu. Ti dva s nepoškozenou bází vyvázli z budovy živí, nasedli do hlídkovýho vozu a odletěli. Ryker do toho auta nadělal sto dvacet čtyři děr. Bez ohledu na okolní dopravu. Ti chlápci se zřítili do Tichýho oceánu. Jeden umřel během řízení, druhej při přistání. Potopili se několik set metrů pod hladinu. Seattle nespadal do Rykerovy pravomoci a tamní poldové nemají rádi, když jim přespolní kolegové střílí na ulici, takže mu nedovolili, aby se k tělům přiblížil.“

Všechny překvapilo, když se ukázalo, že to jsou katolíci, ale někdo z tamních poldů tomu nevěřil. Začal se v tom šťourat a vyšlo najevo, že Důvody svědomí jsou zfalšovaný. Že je dělal někdo hodně nedbalej.“

„Nebo někdo, kdo hodně pospíchal.“

Bautista luskl prsty a přes stůl na mě namířil ukazováčkem. V tuhle chvíli byl už trochu pod parou. „Přesně tak. Oddělení pro vnitřní záležitosti si to vysvětlilo tak, že Ryker to zpackal tím, že nechal svědky utýct, a jeho jedinou nadějí bylo, že opatří jejich báze nálepkou „nerušit“. Samozřejmě, když je vylovili z moře, oba přísahali, že se Ryker na klinice objevil bez povolení k prohlídce a vstup si vynutil, a když neodpovídali na jeho otázky, začal hrát s plazmovou pistolí hru Kdo přijde na řadu jako další.“

„Byla to pravda?“

„To o tom povolení k prohlídce? Jo. Ryker tam neměl co dělat. A ten zbytek? Kdo ví?“

„Co vypověděl Ryker?“

„Tvrdil, že to neudělal.“

„Jen to?“

„Ne, byl to dlouhý příběh. Dostal na kliniku tip, podařilo se mu vniknout dovnitř a najednou po něm začali střílet. Tvrdí, že mohl někoho oddělat, ale ne zásahem do hlavy. Podle něho vedení kliniky obětovalo dva svoje zaměstnance a zabili je už před jeho příjezdem. O žádném diplování prej nemá tušení.“ Bautista pokrčil lhostejně rameny. „Když toho dippera našli, prohlásil, že mu Ryker zaplatil, aby údaje zfalšoval. Detektor lži potvrdil, že mluví pravdu. Ale taky tvrdí, že mu Ryker telefonoval, osobně se nesetkali. Virtuální spojení.“

„Což se dá snadno zfalšovat.“

„Jo.“ Bautista vypadal potěšeně. „Na druhý straně ten chlápek říká, že už pro Rykera dělal a tenkrát se prej spolu sešli, a to detektor lži taky potvrdil. Ryker ho zná, to se nedá popřít. A pak chtělo samozřejmě Oddělení pro vnitřní záležitosti vědět, proč si s sebou Ryker nevzal žádný kolegy. Měli svědky z ulice, který tvrdili, že se Ryker choval jako šílenec, pátil naslepo a snažil se auto sestřelit. Jak už jsem řekl, poldům ze Seattlu se to moc nelíbilo.“

„Sto dvacet čtyři zásahů,“ zamumlal jsem.

„To je obrovské počet. Ryker chtěl ty dva chlápky dostat za každou cenu.“

„Mohla to být past.“

„Jo, mohla.“ Bautista trochu vystřízlivěl a našťvaným tónem pokračoval: „Mohla to bejt spousta věcí. Faktem ale je, že jste, *sakra*, promiňte, faktem je, že Ryker zašel příliš daleko, a když se pod ním zlomila větev, pod stromem nikdo nestál.“

„Takže Ortegová věří, že na Rykera ušili past, hájí ho a celou dobu bojuje proti Oddělení pro vnitřní záležitosti – a když prohrajou...“ Sám pro sebe jsem přikývl. „Když prohrajou, vezme si hypotéku na pouzdro, aby se Rykerovo tělo nedostalo do městský aukční síně. A pátrá po nových důkazech?“

„Stručně řečeno. Už podala odvolání, ale může ho dostat ven teprve dva roky potom, co byl vynesenej rozsudek.“ Bautista si hluboce vzdychl. „Jak jsem řekl, rve jí to srdce.“

Chvíli jsme mlčky seděli.

„No,“ pronesl nakonec Bautista. „Asi půjdu. Sedět tady a mluvit o Rykerovi s Rykerovým pouzdrem je trochu divný. Nechápu, jak to Ortegová zvládá.“

„Je to prostě součást moderní doby,“ odpověděl jsem a obrátil do sebe whisky.

„Asi jo. Člověk by si myslel, že už si na to zvykl. Polovinu svého života vyslýchám oběti násilných činů, který na sobě mají cizí pouzdro. O lumpech ani nemluvím.“

„A kdo je podle vás Ryker? Oběť, nebo lump?“

Bautista se zamračil. „To není dobrá otázka. Ryker byl dobrej polda, kterej udělal chybu. Kvůli tomu ale ještě není lump. A taky ne oběť. Je to prostě člověk, kterej to podělal. Mě osobně od toho dělí jedinej krok.“

„Jistě. Promiňte.“ Přejel jsem si rukou po tváři. Takhle by rozhovor Vyslance vypadat neměl. „Jsem trochu unavenej. Naprosto vám rozumím. Myslím, že si půjdu lehnout. Jestli si chcete dát před odchodem ještě skleničku, poslužte si. Nechte mi to připsat na účet.“

„Ne, díky.“ Bautista dopil rum, který mu zbyl ve sklenici. „Stará policajtská zásada. Nikdy nepij sám.“

„Říkáte to, jako bych byl starej polda.“ Vstal jsem a trochu zavrávorál. Ryker možná byl vášnivý kuřák, ale alkoholu moc nesnesl. „Ven asi trefíte, že?“

„Jasně.“ Bautista se zvedl, zamířil k východu, ale po několika krocích se otočil. Soustředěně se zamračil. „Jo. Asi je zbytečný to připomínat, ale nikdy jsem tu nebyl, ano?“

Mávnutím ruky jsem ho pobídl k odchodu. „Nikdy jste tu nebyl,“ ujistil jsem ho.

Opile se usmál a náhle vypadal nesmírně mladě. „Fajn. Dobře. Pravděpodobně se ještě uvidíme.“

„Zatím.“

Sledoval jsem ho, dokud mi nezmizel z očí, a pak jsem s lítostí dovolil, aby mi chladicí procesy Vyslance znovu zostřily omámené smysly. Když jsem byl opět nepříjemně střízlivý, zvedl jsem z baru Curtisovy krystalky a šel si popovídat s Hendrixem.

Kapitola dvacet jedna

„Víte něco o synamorfesteronu?“

„Slyšela jsem o něm.“ Ortegová nepřítomně kopala špičkou boty do písku. Po odlivu byl stále vlhký a zůstávaly v něm otisky našich stop. Ohyb pláže před námi i za námi byl opuštěný. Byli jsme sami až na racky, kteří nám kroužili v geometrických formacích nad hlavou.

„No, nechcete mi o něm zatím něco říct?“

„Je to harémová droga.“ Když jsem se zatvářil nechápavě, Ortegová si netrpělivě vzdychla. Chovala se jako člověk, který se špatně vyspal.

„Nejsem odsud.“

„Řekl jste mi, že jste byl na Sharyi.“

„Jo. Jako voják. Nebylo moc času všimát si okolí. Měli jsme plný ruce práce se zabíjením lidí.“

To poslední nebyla tak úplně pravda. Po zničení Zihicce Vyslanci budovali režim, který by byl loajální vůči Protektorátu. Ty, kdo dělali potíže, jsme odstranili, infiltrovali jsme a pak rozdrtili buňky odporu, kolaboranty pověřili státními funkcemi. Během toho jsme se o místních poměrech dozvěděli spoustu věcí.

Brzy jsem požádal o přeložení.

Ortegová si zastínila oči a oběma směry pláž prozkoumala. Nic se nepohnulo. Vzdychla si. „Je to mužskej akcelerator. Zvyšuje agresí, sexuální zdatnost, sebedůvěru. Na Středním východě a v Evropě se mu říká Hřebec, na jihu Bejk. Tady, kde je agrese na ulicích všudypřítomná, se skoro nepoužívá. Což jsem ráda. Podle toho, co jsem slyšela, se může projevovat dost ošklivým způsobem. Vy jste se s ním včera večer setkal?“

„Tak trochu.“ Včera večer jsem se toho z databáze Hendrixu dozvěděl dost, ale stručněji a s menší náklonností. A Curtisovo chování mělo veškeré symptomy a vedlejší účinky, které tam

uváděli. „Dejme tomu, že bych chtěl trochu toho materiálu sehnat. Na koho bych se měl obrátit?“

Ortegová na mě vrhla pronikavý pohled a po sušším písku zamířila zpátky po pláži. „Jak už jsem řekla, tady se s ním člověk často nesetká,“ pronesla, zatímco se jí nohy bořily do písku. „Musel byste se poptat. Dostat se k někomu, kdo má rozsáhlý kontakty. Nebo si ho tu nechat vyrobit. Ale nevím. S umělými hormonama by pravděpodobně vyšel mnohem draž, než kdybyste si ho nechal přivést z jihu.“

Na vršku duny se odmlčela a znovu se rozhlédla.

„Kde sakra je?“

„Třeba nepřijde,“ prohodil jsem nevrle. Ani já jsem dobře nespal. Většinu noci po odchodu Rodriga Bautisty jsem přemítal nad Bancroftovou skládačkou, jejíž dílky do sebe nezapadly, a bojoval s touhou po cigaretě. Když mě Hendrix probudil s tím, že mám na lince Ortegovou, měl jsem pocit, že jsem usnul teprve před vteřinou. Bylo příšerně brzy.

„Přijde,“ odpověděla Ortegová. „Ta linka je rezervovaná výhradně pro ni. Telefonát se pravděpodobně zpozdil u incomingový bezpečnostní služby. Podle reálného času jsme tady teprve deset vteřin.“

V chladném větru, který vanul od moře, jsem se zachvěl a neodpověděl jsem. Racci nad námi se opět zformovali do šiku. Tahle virtualita byla levná, určená ke krátkému pobytu.

„Nemáte cigaretu?“

Seděl jsem na studeném písku a s mechanickou náruživostí kouřil, když vtom jsem si všiml, že se na pravé straně zálivu něco hýbe. Napřímil jsem se, přimhouřil oči a položil ruku Ortegové na paži. Došlo mi, že je to mrak písku nebo vody zvržený rychle se pohybujícím vozidlem, které se k nám blížilo podél pláže.

„Říkala jsem, že přijede.“

„Kdo ví, kdo to je,“ zamumlal jsem, vstal a sáhl po Nemexu, který jsem tu samozřejmě neměl. Zbraně byly ve většině virtuálních fór zakázané. Místo toho jsem si smetl písek z oblečení, a zatímco jsem opět vykročil po pláži, snažil jsem se zbavit nepříjemného pocitu, že tu marním čas.

Vozidlo se už přiblížilo natolik, že jsem rozeznal černou tečku před oblakem písku. Slyšel jsem jeho motor, pronikavé vytí na pozadí smutného křiku racků. Otočil jsem se k Ortegové stojící vedle mě, která přijíždějící vozidlo nehybně pozorovala.

„Trochu výstřední na telefonní rozhovor, nemyslíte?“ zeptal jsem se znechuceně.

Ortegová pokrčila rameny a odhodila cigaretu do písku. „Peníze neznamenají automaticky vkus,“ odpověděla.

Rychle se přibližující tečka se změnila v jednosedadlový pozemní tryskáč, natřený fosforeskující růžovou barvou. Těžce se propracovával mělkým příbojem a nesmlouvavě za sebe odhazoval vodu i vlhký písek. Ze vzdálenosti několika set metrů nás musel pilot vidět, protože letadélko projelo hlubší vodou a vystříklo směrem k nám spršku dvakrát vyšší, než bylo samo.

„Růžovej?“

Ortegová znovu pokrčila rameny.

Asi deset metrů od nás vyjel pozemní tryskáč na pláž, se zakymácením zastavil a vymrštil do vzduchu sloup vlhkého písku. Když písečný mrak dosedl na zem, zvedla se padací dvířka a z vozidla vystoupila černě oděná postava s helmou. Podle tvarů pod přiléhavou leteckou kombinézou a vysokých bot, od špičky po patu zdobených stříbrnými ornamenty, bylo naprosto zřejmé, že jde o ženu.

Povzdychl jsem si a vydal se za Ortegovou k vozidlu.

Žena v kombinéze vyskočila do mělké vody, a zatímco se k nám brodila, rozepínala si helmu. Když jsme se setkali, helma jí sklouzla dolů a po ramenou se jí rozprostřely dlouhé měděné vlasy. Žena zaklonila hlavu a zavrtěla s ní. Měla širokou tvář s velkýma, působivýma očima, které připomínaly skvrnité onyxy, půvabně zvednutý nosík a smyslná ústa.

Dávná, děsivá špetka krásy Miriam Bancroftové, kterou tato žena kdysi vlastnila, úplně zmizela.

„Kovacsi, tohle je Leila Beginová,“ pronesla Ortegová oficiálním tónem. „Paní Beginová, tohle je Takeshi Kovacs, vyšetřovatel, kterého si najal Laurens Bancroft.“

Zvědavě na mě upřela velké oči.

„Pocházíte z jiného světa?“ zeptala se mě.

„Přesně tak. Z Harlanova.“

„Ano, poručík se o tom zmínila.“ Leila Beginová měla chraplavý hlas a přízvuk, který naznačoval, že není zvyklá mluvit amanglicky.

„Doufám tedy, že máte otevřenou mysl.“

„Otevřenou vůči čemu?“

„Vůči pravdě.“ Beginová se na mě překvapeně podívala. „Poručík Ortegová tvrdí, že vás zajímá pravda. Neprojdeme se?“

Aniž počkala na odpověď, vydala se po pláži. Vyměnil jsem si pohled s Ortegovou, která zvedla ruku se vztyčeným palcem, ale sama se nepohnula. Na okamžik jsem zaváhal a pak jsem se vydal za Beginovou.

„Tak jaká je ta pravda?“ zeptal jsem se, když jsem ji dostihl.

„Najali si vás, abyste zjistil, kdo zabil Laurence Bancrofta,“ pronesla ostře, aniž se otočila. „Chcete znát pravdu o tom, co se stalo tu noc, kdy zemřel. Je to tak?“

„Takže vy si nemyslíte, že to byla sebevražda?“

„Vy ano?“

„Zeptal jsem se první.“

Všiml jsem si, že se usmála. „Ne. Nemyslím si to.“

„Nechte mě hádat. Domníváte se, že to udělala Miriam Bancroftová.“

Leila Beginová se zastavila a otočila se na jednom zdobeném podpatku. „Děláte si ze mě legraci, pane Kovacsi?“

V očích měla výraz, při kterém jsem okamžitě zvážněl. Zavrtěl jsem hlavou.

„Ne, nedělám si z vás legraci. Ale mám pravdu, že?“

„Už jste se s Miriam Bancroftovou setkal?“

„Ano, i když jen krátce.“

„Určitě vám připadá okouzlující.“

Vyhýbavě jsem pokrčil rameny. „Občas je trochu neomalená, ale obecně... ano. Je okouzlující.“

Beginová se mi zadívala do očí. „Je to psychopatka,“ pronesla vážně.

Opět se dala do pohybu. Po chvíli jsem ji následoval.

„Psychopatka už není úzce vymezenej termín,“ poznamenal jsem opatrně. „Příležitostně se to dá použít na celou civilizaci. Dokonce jsem to jednou nebo dvakrát slyšel i o sobě. V dnešní době je realita tak pružná, že se dá jen těžko určit, kdo stojí mimo ni a kdo ne. Dokonce by se dalo říct, že je mezi tím bezvýznamnej rozdíl.“

„Pane Kovacsi,“ pronesla žena netrpělivým tónem. „Miriam Bancroftová mě napadla, když jsem byla těhotná, a zavraždila moje nenarozené dítě. Věděla, že jsem v jiném stavu. Udělala to úmyslně. Už jste byl někdy sedm měsíců těhotný?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne.“

„Je to náročné. Zkušenost, kterou by si měl alespoň jednou projít každý.“

„To asi těžko uzákoníme.“

Beginová se na mě letmo podívala. „V tomhle pouzdru vypadáte jako muž, který ví, jaké to je ztratit někoho blízkého, ale to je jen povrch. Jste takový, jak vypadáte, pane Kovacsi? Ztratil jste někoho blízkého? Myslím tím, nenávratně ztratil. Zažil jste to?“

„Myslím, že ano,“ přisvědčil jsem chladněji, než jsem měl v úmyslu.

„Pak jistě pochopíte, co k Miriam Bancroftové cítím. Na Zemi se vkládá báze do páteře po narození.“

„Na světě, ze kterýho pocházím, taky.“

„O to dítě jsem přišla. Žádná technologie mi je nevrátí.“

Nedokázal jsem říct, jestli jsou emoce v hlase Leily Beginové skutečné, nebo předstírané, ale špatně jsem se soustředil. Začal jsem od začátku.

„To ještě není důvod, aby Miriam Bancroftová zabila svého manžela.“

„Samozřejmě že ano.“ Beginová se na mě opět podívala a na tváři se jí znovu objevil hořký úsměv. „Nebyla jsem jedinou ženou v životě Laurence Bancrofta. Kde myslíte, že jsme se seznámili?“

„Slyšel jsem, že v Oaklandu.“

Hlasitě se rozesmála. „Velice eufemisticky vyjádřeno. Ano, seznámili jsme se v Oaklandu. Poznal mě během svých návštěv ve Skripici. Není to právě nóbl podnik. Laurens potřeboval ponižovat,

pane Kovacsi. Proto byl tvrdý. Dělal to desítky let přede mnou a není mi jasné, proč by s tím měl skončit po mně.“

„Takže Miriam náhle dospěje k závěru, že co je moc, to je moc, a zabije ho?“

„Je toho schopná.“

„To věřím.“ Teorie Beginové byla plná děr jako zajatý sharijský dezertér, ale neměl jsem v úmyslu probírat s ní podrobnosti, které jsem znal. „K samotnému Bancroftovi necítíte asi nic, že? V dobrém nebo špatným slova smyslu.“

Opět se usmála. „Byla jsem kurva, pane Kovacsi. Dobrá kurva. Dobrá kurva cítí to, co její klient chce, aby cítila. To je všechno.“

„Naznačujete mi tím, že dokážete svoje pocity zcela potlačit?“

„Vy snad ne?“ odsekla.

„Dobře, co chtěl Laurens Bancroft, abyste cítila?“

Zastavila se a pomalu se ke mně otočila. Měl jsem nepříjemný pocit, jako bych ji právě udeřil. Její tvář se při té vzpomínce změnila v masku.

„Bezvýhradnou odevzdanost,“ pronesla nakonec. „A pak otrockou vděčnost. A obojí jsem přestala cítit, jakmile mi přestal platit.“

„A co cítíte teď?“

„Teď?“ Leila Beginová se zadívala na moře, jako by srovnávala teplotu větru s tím, co se v ní odehrávalo. „Teď necítím nic, pane Kovacsi.“

„Souhlasila jste, že si se mnou promluvíte. Určitě jste k tomu měla důvod.“

Beginová učinila odmítavé gesto. „Požádala mě o to poručík Ortegová.“

„To od vás bylo nesmírně angažovaný.“

Žena na mě opět pohlédla. „Víte, co se stalo, když jsem potratila?“

„Slyšel jsem, že vám zaplatil?“

„Ano. Zní to odporně, že? Ale přesně to se stalo. Vzala jsem si od Bancrofta peníze a držela hubu. Byla to spousta peněz. Ale nezapomněla jsem, odkud jsem vzešla. Dvakrát třikrát do roka se do Oaklandu vracím a znám holky, které teď ve Skřípci pracují. Poručík

Ortegová tam má dobrou pověst. Hodně holkám pomohla. Berte to tak, že se jí to snažím oplatit.“

„Pomsta Miriam Bancroftový s tím nesouvisí?“

„Jaká pomsta?“ Leila Beginová se opět hořce rozesmála. „Poskytuju vám informace, protože mě o to poručík požádala. Miriam Bancroftové se na kobylku nedostanete. Je to Met. Je nedotknutelná.“

„Nikdo není nedotknutelný. Dokonce ani Metové ne.“

Beginová se na mě smutně podívala.

„Nejste odsud,“ pronesla. „A je to vidět.“

Hovor Beginové proběhl prostřednictvím karibského zprostředkovatele spojení a virtuální čas nám pronajal poskytovatel fór z Čínské čtvrti.

Levný, jak mi řekla Ortegová cestou sem, a pravděpodobně bezpečný jako kdekoli jinde. Bancroft vyžaduje soukromí, utrácí půl milionu za systémy zajišťující diskrétnost. Já si jezdím promluvit tam, kde nikdo neposlouchá.

Bylo to tam navíc stísněné. Prostor mezi bankou ve tvaru pagody a průčelím restaurace se zaměřenými okny byl naprosto mizivý. K recepci se člověk dostal po úzkém kovovém schodišti a přes lávku přilepenou k jednomu křídlu prostředního podlaží pagody. Čekárnu pro klienty tvořilo nesmírných sedm či osm čtverečních metrů podlahové krytiny okrové barvy pod kopulí z levného skla a dvě dvousedadla, která vypadala, jako by pocházela z vyřazeného dopravního letadla. Vedle sedadel, za hromadou sekretářských přístrojů, z nichž většina vypadala jako vypnutá, trůnila stará Asiatka a střežila křídlo schodiště vedoucího do útrob budovy. Dole se nacházely úzké chodby s kabelovým potrubím a rourami a každou z nich lemovaly dveře s kabinami pro zákazníky. V kabinách stály omšelé pohovky – kvůli úspoře prostoru vztyčené do kolmé polohy – ze všech stran obklopené blikajícími, zaprášenými přístrojovými panely. Člověk se připoutal, nasadil si elektrody a pak na opěradle pohovky vytukal číselný kód, který obdržel v recepci. Vzápětí se stroj zmocnil vašeho mozku.

Návrat z virtuální pláže se širokým otevřeným obzorem byl šok. Když jsem otevřel oči a spatřil těsně nad hlavou řady přístrojů, měl jsem na okamžik dojem, že jsem na Harlanově světě. Je mi třináct a probírám se ve virtuální arkádě po svém prvním pornografickém formátu. Ve fóru s nízkým koeficientem, kde mi dvě minuty reálného času poskytly hodinu a půl ve společnosti dvou děvčat s obrovskými nadry, jejichž těla připomínala spíš kreslené postavy než skutečné ženy. Prostředí tvořil pokoj vonící po cukrovinkách, s růžovými polštáři, předložkami z umělé kožešiny a okny s mizerným výhledem na noční panorama města. Když jsem začal pracovat pro gangy a vydělávat víc peněz, koeficient i výhled se zlepšily, prostředí bylo čím dál vynalézavější, ale co se nikdy neměnilo, byl zatuchlý vzduch a lepkavé stopy po elektrodách na pokožce poté, co se člověk probral mezi stísňenými stěnami rakve.

„Kovacsi?“

Zamrkal jsem a sáhl po řemenech. Vysoukal jsem se z kóje a zjistil, že Ortegová už čeká na chodbě lemované trubkami.

„Takže co si o tom myslíte?“

„Podle mě lže.“ Zvedl jsem ruce, abych předešel jejímu výbuchu. „Ne, poslechněte. Věřím, že Miriam Bancroftová je zrůda. To je bez debat. Ale existuje asi padesát důvodů, proč to nemohla udělat. Sakra, Ortegová, vždyť prošla detektorem lži.“

„Jo, já vím.“ Ortegová mě následovala chodbou. „Ale právě tohle mi vrtá hlavou. Dobrovolně se totiž nabídla, že ten výslech podstoupí. Tím chci říct, že je stejně pro každého svědka povinnější. Ale ona se ho dožadovala prakticky hned potom, co jsem se objevila na místě činu. Žádný plačtivý scéný, neuronila jedinou slzu, jen zabušila na výjezdovej vůz a požádala o výslech na detektoru lži.“

„Takže?“

„Takže mi vrtá hlavou, co jste vykládal Rutherfordovi. Tvrdil jste, že kdyby vás v tu chvíli dali na detektor lži, nic by na vás nepoznali, proto –“

„Ortegová, to je úprava Vyslance. Schopnost kontrolovat svoje myšlení. Není to nic hmotného. Něco takového v obchodě nekoupíte.“

„Miriam Bancroftová má na sobě nejmodernější Nakamuru. Používají její tvář a tělo, aby to zboží prodali –“

„Vyrábí Nakamura něco, co vyhraje nad policejním detektorem lži?“

„Oficiálně ne.“

„Takže –“

„Proboha! Copak jste nikdy neslyšel o biochemu šitým na míru?“

Zastavil jsem se pod schodištěm, které vedlo nahoru do recepce, a zavrtěl hlavou. „Tomu nevěřím. Že by zavraždila manžela zbraní, ke který má přístup jen ona a on. Nic tak hloupýho by nikdo neudělal.“

Vydali jsme se po schodech, Ortegová šla těsně za mnou.

„Uvažujte o tom, Kovacsi. Neříkám, že to bylo předem promyšlený –“

„A co ta detašovaná báze? Ten zločin neměl smysl –“

„– netvrdím, že to bylo racionální rozhodnutí, ale musel –“

„– musel to bejt někdo, kdo nevěděl –“

„Kurva, Kovacsi!“

Zvýšila hlas o celou oktávu.

Právě jsme vstoupili do recepce. Na levé straně stále čekali dva klienti, muž a žena, a zaníceně diskutovali o velké krabici zabalené v papíru. Vpravo jsem periferním viděním zahlédl něco rudého na místě, kde nic takového být nemělo. Díval jsem se na krev.

Stará Asiatka byla mrtvá, podřízli ji něčím, co se jí teď kovově blýskalo v hluboké ráně na krku. Hlava jí spočívala v lesklé kaluži krve na pultě.

Sáhl jsem pro Nemex. Vedle sebe jsem uslyšel cvaknutí, jak Ortegová zasunula do nábojové komory Smithe & Wessona první kulku. Otočil jsem se ke dvěma čekajícím klientům a jejich balíku.

Skutečnost jako by se změnila v sen. Neurachem všechno neuvěřitelně zpomalil a jednotlivé obrazy se mi snášely na sítnici jako podzimní listí.

Balík byl rozbalený. Žena držela v ruce kompaktní Sunjet, muž automatickou pistoli. Vytáhl jsem Nemex a začal pálit od boku.

Dveře na lávce se rozlétly, v otvoru se objevila další postava a v každé ruce držela pistoli.

Vedle mě zaduněl Smith & Wesson Ortegové a odhodil příchozího dveřmi dozadu, jako by někdo pustil záznam jeho příchodu pozpátku.

Moje první rána zdemolovala opěrku hlavy u sedadla, na kterém seděla žena, a zasypala ji bílou cupaninou. Sunjet zasyčel a vyrazil z něho široký paprsek. Druhá kulka jí rozmaširovala hlavu a vznášející se bílé kousky potřísnila rudá barva.

Ortegová rozzuřeně zaječela. Jak jsem si všiml, stále střílela někam nahoru. Někde nad námi se roztříštilo sklo.

Muž s automatickou pistolí se namáhavě zvedl. Zaregistroval jsem bezvýrazné rysy syntetáka a poslal do něj pár kulek. Zavrával a se stále zvednutou zbraní narazil zády na zeď. Vrhл jsem se na podlahu.

Kupole nad našimi hlavami se zřítila dovnitř. Ortegová něco vykřikla a já se překulil stranou. Na podlahu vedle mě se bezvládně svalilo tělo.

Automatická pistole bez míření spustila. Ortegová znovu vykřikla a přitiskla se na podlahu. Překulil jsem se do klína mrtvé ženy a opět – třikrát rychle za sebou – vystřelil na syntetáka. Palba okamžitě ustala.

Ticho.

Otočil jsem Nemex vpravo a vlevo a zkontroloval rohy místnosti a vstupní dveře. Pak zubaté okraje roztříštěné kupole nad námi. Nikde nic.

„Ortegová?“

„Jo, jsem v pořádku.“ Ležela na břiše na opačné straně místnosti a opírala se o loket. Podle jejího napjatého hlasu jsem poznal, že lže. Pomalu jsem se zvedl a přistoupil k ní. Moje kroky na rozbitém skle hlasitě křoupaly.

„Bolí vás něco?“ zeptal jsem se a sehnul se, abych jí pomohl posadit se.

„Rameno. Ta děvka mě zasáhla Sunjetem.“

Odložil jsem Nemex a podíval se na ránu. Paprsek jí vyřízl na zádech dlouhou šikmou brázdu a prosekl vycpávku na levém rameni. Maso pod vycpávkou bylo sežehnuté, v úzké mezeře uprostřed vypálené na kost.

„Máte štěstí,“ pronesl jsem s předstíranou lehkostí. „Kdybyste neuhnula, dostala byste to do hlavy.“

„Já kurva neuhnula, upadla jsem.“

„Taky dobře. Můžete vstát?“

„Co myslíte?“ Ortegová se pomocí zdravé ruky zvedla na kolena a pak vstala. Když se jí bunda otřela o ránu, tvář se jí stáhla bolestí. „Kurva, to bolí.“

„Myslím, že přesně tohle řekl ten chlápek ve vchodu.“

Opřela se o mě a otočila se ke mně tak, že jsme měli oči jen pár centimetrů od sebe. Zachoval jsem kamennou tvář a Ortegová se najednou rozesmála. Zavrtěla hlavou.

„Proboha, Kovacsi, vy jste ale mizera. Ve Sborech vás učili po přestřelce vtipkovat, nebo jste takovej od přírody?“

Vedl jsem ji k východu. „Od přírody. Tak pojďte, potřebujete na vzduch.“

Za námi se náhle ozvaly zvuky. Rychle jsem se otočil a spatřil, že se syntetické pouzdro kymácivě vztyčilo. Můj poslední výstřel mu utrlh půlku hlavy. Ruku na konci ztuhlé, krví potřásněné paže, ve které předtím držel zbraň, měl křečovitě rozevřenou, ale druhá byla sevřená v pěst. Synteták klopýtl o sedadlo, napřímil se, a zatímco za sebou vlekl pravou nohu, zamířil směrem k nám.

Vytáhl jsem Nemex a namířil ho na něj.

„Je po všem,“ upozornil jsem ho.

Povadlá tvář se na mě usmála. Udělal další nejistý krok. Zamračil jsem se.

„Proboha, Kovacsi,“ Ortegová zašátrala po pistoli. „Skončete to.“

Vystřelil jsem a kulka odhodila syntetáka zpátky na podlahu posetou sklem. Několikrát se překulil, pak zůstal nehybně ležet, ale stále přerývaně dýchal. Zatímco jsem ho fascinovaně pozoroval, bublavě se rozesmál.

„To by kurva stačilo,“ rozkašlal se a pak se znovu rozesmál. „Co, Kovacsi? To by kurva stačilo.“

Při těch slovech jsem na zlomek vteřiny strnul, pak jsem se otočil, vyrazil ke dveřím a co nejrychleji vlekl Ortegovou za sebou.

„Co –“

„Ven. Musíme kurva ven.“ Vystrčil jsem ji ze dveří a chytil se venkovního zábradlí. Na lávce před námi ležel mrtvý pistolník. Opět jsem Ortegovou dloubnutím popohnal a ta jeho tělo nemotorně překročila. Zabouchl jsem za sebou dveře a rozběhl se za ní.

Byli jsme už skoro na konci lávky, když kupole za námi vybuchla v gejzíru skla a oceli. Jasně jsem slyšel, jak dveře za našimi zády vyletěly z pantů. Ten výbuch nás zvedl do vzduchu jako pírka a smetl nás ze schodiště dolů na ulici.

Kapitola dvacet dva

V noci je policie mnohem působivější.

Zaprvé jsou tu blikající majáky, které dramaticky osvětlují všechny obličeje a střídavě vrhají na zachmuřené výrazy červenou a kouřově modrou barvu. Pak je tu vytí sirén, které se rozléhá nocí, jako když sjíždí výtah z horních podlaží města, výrazné a současně záhadné praskání vysílaček, hemžení podsaditých postav matně zalitých světlem, útržky nesrozumitelných rozhovorů a rozmístěná technika policejních sil. Na tohle všechno probuzení čumilové zírají. Nic jiného se díť nemusí, přesto na to budou lidé dlouhé hodiny koukat.

Když se policie objeví v pracovní den v devět hodin ráno, je to úplně jiné. Po zavolání Ortegové se dostavily dva hlídkové vozy, ale jejich světél a sirén si člověk v ruchu města téměř nevšiml. Zatímco policisté v uniformách ohrazovali oba konce ulice bariérami a vyváděli zákazníky se sousedních obchodů, Ortegová přesvědčila bankovní bezpečnostní službu, že skutečně nejsem spolupachatelem bombového útoku. Zřejmě dostávali za chycení teroristů odměnu. Za téměř neviditelnou hradbou bariér se shromáždil dav, ale vypadalo to, že jde převážně o rozzlobené chodce, kteří se snaží projít.

Já zatím seděl na protějším obrubníku a prohlížel si povrchová zranění, ke kterým jsem přišel během krátkého letu z lávky na ulici. Většinou šlo o modřiny a odřeniny. Vzhledem k tvaru recepce směřovala převážná část výbuchu vzhůru a skleněnou střechou také vyletěla většina střepin. Měli jsme velké štěstí.

Ortegová opustila hlouček policistů v uniformách, kteří se shromáždili před bankou, a vydala se přes ulici směrem ke mně. Když si svlékla sako, všiml jsem si, že zranění na rameni pokrývá dlouhý bílý šrám tuhnoucí tkáň. V jedné ruce se jí pohupovalo ramenní pouzdro a pod tenkým bílým bavlněným tričkem s nápisem

Máte právo mlčet – proč to chvíli nezkusíte? se jí vlnila ňadra. Uvelebila se na obrubníku vedle mě.

„Technici jsou na cestě,“ oznámila nelogicky. „Myslíte, že v těch troskách najdeme něco užitečného?“

Zadíval jsem se na doutnající ruinu kupole a zavrtěl jsem hlavou.

„Budou tam těla, možná dokonce s neporušenýma bázema, ale ty dva byli jen grázlové z ulice. Jediný, co vám řeknou, bude, že je najal ten synteták. Pravděpodobně jim za to každému slíbil pár ampulek tetrametu.“

„Jo, byli trochu sjetý, co?“

Uvědomil jsem si, že se usmívám. „Tak trochu. Ale na druhý straně si nemyslím, že nás měli dostat.“

„Jen nás chtěli zaměstnat, než se váš kámoš odpálí, co?“

„Něco takového.“

„Podle mě měl rozbušku napojenou na životní funkce, nemám pravdu? Odprásknete ho a bum, vezme vás s sebou. Mě taky. I svoje pomocníky.“

„A jeho báze i pouzdro zmizí v nenávratnu.“ Přikývl jsem. „Chytrý, co?“

„Tak co se pokazilo?“

Nepřítomně jsem si zamnul jizvu nad okem. „Přecenil mě. Myslel, že ho zabiju první ranou, ale minul jsem. Určitě by se zastřelil sám, ale jak jsem se snažil umlčet jeho pistoli, rozsekal jsem mu paži na hadry.“

V duchu jsem viděl, jak mu zbraň padá z rozevřených prstů a klouže po podlaze.

„Vyletěla mu z ruky. Když nás slyšel odcházet, určitě tam ležel a modlil se, ať umře. Zajímalo by mě, kdo to pouzdro vyrobil.“

„Ať to byl kdokoli, budu je chválit každé den v tejdnu,“ pronesla rozjařeně Ortegová. „Třeba tam technici přece jen něco najdou.“

„Vy víte, kdo to byl, že jo?“

„Řekl vám Kov–“

„Byl to Kadmin.“

Rozhostilo se krátké ticho. Sledoval jsem kouř stoupající ze zničené kupole. Ortegová se nadechla a vydechla.

„Kadmin je ve skladišti.“

„Už ne.“ Podíval jsem se na ni. „Nemáte cigaretu?“

Beze slova mi podala krabičku. Jednu jsem vyklepal, vsunul si ji do koutku úst, přiložil k jejímu konci škrťátko a zhluboka vtáhl kouř. Všechny pohyby jsem dělal automaticky, za léta kouření se z toho stal podmíněný reflex. Vůbec jsem na to nemusel myslet. Kouř, který mi proudil do plic, byl jako závan parfému, který nosila vaše stará láska.

„Znal mě.“ Vydechl jsem. „A znal taky svoji minulost quellisty. ‚To by kurva stačilo‘ řekla quellistická partyzáнка Iffy Demeová, když umírala při výslechu během Dekolonizace na Harlanově světě. Měla v sobě nainstalovaný výbušniny a vyhodila budovu do vzduchu. Připadá vám to povědomý? Koho známe, kdo ze sebe dokáže sypat Quelliny citace jako rodák z Millsportu?“

„Sakra, je ve skladišti, Kovacsi. Nikdo se nemůže dostat ven bez—“

„Bez Umělý Intelligence. S Umělou Inteligencí to jde. Už jsem se s tím setkal. Takhle jsme dostali ven naše válečný zajatce na Adoracionu.“ Luskli jsem prsty. „Bylo to snadný jako lovit sloní rejnoky pod útesem.“

„Opravdu tak snadný?“ zeptala se Ortegová ironicky.

Vtáhl jsem do sebe další dávku kouře a ignoroval ji. „Vzpomínáte si na ten světelný záblesk na obloze, když jsme byli s Kadminem ve virtuálu?“

„Ničeho jsem si nevšimla. Ne, počkejte, vlastně ano. Myslela jsem, že to byla porucha.“

„Nebyla. Ten záblesk se ho dotkl. Odrazil se na stole. Hned potom prohlásil, že mě zabije.“ Otočil jsem se k ní a podrážděně se usmál. Vzpomínka na Kadminovu virtuální podobu byla jasná a odporná. „Chcete slyšet mýtus první generace na Harlanově světě? Pohádku z jiného světa?“

„Kovacsi, i s Umělou Inteligencí by museli —“

„Chcete ten příběh slyšet?“

Ortegová pokrčila rameny, zamrkala a přikývla. „Jistě. Můžete mi vrátit cigarety?“

Hodil jsem jí krabičku a počkal, až si zapálí. Vyfoukla kouř na ulici. „Tak pokračujte.“

„Dobře. Newpest, kde jsem se narodil, bejval textilním městem. Na Harlanově světě je rostlina, která se nazývá belad. Roste v moři a taky na většině pobřeží. Usušíte ji, chemicky ošetříte a můžete z ní vyrobit něco jako bavlnu. Během kolonizace byl Newpest hlavním beladovým městem našeho světa. I tenkrát byly podmínky v textilkách dost zoufalý, a když quellisti obrátili všechno vzhůru nohama, ještě se zhoršily. Textilní průmysl upadal a všude panovala obrovská nezaměstnanost a nekonečná chudoba a povstanci s tím nedokázali nic udělat. Byli to revolucionáři, ne ekonomové.“

„Známa písnička, co?“

„V každém případě povědomá melodie. V té době se v textilních slumech vyprávěly strašidelné příběhy, například o Mlátících šotců nebo o Kanibalovi z Kitano Street.“

Ortegová popotáhla z cigarety a vytáhla obočí. „Okouzlující.“

„Jo, byla to zlá doba. Povím vám příběh o Šílený švadleně Ludmile. Rodiče ho vyprávěli dětem, aby si plnily povinnosti a vracely se domů do setmění. Šílená Ludmila měla krachující textilní továrnu a tři děti, který jí nikdy nepomohly. Zůstávaly venku dlouho do noci, potloukaly se po hernách po městě a celý dny prospaly. A tak se prej Ludmila jednoho dne zbláznila.“

„Takže tenkrát ještě nebyla šílená?“

„Ne, jen trochu stresovaná.“

„Mluvíte o ní jako o Šílený Ludmile.“

„Tak se to vypráví.“

„Ale jestli nebyla šílená od začátku –“

„Chcete ten příběh slyšet, nebo ne?“

Ortegová ukřivděně stiskla rty. Mávla cigaretou, abych pokračoval.

„Jednou večer, když se děti zase chystaly ven, jim nasypala něco do kávy, a když byly omámené, ale samozřejmě pořád při vědomí, odvezla je do Mitcharrt's Point a jedno po druhým hodila do drtičky. Jejich křik prej byl slyšet široko daleko.“

„Hm-mmmm.“

„Policie ji samozřejmě podezírala –“

„Opravdu?“

„– ale nic jí nemohli dokázat. Ty děti braly drogy, potloukaly se po městě s místní jakuzou, a tak nikoho nepřekvapilo, když zmizely.“

„Má ten příběh nějakou pointu?“

„Jo. Ludmila se svých nesnesitelných dětí sice zbavila, ale ve skutečnosti to nepomohlo. Pořád potřebovala někoho, kdo by obsluhoval louhovací kádě, nosil belad po schodech, a byla pořád na mizině. Co teda udělala?“

„Podle mě něco hnusného.“

Přikývl jsem. „Vyndala z drtičky zbytky rozšmelcovaných dětí a ušila z nich obrovský, tři metry vysoký monstrum. A pak, v noci zasvěcený temným silám, přivolala Tengu, aby –“

„Koho?“

„Tengua. To je takovej bazilišek, démon, dalo by se říct. Vyvolala Tengu, aby monstrum oživil, a pak ho zašila dovnitř.“

„Cože, když se nedíval?“

„Ortegová, je to pohádka. Zašila dovnitř Tenguovu duši, ale slíbila, že ho pustí, když jí bude devět let sloužit. Devítka je v harlanských chrámech posvátným číslem, takže pro ni byla ta dohoda stejně závazná jako pro Tengu. Bohužel –“

„Ano?“

„– Tenguové jsou proslulý svojí netrpělivostí a stará Ludmila mu určitě dávala zabrat. Jednou v noci, po necelých třech letech, se na ni Tengu vrhl a roztrhal ji na kusy. Někdo říká, že to byla práce Kishimo-jin, která Tengu navedla, aby –“

„Kishimo Gin?“

„Kishimo-jin, ochránkyně dětí. Pomstila se Ludmile za to, že zabila své potomky. To je jedna verze, ale je tu ještě druhá, že –“ Koutkem oka jsem zaregistroval Ortegové nesouhlasný výraz a rychle jsem pokračoval. „No, Tengu ji v každém případě roztrhal na kusy, ale tím porušil dohodu a zůstal uvězněnej v monstře. A když byla Ludmila, která ho dala oživit, a kterou navíc zradilo, mrtvá, monstrum začalo hnít. Tady mu odpadla jedna část, jinde další. A tak se Tengu vydal do ulic a továren textilní čtvrti hledat čerstvé maso, kterým by hnijící kusy těla nahradil. Vždycky zabíjel děti, protože části, který potřeboval nahradit, měly dětskou velikost, ale i když si je nescetněkrát přišel k tělu –“

„Takže se naučil šít?“

„Tenguvé jsou všestranně nadané. I když odpadlou tkáň na hnijícím těle nahradil, po několika dnech se začaly rozkládat jiné části a musel se znovu vydat na lov. Ve čtvrti mu říkali Sešívák.“

Odmlčel jsem se. Ortegová vytvořila z úst kroužek a pomalu vydechla kouř. Sledovala, jak se rozplývá, a pak se ke mně otočila.

„Ten příběh vám vyprávěla maminka?“

„Otec. Když mi bylo pět.“

Zadívala se na konec cigarety. „Fajn chlap.“

„Ne. Nebyl to fajn chlap. Ale to je jinej příběh.“ Vstal jsem a zadíval se na ulici, kde se u jedné z bariér shromáždil dav lidí. „Kadmin je venku a vymkl se kontrole. Ať už pracoval pro kohokoli, teď pracuje *na vlastní pěst*.“

„Jak?“ Ortegová roztáhla podrážděně ruce. „Fajn, Umělá Inteligence mohla proniknout do skladiště bayský policie. Tomu věřím. Ale mluvíme tu o proniknutí na dobu jedny mikrosekundy. Kdyby trvalo dýl, spustily by všechny poplašný zařízení odsud až do Sacramenta.“

„Ta mikrosekunda úplně stačila.“

„Ale Kadmin *není* na ulici. Potřebovali by vědět, kdy ho budeme vyslýchat, potřebovali by znát přesný místo. Potřebovali by...“

Zastavila se, protože věděla, co přijde.

„Mě.“ Dokončil jsem za ni. „Potřebovali by mě.“

„Ale vy –“

„Potřebuju trochu času, abych si to promyslel, Ortegová.“ Odhodil jsem cigaretu do strouhy, a když jsem ucítil odpornou pachut' v ústech, ušklíbl jsem se. „Jeden dva dny. Zkontrolujte skladiště. Kadmin je pryč. Kdybych byl na vašem místě, pár dní bych si dával velkej pozor.“

Ortegová nasadila kyselý výraz. „To mi jako chcete naznačit, abych chodila po městě v přestrojení?“

„Nechci vám nic naznačit.“ Vytáhl jsem Nemex a skoro stejně automatickými pohyby, jako když jsem kouřil, jsem vysunul napůl vystřílený zásobník. Zandal jsem ho do kapsy. „Konstatuju aktuální situaci. Budeme se muset někde sejít. V Hendrixu ne. Ani ne tam, kde vás můžou vystopovat. Neříkejte to, napište mi to.“ Kývl jsem na

dav za bariéry. „Každý člověk s kvalitním implantátem mohl náš rozhovor zaměřit a vyslechnout si ho.“

„Proboha!“ Ušklíbala se. „Jste technoparanoidní, Kovacsi.“

„Tohle neříkejte. Vydělával jsem si tím na živobytí.“

Chvilí o tom přemýšlela, pak vytáhla pero a něco na škrábala na krabičku cigaret. Zatímco jsem očima stále prohledával shromážděný dav, vylovil jsem z kapsy nový zásobník a zasunul ho do Nemexu.

„Tady to je.“ Ortegová mi hodila krabičku. „To je kód místa, kde mě najdete. Naládujte to do taxíku ve městě a on vás tam odveze. Budu tam dneska večer, i zejtra. Potom budeme pokračovat v rozdělaný práci.“

Levou rukou jsem krabičku chytil, letmo přehlédl čísla a zandal si ji do kapsy. Potom jsem zacvakl závěrku na Nemexu, abych měl v komoře první kulku, a nacpal pistoli zpátky do pouzdra.

„Dejte mi vědět, až Kadmina prověříte,“ pronesl jsem a odešel.

Kapitola dvacet tři

Zamířil jsem na jih.

Vzdušnou dopravou se s naprogramovanou efektivností proplétaly bezpilotní taxíky a tu a tam se snesly k zemi, aby přilákaly zákazníky. Počasí se měnilo; od západu se blížilo šedivé mračno, a když jsem se podíval nahoru, občas mi na tvář dopadlo pár kapek. Na taxíky jsem se vykašlal. *Postupujte co nejjednodušeji*, řekla by Virginia Vidaurová. Když po vás jde Umělá Inteligence, vaší jedinou nadějí je zbavit se elektroniky. Samozřejmě, na bojišti je to mnohem snazší. Je tam bahno a vřava, ve které se můžete schovat. V moderním městě – nebombardovaném – je podobný způsob úniku logistickou noční můrou. Každá budova, každé vozidlo, každá ulice je napojená na síť a každá transakce, kterou provedete, na vás upozorní počítačové lovecké psy.

Objevil jsem otlučení bankomat a doplnil si z něj tenčící se štos plastových bankovek. Pak jsem se o dva bloky vrátil a šel na východ, až jsem narazil na veřejnou telefonní budku. Prohledal jsem kapsy, vylovil navštívenku, nasadil si na hlavu elektrody a vytočil číslo.

Neobjevil se žádný obraz. Neozval se žádný vyzváněcí zvuk. Šlo o interní čip. Z prázdné obrazovky se ozval příkrý hlas.

„Kdo je to?“

„Dala jste mi svoji navštívenku, kdybych něco potřeboval,“ pronesl jsem, místo abych se představil. „No, zdá se, že bych si s vámi potřeboval o něčem promluvit, doktorko.“ Slyšel jsem, jak hlasitě polkla, a pak se opět ozval její vyrovnaný, chladný hlas. „Měli bychom se sejít. Předpokládám, že nechcete přijít do zařízení.“

„To předpokládáte správně. Znáte ten červený most?“

„Říká se mu Zlatá brána,“ opáčila suše. „Jo, znám ho.“

„V jedenáct tam. Výpadovka na sever. Přijďte sama.“

Přerušil jsem spojení. Znovu jsem vytočil číslo.

„Bancroftova rezidence, s kým si přejete hovořit?“ Zlomek vteřiny potom, co se ozval její hlas, vstoupila na obrazovku žena ve střízlivém kostýmu a s účesem, který připomínal sestřih pilotky Angin Chandrové.

„S Laureensem Bancroftem, prosím.“

„Pan Bancroft je právě na konferenci.“

Tím se to dokonce zjednodušilo. „Dobře. Vyřídila byste mu, že volal Takeshi Kovacs?“

„Nechcete mluvit s paní Bancroftovou? Dala mi pokyny, že –“

„Ne,“ namítl jsem rychle. „To není nutné. Řekněte prosím panu Bancroftovi, že nebudu několik dní k zastižení, ale že mu zavolám ze Seattlu. To je všechno.“

Přerušil jsem spojení a podíval se na hodinky. Do schůzky na mostě mi ještě zbývala asi hodina a čtyřicet minut. Vydal jsem se najít bar.

Jsem chytrý, silný:

Nemám strach,

Že mě vezme Sešívák.

Vybavila se mi polozapomenutá říkanka z dětství. Ale já strach měl.

Když jsme dorazili na příjezdovou cestu k mostu, ještě nepršelo, ale na obloze se kupily tmavé mraky a na čelním skle se čas od času rozplesklo pár těžkých kapek, příliš ojedinělých na to, abychom zapnuli stěrače. Přes rozstříknuté cákance deště jsem pozoroval rezavou konstrukci před sebou a věděl jsem, že zmoknu.

Po mostě nejezdila žádná auta. Nad opuštěnými jízdniemi pruhy a lávkami po stranách, které lemovala neidentifikovatelná suť, se jako kosti nějakého obrovského dinosaura tyčily nosné pilíře.

„Zpomal,“ řekl jsem svému společníkovi, když jsme projeli pod prvním pilířem, a těžké vozidlo prudce zabrzdilo. Podíval jsem se postranním oknem ven. „Opatrně. Řekl jsem ti, že nechci riskovat. Jen se tu mám s někým sejít.“

Graft Nicholson se na mě od volantu bezvýrazně zadíval. Zavanul ke mně pach vyčpělého alkoholu.

„Jasně. Rozdáváš řidičům tolik prachů každéj tejden, co? Jen abys je z křesťanský lásky vytáhnul z licktownskejch barů?“

Pokrčil jsem ramený. „Mysli si, co chceš. Hlavně jeď pomalu. Až mě vysadíš, můžeš ject, jak rychle chceš.“

Nicholson zavrtěl zmateně hlavou. „To je šílený, kámo –“

„Tamhle. Stojí u chodníku. Vysad' mě tam.“ Před námi se o zábradlí opírala osamělá postava a dívala se na záliv. Nicholson se soustředěně zamračil a nahrbil rozložitá ramena. Otlučený nákladák rozvážně, ale ne zcela plynule přešel dva jízdní pruhy a s drcnutím zastavil vedle bariéry na pravé straně.

Vystoupil jsem, rozhlédl se kolem, a když jsem nikoho nespatriil, vytáhl jsem se zpátky do otevřených dveří.

„Fajn, poslouchej. Do Seattlu se dostanu až za dva dny, možná za tři, takže se ubytuješ v prvním hotelu, kterej ti městská databáze nabídne, a počkáš tam na mě. Zaplat' účet, ale zapiš se pod mým jménem. Každéj den ti mezi desátou a jedenáctou dopoledne zavolám, takže buď v tu dobu v hotelu. Jinak si dělej, co chceš. Myslím, že jsem ti dal dost peněz na to, aby ses nenudil.“

Graft Nicholson se požívačně usmál, takže jsem v tu chvíli litoval každého, kdo pracuje v seattleských zábavních podnicích. „O mě se nestarej, kámo. Starej Graft ví, jak si užít.“

„To jsem rád. Hlavně to moc nepřeháněj. Možná budeme muset narychlo odjet.“

„Jasně. Kdy dostanu zbytek, kámo?“

„Už jsem ti to říkal. Zaplatím ti, až se znovu uvidíme.“

„A co když se za ty tři dny neukážeš?“

„V tom případě,“ pronesl jsem příjemně, „budu mrtvej. Kdyby to tak dopadlo, bylo by lepší, kdybys na pár tejdnu zmizel. Nebudou s tebou ztrácet čas. Bude jim stačit, že dostali mě.“

„Kámo, myslím, že ne –“

„Nic se ti nestane. Za tři dny se uvidíme.“ Seskočil jsem zpátky na zem, zabouchl dveře a dvakrát na ně zabušil. Motor zatúroval a Nicholson zacouval s nákladákem doprostřed silnice.

Zatímco jsem sledoval, jak odjíždí, blesklo mi hlavou, jestli do Seattlu skutečně pojede. Dal jsem mu koneckonců slušný balík peněz, a i když jsem mu slíbil doplatek, pokud udělá, co chci, určitě

bude bojovat s pokušením vrátit se na pobřeží a zamířit rovnou zpátky do baru, ze kterého jsem ho vytáhl. Nebo třeba znervózní, až bude sedět v hotelu a čekat, kdy zaklepu na dveře, a vypaří se dřív, než ty tři dny uplynou. Ani jedno z těch selhání bych mu neměl za zlé, protože jsem neměl v úmyslu se v hotelu objevit. Bylo mi jedno, jak se zachová.

Když se chcete před někým schovat, musíte ho dezorientovat, slyšel jsem v uchu Virginii. Aniž zvolníte tempo, zanechte co nejvíc matoucích stop.

„To byl váš přítel, pane Kovacsi?“ Lékařka přistoupila k hrazení a sledovala, jak se auto vzdaluje.

„Seznámil jsem se s ním v baru,“ pronesl jsem popravdě, přelezl k ní a opřel se o zábradlí. Naskytl se mi stejný výhled jako v den mého příjezdu, kdy mě Curtis vezl ze Suntouch House. Nad budovami na opačné straně zálivu se v kalném světle před deštěm mihotaly jako hejno světlušek vzdušné dopravní prostředky. Když jsem přimhouřil oči, dokázal jsem rozeznat budovu na ostrově Alcatraz, nedobytnou pevnost Psychasecu s oranžovými okny obehnanou šedivou zdí. Za ní ležel Oakland. Za zády jsem měl otevřené moře a severním a jižním směrem se táhl dobrý kilometr opuštěného mostu. Jakmile jsem se ujistil, že by mě tu mohla překvapit jen soustředěná dělostřelecká palba, otočil jsem se a zadíval se na lékařku.

Když jsem na ni upřel oči, připadlo mi, že sebou škubla.

„Copak?“ zeptal jsem se tiše. „Trápí vás lékařská etika?“

„To nebyl můj nápad –“

„Já vím. Jen jste podepsala propuštění, přivřela jste oči, něco takovýho. Tak kdo to byl?“

„Nevím,“ odpověděla trochu nejistě. „Někdo Sullivana navštívil. Syntetické pouzdro. Vypadala jako Asiat.“

Přikývl jsem. Treppová.

„Jaký od ní dostal pokyny?“

„Vložit mezi korovou bázi a nervové rozhraní virtuální síťový lokátor.“ Zdálo se, že klinické podrobnosti jí dodaly jistotu. Přestal se jí chvět hlas. „Voperovali jsme ho do vašeho pouzdra dva dny předtím, než vás sem dopravili. Jde o mikroskopický řez v obratli

těsně vedle původní báze, který se utěsní tkáňovým štěpem. Zběžnou prohlídkou se nedá odhalit. Člověk by musel projít neuroelektronickým testem, aby ho objevil. Jak jste to uhádl?“

„Nemusel jsem hádat. Někdo lokátor použil, aby našel a vytáhl z vazby bayský policie nájemného vraha. Jde tedy o napomáhání k trestnému činu. Za to vás se Sullivanem čeká minimálně pár desítek let ve skladišti.“

Sarkasticky se rozhlédla nahoru a dolů po prázdném mostě. „Proč tady v tom případě není policie, pane Kovacsi?“

Vzpomněl jsem si na trestní rejstřík a vojenské záznamy, které se mnou musely na Zemi přijít, a jaké to pro ni musí být, když tu stojí s někým, kdo všechny ty věci spáchal. Jaké musela vynaložit úsilí, aby překonala strach a vydala se sem sama. Pomalu, neochotně jsem se usmál.

„Fakt, smekám před váma,“ pronesl jsem. „A teď mi povězte, jak tu zatracenou věc zneutralizovat.“

Vážně se na mě zadívala. Právě začalo pršet a na ramena jí dopadly těžké kapky. Ucítil jsem je ve vlasech. Oba jsme zvedli hlavu a já zaklel. Vzápětí ke mně přistoupila a dotkla se nápadné brože na klopě svého kabátu. Vzduch nad našimi hlavami se zachvěl a přestalo na mě pršet. Znovu jsem se podíval nahoru a spatřil jsem, že se voda rozstříkuje na kupoli, kterou nad našimi hlavami vytvořilo odpudivé pole. Na chodník kolem nás dopadaly jednotlivé kapky a posléze úplně ztmavl, ale kouzelný kruh kolem našich nohou zůstal suchý.

„Lokátor se dá odstranit stejným způsobem, jakým byl do těla vložen – mikrochirurgicky. Je k tomu zapotřebí náležitě vybavený operační sál. Jinak hrozí riziko, že dojde k poškození nervového rozhraní, nebo dokonce míšních nervových kanálů.“

Trochu jsem se zavrtěl, protože jsem se v její těsné blízkosti necítil dobře. „Jo, to mi došlo.“

„No, pak vám pravděpodobně *došlo* i to,“ pokračovala, přičemž parodovala můj přízvuk, „že je možné vložit do přijímače rušící signál nebo zrcadlovou šifru, která dokáže vysílací kód neutralizovat.“

„Jestli máte původní vysílací kód.“

„Jestli, jak jste řekl, máte původní vysílací kód.“ Sáhla do kapsy a vytáhla z ní malý kompaktní disk v plastovém pouzdře, chvílku ho držela v ruce a pak mi ho podala. „A vy ho máte.“

Vzal jsem si od ní disk a zamyšleně si ji prohlížel.

„Je pravý. Potvrdí vám to v každé neuroelektronické klinice. Jestli máte nějaké pochybnosti, můžu vám doporučit –“

„Proč to pro mě děláte?“

Zadívala se mi do očí a tentokrát pohledem neuhnula. „Nedělám to pro vás, pane Kovacsi. Dělán pro sebe.“

Čekal jsem. Na okamžik odvrátila pohled a zadívala se přes záliv. „S korupcí jsem se už setkala, pane Kovacsi. Každý, kdo delší dobu pracuje v nápravném zařízení, pozná darebáka na první pohled. Ta synteťáčka byla přesně ten typ. Warden Sullivan se s takovými lidmi stýká celou dobu, co v Bay City dělám. Pravomoc policie končí před našimi dveřmi a platy správních úředníků nejsou vysoké.“

Podívala se zpátky na mě. „Nikdy jsem od těchto lidí úplatek nevzala, ani jsem pro ně až dosud nic neudělala. Ale stejně tak jsem se nikdy nepostavila proti nim. Bylo velice jednoduché ponořit se do práce a předstírat, že nevidím, co se děje.“

„Lidské oko je báječné zařízení,“ ocitoval jsem roztržitě z Básní a dalších kliček. „S malým úsilím dokáže nevidět dokonce i tu nejkřiklavější nespravedlnost.“

„Velice trefně vyjádřeno.“

„To není ze mě. Takže jak to, že jste tu operaci provedla?“

Přikývla. „Jak už jsem řekla, až dosud se mi dařilo kontaktu s těmi lidmi vyhýbat. Sullivan mě přidělil do Oddělení pouzder z jiných světů, protože bylo klidnější a všechny služby, které prokazoval, se týkaly místních obyvatel. Bylo to tak snazší pro nás pro oba. V tomhle ohledu je skvělým manažerem.“

„Pak jsem se bohužel objevil já.“

„Jo, to byl problém. Věděl, že by vypadalo divně, kdyby mě z té záležitosti vyloučil a nahradil mě při operaci některým ze svých kompliců, a nechtěl na sebe upoutat pozornost. Zřejmě šlo o *něco velkého*.“ Opět ta slova posměšně zdůraznila, stejně jako to udělala před chvílí s mým *došlo*. „Tihle lidé měli kontakty ve vysokých

kruzích a všechno muselo proběhnout hladce. Ale nebyl hloupý, všechno mi logicky vysvětlil.“

„Jak?“

Znovu se na mě otevřeně zadívala. „Že jste nebezpečný psychopat. Stroj na zabíjení, který zešílel. A že by vzhledem k tomu nebylo dobré, abyste se pohyboval po světě jen tak. Nikdo neví, kam byste se mohl teleportovat, až se dostanete z reálného světa. A já tomu uvěřila. Ukázal mi záznamy, které o vás měli. Fakt nebyl hlupák. Ne. Já byla hloupá.“

Vzpomněl jsem si na Leilu Beginovou a náš rozhovor o psychopatech na virtuální pláži. Na mé odpovědi.

„Sullivan nebyl první, kdo o mě řekl, že jsem psychopat. A vy jste nebyla první, kdo tomu uvěřil. Vyslanci, no, to je...“ Pokrčil jsem rameny a odvrátil od ní pohled. „Je to nálepka. Zjednodušení pro veřejnost.“

„Říkají, že se vás hodně změnilo. Že dvacet procent závažných zločinů v Protektorátu mají na svědomí bývalí Vyslanci. Je to pravda?“

„Procentuálně?“ Zíral jsem skrz děst'. „To nevím. Je nás takových dost, to ano. Od té doby, co nás propustí ze Sborů, nemáme práci. Nedovolí nám dělat nic, kde bychom mohli získat moc a vliv. Na většině světů nesmíme zastávat funkci ve státní správě. Nikdo Vyslancům nevěří, a to znamená, že nemají žádnou podporu. Žádný vyhlídky. Žádný půjčky, žádnou důvěru.“

Znovu jsem se na ni podíval. „A to, co nás naučili, má tak blízko k zločinu, že mezi tím není skoro žádný rozdíl. Až na to, že zločin je jednodušší. Většina zločinců jsou hlupáci, což pravděpodobně víte. Dokonce i zločinecký organizace působí ve srovnání se Sbory jako dětský gangy. Je snazší získat si respekt. A když strávíte posledních deset let života v nejružnějších pouzdrech, ve skladišti a ve virtualitě, hrozba, která představuje zákon, vám připadá směšná.“

Chvilku jsme mlčeli.

„Mrzí mě to,“ pronesla nakonec.

„Netrapte se tím. Každěj, kdo by si přečetl moje záznamy, by –“

„Tak jsem to nemyslela.“

„Aha.“ Pohlédl jsem na disk v rukou, „No, jestli jste chtěla něco napravit, řekl bych, že jste to právě udělala. A věřte mi, nikdo nezůstane úplně čistý. To se vám podaří jedině ve skladišti.“

„Jo. Já vím.“

„Ještě bych se vás rád na něco zeptal.“

„Ano?“

„Je teď Sullivan v Bay City Central?“

„Když jsem odcházela, byl tam.“

„A v kolik hodin půjde asi domů?“

„Obvykle odchází kolem sedmé.“ Stiskla rty. „Co chcete dělat?“

„Chci mu položit pár otázek,“ pronesl jsem popravdě.

„A jestli vám na ně neodpoví?“

„Jak jste řekla, není hlupák.“ Zasunul jsem disk do kapsy kabátu. „Díky za pomoc, doktorko. Snažte se kolem sedmé Bay City Central vyhnout, ano? A ještě jednou děkuju.“

„Jak jsem řekla, pane Kovacsi, dělám to pro sebe.“

„Tak jsem to nemyslel, doktorko.“

„Aha.“

Lehce jsem jí položil ruku na rameno, pak jsem udělal krok dozadu, a tím pádem se ocitl v dešti.

Kapitola dvacet čtyři

Za desítky let vyseděli návštěvníci na dřevěné lavičce řadu pohodlných prohlubní a stopy častého používání zůstaly i na opěradlech. Uvelebil jsem se na ni, nohy si položil na opěradlo směrem ke dveřím, které jsem pozoroval, a začal luštit nápisy vyryté do dřeva. Během dlouhé zpáteční cesty přes město jsem promokl na kůži, ale v hale bylo příjemné teplo a vysoko nade mnou bezmocně bušil déšť do dlouhých, průhledných panelů šikmé střechy. Po chvíli ke mně přijel jeden úklidový robot, velký asi jako pes, aby setřel z podlahy z tvrzeného skla moje otisky. Pozoroval jsem ho, dokud bláto neuklidil a stopy po mém příchodu k lavici zcela nezmizely.

Škoda, že se stejným způsobem nedají vymazat i moje elektronické stopy, ale tenhle způsob úniku příslušel legendárním hrdinům jiného věku.

Úklidový robot se vzdálil a já se vrátil k nápisům. Většina z nich byla v amangličtině nebo španělštině, staré vtípky, které jsem už viděl na stovce podobných míst. *Cabron Modificadol a Bez pouzdra neexistuje!*, starý fórek *Byl tady pozměněný domorodec*, ale vysoko na opěradle lavičky jsem jako ostrůvek zvráceného klidu ve veškerém tom vzteku a neskutečné aroganci objevil zvláštní haiku v jazyce kanji. Byla vyškrábaná vzhůru nohama:

*Natáhni si čerstvé maso jako vypůjčenou rukavici
A znovu si spal prsty.*

Když autor ta slova do dřeva vyřezával, musel se naklánět přes opěradlo, ale přesto byl jeden znak jako druhý. Zatímco jsem na ten kaligrafický nápis nekonečně dlouhou dobu zíral, v hlavě mi jako dráty vysokého napětí zpívaly vzpomínky na Harlanův svět.

Ze zasnění mě vytrhl náhlý výkřik po mé pravici. Mladá černoška a její dvě děti, také černé, zíraly na ohnutého bělocha středního věku, který před nimi stál v otrhané uniformě Armády Spojených národů.

Rodinné setkání. Mladá žena na něj šokovaně zírala, protože jí to ještě úplně nedošlo, a menší dítě, kterému pravděpodobně nebyly ani čtyři roky, to už vůbec nechápalo. Dívalo se skrz bělocha a opakovalo otázku *Kde je táta? Kde je táta?* Muži se v kalném světle deštivého dne, které střechou dopadalo dovnitř, leskl obličej – vypadal, jako by plakal od chvíle, co ho vytáhli z tanku.

Otočil jsem hlavu do prázdné haly. Když dali nové pouzdro mému otci, prošel kolem čekající rodiny a zmizel z našeho života. Dokonce jsme ani nevěděli, který to byl, přestože mě někdy napadlo, jestli matka nezahlédla v odvráceném pohledu záblesk poznání, nějakou ozvěnu v držení těla nebo chůzi, když nás míjel. Nevím, jestli se nás styděl oslovit, nebo byl naopak nadšený, že dostal zdravější pouzdro, než bylo jeho alkoholem zdevastované tělo, a už si plánoval cestu do nových měst a za mladšími ženami. Bylo mi tehdy deset. Pochopil jsem to v okamžiku, kdy nás zřízenci vyvedli z haly, aby nás tam nemuseli přes noc zamknout. Čekali jsme tam od poledne.

Vrchní hlídač byl vlídný stařík, nesmírně hodný k dětem. Položil mi ruku na rameno, a než nás vyprovodil ven, prohodil se mnou pár laskavých slov. Matce se krátce uklonil a zamumlal něco formálního. Jen díky tomu se na místě nerozplakala.

Pár takových jako my pravděpodobně vídal každý týden.

Abych se něčím zaměstnal, naučil jsem se nazpaměť kód tajného místa, který mi Ortegová napsala, a pak jsem útržek cigaretové krabičky roztrhal na kousky a snědl.

Než se ve dveřích haly objevil Sullivan a začal scházet ze schodů, oblečení mi už skoro uschlo. Měl na sobě dlouhý šedivý plášť do deště a na hlavě klobouk s krempou, jaký jsem dosud v Bay City nespatriil. Jeho tvář ve výseku mezi mýma zvednutýma nohama, kterou mi neurachem detailně přiblížil, byla bledá a unavená. Trochu jsem se zavrtěl a konečky prstů přešel po Philipsu v pouzdru. Sullivan mířil přímo ke mně, ale když spatřil, jak se na lavičke rozvaluju, nesouhlasně stáhl rty a změnil směr, aby se mi vyhnul. Zřejmě mě považoval za bezdomovce, který se v hale schoval před deštěm. Bez jediného dalšího pohledu mě minul.

Dal jsem mu pár metrů náskok, pak jsem se tiše zvedl a vydal se za ním. Pod kabátem jsem vytáhl Philips z pouzdra. Dostihl jsem ho právě v okamžiku, kdy dorazil k východu. Když se před ním otevřely dveře, strčil jsem do něj a rychle couvl. Když se dveře začaly zavírat, prudce se otočil a tvářil se našťvaně.

„Kdo si myslíte, že –“ Když mě poznal, zůstala nedokončená věta viset ve vzduchu.

„Warden Sullivan,“ pronesl jsem přátelsky a ukázal mu Philips pod kabátem. „Je to tichá zbraň a nemám dobrou náladu. Udělejte, prosím, co vám řeknu.“

Křečovitě polkl. „Co chcete?“

„Chci si s váma promluvit o Treppový, kromě jinýho. A chci to udělat venku. Jdeme.“

„Mám auto –“

„To není dobrej nápad.“ Kývl jsem. „Projdeme se. A Wardene Sullivane, jestli se někomu pokusíte něco naznačit, na místě vás odprásknu. Vy ani nikdo jinej tu zbraň nevidíte. Ale stejně tam bude.“

„Děláte chybu, Kovacsi.“

„Myslím, že ne.“ Kývl jsem hlavou směrem k prořídlým řadám vozidel na parkovišti. „Rovně přes parkoviště, pak doleva na ulici. Jděte, dokud vám neřeknu, abyste se zastavil.“

Sullivan chtěl něco dodat, ale pohnul jsem hlavní pistole a on sklapnul. Nejdřív šel po schodech na parkoviště bokem a pak, zatímco tu a tam vrhl pohled dozadu, zamířil přes nerovný terén k vyvrácené bráně, která vypadala, že ve svých kolejnicích reziví už dobrých pár století.

„Dívejte se před sebe,“ zavolal jsem přes zvětšující se mezeru mezi námi. „Jdu pořád za vámi, nemusíte se bát.“

Venku na ulici jsem mu dal náskok dalších pár metrů a předstíral, že s osobou před sebou nemám naprosto nic společného. Nebyla to příjemná čtvrt' a v dešti se tu pohybovalo jen pár lidí. Philipsem bych ho snadno dokázal zasáhnout i z dvakrát větší dálky.

Po pěti blocích jsem zahlédl párou zamžená okna čínského podniku, který jsem hledal. Zrychlil jsem a došel k Sullivanovi.

„Sem. Jděte do zadního boxu a sedněte si.“

Rozhlédl jsem se po ulici, a když jsem nespatrił nic podezřelého, vešel jsem za Sullivanem dovnitř.

Podnik byl téměř prázdný. Lidé, kteří sem chodili přes den na jídlo, už odešli, a večerní hosté ještě nedorazili. V rohu trůnily se zvadlou elegancí sušených pugétů dvě staré Čínanky s hlavami u sebe. Na opačné straně restaurace se rozvalovali čtyři mladíci v oblecích ze světlého hedvábí a pohrávali si s draze vyhlížejícími zbraněmi.

U stolu u jednoho okna seděl nad obrovskou mísou čou-mein tlustý běloch a při jídle listoval stránkami holografického pornokomiksu. Na videoobrazovce zavěšené vysoko na stěně běžel přímý přenos jakéhosi nepochopitelného místního sportu.

„Čaj,“ řekl jsem mladému číšníkovi, který k nám přistoupil, a posadil jsem se do boxu naproti Sullivanovi.

„Tohle vám neprojde,“ pronesl nepřesvědčivě. „I kdybyste mě zabil, doopravdy zabil, projdou pouzdrování z poslední doby a dřív nebo později vás najdou.“

„Jo, možná taky objeví neoficiální operaci, kterou tohle pouzdro před mým příchodem postoupilo.“

„Ta děvka. Bude –“

„Nejste v situaci, kdy byste mohl někomu vyhrožovat,“ pronesl jsem mírně. „Naopak, na vašem místě vám nezbejvá než odpovědět na moje otázky a doufat, že vám uvěřím. Kdo vám nařídil, abyste mě ocejchoval?“

Ticho, až na přenos zápasu z přijímače na stěně. Sullivan na mě zamračeně zíral.

„Dobře, usnadním vám to. Odpovídejte jen ano, nebo ne. Přišla za váma syntetická Treppová. Jednal jste s ní poprvé?“

„Nevím, o čem mluvíte.“

Důrazně jsem ho hřbetem ruky praštil přes ústa. Narazil bokem do stěny boxu a spadl mu klobouk. Mladíci v hedvábí se okamžitě přestali bavit, ale když jsem se na ně podíval, znovu se dali do hovoru. Staré Čínanky toporně vstaly a zadním východem odešly. Běloch se od porna ani neobtěžoval vzhlídnout. Naklonil jsem se přes stůl.

„Wardene Sullivane, neberete mě vážně. Moc rád bych se dozvěděl, komu jste mě prodal. Nepůjdu pryč jen proto, že vám jakási loajálnost ke klientovi velí mlčet. Věřte, nezaplatili vám dost na to, abyste je přede mnou tajil.“

Sullivan se znovu posadil a otřel si krev, která mu prýštila z koutku úst. Dokonce se mu podařilo neporaněným koutkem ironicky usmát.

„Myslíte si, že mi ještě nikdo nikdy nevyhrožoval, Kovacsi?“

Zkoumal jsem ruku, kterou jsem ho udeřil. „Myslím si, že s fyzickým násilím máte nesmírně malý zkušenosti, a to je nevýhoda. Teď vám dám šanci, abyste mi řekl, co chci vědět. Když se to nedozvím, odebereme na nějaký místo se zvukotěsnou úpravou. Takže, kdo poslal Treppovou?“

„Jste parchant, Kovacsi. Obyčejnej –“

Vymrštil jsem pěst přes stůl a zasáhl ho do levého oka. Způsobilo to menší hluk než políček. Sullivan šokovaně zachroptěl, narazil zády do boxu a schoulil se na sedadle. Lhostejně jsem ho pozoroval a čekal, až se vzpamatuje. Rostlo ve mně něco chladného, něco, co se zrodilo na lavičkách newpestského nápravného zařízení a upevnilo se během let nesmyslného násilí, kterého jsem byl svědkem. Doufal jsem, že Sullivan není tak tvrdý, jak se snaží předstírat – kvůli nám oběma. Znovu jsem se k němu naklonil.

„Sám jste to řekl, Sullivane. Jsem parchant. Ne váženej zločinec jako vy. Nejsem Met ani obchodník. Nemám nezadatelný zájmy, společenské kontakty, koupennou úctyhodnost. Jsem to jen já a vy mi stojíte v cestě. Takže začneme od začátku. Kdo poslal Treppovou?“

„On to neví, Kovacsi. Marníš čas.“

Ten ženský hlas byl bezstarostný a veselý, trochu hlasitější, abych ho od dveří, kde s rukama v kapsách dlouhého černého pláště stála, slyšel. Byla štíhlá a bledá, s nakrátko ostříhanými vlasy, a její držení naznačovalo vojenský výcvik. Pod pláštěm měla šedou prošívanou kombinézu, která vypadala jako odolná proti úderu, a vojenské kalhoty zastrkané do kotníkových bot. V levém uchu se jí pohupovala stříbrná náušnice ve tvaru vypojené elektrody. Zdálo se, že je sama.

Pomalů jsem na ni namířil Philips a žena, aniž by dala najevo, že o tom ví, nenuceně vstoupila do restaurace. Mladí muži v hedvábí sledovali každý její pohyb, ale pokud na sobě jejich pohledy cítila, nebylo to na ní znát. Když byla asi pět kroků od našeho boxu, tázavě se na mě zadívala a začala pomalu vyndávat ruce z kapes. Po mém přikývnutí pohyb dokončila a vytáhla ven dlaně s roztaženými prsty, na kterých měla prsteny z černého skla.

„Treppová?“

„Dobře odhad. Můžu si přisednout?“

Mávl jsem Philipsem na protější lavici, na níž si Sullivan oběma rukama přikrýval oko. „Když dokážeš svého spolupracovníka přesvědčit, aby se posunul. Hlavně drž pořád ruce nad stolem.“

Žena se usmála a sklonila hlavu na stranu. Pohlédla na Sullivana, který se už tiskl ke stěně, aby jí udělal místo, a pak, s rukama zvednutýma od těla, půvabně vklouzla vedle něho. Pohybovala se tak úsporně, že se jí visící náušnice téměř nepohnula. Jakmile seděla, přitiskla obě ruce dlaněmi na stůl před sebe.

„Takhle se cítíš bezpečnějc?“

„Jo,“ odpověděl jsem a všiml si, že černé skleněné prsteny stejně jako náušnice jsou jakýmsi fórkem. Na každém prstenu se nacházela děsivá modrá část, na níž byla jako pod rentgenem vidět kost prstu pod ním. Její styl, alespoň ten, bych si dokázal oblíbit.

„Nic jsem mu neřekl,“ vykoktal Sullivan.

„Nevěděls nic, co by stálo za řeč,“ opáčila Treppová lhostejně. Dokonce se k němu ani neotočila. „Máš štěstí, že jsem se tu objevila. Pan Kovacs nevypadá jako někdo, kdo se spokojí s odpovědí ‚já nic nevím‘. Nemám pravdu?“

„Co chceš, Treppová?“

„Přišla jsem ti pomoci.“ V místnosti něco zarachotilo a Treppová zvedla hlavu. Přistoupil k nám číšník a v rukou držel podnos s velkou čajovou konvicí a dvěma šálky bez ouška. „Tohle sis objednal?“

„Jo. Posluž si.“

„Díky, čaj miluju.“ Treppová počkala, než číšník položil podnos na stůl, a pak zvedla konvici. „Sullivane, nedáš si taky šálek? Hej, přineste ještě jeden pro něj. Děkuju. Kde jsem to skončila?“

„Přišla jsi mi pomoci,“ pronesl jsem jízlivě.

„Jo.“ Treppová se napila zeleného čaje a přes okraj šálku se na mě zadívala. „Přesně tak. Chci ti objasnit situaci. Snažíš se vymlátit informace ze Sullivana, ale ten vůbec nic neví. Tu práci jsem mu zadala já, a tak jsem tady. Mluv se mnou.“

Upřeně jsem se na ni zadíval. „Minulej tejden jsem tě zabil, Treppová.“

„Jo, řekli mi to.“ Treppová postavila šálek s čajem na stůl a kriticky se zadívala na prsteny. „Samozřejmě si to nepamatuju. Vlastně neznám dokonce ani tebe, Kovacsi. To poslední, na co si vzpomínám, je, jak jsem se asi před měsícem naložila do tanku. Od té doby nevím nic. Moje já, který jsi spálil v tom voze, je mrtvý. To jsem nebyla já. Takže ti to nevyčítám, chápeš?“

„Ty nemáš detašovaný skladiště, Treppová?“

Odfrkla si. „Děláš si legraci. Tím, co dělám, se stejně jako ty užívím, ale tolik to zase nevynáší. Navíc, k čemu nějaký blbý skladiště? Beru to tak, že když to člověk podělá, musí za to platit. Já to s tebou podělala, ne?“

Také jsem se napil a v duchu si přehrál souboj v limuzíně. „Byla jsi trochu pomalá,“ uzavřel jsem. „Trochu bezstarostná.“

„Jo, bezstarostná. Musím si na to dát pozor. V umělohmotnejch pouzdrech se tak člověk chová. Jsou moc antizenový. Mýho *sensej* v New Yorku to dohání k nepřičetnosti.“

„To chápu,“ pronesl jsem trpělivě. „Už mi konečně řekneš, kdo tě sem poslal?“

„Ještě něco lepšího. Ten člověk ti navrhuje schůzku.“ Když spatřila můj výraz, přikývla. „Jo, Ray chce s tebou mluvit. Stejně jako posledně, až na to, že tentokrát se můžeš dobrovolně rozhodnout. Zdá se, že nátlak na tebe moc neplatí.“

„A Kadmin? Ten s tím má taky něco společného?“

Treppová se zhluboka nadechla. „Kadmin je, no, Kadmin je teď vedlejší záležitost. Jsou s ním trochu potíže. Ale myslím, že je taky vyřešíme. Teď ti ale opravdu nic víc říct nemůžu.“ Zadívala se na Sullivana, který se začal narovnávat a poslouchat. „Bude lepší, když se přesuneme jinam.“

„Dobře.“ Přikývl jsem. „Souhlasím. Ale než se zvedneme, rád bych si ujasnil pár základních pravidel. Zaprvý, žádný virtuály.“

„V tomhle mám před tebou náskok.“ Treppová dopila čaj a začala se zvedat od stolu. „Mám pokyny doprovodit tě přímo k Ray.“

Chytil jsem ji za paži a Treppová okamžitě ztuhla.

„Zadruhý. Žádný překvapení. Vždycky mi přesně vysvětlíš, co se bude v nejbližší době dít. Jestli se stane něco nečekaného, pravděpodobně svého *sensej* zklameš znovu.“

„Dobře. Žádný překvapení.“ Treppová se trochu křečovitě usmála, z čehož jsem pochopil, že není zvyklá, aby ji někdo držel za paži. „Vydeme z restaurace a chytíme si taxík. Souhlas?“

„Jen když bude prázdněj.“ Pustil jsem ji a Treppová dokončila započatý pohyb. Plynule se napřímila a ruce stále držela od těla. Sáhl jsem do kapsy a hodil Sullivanovi hrst plastových bankovek. „Vy zůstanete tady. Jestli uvidím, že vystrčíte hlavu ze dveří dřív, než odjedeme, ustřelím vám ji. Čaj jde na mě.“

Zatímco jsem zamířil za Treppovou ke dveřím, přistoupil k Sullivanovi číšník s šálkem a velkým bílým kapesníkem, zřejmě na jeho krvácející ret. Hodnej kluk. Skoro klopýtl, aby mi uhnul z cesty, a vrhnul na mě pohled, ve kterém se mísilo pohrdání s hrůzou. Když jsem si vybavil vztek, který se mnou před chvilí lomcoval, chápal jsem ho víc, než mohl tušit.

Mladíci v hedvábí náš odchod sledovali s chladným soustředěním hadů.

Venku stále pršelo. Vyhrnul jsem si límec a pozoroval, jak Treppová vytáhla transportní pager a zamávala jím nad hlavou. „Za minutu tu bude,“ pronesla a zvědavě se na mě podívala. „Víš, komu ten podnik patří?“

„Myslím, že jo.“

Potřásla hlavou. „Mafii. Hloupý místo na výslech. Nebo se ti tenhle život na hraně líbí?“

Pokrčil jsem rameny. „Na světě, odkud pocházím, si zločinci sporů jiných lidí nevšímají. Většinou jsou to zbabělci. S mnohem větší pravděpodobností zasáhne slušnej člověk.“

„Tady ne. Většina slušných lidí tady je moc málo slušných na to, aby se zapletli do rvačky kvůli nějakému cizinci. Myslí si, že od toho je tu policie. Ty seš z Harlanova světa, co?“

„Jo.“

„Možná to ovlivnil quellismus. Co ty na to?“

„Možná.“

Deštěm se spirálovitě snesl taxík, který zaslechl signál pageru. Treppová odstoupila od otevřených dveří, aby mi ironicky předvedla prázdné oddělení uvnitř. Usmál jsem se.

„Až po tobě.“

„Jak je libo.“ Nastoupila a posunula se dozadu, aby mi udělala místo. Uvelebil jsem se naproti ní a sledoval její ruce. Když zjistila, kam se dívám, usmála se, roztáhla paže a položila je na opěradla. Dvířka se zavřela a oddělila nás od provazů deště.

„Vítá vás Urbline,“ pronesl taxík přívětivě. „Prosím, zadejte cílovou stanici.“

„Letiště,“ oznámila Treppová, pohodlně se opřela a sledovala, jak na to zareaguju. „Terminál pro soukromý lety.“

Taxík se vznesl. Zíral jsem přes Treppovou na déšť na zadním okně. „Takže nejde o místní cestu,“ pronesl jsem bezvýrazně.

Opět zvedla ruce a otočila je dlaněmi vzhůru. „No, napadlo nás, že virtuál odmítneš, takže to musíme provést trochu nepohodlnějším způsobem. Suborbitálně. Bude to trvat zhruba tři hodiny.“

„Suborbitálně?“ Zhluboka jsem se nadechl a lehce se dotkl Philipse v pouzdru. „Víš, fakt se moc rozčílím, jestli mi tuhle zbraň bude chtít před odletem někdo vzít.“

„Jo, to nás taky napadlo. Uklidni se, Kovacsi, slyšel jsi, že jsem řekla terminál pro soukromý lety. Tenhle let je jen pro tebe. Jestli chceš, klidně si vezmi na palubu atomovku. Jasný?“

„Kam letíme, Treppová?“

Usmála se.

„Do Evropy,“ odpověděla.

Kapitola dvacet pět

Ať už jsme přistáli v Evropě kdekoli, bylo tu lepší počasí. Opustili jsme strohou suborbitální loď bez oken sedící na ranveji z tvrzeného skla a skrz sluneční paprsky, které jsem cítil na těle dokonce i přes kabát, jsme vešli do budovy terminálu. Na námi se přes celý horizont klenula modrá obloha bez jediného obláčku a vzduch byl svěží a suchý. Podle pilotových údajů bylo teprve odpoledne. Vysvlékl jsem se z kabátu.

„Měla by tu na nás čekat limuzína,“ prohodila Treppová přes rameno.

Bez kontroly jsme vešli do terminálu s mikroklimatickou zónou, kde se palmy a další méně známé tropické rostliny snažily vytáhnout k masivnímu skleněnému stropu. Z rozprašovacích systémů se snášelo jemné mrholení, které příjemně zvlhčovalo vzduch. V uličkách mezi stromy si hrály a pokřikovaly děti a na lavičkách z tepaného železa ospale posedávali staří lidé – všichni vyhlíželi spokojeně. Střední generace okupovala stánky s občerstvením a bavila se mnohem živěji, než jsem vídal v Bay City, jako by nevnímala čas a letový řád, který ve většině terminálů vládne.

Přehodil jsem si kabát přes rameno, abych zamaskoval zbraně, a zamířil za Treppovou mezi stromy. Neschoval jsem je ale dost rychle na to, aby si jich nevšimli dva členové ostrahy stojící pod nedalekou palmou a holčička šourající se uličkou proti nám. Muži strnuli, ale když jim Treppová naznačila, že je všechno v pořádku, s pokývnutím hlavy zaujali předchozí uvolněný postoj. Evidentně nás očekávali. S děvčátkem to tak jednoduché nebylo – vytrřestěně na mě zíralo, a tak jsem napodobil z prstů pistoli, namířil na ně a doprovodil výstřel hlasitým *„prásk!“* Široce se zazubila a schovala se za nejbližší lavičku. Celou cestu uličkou jsem slyšel, že mi pálí do zad.

Když jsme se opět ocitli venku, Treppová mě odvedla kolem řady taxíků k místu, kde čekal mimo parkovací zónu anonymní černý vůz.

Nastoupili jsme do klimatizovaného automobilu a uvelebili se na světle šedivých sedadlech.

„Deset minut,“ slíbila, když jsme se zvedli do vzduchu. „Co si myslíš o mikroklimatu?“

„Moc příjemnej.“

„Mají ho na celém letišti. O víkendech sem přijíždějí lidi z centra a tráví tu celý den. Zvláštní, co?“

Něco jsem zavrčel, a zatímco jsme letěli nad velkoměstem, díval jsem se z okna. Za jeho hranicemi se až k horizontu a téměř oslnivě modré obloze táhla prašně vyhlížející rovina. Po levé straně jsem rozeznal hory.

Zdálo se, že Treppová se s mým mlčením smířila a věnovala se telefonnímu džeku, který si zastrčila za ucho s náušnicí. Další vnitřní čip. Když začala telefonovat, zavřela oči a nechala mě napospas zvláštnímu pocitu osamění, který člověka vždycky přepadne v přítomnosti někoho, kdo podobné věci používá.

Nevadilo mi to.

Popravdě řečeno, většinu letu jsem byl mizerným společníkem. V kabině suborbitální lodi jsem se choval rezervovaně, přestože Treppovou očividně zajímala moje minulost. Nakonec to vzdala, a místo aby se ze mě snažila vytáhnout historky o Harlanově světě a Sborech, pokusila se mě naučit několik karetních her. Ze zdvořilosti jsem udělal totéž, ale dva nejsou na karty právě ideální počet a ani jeden z nás nebyl vášnivým karbaníkem. Zatímco jsme oba na vlastní pěst listovali v mediální databázi tryskáče, mlčky jsme přistáli v Evropě. Přestože Treppové to bylo očividně lhostejné, mně se pořád vracely vzpomínky na naši minulou společnou cestu.

Plán pod námi ustoupila stále zelenějším svahům a pak se objevilo údolí, jehož zalesněné skalní útesy jako by obklopovaly dílo lidských rukou. Jakmile jsme začali klesat, Treppové se zachvěla víčka a ukončila spojení. Znamenalo to, že se neobtěžovala nejdřív odpojit čipové synapse – jak striktně doporučovala většina výrobců – ale možná se předváděla. Bylo mi to fuk. Soustředil jsem se na stavbu, vedle níž jsme právě přistávali.

Šlo o masivní kamenný kříž poznamenaný věkem a větší než všechny, které jsem dosud viděl. Zatímco vůz spirálovitě klesal k

jeho základně, uvědomil jsem si, že ať už ten památník postavil kdokoli, umístil ho na mohutný skalnatý pilíř, takže připomínal obrovský meč se širokou čepelí, který do země zabodl nějaký bůh-válečník v penzi. Byl tak velký, že mezi okolními horami působil jako dílo přírody, a ne člověka. Kamenné terasy a budovy pod pilířem, samy o sobě monumentální, vyhlížely vedle tohoto depresivního artefaktu téměř bezvýznamně.

Treppová mě pozorně sledovala.

Když limuzína přistála na jedné kamenné terase, vystoupil jsem a proti slunci se zadíval na kříž.

„To patří katolíkům?“ zeptal jsem se.

„Patřilo.“ Treppová zamířila k řadě vysokých ocelových dveří ve skále před námi. „Kdysi to postavili. Teď je to soukromej majetek.“

„Jak to?“

„Zeptej se Ray.“ Teď to vypadalo, že o konverzaci nemá zájem Treppová. Skoro jako by něco v té obrovské stavbě probouzelo odlišnou část její povahy. Zamířila ke dveřím, jako by ji k nim přitahoval magnet.

Jakmile jsme došli k portálům na mocných pantech, pomalu se s tlumeným hučením otevřely a vytvořily dva metry širokou mezeru. Pokynul jsem Treppové a ta s pokrčením ramen přešla práh. Na stěnách u vstupu se v šeru pohybovalo něco, co připomínalo obrovské pavouky. Ruka mi sjela k pažbě Nemexu, ale jakmile jsem to udělal, věděl jsem, že je to zbytečné. Ocitli jsme se v zemi obrů.

Zatímco nás dva strážní roboti u vchodu prohledávali, z přítmí se vynořily hlavně skeletálních zbraní o délce lidského těla. Odhadl jsem, že mají asi stejný kalibr jako obranný systém v hale Hendrixu – a předal jim své pistole. Automatické vražedné jednotky se s bzučením, které vzdáleně připomínalo hmyz, stáhly a vyšplhaly po stěnách do svých hnízd. U paty výklenků, ve kterých sídlily, jsem rozeznal obrovské železné anděly s meči.

„Jdeme.“ Treppová měla v tichu katedrály nepřírozeně silný hlas. „Myslíš si, že bysme tě táhli až sem, kdybysme tě chtěli zabít?“

Následoval jsem ji po kamenných schodech do hlavní části sálu. Ocitli jsme se v rozlehlé bazilice, která se táhla po celé délce skalního pilíře pod křížem a jejíž strop se ztrácel v šeru vysoko nad

našimi hlavami. Před námi se nacházelo další schodiště, které vedlo do vyvýšeného a lehce zúženého prostoru s jasnějším osvětlením. Jakmile jsme tam dorazili, všiml jsem si, že klenutou střechu podpírají kamenné sochy strážců v kápích, jejichž ruce spočívají na silných mečích se širokou čepelí a na rtech pod kápěmi jim pohrává lehce pohrdavý úsměv.

Cítil jsem, že se mi rty také zvlhnou do kratičkého úsměvu, a moje myšlenky připomínaly třaskavinu.

Na konci baziliky visely ve vzduchu šedivé věci. Na okamžik jsem měl dojem, že se dívám na řadu monolitů obklopených stálým silovým polem, ale pak se jedna z věcí v náhodném závanu mrazivého vzduchu lehce pohnula a mně náhle došlo, co to je.

„Udělalo to na vás dojem, Takeshi-sane?“

Hlas, kterým mě oslovila elegantní Japonka, mě ochromil jako kyanid. Zaplavil mě příliv emocí a na okamžik jsem přestal dýchat. Cítil jsem, jak mi neurachemickým systémem projel klikatý proud a okamžitě ho aktivoval. Pomalu jsem se otočil. Pod očima se mi zachvěl sval, jak jsem bojoval s touhou tomu hlasu ublížit.

„Ray,“ řekl jsem amanglicky. „Mělo mě to napadnout na přistávací ploše.“

Ze dveří na jedné straně kruhového sálu, kde bazilika končila, vyšla Reileen Kawaharová a ironicky se uklonila. Stejně bezchybnou amangličtinou mi odpověděla.

„Ano, asi vás to mělo napadnout,“ přemítala nahlas. „Ale jestli existuje něco, co se mi na vás líbí, Kovacsi, pak je to vaše nekonečná schopnost nechat se překvapovat. Přes vaše zkušenosti válečného veterána zůstáváte v jádru nevinný. A to v těchhle dobách není snadné. Jak to děláte?“

„Obchodní tajemství. Musela byste bejt lidskou bytostí, abyste to pochopila.“

Přešla moji urážku bez povšimnutí a pohlédla na mramorovou podlahu, jako by ji tam viděla ležet.

„Jistě, ale myslím, že tohle jsme si už vysvětlili.“

Vzpomněl jsem si na Nový Peking a rakovinné mocenské struktury, které tam vytvořila kvůli svým zájmům, na pronikavý řev mučených, který jsem začal spojovat s jejím jménem.

Přistoupil jsem k jedné šedivé schránce a popleskal ji. Drsný povrch se pod mým dotekem prohnul a věc se lehce zhoupala. Uvnitř se cosi lenivě pohnulo.

„Neprůstřelný, co?“

„Hmm.“ Kawaharová naklonila hlavu ke straně. „Řekla bych, že záleží na kulce. Ale samozřejmě je to odolné proti nárazu.“

Podářilo se mi zasmát. „Neprůstřelná děloha! To může napadnout jen vás, Kawaharová. Jen vy potřebujete chránit svoje klony před kulkama a pak je pohřbíte pod horou.“

Udělala pár kroků do světla, a když jsem se na ni podíval, zvedla se ve mně vlna nenávisti a udeřila mě do žaludku jako rána pěstí. Reileen Kawaharová o sobě tvrdila, že vyrůstala v zamořených slumech Fission City v Západní Austrálii, ale pokud to byla pravda, už dávno ztratila veškeré stopy svého původu. Postava proti mně měla držení tanečnice; půvabné tělo, které nevyvolávalo okamžitou hormonální odezvu, a nad ním drobná a inteligentní tvář. Stejně pouzdro, vypěstované na míru a nedotčené jakýmikoli implantáty, na sobě nosila na Novém Peking. Ryzí organismus, povýšený na uměleckou úroveň. Byla celá v černém: tuhé sukně, které jí sahaly do poloviny lýtek, připomínaly okvětní lístky a trup jí jako temná voda zahalovala blůza z černého hedvábí. Boty na nohou připomínaly kozačky na nízkém podpatku a krátké kaštanové vlasy měla sčesané z širokého obličej. Vypadala jako z inzerátu na lehce vzrušující investiční fond.

„Moc bývá obvykle pohřbená,“ pronesla. „Vzpomeňte si na protektoratní bunkry na Harlanově světě. Nebo na jeskyně, ve kterých vás skrývaly Vyslance sbory, než vás předělaly k obrazu svému. Podstatou nadvlády je, aby zůstala skrytá cizím pohledům, nebo ne?“

„Podle toho, jak jste se mnou manipulovala minulej týden, bych řekl, že máte pravdu. Chcete v tom pokračovat?“

„Přesně tak.“ Kawaharová pohlédla na Treppovou, která pooděšla stranou a jako turistka si prohlížela strop. Rozhlédl jsem se po nějakém sezení, ale nic takového jsem neobjevil. „Jistě víte, že jsem vás Laurensi Bancroftovi doporučila já.“

„Zmínil se o tom.“

„Ano, kdyby se váš hotel nechoval tak psychopaticky, věci by nikdy nezašly tak daleko. Mohli jsme si popovídat už před týdnem a ušetřit všem spoustu zbytečné bolesti. Nechtěla jsem, aby vám Kadmin ublížil. Měl pokyny přivést vás sem živého.“

„Změna plánu,“ opáčil jsem, zatímco jsem se vydal po obvodu sálu. „Kadmin už vaše rozkazy neposlouchá. Dneska ráno se mě pokusil zabít.“

Kawaharová mávla podrážděně rukou. „Já vím. Proto jste tady.“

„Pomohla jste mu utýct?“

„Ano, samozřejmě.“

„Chtěl vás podrazit?“

„Řekl Keithi Rutherfordovi, že se ve vazbě necítí dobře. Že v takové situaci bude těžké dodržet naši smlouvu.“

„Decentní.“

„Nikdy nedokážu odolat vytríbenému vyjednávání. Cítím, že si další šanci zasloužil.“

„Takže jste si zjistila, kde jsem, dostala ho odtud a poslala ho za Carnagem, aby mu opatřil nový pouzdro, že?“ Zalovil jsem v kapsách a objevil cigarety od Ortegové. V kalném světle baziliky byla důvěrně známá krabička jako pohlednice z jiného místa. „Není divu, že když jsme přišli na *Panama Rose*, neměli staženého druhého zápasníka.“

Pravděpodobně právě dokonál pouzdrování Kadmina. Ten hajzl odtud vyšel v těle Mučedníka pravé Boží ruky.“

„Přibližně v době, kdy jste přicházeli na palubu,“ přisvědčila Kawaharová. „Dokonce snad předstíral, že tam pracuje, a vy jste prošli přímo kolem něho. Byla bych ráda, kdybyste tu nekouřil.“

„Kawaharová, já bych byl rád, kdybyste umřela na vnitřní krvácení, a taky nepředpokládám, že mi vyhovíte.“ Dotkl jsem se cigaretou škrtátka, a zatímco jsem vzpomínal na návštěvu *Panama Rose*, zapálil jsem si. Ten muž klečel v ringu. Pomalu jsem si to v duchu přehrával. Jsme na palubě bojodromu a díváme se na nápis dole v aréně. Když procházíme kolem něho, podívá se na nás. Ano, dokonce se usměje. Při té vzpomínce jsem se ušklíbl.

„Chováte se mnohem méně zdvořile, než by se na člověka ve vaší situaci slušelo.“ Měl jsem dojem, že jsem v jejím chladném tónu

zaslechl podrážděnost. Přestože se dokonale ovládala, nedokázala se vyrovnat s neúctou o nic lépe než Bancroft, generál MacIntyre nebo jakýkoli jiný vlivný člověk, se kterým jsem kdy jednal. „Váš život je v nebezpečí a já vás můžu ochránit.“

„Můj život byl v nebezpečí už mockrát,“ odpověděl jsem. „Obvykle kvůli nějakému sráči jako vy, kterej chce rozhodovat o okolním světě. Na můj vkus jste Kadminovi dovolila zajít moc daleko. Pravděpodobně k tomu použil ten váš zkurvenej lokátor.“

„Poslala jsem ho,“ ucedila Kawaharová, „aby vás přivedl. Opět mě neposlechl.“

„Právě.“ Bezděčně jsem se dotkl modřiny na rameni. „Tak proč bych vám měl věřit, že to příště zvládnete líp?“

„Protože víte, že to zvládnu.“ Kawaharová sklonila hlavu, aby se vyhnula kožnatým šedivým vakům s klony, přešla sál a překřížila mi cestu po obvodu. Tvář měla napjatou hněvem. „Patřím k sedmi nejmnocnějším lidem v téhle sluneční soustavě. Mám takovou moc, že by kvůli ní vrchní generál Spojených národů zabíjel.“

„To si myslíte vy, Reileen. Nenašla byste ani mě, kdybyste Sullivana nesledovala. Jak chcete kurva najít Kadmina?“

„Kovacsi, Kovacsi.“ V jejím smíchu jsem uslyšel záchvěv nenávisti, jako by bojovala s nutkáním vrazit mi palce do očí. „Máte představu, co se děje v ulicích jakéhokoli města na Zemi, když chci někoho najít? Máte *představu*, jak by bylo snadné vás právě teď zlikvidovat?“

Schválně jsem potáhl z cigarety a vyfoukl kouř směrem k ní. „Jak vaše oddaná Treppová ani ne před deseti minutama řekla, proč byste mě sem tahala jen proto, abyste mě zlikvidovala? Něco ode mě chcete? Co to teda je?“

Prudce vtáhla vzduch nosem. Na tvář se jí vrátil vyrovnaný výraz a o pár kroků couvla, aby se vyhnula konfliktu.

„Máte pravdu, Kovacsi. Chci, abyste zůstal naživu. Jestli teď zmizíte, Bancroft si to špatně vyloží.“

„Nebo správně.“ Roztržitě jsem přejížděl špičkou nohy po vytesaném nápisu na kamenné podlaze. „Zabila jste ho?“

„Ne.“ Kawaharová se tvářila téměř pobaveně. „Zabil se sám.“

„Jasně.“

„Je mi jedno, jestli tomu věříte, nebo ne, Kovacsi. Chci od vás, abyste ukončil vyšetřování. Elegantně.“

„A jak to mám podle vás udělat?“

„To je mi jedno. Něco si vymyslete. Jste koneckonců Vyslanec. Přesvědčte ho. Povězte mu, že podle vás byl závěr policejního vyšetřování správný. Když to bude nutné, vymyslete si pachatele.“ Lehce se usmála. „Já se do téhle kategorie nezahrnuji.“

„Jestli jste ho nezabila vy, jestli si ustřelil hlavu sám, proč vám na tom tak *záleží*? O co vám jde?“

„To se vás netýká.“

Pomalů jsem přikývl. „A co za to elegantní ukončení dostanu?“

„Kromě těch sta tisíc dolarů?“ Kawaharová tázavě naklonila hlavu ke straně. „Vím, že vám druhá strana učinila nesmírně velkomyslnou nabídku. Pokud jde o mě, zařídím, aby vás Kadmin nechal na pokoji.“

Pohlédl jsem na nápis pod nohama a pečlivě zkoumal slovo za slovem.

„Francisco Franco,“ pokračovala Kawaharová, která si můj pohled mylně vyložila jako zájem. „Kdysi dávno bezvýznamný despota. To on postavil tenhle palác.“

„Treppová tvrdila, že patřil katolíkům.“

Kawaharová pokrčila rameny. „Bezvýznamný despota s mylnými představami o náboženství. Katolíci snášejí tyranii dobře. Je to v nich.“

Se zdánlivou nenuceností jsem se rozhlédl a hledal bezpečnostní zařízení. „Jo, vypadá to tak. Takže to shrneme. Chcete, abych Bancroftovi namluvil nějaký blábol, a vy za to odvoláte Kadmina, kterýho jste na mě poslala. Tak zní dohoda?“

„Ano, tak zní dohoda.“

Naposledy jsem do sebe vtáhl kouř, vychutnal ho a vyfoukl.

„Jděte se bodnout, Kawaharová.“ Odhodil jsem cigaretu na dlažbu a zašlápl ji podpatkem. „Já to s Kadminem risknu a řeknu Bancroftovi, že jste ho pravděpodobně nechala zabít vy. Takže. Nerozmyslíte si teď, jestli mě necháte naživu?“

Ruce mi visely podél boků a trásly se touhou sevřít drsnou pažbu pistole. Měl jsem v úmyslu prohnat Kawaharové hrdlem tři kulky z

Nemexe, abych zasáhl bázi, pak si strčit hlaveň do úst a zničit vlastní. Kawaharová ji měla skoro určitě někde detašovanou, ale kašlal jsem na to, člověk se musí někdy postavit na odpor. A jen kvůli tomu dokáže tak dlouho bojovat s vlastní touhou po smrti.

Mohlo to být horší. Mohl se vrátit Innenin.

Kawaharová zavrtěla lítostivě hlavou. Usmívala se. „Pořád stejný, Kovacsi. Jen výkřik vzteku, který nic neznamena. Romantický nihilismus. Copak jste se od Nového Pekingu *nic* nenaučil?“

„Některé oblasti jsou natolik zkorumpované, že nezbyvá než chovat se nihilisticky.“

„Ale, to je Quell, že? Já měla ráda Shakespeara, ale koloniální kultura se asi tak daleko do historie nevrací, nebo ano?“ Stále se usmívala, vzpřímená jako tanečnice tělesného divadla, která se má vrhnout na scénu. Na okamžik se mě zmocnilo téměř halucinogenní přesvědčení, že se pustí do tance na hudbu z tlampačů, které se skrývají v kupoli nad námi.

„Takeshi, odkud máte tuhle víru, že se dá všechno vyřešit tak jednoduše? Ze Sborů přece ne. Z newpesterských gangů? Z keců, kterými vás krmil v dětství váš otec? Copak jste si skutečně myslel, že bych přišla na jednání s prázdnýma rukama? Přemýšlejte o tom. Znáte mě. Opravdu jste věřil, že to bude tak snadné?“

Vzkypěl ve mně neurachem. Ovládl jsem se a na okamžik jsem si připadal jako parašutista těsně před výskokem.

„Fajn,“ pronesl jsem klidně. „Tak ven s tím.“

„S radostí.“ Kawaharová sáhla do kapsy na černé blůze. Vytáhla z ní miniaturní holografický projektor a nehtem palce ho zapnula. Když se ve vzduchu nad přístrojem objevily obrazy, podala mi ho. „Je tam mnoho právnických termínů, ale určitě poznáte, co je podstatné.“

Uchopil jsem malé světélkující zařízení, jako by to byla jedovatá květina. To jméno mě okamžitě udeřilo do očí –

– Sarah Sachilowská –

– a pak smluvní terminologie, jako budova, která se na mě pomalu hroutí

– propuštěna do soukromého skladiště –

- poskytnutí virtuální péče –
- neomezenou dobu –
- podléhá přezkoumání dle úvahy Spojených národů –
- z moci svěřené bayskému vězeňskému zařízení –

Zvedla se ve mně pozdní lítost. Měl jsem Sullivana zabít.

„Deset dní.“ Kawaharová pozorně sledovala moji reakci. „Tak dlouhou dobu máte na to, abyste Bancrofta přesvědčil, že vyšetřování skončilo, a odjel. Pokud to neuděláte, půjde Sachilowská do virtuálu na jedné z mých klinik. Mají tam novou generaci virtuálního výslechového softwaru a osobně dohlédnu na to, aby je vyzkoušela jako první.“

Holografický projektor dopadl s pronikavým třesnutím na mramorovou podlahu. Vycenil jsem zuby a vrhl se na Kawaharovou. Z hrdla se mi vydralo tiché zavrčení, které s mým bojovým výcvikem nijak nesouviselo, a ruce se mi zkroutily jako pařáty. Věděl jsem, jak bude chutnat její krev.

Než jsem se k ní dostal, na šíji jsem ucítil chladnou hlaveň.

„To bych ti neradila,“ pronesla mi Treppová do ucha.

Kawaharová ke mně popošla blíž. „Bancroft není jediný, kdo si může koupit zločince z koloniálních skladišť. Nápravné zařízení v Kanagawě bylo nadšené, když jsem se na ně o dva dny později obrátila s žádostí o Sachilowskou. Dívají se na to tak, že když člověka odešlou do jiného světa, existuje jen velice malá naděje, že někdy bude mít dost peněz, aby si zaplatil zpáteční teleportaci. A navíc za něj samozřejmě dostanou zaplacené. Musí jim to připadat příliš skvělé, aby to byla pravda. Podle mě doufají, že se to stane trendem.“ Zamyšleně se dotkla mé klopky. „A když nad tím tak přemýšlím, určitě by se to virtuálnímu trhu vyplatilo.“

Sval pod okem mi zacukal.

„Zabiju vás,“ zašeptal jsem. „Vyrvu vám to vaše zkurvený srdce z těla a sním ho. Srovnám tohle místo se zemí –“

Kawaharová se ke mně naklonila, až se naše obličeje téměř dotýkaly. Dech jí lehce voněl po mentolu a oreganu. „Ne, to neuděláte,“ pronesla. „Uděláte přesně to, co říkám, a uděláte to do deseti dnů. Protože jestli ne, vaše přítelkyně Sachilowská zahájí svoji soukromou okružní jízdu peklem bez naděje na vykoupení.“

Couvla a zvedla ruce. „Kovacsi, měl byste děkovat bohům, které na Harlanově světě máte, že nejsem sadistka. Tím chci říct, že vám dávám šanci. Stejně tak snadno bychom se právě teď mohli bavit o tom, jaké utrpení už má Sachilowská za sebou. Tím chci říct, že jsem už mohla začít. To by vám poskytlo stimul, abyste vyšetřování co nejrychleji zabalil, nemám pravdu? Deset dní trvá ve většině virtualit přibližně tři čtyři roky. Byl jste na Wei klinice. Myslíte, že ona by něco takového tři roky vydržela? Podle mě by se s největší pravděpodobností zbláznila, co říkáte?“

Silou vůle jsem ovládl nenávist, kterou jsem k ní cítil. Jen s největším úsilím jsem dokázal promluvit.

„Záruky. Jak vím, že ji pustíte?“

„Protože vám dávám své slovo.“ Kawaharová nechala klesnout paže k bokům. „Určitě jste se o jeho platnosti už několikrát přesvědčil.“

Pomalů jsem přikývl.

„Až se Bancroft smíří s tím, že je případ uzavřen, a vy někam zmizíte, pošlu Sachilowskou zpátky na Harlanův svět, aby si odkroutila zbytek trestu.“ Kawaharová se sehnula pro projektor na podlaze a zvedla ho. Několikrát na něj zručně ťukla, aby prolistovala stránky. „Jasně snad vidíte, že součástí smlouvy je dodatek o zrušení. Přijdu samozřejmě o velkou část původně zaplacené částky, ale jsem na to připravená.“ Lehce se usmála. „Nezapomeňte ale prosím, že ten dodatek platí oboustranně. Co vrátím, to si vždycky můžu zase koupit. Takže kdyby vás snad napadlo, že se budete nějakou dobu schovávat a pak poběžíte zpátky k Bancroftovi, radši to pusťte z hlavy. Tuhle partii nemůžete vyhrát.“

Hlaveň, která se mi zavrtávala do šíje, se zvedla a Treppová couvla. Díky neurachemu jsem stál vzpřímeně jako svíčka. Strnule jsem na Kawaharovou zíral.

„Proč jste kurva tohle všechno udělala?“ zašeptal jsem. „Proč jste mě do toho vůbec zatáhla, když jste nechtěla, aby Bancroft zjistil, kdo ho zabil?“

„Protože jste Vyslanec, Kovacsi,“ odpověděla pomalu Kawaharová, jako by mluvila s dítětem. „Protože jestli Laurence Bancrofta dokáže někdo přesvědčit, že spáchal sebevraždu, jste to

vy. A protože jsem vás znala natolik dobře, abych dokázala předvídat vaše kroky. Zařídila jsem, aby vás ke mně hned po vašem příjezdu přivezli, ale hotel to překazil. A když jste se pak náhodou objevil na Wei klinice, pokusila jsem se vás sem dostat znovu.“

„Z Wei kliniky jsem se vylhal.“

„Ach, ano. Ta vaše povídačka o biopirátech. Skutečně si myslíte, že vám ten blábol uvěřili? Uvažujte, Kovacsi. Možná jste je trochu znejistil, ale důvod, *jediný* důvod, že jste se odtud dostal, byl ten, že jsem jim to nařídila.“ Pokrčila rameny. „Ale vy jste zase utekl. Byl to náročný týden a můžu za to stejně jako všichni ostatní. Připadám si jak behavioristka, která kryse vymyslela špatné bludiště.“

„Dobře.“ Všiml jsem si, že se třesu. „Udělám to.“

„Samozřejmě že to uděláte.“

Chtěl jsem na to něco odpovědět, ale měl jsem pocit, jako by ze mě vypřchal veškerý odpor. Jako by mi chlad baziliky pronikl do morku kostí. Silou vůle jsem třesavku ovládl a otočil se k odchodu. Treppová se ke mně mlčky připojila. Po několika krocích na mě Kawaharová zavolala.

„Kovacsi...“

Jako ve snu jsem se otočil. Usmívala se.

„Jestli se vám to podaří elegantně ukončit, a co nejdřív, možná zvážím jistou finanční odměnu. Prémii, abych tak řekla. Na které se dohodneme. Treppová vám na mě dá číslo.“

Znovu jsem se otočil, ochromený tak, jak jsem se naposledy cítil v doutnajících ruinách Inneninu. Mlhavě jsem si uvědomil, že mi Treppová poklepala na rameno.

„Pojďme,“ pronesla přátelsky. „Vypadneme odsud.“

Kráčel jsem za ní skličujícím chrámem pod ironickými úšklebky strážců v kápích a věděl jsem, že s podobným úsměvem mě celou tu dobu pozoruje Kawaharová, stojící mezi svými klony v šedivých dělohách. Připadalo mi jako věčnost, než jsme vyšli ze sálu a než se před námi rozestoupily obrovské ocelové portály. Jako věčnost, než se před námi objevil venkovní svět. To světlo pro mě znamenalo záblesk života, ke kterému jsem se přimkl jako tonoucí člověk. Bazilika mi najednou připadala jako hluboký, chladný oceán, z něhož jsem se vynořil na sluncem zalité hladině. Když jsme vyšli ze stínu,

moje tělo vstřebávalo teplé paprsky, jako by se jimi chtělo nakrmit. Velice pozvolna jsem se přestával třást.

Ale jak jsem se od hrozivého kříže vzdaloval, stále jsem na sobě cítil tíživost místa jako studenou ruku na šíji.

Kapitola dvacet šest

Ta noc byla jako šmouha. Když jsem se později snažil vybavit si ji, dokonce i z paměti Vyslance jsem vydoloval pouze útržky.

Treppová chtěla strávit noc ve městě. Jen pár minut odtud se odehrává nejlepší noční život v Evropě, tvrdila, a ona zná všechny správné adresy.

Já chtěl přestat přemýšlet.

Začali jsme v hotelovém pokoji na ulici, jejíž název jsem nedokázal vyslovit. Stříkli jsme si do očí nějakou obdobu tetrametu. Lhostejně jsem seděl na židli u okna, nechal Treppovou, aby mi šlehla, a snažil se nemyslet na Sarah a na tu místnost v Millsportu. Snažil jsem se nemyslet vůbec. Dvoubarevné holografy za oknem vrhaly na soustředěné rysy Treppové, na d'ábla, který pečeti dohodu, červené a bronzové stíny. Jak se tetramet řítí synapsemi, záludně pokřivil kontury mého vnímání, a když přišla řada na mě, abych ho vstříkl Treppové, málem jsem se v její tváři nedokázal orientovat. Byl to skvělý materiál...

Uvnitř byly nástěnné malby křesťanského pekla, plamenů, které se jako drápy natahovaly nad zástupem nahých, ječících hříšníků. Na jednom konci místnosti, kde jako by se postavy na stěně mísily v kouři a hluku s návštěvníky baru, tančila na otočném pódiu dívka. Spolu s pódiem se otáčel vypouklý plát černého skla a pokaždé, když se dostal mezi diváky a tanečníci, dívka zmizela a na jejím místě poskakovala šklebící se kostra.

„Tenhle podnik se jmenuje Všechno maso shnije,“ vykřikla Treppová hlasitě, když jsme se prodírali davem. Ukázala na dívku a pak na černé skleněné prsteny, které měla na prstech. „Tady jsem se inspirovala. Vypadá to působivě, ne?“

Rychle jsem se pustil do pití.

Tisíce let snila lidská rasa o ráji a pekle. O nekonečné radosti či bolesti neomezené a nezkrácené zákony života a smrti. Nyní mohou díky virtuální realitě tyto fantazie existovat. Stačí k tomu generátor na výrobu elektřiny. Skutečně jsme vytvořili peklo – a ráj – na Zemi.

„Zní to tak trochu jako Angin Chandrová, když se loučí před odletem,“ zahulákala Treppová. „Ale chápu tě.“

Slova, která mi běžela hlavou, mi očividně vycházela také z úst. Pokud to byl citát, nevím, z čeho. Určitě nešlo o quellismus; kdyby někdo něco takového pronesl, vlepila by mu Quell políček.

„Problém je v tom,“ hulákala Treppová dál, „že na to máš deset dní.“

Realita se deformuje, pluje kolem v červeně zbarveném světle. Pohyb a smích. Okraj sklenice mezi zuby. Tlak teplého stehna, které podle mě patří Treppové, ale když se otočím, usmívá se na mě jiná žena s dlouhými, rovnými černými vlasy a rudými rty. Její vyzývavý pohled mi matně připomíná něco, co jsem viděl nedávno –

Venku na ulici:

Po obou stranách terasovité balkony, poryvy světla a zvuků, které z tisíce malých barů dopadají na chodník, samotná ulice plná lidí. Kráčel jsem vedle ženy, kterou jsem minulý týden zabil, a snažil se sledovat konverzaci o kočkách.

Na něco jsem zapomněl. Něco mi nedocházelo.

Něco důležitě –

„Kurva, něčemu takovému přece nemůžeš věřit,“ vybuchla Treppová a já v tu chvíli v duchu téměř viděl, co –

Dělala to schválně? Nedokázal jsem si vzpomenout ani to, čemu jsem ještě před chvilkou v souvislosti s kočkami tak hluboce věřil.

Někde jsme tančili.

Na rohu ulice, opření o zeď a další dávka tetrametu do očí. Někdo prošel kolem a něco na nás zavolal. Zamrkal jsem a snažil se zaostřit.

„Kurva, nehejbej se!“

„Co říkala?“

Treppová mi znovu nadzvedla víčka a soustředěně se zamračila.
„Říkala, že jsme oba krásný. Zkurvená fetáčka, asi si právě šlehla.“

Někde na toaletě obložené dřevem jsem zíral do roztržitého zrcadla na svůj obličej, jako by na mně spáchal zločin. Nebo jako kdybych čekal, že se zpoza té zjizvené tváře vynoří někdo jiný. Rukama jsem se opřel o špinavou plechovou výlevku a epoxidové proužky, kterými byla připevněná ke zdi, pod mou vahou tiše zaúpěly.

Neměl jsem tušení, jak dlouho tam stojím.

Neměl jsem tušení, kde jsem. Nebo kolika podniky jsme tu noc už prošli.

Nic z toho mi nepřípadalo důležité, protože...

Zrcadlo do rámu nezapadlo – v plastovém rámu, který vachrlatě držel vnitřek ve tvaru hvězdy na svém místě, byly špičaté zářezy.

Příliš mnoho hran, pomyslel jsem si. Nic do sebe nezapadá.

Ta slova mi připadala stejně důležitá jako nahodilý rytmus a rým v běžné řeči. Měl jsem pocit, že tohle zrcadlo nedokážu nikdy opravit. Měl jsem chuť si o ně pořezat prsty, jen tak. K čertu s tím.

Opustil jsem Rykerovu tvář v zrcadle a odvrávoral zpátky ke stolu s hromadou svíček, kde Treppová něco popíjela z dlouhé flétny ze slonoviny.

„Micky Nozawa? To myslíš vážně?“

„To si piš.“ Treppová energicky přikývla. „*Pěst flotily*, že jo? Viděla jsem to přinejmenším čtyřikrát. V New Yorku dávají spoustu experií z kolonií. Přicházejí do módy. Ta scéna, kdy sejme tu harpunistku kopem v letu. Cítíš to kopnutí až do morku kostí. Nádhera. Poezie v pohybu. Hele, víš, že v mládí natočil pár holopornáků?“

„Kecy. Micky Nozawa porno nikdy nedělal. Nepotřeboval to.“

„Neříkám, že to potřeboval. S těma dvěma holkama, se kterýma dováděl, bych dováděla i zadarmo.“

„Ke-cy.“

„Přisahám. Tenkrát měl pouzdro s bělošským nosem a očima, to, který odepsal v tom vraku. Natočil to fakt už strašně dávno.“

Byli jsme v baru, na jehož stěnách a stropě visely absurdní hybridy hudebních nástrojů a na policích za barovým pultem stály starodávné láhve, vyřezávané sošky a další harampádí. Panoval tu mnohem větší klid a popíjel jsem něco, čím bych se nemusel moc brzy odrovnat. Ve vzduchu se vznášelo slabé pížmo a na stolech ležely malé podnosy s cukrovinkami.

„Proč to kurva děláš?“

„Co?“ Treppová otupěle zavrtěla hlavou. „Chovám kočky? Mám ko—“

„Proč děláš pro zkurvenou Kawaharovou. Je to děvka, zkurvená Metka, která nestojí ani za plivnutí, proč —“

Treppová mě chytla za paži, kterou jsem divoce gestikuloval, a na okamžik mi blesklo hlavou, že mi jednu vrazí. Ucítíl jsem příliv neurachemu.

Místo toho paži vzala, láskyplně si ji přehodila kolem ramen a přitáhla si mě k sobě. Zamžourala na mě jako ospalá sova.

„Poslechni.“

Odmlčela se. Zatímco jsem poslouchal, soustředěně se zamračila, zhluboka se napila ze sklenice a s přehnanou opatrností ji postavila na stůl. Zahrozila na mě prstem.

„Nesud', nebo budeš souzen,“ zablekotala.

Další, svažující se ulice. Šlo se mi najednou líp.

Nad hlavou nám zářily myriády hvězd, jasnější, než jsem viděl za celý týden v Bay City. Při pohledu na ně jsem se zastavil a hledal Rohatého koně.

Něco je tady špatně.

Cizinec. Nepoznal jsem ani jediné souhvězdí. V podpaží mi vyrazil studený pot a najednou mi zářivé body připadaly jako cizí válečné loďstvo, které se shromažďuje k bombardování planety. Mart'ané se vrátili. Měl jsem dojem, že se neohrabaně pohybují po úzkém výseku oblohy nad námi...

„Páni!“ Treppová mě se smíchem zachytila při pádu. „Co tam nahore hledáš, Saranče?“

Nebyla to moje obloha.

Je to čím dál horší.

Na další toaletě, zalité pronikavým světlem, se snažím vdechnout nějaký prášek, který mi dala Treppová k nosu. Nosní cesty mám spálené na troud a prášek neustále vypadává zpátky, jako by tohle tělo mělo už definitivně dost. V kabině za mými zády někdo spláchne a já zvednu pohled k velkému zrcadlu.

Z kabiny se vynoří Jimmy de Soto v polní uniformě umazané inneninským bahnem. V ostrém světle umývárny vypadá jeho tvář obzvlášť děsivě.

„V pořádku, kámo?“

„Ani ne.“ Poškrábu se v nose, který mě začíná pálit. „A ty?“

Rezignovaně mávne rukou, zamíří k zrcadlu a postaví se vedle mě. Když se skloní nad umyvadlem, z kohoutku se světelným senzorem vytryskne voda a Jimmy si začne mýt ruce. Z pokožky mu stékají bahno a krev a mísí se v hustou tekutinu, která v malém víru mizí v odtokovém otvoru. Na rameni cítím tíhu jeho těla, ale zbývajícím okem mě přišpendlí k obrazu v zrcadle a já se nemůžu, nebo nechci, otočit.

„Není to sen?“

Pokrčí rameny a dál si drhne ruce. „Je to rozhraní,“ řekne.

„Rozhraní čeho?“

„Všeho.“ Podle jeho výrazu je to naprosto jasné.

„Myslel jsem, že se mi jen zdáš,“ pronesu a lhostejně pozoruju jeho ruce. Je na nich něco zvláštního. I když si je usilovně myje, pořád z nich teče špína. Celé umyvadlo je pocákané blátem.

„No, je to jeden způsob pohledu, kámo. Sny, halucinace ze silného stresu, nebo se jen takhle sjeť. To všechno je totiž rozhraní. Mezery po stranách reality. Kde končí hlupáci jako já.“

„Jimmy, seš mrtvej. Už mě nebaví ti to připomínat.“

„Eh.“ Potřeše hlavou. „Ale ty ses musel dostat do těch štěrbin, aby ses se mnou setkal.“

Směs krve a bláta v umyvadle se tenčí a najednou vím, že až zmizí, Jimmy zmizí také.

„Říkáš –“

Smutně zavrtí hlavou. „Je to moc složitý, abych ti to teď vysvětloval. Myslíš si, že realitu chápeme jen proto, že její útržky můžeme zaznamenat. Víc než to, kámo. Víc než to.“

„Jimmy,“ bezmocně zvednu ruce, „co mám kurva dělat?“

Odstoupí od umyvadla a jeho zdevastovaná tvář se na mě odporně usměje.

„Virovej útok,“ pronese zřetelně. Ztuhnu, když si vzpomenu na vlastní jekot, jak se rozléhá nad předmostím. „Vzpomeň si na tu mámu, jo?“

A pak si otřepe vodu z rukou a jako mávnutím kouzelného proutku zmizí.

„Heled,“ pronesla Treppová logicky. „Kadmin musel do tanku, aby dostal umělý pouzdro. Podle mě máš skoro celej den, než vůbec zjistíš, jestli tě zabil.“

„Jestli už zase nemá dvě pouzdra.“

„Ne. Uvažuj. Trhnul se od Kawaharový. Páni, na takovou věc teď nemá peníze. Je venku na vlastní pěst, a když po něm jde Kawaharová, nemá velkou šanci na přežití. Uvidíš, že ho někdo práskne.“

„Kawaharová ho nechá na pokoji tak dlouho, dokud bude potřebovat, aby mě dostal.“

„Jo.“ Treppová se rozpačitě zadívala do sklenice. „Možná.“

Další podnik, který se jmenoval Kabel nebo tak nějak, měl stěny potažené barevnou elektroinstalací, z jejíchž popraskaných obalů trčely dráty jako tuhé měděné vlasy. Podél baru se nacházely v pravidelných rozestupech háčky, na kterých visely tenké, nebezpečně vyhlížející kabely s lesklými stříbrnými minidžeky na konci. Ve vzduchu nad barem křečovitě šoustal obrovský holografický džek se zdírkou do rytmu hudby, která zaplňovala celý prostor jako voda. Občas jako by se součástky proměnily v pohlavní orgány, ale to mohly způsobit moje halucinace vyvolané tetrametem.

Seděl jsem u baru a v popelníku u lokte mi doutnalo něco sladkého. Podle nepříjemného pocitu v plicích a krku jsem to kouřil.

Podnik byl nacpaný k prasknutí, ale měl jsem zvláštní pocit, že jsem tam sám.

Po obou mých stranách seděli další hosté s tenkými kabely za uchem, oči pod víčky, která vypadala jako zhmožděná, jim cukaly a na rtech jim pohrával zasněný úsměv. Jedním z nich byla Treppová.

Byl jsem tam sám.

To, co snad byly myšlenky, mi odplouvalo do podvědomí. Zvedl jsem cigaretu a zarputile z ní potáhl. Teď nebyl čas na přemýšlení.

Nebyl čas na –

Virový útok!!!

– přemýšlení.

Ulice mi ubíhaly pod nohama stejně jako sutiny Inneninu pod botami Jimmyho, když v mých snech kráčel vedle mě. *Takže tak to dělá.*

Žena s rudými rty, která –

Možná nemůžeš –

Cože? Cože???

Džek a zdířka.

Snaží se mi něco říct –

Nebyl čas na –

Nebyl čas –

Nebyl –

A jako voda ve víru, jako bahno a krev stékající Jimmymu z rukou do otvoru na dně výlevky...

Zase to zmizelo.

Ale myšlenka byla, stejně jako úsvit, nevyhnutelná a našla mě za úsvitu na bílých kamenných schodech, které vedly do kalné vody. Za námi se nejasně tyčila velkolepá stavba a na opačné straně jezírka jsem v rychle blednoucí tmě rozeznal stromy. Byli jsme v parku.

Treppová se mi opřela o rameno a nabídla mi zapálenou cigaretu. Automaticky jsem ji přijal, jednou jsem potáhl a nechal kouř vycházet z pootevřených rtů. Treppová se vedle mě schoulila do klubička. Ve vodě u nohou se mi plácala obrovská ryba. Byl jsem příliš otupělý, abych na to zareagoval.

„Mutant,“ prohodila nesouvisle Treppová.

„Jako ty.“

Nad vodou odplouvaly útržky konverzace.

„Budeš potřebovat prášky na hlavu?“

„Asi jo.“ Prozkoumal jsem vnitřek hlavy. „Budu.“

Beze slova mi podala jasně barevné kapsle.

„Co chceš dělat?“

Pokrčil jsem rameny. „Vrátím se. Vrátím se, abych udělal, co mi řekla.“

Část 4: Přesvědčování

(Virová korupce)

Kapitola dvacet sedm

Cestou z letiště jsem třikrát vyměnil taxík, pokaždé zaplatil v hotovosti a pak se ubytoval v Oaklandu v levném hotýlku s celonočním provozem. Jestli se mě někdo snažil vystopovat elektronickou cestou, bude mu chvíli trvat, než se objeví, a ve skutečnosti jsem si byl skoro jistý, že mě nikdo nesledoval. Vypadalo to trochu jako paranoia – koneckonců, pracoval jsem teď pro mizery, takže neměli potřebu hlídat mě na každém kroku. Ale když mě Treppová vyprovázela z terminálu v Bay City, nelíbilo se mi její ironické *zůstaneme v kontaktu*. Navíc jsem zatím přesně nevěděl, co podniknu, a když jsem to nevěděl já, samozřejmě jsem nechtěl, aby to věděl také někdo jiný.

Hotelový pokoj měl sedm set osmdesát šest televizních kanálů a na obrazovce v pohotovostním režimu inzeroval v křiklavých barvách holopornografické filmy a současné události. Pak tu byla sklápěcí manželská postel se samoúklidovým programem, která páchla po dezinfekčním prostředku, a samostatný sprchový kout, který se začínal odklánět od zdi, k níž byl kdysi přilepen. Vyhlédl jsem z jediného špinavého okna. Nad Bay City se rozprostírala hluboká noc a drobně mžilo. Čas schůzky s Ortegovou se nezadržitelně blížil.

Okno vedlo na svažující se fibrobetonovou střechu asi deset metrů pod ním. Ulice byla ještě o dalších deset metrů níž. Střechu a ulici stínilo horní patro ve tvaru pagody s dlouhými okapy. Chráněný prostor. Po krátkém váhání jsem vymáchl z hliníkové fólie poslední kapsli proti kocovině, kterou mi dala Treppová, spolkl jsem ji, pak jsem co nejtíšeji otevřel okno, přehoupl se přes římsu a na vnější straně se zavěsil za spodní rám okna. Pořád ještě mi zbývalo dobrých osm metrů volného pádu.

Postupujte co nejjednodušeji. No, nic jednoduššího než viset uprostřed noci z hotelového okna neexistuje.

S nadějí, že je střecha tak pevná, jak vypadá, jsem se pustil.

Natrénovaným způsobem jsem dopadl na šikmý povrch, překulil se na bok a vzápětí jsem zjistil, že mám nohy opět ve vzduchu. Střecha byla pevná, ale kluzká jako čerstvý belad a rychle jsem po ní sjížděl dolů. Zapřel jsem se lokty, abych se zastavil, ale marně – naštěstí se mi v okamžiku, kdy jsem padal přes okraj, podařilo jednou rukou zachytit její ostré hrany.

Deset metrů na ulici. Zatímco se mi okraj střechy zařezával do dlaně, chvíli jsem se houpal na jedné ruce a snažil se rozeznat, jestli dopadnu na popelnice nebo zaparkovaná vozidla. Pak jsem to vzdal a pustil se. Tvrdě jsem přistál na chodníku. Obávaným popelnicím jsem se při pádu naštěstí vyhnul, a tak jsem vstal a vklouzl do nejbližšího stínu.

Deset minut jsem bezcílně bloumal ulicemi, a když jsem narazil na kolonu čekajících taxíků, rychle jsem vyšel ze stínu a do pátého v pořadí nastoupil. Sotva jsme se zvedli do vzduchu, nahlásil jsem tajný kód Ortegové.

„Kód zaznamenán. Přibližný čas letu třicet pět minut.“

Zamířili jsme přes záliv na širé moře.

Příliš mnoho hran.

V mozku mi bublaly útržkovité zážitky předchozí noci jako rybí guláš. Na povrch vyplouvaly nestravitelné kousky masa, převalovaly se v proudech paměti a zase klesaly ke dnu. Treppová napojená k baru v Kabelu, Jimmy de Soto umývajícím si ruce pokryté zaschlou krví, Rykerova tvář zírající na mě ze zrcadla ve tvaru hvězdy. Tu a tam se objevila Kawaharová a tvrdila, že Bancroftova smrt byla sebevražda, ale chtěla ukončit vyšetřování stejně jako Ortegová a bayská policie. Kawaharová, která věděla o mém setkání s Miriam Bancroftovou, věděla o Laurensi Bancroftovi, o Kadminovi.

Moje kocovina se svíjela jako škorpión a bojovala s pomalu, ale jistě zabírajícími pilulkami od Treppové. Od Treppové, smířlivé zenvražedkyně, kterou jsem zabil a která se zřejmě vrátila bez nenávisti, protože si to nepamatovala; protože, jak sama prohlásila, se to nestalo jí.

Jestli Laurence Bancrofta dokáže někdo přesvědčit, že spáchal sebevraždu, jste to vy.

Treppová, připojená v Kabelu.

Virový útok. Vzpomeň si na tu mámu, ano?

Bancroftovy oči, které na mě upíral na terase v Sun-touch House. Nepatřím k lidem, kteří páchají sebevraždu, a i kdyby ano, neudělal bych to tímhle břídliským způsobem. Kdybych chtěl zemřít, určité byste teď se mnou nemluvil.

A pak jsem náhle přesně věděl, co udělám.

Taxík začal klesat.

„Povrch je nestabilní,“ oznámil stroj zbytečně, když jsme se dotkli kolébající se paluby. „Chovejte se prosím opatrně.“

Nastrkal jsem peníze do otvoru a dvířka se otevřela. Modrošedá přistávací plocha, zábradlí z ocelových lan a za tím moře, přelévající se černé vlny pod zataženou noční oblohou, ze které vytrvale mrholilo. Když jsem opatrně vystoupil a přitiskl se k nejbližšímu zábradlí, taxík se vznesl a brzy ho pohltily závoje padajícího deště.

Jakmile jeho navigační světla zmizela, rozhlédl jsem se po palubě.

Přistávací plocha se nacházela na zádi a od zábradlí, kterého jsem se držel, jsem měl výhled na celou loď. Byla přibližně dvacet metrů dlouhá, tedy asi jako dvě třetiny millsportské rybářské lodi, ale mnohem užší. Palubní moduly měly hladký, samočinně těsnící povrch odolný proti nepřízni počasí, ale přestože působila profesionálně, nikdo by si ji k pracovnímu účelu nevybral. Na palubě se tyčily dva křehké teleskopické stožáry, podle všeho vysunuté jen do poloviční výšky, a ze špičaté přídě trčel dopředu ostrý čelen. Byla to jachta. Plovoucí dům bohatého člověka.

Z palubního otvoru na zadní palubě se rozlilo světlo a vynořila se z něho Ortegová. Byla ode mě natolik daleko, že jsem se rozhodl opustit přistávací plochu. Pevně jsem sevřel zábradlí kolébající se lodi, abych neupadl, sestoupil po krátkých schůdkách na jedné straně přistávací plochy a došel přes zád' k otvoru. Poryvy větru, které dorážely na palubu, mě proti mé vůli poháněly dopředu. V kuželu světla vycházejícího z otevřeného otvoru jsem spatřil další, strmější

schůdky a sestoupil po nich do lákavého tepla. Dvířka nade mnou se se zabzučením hladce zavřela.

„Kde jste sakra byl?“ vyštěkla Ortegová.

Než jsem odpověděl, vytřepal jsem si vodu z vlasů a rozhlédl se kolem. Pokud to byl plovoucí dům bohatého člověka, dotýčný tu už nějakou dobu nebydlel. Podél stěn pokoje, do kterého jsem sestoupil, stál nábytek přehozený neprůhledným igelitem a police malého baru ve výklenku zely prázdnotou. Lodní okénka chránily zatlučené okenice. Dveře na obou koncích místnosti byly otevřené a vypadalo to, že vedou do podobně zakonzervovaných kajut.

Přes to všechno čišelo z jachty bohatství. Židle a stoly pod igelitem byly stejně jako táflování přepážek a dveře, z tmavého leštěného dřeva a navoskované podlahy pokrývaly koberce. Na tmavých stěnách visely obrazy, které vyhlížely jako originály. Jeden pocházel s empathistické školy a zachycoval ruiny marťanského vesmírného letiště při západu slunce, další byla abstrakce, kterou jsem se svým kulturním rozhledem nedokázal dešifrovat.

Uprostřed toho všeho stála Ortegová v kimonu z přírodního hedvábí, které zřejmě pocházelo z místního šatníku. Byla rozcuchaná a mračila se.

„To je na dlouhý vyprávění.“ Prošel jsem kolem ní a nahlédl do nejbližších dveří. „Dal bych si kafe, jestli je otevřená kuchyně.“

Ložnice. Velká oválná postel, stojící uprostřed dost nevkusných zrcadel, se zmuchlanou, ve spěchu odhozenou pokrývkou. Právě když jsem mířil zpátky k druhým dveřím, udeřila mě.

Zapotácel jsem se. Nebyl to tak tvrdý úder, jako když jsem praštil Sullivana v čínském podniku, ale protože stála, mohla se víc rozmáchnout a pomohl jí i sklon paluby. Smíšené následky kocoviny a prášků proti bolesti mi taky nepřidaly. Neupadl jsem, ale neměl jsem k tomu daleko. Podařilo se mi udržet na nohou, zvedl jsem ruku k obličeji a zíral na Ortegovou, která se na mě rozzuřeně dívala. Tváře jí hořely vztekem.

„Heleďte, mrzí mě, že jsem vás probudil, ale –“

„Ty hajzle,“ zasyčela na mě. „Ty hajzle.“

„Nejsem si jistej, že –“

„Měla jsem vás zavřít, Kovacsi. Za to, co jste udělal, jsem vás měla poslat do skladiště.“

Začala mi docházet trpělivost. „Udělal co? Co kdybyste se kurva uklidnila, Ortegová, a řekla mi, co se děje?“

„Dneska jsme prověřili paměť Hendrixu,“ odpověděla chladně Ortegová. „V poledne jsme dostali předběžný povolení. Záznamy za poslední tejdén. Přehrála jsem si je.“

Vzteky, který ve mně vzplanul, po těch slovech rychle zmizel. Měl jsem pocit, jako by mi vylila na hlavu kbelík mořské vody.

„Eh.“

„Moc tam toho nebylo.“ Ortegová se otočila, objala si ramena v kimonu a prošla kolem mě k neprozkoumaným dveřím. „Právě teď jste tam jediným hostem. Takže jste byl na všech záznamech jen vy. A vaši hosti.“

Zamířil jsem za ní do druhého pokoje s kobercem, odkud vedly dva schůdky do níže položené kuchyňky, oddělené od místnosti nízkým, dřevem obloženým barem. Kolem zbylých tří stěn stál nábytek s podobnými igelitovými obaly jako v první místnosti, jen z videoobrazovky o rozměru jeden metr čtvereční a přídavného zařízení v protějším rohu byl igelit shrnutý. Proti obrazovce, ze které na mě zírala nezaměnitelná tvář Eliase Rykera zabořená mezi široce roztaženými stehny Miriam Bancroftové, stála jediná židle s vysokým opěradlem.

„Na židli leží dálkový ovládání,“ ucedila Ortegová. „Nechcete se na kousek podívat, než vám to kafe udělám? Osvěžte si paměť. Pak mi to můžete vysvětlit.“

Zmizela v kuchyňce, aniž by mi dala šanci odpovědět. Přistoupil jsem k videoobrazovce a při pohledu na Rykerovu tvář se mi vybavily vzpomínky poznamenané Merge 9, při kterých mě zašimralo v podbřišku. V bezesném, zmateném chaosu předchozího dne a půl jsem na Miriam Bancroftovou úplně zapomněl, ale teď jsem ji spatřil v celé její kráse, neodolatelnou a opojnou, jako byla tehdy v hotelu. Také jsem zapomněl na tvrzení Rodriga Bautisty, že se už téměř dohodli s právníky Hendrixu.

O něco jsem zakopl a podíval se na koberec. Na podlaze vedle židle stál nedopitý šálek s kávou. Blesklo mi hlavou, kolik toho

Ortegová z paměti hotelu viděla. Pohlédl jsem na scénu na obrazovce. Došla až sem? Co jiného ještě viděla? Jak z toho ven? Zvedl jsem dálkové ovládání a převracel ho v ruku. Bez spolupráce Ortegové jsem neměl šanci svůj plán realizovat. Kdybych o ni teď přišel, byl bych v koncích.

V hlavě mi ležela ještě jedna věc. Příliv emocí, které jsem si nechtěl přiznat, protože přiznat si je by bylo naprosto absurdní. Pocit, který byl – navzdory obavám z pozdějších záznamů v paměti hotelu – důvěrně svázán se scénou na obrazovce.

Rozpaky. Stud.

Nesmysl. Potřásl jsem hlavou. *Blbost.*

„Vy se nedíváte?“

Otočil jsem se a spatřil Ortegovou, jak v každé ruce drží šálek, ze kterého se kouří. Zavanula ke mně vůně kávy s rumem.

„Díky.“ Vzal jsem si od ní šálek a napil se, abych získal čas. O pár kroků couvla a založila si ruce v podpaží.

„Takže. Padesát důvodů, proč to Miriam Bancroftová nemohla udělat.“ Škubla hlavou k obrazovce. „Kolik z nich souvisí s tímhle?“

„Ortegová, tohle nemá nic společného s –“

„Řekl jste mi, že věříte, že Miriam Bancroftová je zrůda.“ Ironicky zavrtěla hlavou a napila se kávy. „Nevím, ale to, co máte na tváři, nevypadá jako strach.“

„Ortegová –“

„*Chci, abyste toho nechal*, říká. Opravdu to říká, přetočte si to zpátky, jestli si nepam –“

Zvedl jsem ruku s dálkovým ovládáním, aby se ho nemohla zmocnit. „Pamatuju si, co řekla.“

„Pak si taky určitě pamatujete tu lákovou dohodu, kterou vám nabídla, když ten případ uzavřete, ten několikanásobnej –“

„Ortegová, vy jste taky nechtěla, abych ten případ vyšetřoval. Jen si vzpomeňte. Je to jasnej případ sebevraždy, prohlásila jste. Ale to neznamená, že jste ho zabila, nebo –“

„Držte hubu.“ Ortegová kolem mě kroužila, jako bychom v rukou drželi nože, ne šálky s kávou. „Kryl jste ji. Celou dobu jste měl nos zabořenej v jejím rozkroku jako zkurvenej věrnej pe –“

„Jestli jste to viděla do konce, víte, že to není pravda.“ Snažil jsem se o klidný tón, který se mi pod vlivem Rykerových hormonů nedařil. „Řekl jsem Curtisovi, že nemám zájem. Řekl jsem mu to před dvěma dny.“

„Máte představu, co s tím záznamem žalobce udělá? Miriam Bancroftová se snaží podplatit detektiva svého manžela sexem. A navíc přiznání k několikanásobnému pouzdrování, i když neprokázanému, jí může před soudem dost přitížit.“

„Vyvlíkne se z toho. Vy víte, že jo.“

„Pokud se za ni bude chtít její manžel Met přimluvit. Což možná nebude, až uvidí tohle. Tohle totiž není další Leila Beginová. Tentokrát má máslo na hlavě někdo jinej.“

Po té větě jsem si bohužel uvědomil, že má Ortegová pravdu. Vzpomněl jsem si, jak kriticky Bancroft hodnotil morálku na Zemi, a napadlo mě, jestli by skutečně dokázal sledovat mou hlavu mezi stehny své manželky a nepovažoval to za zradu.

Pořád jsem se snažil představit si, jak bych se na jeho místě cítil já.

„A když už jsme u obžaloby, Kovacsi, ta uříznutá hlava, kterou jste přinesl z Wei kliniky, pro vás taky nebude polehčující okolnost. Protiprávní držení báze jiného člověka se na Zemi trestá padesáti až sto lety ve skladišti, navíc když můžeme dokázat, že jste mu tu hlavu nejdřív uštělil.“

„Chtěl jsem vám o tom říct.“

„Ne, kurva, nechtěl,“ vyštěkla Ortegová. „Nechtěl jste mi říct jedinou věc, kterou jste nemusel.“

„Heleďte, klinika se stejně neodvází podat žalobu. Sami toho mají na –“

„Ty arogantní hajzle.“ Šálek s kávou tlumeně dopadl na koberec a Ortegová sevřela ruce v pěst. Teď měla v očích skutečně zuřivost. „Seš stejnej jako on, kurva, seš úplně stejnej jako on. Myslíš si, že tu zkurvenou kliniku potřebujeme, když máme záznam, jak dáváš do hotelového mrazáku uříznutou hlavu? Copak to na vašem světě není zločin, Kovacsi? Dekapitace –“

„Moment.“ Položil jsem svůj šálek na židli vedle sebe. „Jako kdo, jako kdo jsem?“

„Cože?“

„Právě jste řekla, že jsem jako –“

„Kašlu na to, co jsem řekla. Chápete, co jste provedl, Kovacsi?“

„Chápu jen to, že –“ Najednou se z obrazovky za mými zády ozvaly mlaskavé zvuky a tiché vzdychání. Pohlédl jsem na dálkové ovládání, které jsem svíral v levé ruce, a snažil se zjistit, jak mohl videozáznam nechtěně spustit. Hluboké ženské sténání mě vzrušilo. V tu chvíli se na mě Ortegová vrhla a pokusila se mi vyrvat ovladač z ruky.

„Dejte mi to! Vypněte tu zkurvenou –“

Chvilku jsem se s ní pral, ale výsledkem našeho souboje bylo jen to, že zvuk ještě zesílil. V tu chvíli jsem v záblesku zdravého rozumu ovladač pustil, Ortegová zakopla, upadla přes židli a zmáčkla STOP.

„– věc.“

Rozhostilo se ticho, které přerušoval jen náš namáhavý dech. Upřel jsem pohled na zabeďněné okno na opačné straně místnosti. Ortegová na zemi mezi mými nohama a židlí se zřejmě stále dívala na obrazovku. Měl jsem dojem, že se na okamžik náš dech vyladil do stejného rytmu.

Když jsem se otočil a sklonil jsem se, abych jí pomohl na nohy, stála už vedle mě. Než jsme si uvědomili, co se děje, drželi jsme se za ruce.

Bylo to jako rozhodnutí. Nepřátelství, které nás obklopovalo, se zhroutilo, jako když se srazí a vzplanou orbitální stanice, které podlehly vzájemné přitažlivosti. Líbali jsme se, a současně se smáli. Když jsem Ortegové vklouzl rukama pod kimono a přešel jí po drsných bradavkách, širokých a tuhých jako konce provazů, a nadrech, která mi vklouzla do dlaní, jako by pro ně byla stvořená, vzrušením zalapala po dechu. Kimono se hladce rozevřelo a pak se z něj energicky osvobodila plavecká ramena, jedno po druhém. Zatímco jsem ze sebe strhával kabát a košili najednou, Ortegová mi nedočkavě rozepnula pásek, otevřela poklopec a pevnou rukou s dlouhými nehty vklouzla do otvoru. U kořene prstů, kterými mě masírovala, jsem cítil mozoly.

Nějak jsme se vypotáceli z místnosti s obrazovkou a zamířili do ložnice vzadu. Když jsem kráčel za Ortegovou přes prostřední

místnost a pozoroval vypracované obrysy jejích dlouhých stehen, musel to být Ryker stejně jako já, protože jsem si připadal jako muž, který se vrací domů. V místnosti plné zrcadel se vrhla na břicho na pomuchlaná prostěradla, nazvedla boky a já se viděl, jak do ní vjíždím až po rukojeť. Málem jsem vykřikl bolestí, protože hořela. Hořela uvnitř, obklopovala mě jako horká koupel, a při každém pohybu mi do boků narážely rozpálené polokoule jejích hýždí. Předemnou se zvedala její páteř, která se klikatila jako had, a vlasy jí padaly přes hlavu jako vodopád. V zrcadlech kolem jsem viděl Rykera, jak laská její ňadra, trup a zaoblená ramena, a ona se celou dobu zvedala a vlnila jako oceán kolem lodi. Ryker a Ortegová, vzpínající se k sobě jako milenci z věčného příběhu lásky, kteří se opět setkali.

Cítil jsem, že jí projela první vlna slasti, ale posledních zbytků kontroly mě zbavil až pohled na její tvář s rozevřenými rty, když se na mě ohlédla zpod rozčuchaných vlasů. Tiskl jsem se k jejím zádům a hýždím, dokud jsem do ní všechno nevystříkal, a pak jsme se společně zhroutili na postel. Měl jsem pocit, že z ní vycházím ven jako novorozenec. Myslím, že měla pořád ještě orgasmus.

Ani jeden z nás dlouhou dobu nepromluvil. Loď pokračovala v naprogramované plavbě a nám se jako mrazivý příliv vkrádal do nitra chlad okolních zrcadel, který hrozil, že naše sblížení pošpiní a pak spláchne. Během pár vteřin jsme upírali pohled na náš odraz místo na sebe.

Položil jsem Ortegové ruku na stehno a jemně ji otočil na bok, takže jsem do sebe zapadli jako dvě lžičky. V zrcadle jsem našel její oči.

„Kam plujeme?“ zeptal jsem se tiše.

Pokrčila rameny, ale přitulila se ke mně blíž. „Kolem pobřeží, na Havaj, tam se obrátíme a zase zpátky.“

„A nikdo neví, že jsme tady?“

„Jen satelity.“

„Hezká představa. Komu to tady patří?“

Přes rameno se na mě podívala. „Rykerovi.“

„Páni!“ Rozhlédl jsem se kolem. „Pěkněj koberec.“

Kupodivu se zasmála. Otočila se ke mně celým tělem. Zvedla ruku a jemně mě pohladila po tváři, jako by si myslela, že ji ušpiní nebo že možná zmizí.

„Říkala jsem si,“ zašeptala, „že je to šílený. Je to totiž jen tělo.“

„Takhle je to skoro se vším. Vědomí s tím nemá moc společnýho. Nemá moc společnýho s tím, jak žijeme, tečka, jestli věříš psychologům. Trocha racionálního myšlení, většinou při zpětném pohledu. Zbytek jsou hormony, vrozené instinkty a feromony pro dobrou náladu. Smutný, ale pravdivý.“

Sjela mi prstem po tváři. „Nemyslím si, že je to smutný. Smutný je to, co jsme udělali s tím, co z nás zbylo.“

„Kristin Ortegová.“ Uchopil jsem ji za prst a lehce ho sevřel. „Seš zkurvená ludditka, že jo. Jak ses proboha k týhle práci dostala?“

Znovu pokrčila rameny. „Policajtská rodina. Táta byl polda. Babička byla polda. Vždyť víš, jak to chodí.“

„Z vlastní zkušenosti ne.“

„Ne.“ Malátně natáhla jednu dlouhou nohu k zrcadlovému stropu. „Asi ne.“

Pohládl jsem ji po břicho, sklouzl jí rukou po stehně ke kolenu, jemně se nadzvedl a přitiskl jí rty na vyholený proužek pubického ochlupení. Na okamžik zaváhala, možná si vzpomněla na obrazovku ve vedlejším pokoji nebo možná jen na naše smíšené tělní tekutiny, které z ní vytékaly, pak se ale podvolila a rozprostřela se pode mnou. Položil jsem si na rameno její druhé stehno a zabořil jsem do ní obličej.

Když dostala orgasmus tentokrát, při každém silném stahu v podbřišku zdusila v hrdle stále hlasitější výkřiky, zmítala se na posteli dopředu a dozadu, zvedala boky vzhůru a tiskla mi jemnou sliznici do úst. V jednu chvíli přešla do tiché španělštiny, jejíž tóny mě k zešílení vzrušovaly, a když nakonec znehybněla, vklouzl jsem do ní, uchopil ji v podpaží a vklouzl jí jazykem do úst v prvním polibku, který jsme si dali od chvíle, co jsme se spolu ocitli v posteli.

Pomalů jsme se pohybovali a snažili se přizpůsobit rytmu moře venku a smíchu nad naším prvním objetím. Nekonečně dlouhou dobu jsme mluvili a střídali tichý šepot se vzrušeným drmoláním, měnili polohy a něžně se hryzali, drželi se za ruce, a celou tu dobu jsem cítil

takový tlak, až mě bolely oči. To poslední, nesnesitelné napětí stejně jako všechno ostatní způsobilo, že jsem do ní nakonec vystříkl a cítil jsem, jak se snaží dostihnout moje opadající vzrušení a sama dospívá k vrcholu.

Ve Vyslaneckých sborech si berte, co se vám nabízí, pronesla Virginia Vidaurová někde v chodbičkách paměti. A to musí někdy stačit.

Když jsme se podruhé rozpojili, tíha posledních čtyřiaadvaceti hodin na mě dolehla jako těžké koberce ve vedlejší místnosti, a jak mi bylo pod nimi stále tepleji a tepleji, postupně mě začalo opouštět vědomí. To poslední, co jsem si jasně pamatoval, bylo dlouhé tělo vedle mě, které se mi tisklo nadry k zádům, paže, která mě objímala kolem hrudi, a moje nohy sevřené mezi jejíma jako ruce. Pomalu jsem usínal.

Co se nabízí. Někdy. Stačí.

Kapitola dvacet osm

Když jsem se probudil, byla pryč.

Z několika oken s otevřenými okenicemi proudilo do kajuty světlo. Kolébání lodi téměř ustalo, ale pořád se pohupovala natolik, že jsem v pravidelných intervalech viděl modrou oblohu posetou cáry mraků a poklidné moře pod ní. Někdo někde vařil kávu a smažil šunku. Ještě chvíli jsem zůstal ležet, lovil v paměti útržky vzpomínek a snažil se je dát dohromady. Co mám Ortegové říct? Kolik a jak podrobně? Úprava Vyslance se probouzela k životu stejně pomalu, jako kdyby ji vytáhli z močálu. Převalila se na záda a ležela v strakatých paprscích na prostěradlech vedle mé hlavy.

Když jsem uslyšel cinkání sklenic, otočil jsem se. Ve dveřích stála Ortegová a měla na sobě tričko s nápisem *Ne resoluci 653. Ne* bylo přeškrtnuté červeným křížem a přepsané rozhodným *Ano* ve stejné barvě. Nahé nohy se jí ztrácely pod trikem, jako by pokračovaly do nekonečna. V rukou držela velký podnos s takovou hromadou jídla, že by nakrmila rotu vojáků. Když viděla, že jsem vzhůru, odhodila si vlasy z očí a trochu nakřivo se usmála.

A tak jsem jí vyklopil všechno.

„Tak co budeš dělat?“

Pokrčil jsem rameny, přimhouřil oči proti odlesku na hladině a zadíval se na moře. Oceán vypadal nekonečný, mnohem větší než ten na Harlanově světě. Z paluby se zdál nezměrný a jachta na něm náhle působila jako dětská hračka. „Udělám, co chce Kawaharová. Co chce Miriam Bancroftová. Co chceš ty. Co tady chtějí zřejmě všichni. Ten případ uzavřu.“

„Myslíš, že Bancrofta zabila Kawaharová?“

„Vypadá to tak. Nebo kryje někoho, kdo to udělal. Teď už je to jedno. Má Sarah, na ničem jiném nezáleží.“

„Mohli bysme ji obvinít z únosu. Držení báze jinýho člověka se trestá–“

„Padesáti až sto lety ve skladišti, jo.“ Lehce jsem se usmál. „Včera večer jsem poslouchal. Ale stejně ji nevězní přímo ona, půjde o nějakou filiálku.“

„Můžeme obstarat zatykače, který –“

„Je to Met, Kristin. Mávnutím ruky je smete ze stolu. Stejně to nemá smysl. Jakmile proti ní něco podniknu, šoupne Sarah do virtuálu. Jak dlouho trvá, než ty svoje všemocný zatykače dostaneš?“

„Pár dní, když je Spojený národy urychleně vyřídí.“ Po těch slovech se jí na tváři objevil smutný výraz. Opřela se o zábradlí a dívala se dolů.

„Přesně tak. To je ve virtuálu skoro rok. Sarah není Vyslanec, nemá žádnou speciální úpravu. To, co jí Kawaharová může udělat během osmi nebo devíti virtuálních měsíců, promění normální mozek na kaši. Než ji odtud dostaneme, zešílí. *Pokud* ji odtud dostaneme, a kromě toho mě ani *nenapadne* riskovat, že by mohla prožít jedinou vteřinu –“

„Dobře.“ Ortegová mi položila ruku na rameno. „Dobře. Promiň.“

Trochu jsem se trásl, ale nedokázal jsem říct, jestli zimou, nebo při představě virtuálních žalářů Kawaharové.

„Zapomeň na to.“

„Jsem polda. Snažím se najít možnost, jak dostat lumpy do skladiště. To je všechno.“

Zvedl jsem hlavu a sklíčeně se na ni usmál. „Já jsem Vyslanec. Snažím se najít možnost, jak dostat Kawaharovou. Je to marný. Žádná neexistuje.“

Rozpačitě se na mě usmála, s nejistotou, která, jak jsem věděl, nás dřív či později dostane.

„Hele, Kristin. Já tu možnost našel. Dokážu Bancrofta přesvědčit a ten případ uzavřít. Je to protizákonný, hodně protizákonný, ale nikomu to neublíží. Nemusím ti o tom říkat. Jestli to nechceš vědět.“

Chvíli o tom přemýšlela, oči upřené na vodu podél jachty, jako by tam plavala odpověď a držela s námi krok. Abych jí dal čas, vydal jsem se podél zábradlí, se zakloněnou hlavou studoval modrou

klenbu nad námi a uvažoval o orbitálních monitorovacích systémech. Uprostřed zdánlivého nekonečna; na širém moři, v bezpečí supermoderní jachty člověk snadno uvěřil, že se dokáže schovat před Kawaharovými a Bancroftovy tohoto světa, ale to už několik set let neplatilo.

Jestli vás chtějí, napsala kdysi mladičká Quell o vládnoucí elitě Harlanova světa, dřív nebo později vás smetou z povrchu planety jako smítko prachu z marťanského artefaktu. Překročte propast mezi hvězdami a půjdou za vámi. Jděte na staletí do skladiště, a až odtud vyjdete v novém pouzdře, budou na vás čekat v novém klonu. Jsou takoví, jaké jsme si kdysi vysnili bohy, mytické hybné síly osudu, stejně tak nevyhnutelní, jak Smrt, ta ubohá stará harcovnice schýlená pod kosou, už není. Chudák Smrt, nemá šanci vůči mocným technologiím na úpravu uhlíku, jejichž pomocí se uchovávají a obnovují data, která stojí proti ní. Kdysi jsme žili v hrůze před jejím příchodem. Teď hanebně urážíme její důstojnost a podobné bytosti jí dokonce ani nedovolí vstoupit do lidského příbytku.

Ušklíbl jsem se. Ve srovnání s Kawaharovou byla Smrt směšná.

Na přídi jsem se zastavil, a než se Ortegová rozmyslela, pozoroval jsem bod na obzoru.

Dejme tomu, že někoho znáte, už dávno. Něco s ním prožijete, zvyknete si na sebe. Pak se rozejdete, život vás zavede někam jinam, pouta nejsou dost silná. Nebo vás rozdělí vnější okolnosti. O léta později se s tím člověkem znovu setkáte, ve stejném pouzdru, a projdete tím vším znovu. Co je na tom lákavé? Je to stejný člověk? Pravděpodobně má stejné jméno, skoro stejně vypadá, ale znamená to, že je stejný i uvnitř? A pokud ne, jsou věci, které se změnily, bezvýznamné nebo okrajové? Lidé se mění, ale do jaké míry? V dětství jsem věřil, že existuje podstata člověka, jakési jádro osobnosti, kolem něhož se mohou vnější faktory vyvíjet a měnit, aniž poškodí jeho integritu. Později jsem začal chápat, že jde o chybné vnímání způsobené symboly, kterými jsme si zvykli sami sebe označovat. To, co jsme považovali za osobnost, není nic víc než přechodný tvar jedné z vln přede mnou. Nebo, když to přizpůsobíme lidskému vnímání času, tvar písečné duny. Forma závislá na podnětech. Vítr, gravitace, výchova. Genetický otisk. Vše podléhá

erozi a změně. Jediný způsob, jak nad tím zvítězit, je zůstat navždy ve skladišti.

Stejně jako primitivní sextant funguje na základě iluze, že slunce a hvězdy obíhají kolem planety, na které stojíme, naše smysly nám dávají iluzi neměnnosti vesmíru, a my ji přijímáme, protože bez tohoto přijetí bychom nemohli existovat.

Virginia VIDAurová přechází po učebně, zcela pohlcená výkladem.

Ale fakt, že sextant vás přesně naviguje přes oceán, ještě neznamena, že slunce a hvězdy obíhají kolem nás. Přes všechno, co jsme vybudovali jako civilizace, jako jednotliví lidé, není vesmír neměnný, a ani jediná věc v něm. Hvězdy se navzájem pohlcují, samotný vesmír se rozpíná a my sami jsme tvořeni hmotou, která se neustále mění. Jde o dočasné spojení kolonie buněk, které se množí a rozpadají, o inkandescenční oblak elektrických impulzů a kódovou paměť vachrlatě nakupeného uhlíku. Tohle je realita, tohle je sebepoznání, a když se na to podíváte z téhle stránky, samozřejmě se vám z toho zatočí hlava. Někteří z vás sloužili se svými jednotkami ve vzduchoprázdnu a budou se zcela jistě domnívat, že se tam setkali s existenční závratí.

Lehký úsměv.

Slibuju vám, že zenové okamžiky, které jste v tvrdém vesmíru možná prožili, nejsou ničím víc než začátkem toho, co se musíte naučit tady. Vše, čeho dosáhnete jako Vyslanci, musí být založeno na pochopení, že vše se neustále mění. Všechno, co chcete jako Vyslanec dokonce jen vnímat, natož vytvořit nebo dosáhnout, musí vycházet z této neustálé proměny.

Přeju vám hodně štěstí.

Když se vám nepodařilo setkat se s jedním člověkem v jednom pouzdře ani dvakrát během života, co to vypovídalo o všech těch rodinách a přátelích čekajících ve Stahovacím centru na někoho, koho kdysi znali, kdo se díval na svět očima cizince. Jak by mohl být stejným člověkem?

A kam to zavedlo ženu stravovanou vášní k cizinci v těle, které kdysi milovala. Podobal se původnímu člověku víc, nebo ještě méně?

Kam to ostatně zavedlo toho cizince, který na to zareagoval?

Slyšel jsem, jak se ke mně blíží podél zábradlí. Zastavila se pár kroků od mě a tiše si odkašlala. Usmál jsem se a otočil se.

„Vyprávěla jsem ti, jak k tomuhle všemu Ryker přišel?“

„Ještě jsem se nestačil zeptat.“

„Ne.“ Úsměv, který zmizel, jako by ho odvál vítr. „Ukradl ji. Před několik lety, když ještě pracoval v Oddělení krádeží pouzder. Patřila nějakému prominentnímu šmelináři s klony ze Sydney. Ryker ten případ dostal, protože ten chlápek prodával zboží přes kliniky na Západním pobřeží. Spolu s místním komandem se toho chlápka pokusili dopadnout v jeho kotvišti. Došlo k přestřelce, byla spousta mrtvých.“

„A spousta kořisti.“

Přikývla. „Tam postupují jinak než tady. Na většinu špinavý policejní práce najímají soukromníky. Místní úřady jim pak za odměnu vyplácejí podíl z majetku dopadených zločinců.“

„Zajímavej stimul,“ pronesl jsem zamyšleně. „Určitě dopadnou velké počet bohatejch lidí.“

„Jo, prej to tak funguje. Ta jachta byla Rykerův podíl. Důkladně ten případ připravil, a navíc ho při přestřelce zranili.“ Když mi to vykládala, měla podivně lhostejný hlas, a já pro jednu cítil, že Ryker je daleko odtud. „Tam přišel k tý jizvě nad okem a na rameni. Vodičová puška.“

„To muselo bejt ošklivý.“ Proti své vůli jsem ucítil v zjizvené paži lehké bodnutí. Kdysi jsem se s vodičovou puškou setkal a nebylo to nic příjemného.

„Přesně tak. Většina lidí si myslela, že Ryker si na týhle lodi zaslouží každej nejt. Potíž je v tom, že tady v Bay City si policisti nesmějí nechávat dary, odměny, prostě nic, co dostanou během výkonu služby.“

„Připadá mi to logický.“

„Jo, mně taky. Ale Rykerovi ne. Zaplatil nějakému levnému dipperovi, aby vymazal údaje o lodi a přeregistroval ji na neznámého majitele. Tvrdil, že potřebuje bezpečný útočiště, kdyby někdy potřeboval někoho schovat.“

Trochu jsem se usmál. „Nepřesvědčivý. Ale mně se jeho styl líbí. Byl to ten dipper, co ho podrazil v Seattlu?“

„Máš dobrou paměť. Jo, ten. Jehla Nacho. Bautista vypráví dojemný historky, co?“

„Myslíš?“

„Jo. Normálně bych Bautistovi za tu jeho zkurvenou péči ustřelila palici. Jako bych potřebovala chránit. Sám absolvoval dva zkurvený rozvody, a to mu ještě není čtyřicet.“ Zamyšleně se zadívala na moře. „Ještě jsem si to s ním nestačila vyříkat. Mám plný ruce práce s tebou. Hele, Kovacsi, vykládám ti to kvůli tomu, že Ryker tu loď ukradl, a tím porušil zákon na Západním pobřeží. Já o tom věděla.“

„A nic jsi neudělala,“ usoudil jsem.

„Ne.“ Podívala se na ruce a otočila dlaně vzhůru. „Sakra, Kovacsi, na co si to hrajeme? Ani já nejsem anděl. Praštila jsem toho sráče Kadmina, když byl ve vazbě. Viděls to na vlastní oči. Za tu přestřelku před Jerrym jsem tě měla zatknout, a nechala jsem tě jít.“

„Nechtělo se ti sepisovat protokol, pokud si dobře vzpomínám.“

„Jo, přesně tak.“ Ušklíbla se, pak se otočila, podívala se na mě a hledala v Rykerově tváři nějaké znamení, že mi může věřit. „Říkáš, že porušíš zákon, ale nikomu to neublíží. Pochopila jsem to dobře?“

„Nikomu, na kom záleží,“ opravil jsem ji tiše.

Pomalou přikývla, jako člověk, který zvažuje pádný argument, jenž možná navždy změní jeho rozhodnutí.

„Takže co potřebuješ?“

Odstrčil jsem se od zábradlí. „Pro začátek seznam bayských bordelů. Podniků, který se specializují na virtuály. Pak se radši vrátíme do města. Nechci Kawaharový volat odsud.“

Překvapeně zamrkala. „Virtuální bordely?“

„Jo. A taky smíšený. Vlastně všechny místa na Západním pobřeží, kde nabízejí virtuální porno. Čím větší špeluňky, tím líp. To, co Bancroftovi hodlám naservírovat, bude tak nechutný, že o tom nebude chtít už nikdy slyšet. Bude to tak odporný, že na to nebude chtít dokonce ani *myslet*.“

Kapitola dvacet devět

Seznam Ortegové obsahoval na dva tisíce jmen, z nichž každé doplňovala krátká zpráva a všechna odsouzení za organické poškození, které souviselo s provozovatelem nebo klientelou. Tištěný seznam měl asi dvě stě listů naskládaných jako harmonika, a jakmile jsem se dostal na stranu dvě, začal se rozvíjet jako dlouhá papírová šála. Snažil jsem se ho prostudovat v taxíku během zpáteční cesty do Bay City, ale když to vypadalo, že nás na zadním sedadle zavalí, nechal jsem toho. Stejně jsem na to neměl náladu. Přál jsem si být v posteli v kajutě na Rykerově jachtě, oddělený od zbytku lidstva a jeho problémů stovkami kilometrů širého oceánu.

Když jsme dorazili do apartmánu ve Strážní věži, odvedl jsem Ortegovou do kuchyně a vytočil číslo Kawaharové, které mi dala Treppová. Nejdřív se na obrazovce objevila rozespalá Treppová. Blesko mi hlavou, jestli byla celou noc vzhůru a snažila se mě vystopovat.

„Dobrý ráno.“ Zívla a zřejmě zkontrolovala vnitřní časový čip. „Vlastně odpoledne. Kde ses flákal?“

„Tak různě.“

Treppová si nepůvabně promnula jedno oko a znovu zívla. „Jen si posluž. Jen se snažím o konverzaci. Co tvoje hlava?“

„Je to lepší, díky. Chci mluvit s Kawaharovou.“

„Jasně.“ Natáhla se k obrazovce. „Později si promluvíme.“

Obraz zmizel a na monitoru se objevila tříbarevná spirála podmalovaná odporně sentimentální houslovou skladbou. Zaskřípal jsem zuby.

„Takeshi-sane.“ Kawaharová začala jako vždycky japonsky, jako by to byla naše společná řeč. „Ozýváte se nečekaně brzy. Máte pro mě něco nového?“

Zarputile jsem pokračoval v amangličtině. „Je ta linka bezpečná?“

„V mezích možností.“

„Mám seznam požadavků.“

„Pokračujte.“

„Nejdřív potřebuju přístup k vojenskému viru. Nejlepší by byl Rawling 4851 nebo jedna z condomarských variant.“

Inteligentní obličej Kawaharové okamžitě ztvrdl. „Inneninský vir?“

„Jo. Už je víc než sto let starej, nemělo by bejt těžký se k němu dostat. Pak potřebuju –“

„Kovacsi, co kdybyste mi vysvětlil, co máte v plánu?“

Vytáhl jsem obočí. „Myslel jsem, že je to moje hra a že do ní nechcete bejt zapletená.“

„Jestli vám zajistím kopii rawlingského viru, řekla bych, že se do toho zapletu.“ Kawaharová se na mě odměřeně usmála. „Takže co s ním chcete dělat?“

„Bancroft spáchal sebevraždu, tenhle výsledek chcete, nebo ne?“

Pomalů přikývla.

„Pak musí existovat důvod,“ prohlásil jsem a proti své vůli jsem byl nadšený podvodem, který jsem vymyslel. Dělal jsem to, k čemu mě vycvičili, a cítil jsem se skvěle. „Vzhledem k tomu, že má Bancroft detašovanou bázi, je nelogický, aby se zastřelil, aniž by k tomu měl konkrétní důvod. Důvod, kterej nesouvisí se skutečnou sebevraždou. Důvod, kterým je vlastní záchrana.“

Kawaharová přimhouřila oči. „Pokračujte.“

„Bancroft pravidelně navštěvuje bordely, skutečný i virtuální. Sám mi to před několika dny řekl. A pokud jde o kvalitu, moc si nevybírám. Dejme tomu, že v jednom virtuálu dojde k nehodě právě v době, kdy si v něm užívá. K náhodnému průsaku z nějakých starých kontaminovaných programů, který se nikdo neobtěžoval několik desítek let ani otevřít. Když navštěvujete takový špeluňky, nikdy nevíte, co vás tam čeká.“

„Rawlingský vir.“ Kawaharová hlasitě vydechla, jako by celou dobu napětím nedýchala.

„Rawlingský variantě 4851 trvá asi sto minut, než se úplně aktivuje, a pak už je na všechno pozdě.“ Zapudil jsem vzpomínky na Jimmyho de Soto. „Cíl je nevratně kontaminovanej. Dejme tomu, že

to Bancroft prostřednictvím nějakýho upozornění systému zjistí. Určitě má v sobě pro podobnej případ interní alarm. Zničením se dozví, že báze, kterou má v sobě, a mozek, kterej je na ni napojenej, jsou nakažené. Když máte v záloze klon a detašovanou bázi, nejde o žádnou katastrofu, ale –“

„Přenos.“ Když to Kawaharová pochopila, rozzářila se.

„Přesně tak. Musí něco udělat, aby se vir nepřenesl se zbytkem jeho osobnosti do detašované báze. Vzhledem k aktualizaci, ke který mělo tu noc dojít, možná už za několika minut, existoval pouze jedinej způsob, jak zařídit, aby nedošlo k její kontaminaci.“

Napodobil jsem pistoli u hlavy.

„Geniální.“

„Proto telefonoval, kontroloval čas. Nedůvěřoval svému vnitřnímu čipu. Ten mohl vir už poničit.“

Kawaharová zvedla ruce a zatleskala. Když skončila, sepjala je k sobě a podívala se na mě.

„Velmi působivé. Okamžitě rawlingský vir seženu. Už jste vybral podnik, do kterého chcete vir stáhnout?“

„Zatím ne. Vir není jediná věc, kterou potřebuju. Chci, abyste zařídila podmíněčný propuštění a přepouzdrování Irene Elliottové, která se právě teď nachází v Bay City Central za dippování. Taky chci, abyste se od nových majitelů pokusila získat zpátky její původní pouzdro. Šlo o nějakou korporační smlouvu. Bude v záznamech.“

„Vy chcete ke stažení Rawlingu použít tuhle Elliottovou?“

„Zdá se, že je ve svém oboru jednička.“

„Zdá se, že se nechala chytit,“ poznamenala Kawaharová sarkasticky. „Mám spoustu lidí, kteří to pro vás můžou udělat. Špičkové odborníky na vniknutí. Nemusíte –“

„Kawaharová.“ Snažil jsem se ovládnout zlost, ale byla patrná z napětí v hlase. „Nezapomeňte, to je moje hra. Nechci, aby v tom figurovali vaši lidi. Jestli Elliottovou dostanu ze skladiště, bude loajální. Když jí vrátím tělo, bude mi vděčná až do smrti. Takhle to chci udělat, takže to tak taky udělám.“

Čekal jsem. Kawaharová na chvíli nasadila nečitelný výraz a pak se na mě opět odměřeně usmála.

„Tak dobře. Uděláme to podle vás. Doufám, že si uvědomujete všechna rizika i to, co se stane, jestli se vám to nepodaří. Večer vám zavolám do Hendrixu.“

„Neslyšela jste něco o Kadminovi?“

„Ani slovo.“ Kawaharová se znovu usmála a spojení se přerušilo.

Chvíli jsem zíral na pohaslou obrazovku a v duchu procházel vymyšlenou léčku. Měl jsem nepříjemný pocit, že jsem uprostřed všech těch lží říkal pravdu. Nebo, což bylo ještě horší, že moje pečlivě vymyšlené lži krácejí po stopách pravdy a sledují stejnou cestu. Dobrá lež by měla zamaskovat pravdu natolik, aby z ní odstranila podstatu, ale tohle bylo něco jiného, něco mnohem víc zneklidňujícího. Cítil jsem se jako lovec, který se nebezpečně přiblížil k močálu a každou chvíli s děsem čeká, že se z něj vynoří levhart. Pravda byla někde tady.

Nedokázal jsem se toho pocitu zbavit.

Vstal jsem a vešel do kuchyně, kde Ortegová kontrolovala téměř prázdnou ledničku. Světlo zevnitř dodávalo jejímu obličejí výraz, který jsem na něm ještě nikdy neviděl, a právě ňadro pod zvednutým ramenem jí vyplňovalo průhyb trika jako ovoce, jako voda. Zatoužil jsem se jí dotknout.

Vzhlédla. „Ty nevaříš?“

„V týhle domácnosti vaří hotel. Posílá mi jídlo výtahem. Na co máš chuť?“

„Chci něco *uvařit*.“ Přestala prohlížet ledničku a zavřela ji. „Dostaneš, cos chtěl?“

„Snad jo. Nadiktuj hotelu seznam přísad. Myslím, že v tý dolní polici jsou pánve a tak. Kdybys ještě něco potřebovala, obrať se na hotel. Jdu projít seznam. Jo, a Kristin—“

Otočila se od police, kterou jsem jí ukázal.

„Millerova hlava tady není. Dal jsem ji do vedlejšího pokoje.“

Trochu stiskla rty. „Vím, kam jsi dal Millerovu hlavu,“ odpověděla. „Nehledala jsem ji.“

Když jsem o pár minut později seděl na stupínku u okna se sjetinou z počítače, která se jako had táhla po podlaze, uslyšel jsem, jak Ortegová hovoří s Hendrixem. Ozvalo se nějaké bouchání, další

tlumený rozhovor a pak tiché syčení rozpáleného oleje. Zahnal jsem chuť na cigaretu a sklonil hlavu nad seznamem.

Hledal jsem něco, co jsem v mládí v Newpestu navštěvoval každý den; podniky, v nichž jsem prožil svou pubertu, úzké vstupy bordýlků nabízejících levná holografická porna jako *Lepší než ve skutečnosti*, *Na všechny způsoby* nebo *Když se sny stávají skutečností*. Vybudovat virtuální bordel moc nestálo. Člověk k tomu potřeboval jen průčelí a místo na vztyčené kóje pro zákazníky. Software se cenově lišil podle propracovanosti a originality ale přístroje, které ho zprostředkovávaly, obvykle pocházely z vyřazených armádních přebytků, kde se daly pořídit za směšné částky.

Pokud Bancroft mohl trávit čas a utrácet peníze v biokabinách U Jerryho, mohl klidně navštívit i některý z těchto podniků.

Když jsem byl asi ve dvou třetinách seznamu a moji pozornost stále víc rozptylovaly vůně linoucí se z kuchyně, padl mi zrak na důvěrně známý vstup a okamžitě jsem strnul.

Viděl jsem ženu s dlouhými, rovnými černými vlasy a rudými rty.

Slyšel jsem hlas Treppové

... hlavy v oblacích. Do půlnoci tam chci bejt.

A šofér s čárkovým kódem

Bez problémů. Dneska večer je nad pobřežím klid.

A žena s rudými rty

Hlava v oblacích. Tak se člověk cítí. Tam nahoru si možná nemůžete dovolit zajít.

Orgastické sténání

z Houses, z Houses, z Houses...

A profesionální výtisk v mých rukou

Hlava v oblacích: akreditovaný House na Západním pobřeží, skutečná i virtuální nabídka, vzducholoď u pobřeží...

V duchu jsem projel poznámky a hlava mi zvonila, jako by byla sklem, do kterého jemně buší kladivo.

Navigační signalizační a světelný systém napojený na Bay City a Seattle. Diskrétní členské kódování. Rutinní prohlídky, bez rizika. Čistý trestní rejstřík. Funguje pod licencí Third Eye Holdings Inc.

Seděl jsem a přemýšlel.

Chyběly mi dílky skládačky. Bylo to jako zrcadlo ve tvaru hvězdy, které drží v rámu na ostrých vrcholcích – poskytovalo obraz, ale ne celý. Soustředěně jsem zíral na jeho nepravidelné okraje a snažil se představit si, co je kolem nich, abych viděl všechno. Treppová mě odvezla na návštěvu Ray – Reileen – do Hlavy v oblacích. Ne do Evropy, Evropa byla podvod. Majestátnost baziliky mě měla ochromit, aby mi nedošly souvislosti. Jestli do toho byla Kawaharová zapletená, neřídila by to přes polovinu zeměkoule. Kawaharová byla v Hlavě v oblacích a...

A co?

Vyslanecká intuice byla formou podprahového poznání, vylepšeným komplexním vnímáním, které reálný svět příliš často omezuje tím, že vás nutí soustředit se na detaily. Když jste měli dostatek jednotlivostí, mohli jste učinit skok, který vám umožnil vidět celek jako předobraz skutečnosti. Do tohoto modelu jste mohli chybějící dílky později doplnit. Ale k získání nadhledu jste potřebovali jisté minimum. Stejně jako staromódní letadlo jste potřebovali rozjezdovou dráhu, a já ji neměl. Připadalo mi, že kodrcám po zemi, snažím se vzlétnout a zase padám dolů. Nestačilo to.

„Kovacsi?“

Zvedl jsem hlavu a v tu chvíli jsem to spatřil. Jako by se mi před očima rozzářila obrazovka, jako by se mi v hlavě zavřely vzduchové trysky.

Přede mnou stála Ortegová, vlasy měla stažené do volného uzlu a v jedné ruce držela měchačku. Její tričko na mě křičelo.

Rezoluce 653. Podle situace Ano, nebo Ne.

Oumou Prescottová

Pan Bancroft má u Soudu Spojených národů velký vliv.

Jerry Sedaka

Anemone je katolička... Takových máme spoustu. Někdy je to skutečně praktický.

Myšlenky mi letěly jako po zápalné šňůře a rozněcovaly sled asociací.

Tenisový kurt

Nalan Ertekinová, předsedkyně Nejvyššího soudu Spojených
národů

Joseph Phiri, komise pro lidská práva

Moje vlastní slova

Jste tu zřejmě kvůli Rezoluci 653.

Velký vliv...

Miriam Bancroftová

*Budu potřebovat trochu pomoci s Markem, aby nechal Nalan na
pokoji. Mimochodem zuří.*

A Bancroft

Potom, co dneska předvedl na kurtu, se ani nedivím.

Rezoluce 653. Katolíci.

Mozek na mě chrlil data jako šílený vyhledávač.

Sedaka, jak se škodolibě raduje

*Místopřísežný prohlášení na disku, přísaha registrovaná ve
Vatikánu.*

Někdy je to skutečně praktický.

Ortegová

Zakázáno z Důvodů svědomí.

Mary Lou Hinchleyová.

Vloni vylovila pobřežní hlídka z oceánu nějakou holku.

Z těla toho moc nezbylo, ale báze zůstala neporušená.

Zakázáno z Důvodů svědomí.

Z oceánu.

Pobřežní hlídka.

Vzducholod' u pobřeží...

Hlava v oblacích.

Ten proces se nedal zastavit, bylo to něco jako duševní lavina.
Střípky reality se odlamovaly a řítily se dolů, ale místo chaosu se
znovu skládaly v něco, co mělo formu, strukturu, jejíž konečný tvar
jsem ale stále nedokázal rozeznat.

Světelný systém napojený na Bay City –

– a Seattle

Bautista

*Heleďte, všechno se to odehrálo na černý klinice nahoře v
Seattlu.*

Nepoškozený báze v Tichým oceánu.

Ortegová věří, že na Rykera ušili past.

„Na co se to díváš?“

Zamrkal jsem a stále jsem zíral na její triko, na měkké oblíny řader a nápis natištěný na prsou. Na tváři měla lehký úsměv, ale pomalu začínal blednout.

„Kovacsi?“

Znovu jsem zamrkal a snažil se sledovat nit myšlenek, které to triko odstartovalo. Vynořující se pravdu o Hlavě v oblacích.

„Seš v pořádku?“

„Jo.“

„Chceš jíst?“

„Ortegová, co když –“ zjistil jsem, že si musím odkašlat, polknout a začít znovu. Nechtěl jsem to říct, moje tělo nechtělo, abych to řekl. „Co když můžu Rykera dostat ze skladiště? Myslím natrvalo. Zprostit ho obvinění, dokázat, že Seattle byla past. Chceš to?“

Pohlédla na mě, jako bych mluvil jazykem, kterému nerozumí. Pak popošla ke stupínku u okna a opatrně se na něj posadila. Chvilí mlčela, ale už jsem viděl v jejích očích odpověď.

„Cítíš se provinile?“ zeptala se mě nakonec.

„Kvůli čemu?“

„Kvůli nám.“

Skoro jsem se rozesmál nahlas, ale měla v hlase tolik bolesti, že jsem se ovládl. Touha dotknout se jí mě nepřešla. Během posledního dne se zvedala a klesala jako vlny, ale nikdy mě úplně neopustila. Když jsem pohlédl na její boky a stehna na stupínku u okna, vybavilo se mi, jak se pode mnou svíjela, tak jasně, jako by se to odehrávalo právě teď. V dlani jsem cítil tíhu a tvar jejích řader, jako kdyby tohle pouzdro nedělalo celý život nic jiného, než je drželo. Jak jsem se na ni díval, zatoužil jsem ji pohladit po tváři. Necítil jsem vinu, jen tohle.

„Vyslanci se necítí provinile,“ odsekl jsem stroze. „Myslím to vážně. Je pravděpodobný, ne, je skoro jistý, že Kawaharová připravila na Rykera past, protože se moc zajímal o případ Mary Lou Hinchleyový. Nevzpomínáš si na něco z jejích záznamů?“

Ortegová nad tím chvíli uvažovala a pak pokrčila rameny. „Utekla z domova s přítelem. Většinou neoficiální kšefty, všechno, kde se dá vydělat. Ten její přítel byl lump, měl v rejstříku záznamy už od patnácti! Trochu obchodoval se stiffem, naboural se do několika databází, ale většinou se nechal živit svýma přítelkyněma.“

„Dovolil by jí dělat ve Skřipci? Nebo v kabinách?“

„Určitě.“ Ortegová s kamennou tváří přikývla. „To by mu bylo podobný.“

„Když někdo sháněl holky do bordelu, kde nabízejí ukojení vražedných choutek, katoličky by mu ideálně vyhovovaly, co? Koneckonců, nemůžou si pak pouštět pusy na špacír. Kvůli Důvodům svědomí.“

„Vražda.“ Jestli měla Ortegová před chvíli kamenný výraz, teď se změnil v žulu. „Když je po všem, většinu obětí sexuálních vražd zlikvidují výbojem do báze. Už nikdy nepromluví.“

„Přesně tak. Ale co když se něco pokazilo. Konkrétně, co když měla Mary Lou Hinchleyová posloužit jako děvka na zabití, takže se snažila utýct a vypadla z nevěstince ve vzduchu, kterej se jmenuje Hlava v oblacích. Pak by se jim její víra hodila do krámu, co říkáš?“

„Z Hlavy v oblacích? Děláš si srandu?“

„Nesnažili by se pak majitelé Hlavy v oblacích udělat všechno proto, aby nedošlo ke schválení Rezoluce 653?“

„Kovacsi.“ Ortegová zvedla a spustila dlaně, abych přibrzdil. „Kovacsi, Hlava v oblacích je jedním z Houses. Špičková prostitute. Je mi z těch podniků na zvracení stejně jako z kabin, ale jsou čistý. Poskytují služby vysoce postaveným lidem a takovým věcem, jako jsou sexuální vraždy, se vyhýbají jako čert kříži–“

„Takže podle tebe vyšší vrstva k sadismu nebo nekrofilii neinklinuje. To vyhledávají jen obyčejný lidi, co?“

„Ne, tak jsem to nemyslela,“ namítla klidně Ortegová. „Ale jestli si chce nějaký boháč hrát na mučitele, může si to dovolit ve virtuálu. Některý Houses podobný virtuální programy nabízejí, ale nabízejí je, protože je to *legální* a my s tím nemůžeme nic dělat. A jim to tak vyhovuje.“

Zhluboka jsem se nadechl. „Kristin, někdo mě vzal za Kawaharovou do Hlavy v oblacích. Někdo z Wei kliniky. A jestli je

Kawaharová zainteresovaná v Houses na Západním pobřeží, pak se nebudou štítit ničeho, co vynáší prachy, protože ona se ničeho neštítí, vůbec ničeho. Chtěla jsi velkýho starýho Meta, abys tomu uvěřila? Zapomeň na Bancrofta, ve srovnání s ní je svatej. Kawaharová vyrostla ve Fission City, kde prodávala antiradiační drogy rodinám dělníků, který vyráběli palivový tyče. Víš, kdo je nosič vody?“

Zavrtěla hlavou.

„Ve Fission City tak říkali vyděračům. Když totiž někdo odmítl zaplatit za ochranu nebo informoval policii, nebo jen neskákal tak, jak místní jakuza pískala, obvykle musel za trest vypít kontaminovanou vodu. Vyděrači ji s sebou nosívali ve speciálních láhvích. Brali ji ze sekundárních chladicích systémů reaktoru. Jednou v noci se objevili v domě hříšníka a řekli mu, kolik jí musí vypít. Jeho rodina to musela sledovat. Když se nenapil, začali likvidovat jednoho člena rodiny po druhým, dokud to neudělal. Chceš vědět, odkud tenhle rozkošnej příběh z historie Země znám?“

Ortegová neodpověděla, jen znechuceně tiskla rty.

„Vyprávěla mi ho Kawaharová. Tohle totiž dělávala jako dítě. Nosiče vody. A je na to pyšná.“

Zazvonil telefon.

Naznačil jsem Ortegové, aby zmizela z dohledu, a zvedl ho.

„Kovacsi?“ Byl to Rodrigo Bautista. „Je u vás Ortegová?“

„Ne,“ zalhal jsem automaticky. „Už jsem ji několik dní neviděl. Děje se něco?“

„Snad ne. Zase se po ní slehla zem. No, kdybyste ji přece jen viděl, vyříd'te jí, že dneska odpoledne prošvihla poradu oddělení a kapitán Murawa byl dost naštvanej.“

„Měl bych ji snad vidět?“

„Ortegovou? Kurva, co já vím?“ Bautista rozhodil ruce. „Heleď'te, musím jít. Ještě se uvidíme.“

„Zatím.“ Sledoval jsem, jak se obrazovka vypnula, a Ortegová se odlepila od zdi, u které stála. „Víš, o co jde?“

„Jo. Měla jsem dneska odevzdat disky se záznamy z Hendrixu. Murawa bude chtít asi vědět, proč jsem je z Fell Street odnesla.“

„Je to tvůj případ, nebo ne?“

„Jo, ale existují jistá pravidla.“ Ortegová najednou vypadala unaveně. „Nemůžu si je u sebe nechat dlouho, Kovacsi. Už teď se na mě lidi divně dívají, že se tebou spolupracuju. Nebude to dlouho trvat a někdo mě začne podezírat. Na tu léčku na Bancrofta mám několik dní, ale pak...“

Výmluvně vytáhla ramena.

„Co kdybys nahlásila, že tě přepadli a okradli? Že ti ty disky vzal Kadmin?“

„Pošlou mě na detektor lži –“

„Hned ne.“

„Kovacsi, právě teď splachujeme do záchodu moji kariéru, ne tvoji. Nedělám tuhle práci pro zábavu, dostala jsem se kvůli –“

„Kristin, poslouvej. Věříš, že na něj ušili boudu?“

Křečovitě polkla. „Jo.“

„Tak proč nevěříš, že to udělala Kawaharová? Ten hlídkovej vůz, kterej se v Seattlu snažil sestřelit, mířil na širý moře, když se zřítil. Prodluž dráhu jeho letu a uvidíš, kam se dostaneš. Vyznač si bod, kde pobřežní hlídka vylovila z moře Mary Lou Hinchleyovou. Pak zakresli na mapu Hlavu v oblacích a podívej se, jestli to souhlasí.“

Ortegová se ode mě se zvláštním pohledem v očích odtáhla.

„Ty chceš, aby to byla pravda, že jo? Chceš za každou cenu najít záminku, abys mohl jít po Kawaharový. Nenávidíš ji, vid’? Další nevyřízenej účet. O Rykera ti nejde. Nejde ti dokonce ani o tvoji přítelkyni Sarah –“

„Řekni to ještě jednou,“ pronesl jsem chladným hlasem, „a praštím tě. Pro tvoji informaci, na ničem z toho, o čem jsme právě mluvili, mi nezáleží víc než na jejím životě. A všechno, co jsem právě řekl, znamená, že nemám jinou možnost než udělat přesně to, co chce Kawaharová.“

„Tak k čemu to kurva je?“

Chtěl jsem se jí dotknout. Místo toho jsem máchl rukama ve vzduchu.

„Nevím. Zatím ne. Ale jestli Sarah dostanu ven, možná pak najdu způsob, jak Kawaharovou sejmout. A taky jak dostat ven Rykera. To je všechno.“

Chvíli se na mě dívala, pak se otočila ke křeslu a zvedla kabát z opěradla, přes které ho po příchodu přehodila.

„Jdu na chvíli ven,“ oznámila klidně.

„Dobře,“ odpověděl jsem stejně klidně jako ona. Neměl jsem náladu jí to vymlouvat. „Budu tady, a kdybych musel odejít, nechám ti vzkaz.“

„Jo, dobře.“

Nic v jejím hlase nenaznačovalo, jestli se opravdu vrátí.

Když odešla, ještě chvíli jsem přemýšlel a snažil se ujasnit si záblesk konstrukce, kterou mi nabídla intuice Vyslance. Když telefon znovu zazvonil, evidentně jsem to vzdal, protože jsem zjistil, že zírám z okna a přemítám, kam Ortegová šla.

Tentokrát to byla Kawaharová.

„Mám, co jste chtěl,“ oznámila mi nenuceně. „Zítra ráno po osmé dopraví do SilSet Holdings spící verzi rawlingského viru. Adresa firmy je Sacramento 1187. Budou na vás čekat.“

„A aktivací kódy?“

„Dostanete je v samostatné zásilce. Treppová se s vámi spojí.“

Přikývl jsem. Zákon Spojených národů, který upravoval přepravu a vlastnictví válečných virů, byl maximálně stručný. Inertní virové formy může člověk vlastnit za účelem studia, nebo dokonce, jak dokázal jeden bizarní precedens, jako osobní trofej. Vlastnictví nebo prodej aktivního armádní viru nebo kódů, pomocí nichž by mohl být spící vir aktivován, byly závažným trestným činem, který se trestal pobytem ve skladišti od sta do dvou set let. V případě, že došlo k jeho reálné aktivaci, mohl být trest zvýšen na úplné vymazání. Tyto tresty se samozřejmě týkaly pouze soukromých občanů, ne vojenských velitelů nebo představitelů státu. Mocní si své hračky žárlivě střeží.

„Hlavně ať se se mnou spojí co nejdřív,“ odpověděl jsem stroze.

„Nechci tu být ani o jedinej z těch deseti dnů dýl, než musím.“

„Rozumím.“ Kawaharová se zatvářila soucitně, jako by výhrůžky proti Sarah měla na svědomí nějaká zlovolná stránka přírody, nad kterou neměl ani jeden z nás kontrolu. „Zítra večer dostane Irene Elliottová svoje pozdrav. Formálně ji ze skladiště vykoupila JacSol SA, jedna z mých firem se sdělovacími prostředky. Kolem desáté si

ji budete moci vyzvednout v Bay City Central. Sehnala jsem vám dočasnou akreditaci bezpečnostního poradce pro JacSol Division West. Jmenujete se Martin Anderson.“

„Chápu.“ Tím mi Kawaharová naznačila, že jestli se něco pokazí, jsem s ní propojen a sejme mě jako prvního. „Bude se shodovat s Rykerovým genetickým podpisem. Dokud je jeho tělo v terénu, bude mít v Bay City Central aktivní složku.“

Kawaharová přikývla. „Už jsem to zařídila. Vaše akreditace bude doručena prostřednictvím korporačních kanálů JacSolu dříve, než dojde k osobní genetické prověrce. Vstupní kód. V JacSolu bude váš genetický otisk registrován jako Andersonův. Někaké další problémy?“

„Co když narazím na Sullivana?“

„Warden Sullivan má zdravotní dovolenou. Někaké psychické problémy. Stráví jistou dobu ve virtuálu. Už se s ním nesetkáte.“

Proti mé vůli mi při pohledu na vyrovnanou tvář Kawaharové přejel mráz po zádech. Odkášlal jsem si.

„A odkoupení pouzdra?“

„Nepřipadá v úvahu.“ Kawaharová se lehce usmála. „Prověřila jsem technické parametry. Pouzdro Irene Elliottové nemá biotechnické vylepšení, aby stálo za to je vykoupit zpátky.“

„Neřekl jsem, že má tuhle úpravu. Nejde o technickou kapacitu, jde o motivaci. Elliottová bude loajálnější, když –“

Kawaharová se na obrazovce naklonila dopředu. „Člověk mě může o leccčems přesvědčit, Kovacsi. Ale pak řeknu dost. Jestli Elliottová dostane kompatibilní pouzdro, měla by za to být vděčná. Chtěl jste ji. Problémy s její oddaností si vyřešte sám. Nezajímají mě.“

„Bude jí dýl trvat, než se přizpůsobí,“ pronesl jsem umíněně. „V novým pouzdře bude pomalejší, míň zod–“

„To je taky váš problém. Nabídla jsem vám nejlepší odborníky na vniknutí, kteří se dají koupit, a vy jste je odmítl. Musíte se naučit žít s následky svých činů, Kovacsi.“ Odmlčela se, opět se předklonila a vrhla na mě další mírný úsměv. „Nechala jsem si Elliottovou prověřit. Kdo je, z jaké rodiny pochází, jak jste se k ní dostal. Proč jste ji chtěl dostat ze skladiště. Je to hezký nápad, Kovacsi, ale

obávám se, že svoje samaritánská gesta budete muset financovat ze svých vlastních zdrojů. Já charitu neprovozuju.“

„Ne,“ odpověděl jsem bezvýrazně. „Asi ne.“

„Ne. A řekla bych, že tohle bude náš poslední přímý kontakt, než tu záležitost vyřešíte.“

„Jistě.“

„No, jakkoli to snad zní nepatříčně, hodně štěstí, Kovacsi.“

Obrazovka zhasla a nechala ta slova viset ve vzduchu. Dlouhou dobu jsem seděl, slyšel je v uších a zíral na imaginární obraz na obrazovce. Nenávist, kterou jsem cítil, byla skoro hmatatelná. Když jsem promluvil, Rykerův hlas mi zněl cize, jako by ve mně mluvil někdo jiný.

„Máš pravdu, děvko,“ pronesl jsem do tichého pokoje. „Zní to nepatříčně.“

Ortegová se nevrátila, ale apartmánem se linula vůně jídla, které uvařila, a žaludek se mi svíjel hladem. Ještě chvíli jsem seděl a v duchu se stále snažil doplnit chybějící dílky skládačky, ale buď jsem se málo soustředil, nebo mi stále ještě chybělo něco důležitého. Nakonec jsem zahnal měděnou pachut' nenávisti a zklamání a šel se najíst.

Kapitola třicet

Kawaharová vše bezchybně připravila.

V osm ráno se před Hendrixem objevila bezpilotní limuzína s emblémem JacSolu na bocích. Sešel jsem k ní dolů a zjistil, že na zadních sedadlech jsou naskládané krabice z čínských značkových obchodů.

Když jsem v pokoji krabice otevřel, našel jsem v nich řadu vysoce kvalitních korporačních rekvizit, jimiž by byla Serenity Carlyleová unesena: dva pískové obleky v Rykerově velikosti, půl tuctu ručně šitých košilí, které měly na každé špičce límceku vyšité logo JacSolu, společenské boty z pravé kůže, temně modrý plášť do deště, mobilní telefon a malý černý disk s polštářkem na dešifraci DNA otisku palce.

Když jsem se osprchoval a oholil, oblékl jsem se a pustil disk. Na obrazovce se objevila Kawaharová.

„Dobré ráno, Takeshi-sane, vítám vás v JacSol Communitations. DNA kódování na tomto disku je nyní napojeno na úvěrovou linku na jméno Martin James Anderson. Jak už jsem se dřív zmínila, díky vstupnímu korporačnímu předčísli pro JacSol se vaše genetické záznamy nebudou krýt s Rykerovými ani s účtem, který vám otevřel Bancroft. Poznamenejte si ho prosím.“

Jedním pohledem jsem přelétl řadu čísel a opět se zadíval na Kawaharovou.

„Účet JacSolu vám uhradí veškeré rozumné výdaje a je naprogramován tak, že poslední, tedy desátý den naší dohody jeho platnost vyprší. Pokud byste chtěl zrušit účet dřív, vyťukejte dvakrát kód, použijte genetický otisk a znovu kód dvakrát vyťukejte.“

Treppová se s vámi dnes spojí prostřednictvím korporačního mobilního telefonu, takže ho noste stále při sobě. Irene Ellittová bude stažena ve 21.45 místního času. Propouštěcí formality by měly trvat asi čtyřicet pět minut. V době, kdy sledujete tuhle zprávu, obdržel

SilSet Holdings zásilku, kterou jste požadoval. Po konzultaci se svými specialisty jsem k ní připojila seznam hardwaru, který bude Elliottová pravděpodobně potřebovat, a jména několika dodavatelů, na které se můžete s důvěrou obrátit. Všechno zaplatíte prostřednictvím účtu JacSolu. Seznam se vám za okamžik vytiskne.

Kdybyste potřeboval některé podrobnosti zopakovat, disk zůstává použitelný ještě osmnáct minut. Pak se automaticky vymaže. Od té doby je to na vás.“

Kawaharová se profesionálně usmála, a zatímco ze sebe tiskárna chrlila seznam hardwaru, její obraz zmizel. Cestou k limuzíně jsem ho zběžně prostudoval.

Ortegová se nevrátila.

V SilSet Holdings se ke mně chovali jako k dědici Harlanovy rodiny. Zatímco se lidské recepční horlivě staraly o mé pohodlí, technik mi přinesl kovový válec zhruba o rozměrech halucinogenního granátu.

Na Treppovou jsem takový dojem neudělal. Podle instrukcí, které mi dala do telefonu, jsem se s ní večer setkal v jednom oaklandském baru, a když spatřila můj image zástupce JacSolu, posměšně se rozesmála.

„Vypadáš jako nějakej zkurvenej programátor, Kovacsi. Kde jsi k tomu ohozu přišel?“

„Jmenuju se Anderson,“ připomněl jsem jí. „A ten oblek s tím jménem souvisí.“

Protáhla obličej.

„Až půjdeš nakupovat příště, *Andersone*, vezmi mě s sebou. Ušetřím ti spoustu peněz a nebudeš vypadat jako chlápek, kterej si bere na víkendy děti do Honolulu.“

Naklonil jsem se přes stůl. „Víš, Treppová, když ses posmívala mému oblečení posledně, zabil jsem tě.“

Pokrčila rameny. „To jen dokazuje, že některý lidi nedokážou unést pravdu.“

„Přineslas' mi to?“

Treppová položila ruku dlaní na stůl, a když ji zvedla, na desce mezi námi ležel neoznačený šedivý disk, zapečetěný v plastovém obalu.

„Tady to je. Jak jsi chtěl. Teď už vím, že seš cvok.“ V hlase měla cosi jako obdiv. „Víš, co ti na Zemi hrozí, když u tebe něco takového najdou?“

Přikryl jsem disk rukou a strčil si ho do kapsy. „Asi totéž co jinde. Trestnej čin podle federálního práva, až dvě stě let ve skladšti. Zapomínáš, že nemám na vybranou.“

Treppová se podrkala na uchu. „Dvě stě let, nebo Velkej Výmaz. Docela jsem byla nervózní, když jsem to měla celej den u sebe. Už sis vyzvedl zbytek?“

„Proč? Bojíš se, že tě se mnou někdo uvidí?“

Usmála se. „Trochu. Doufám, že víš, co děláš.“

Taky jsem doufal. Objemný balíček o velikosti granátu, který jsem si vyzvedl v SilSetu, mě celý den pálil v kapse drahého pláště.

Vrátil jsem se do Hendrixu a zkontroloval vzkazy. Ortegová nevolala. Zabíjel jsem čas v hotelovém pokoji a přemýšlel, co Elliottové povím. V devět jsem opět nasedl do limuzíny a zamířil k Bay City Central.

Než mladý lékař vyplnil nezbytné papíry, seděl jsem v recepční hale a pak jsem lejstra podepsal, kam mi ukázal. Ten proces mi byl děsivě povědomý. Převážnou část propouštěcí smlouvy tvořila ustanovení, která mě činila zodpovědným za chování Irene Elliottové během doby strávené na svobodě. Celou tu záležitost mohla ovlivnit dokonce ještě míň než já před týdnem.

Když se konečně vynořila ze dveří za recepční místností s nápisem **Vstup zakázán**, pohybovala se jako člověk, který se zotavuje z vysilující nemoci. Na novém obličejí bylo vidět, že ji pohled do zrcadla šokoval. Když to neděláte kvůli živobyті, není jednoduché setkat se s tím cizincem poprvé. Tvář, kterou teď Elliottová měla, se lišila od statné plavovlásky, kterou jsem si pamatoval z fotoprojektoru jejího manžela, asi stejně jako Ryker od mého předchozího pozdra. Kawaharová popsala nové pouzdro jako kompatibilní, což tomu strohému popisu dokonale odpovídalo. Šlo o ženské tělo, asi stejně staré jako původní tělo Elliottové, ale tím

veškerá podobnost končila. Irene Elliottová měla světlou pleť, zatímco tohle pouzdro se lesklo jako tenká žíla mědi za vodní stěnou. Tělo bylo štíhlé a křehké a obličej s očima jako žhavé uhlíky a rty švestkové barvy rámovaly husté černé vlasy.

„Irene Elliottová?“

Nejistě se opřela o recepční pult a podívala se na mě. „Ano. Kdo jste?“

„Jmenuju se Martin Anderson. Jsem zástupcem JacSol Division West. Zařídili jsme vaše podmíněčný propuštění.“

Trochu přimhouřila oči a prohlédla si mě od hlavy k patě a zase zpátky. „Nevypadáte jako programátor. Teda až na ten oblek.“

„Jsem bezpečnostní poradce a spolupracuju s JacSolem na jistých projektech. Měli bysme pro vás nějakou práci.“

„Ano? To jste nemohli sehnat nikoho jinýho, kdo by vás přišel levnějc než tohle?“ Ukázala na sebe. „Co se stalo? Že bych se za tu dobu, co jsem byla ve skladišti, proslavila?“

„V jistým smyslu ano,“ odpověděl jsem opatrně. „Možná by bylo lepší, kdybysme vyřídili formality a dokončili ten rozhovor jinde. Čeká na nás limuzína.“

„*Limuzína*?“ Když jsem uslyšel její nevěřící tón, musel jsem se poprvé za ten den usmát. Jako ve snu podepsala poslední propouštěcí formulář.

„Kdo doopravdy jste?“ zeptala se, když se limuzína vznesla do vzduchu. Měl jsem pocit, jako by se mě na to ptala během několika minulých dní spousta lidí. Málem jsem nad tím začal sám uvažovat.

Zíral jsem dopředu přes palubní desku limuzíny. „Přítel,“ odpověděl jsem tiše. „Nic víc prozatím vědět nepotřebujete.“

„Než něco začneme, chci –“

„Já vím.“ Při těch slovech se limuzína na obloze naklonila. „Asi za hodinu a půl budeme v Emberu.“

Neotočil jsem se, ale ze strany jsem na sobě cítil její pohled.

„Vy nejste z JacSolu,“ prohlásila s jistotou. „Ty takovýhle věci nedělají. Ne takhle.“

„Korporace se zabývají vším, co vynáší. Nenechte se ovlivnit předsudky. Klidně vypálí celý vesnice, když se to vyplatí. Ale pokud si k tomu musí nasadit lidskou tvář, vytáhnou ji a nasadí si ji.“

„A vy jste ta lidská tvář?“

„Ne tak docela.“

„Jakou práci po mně chcete? Něco nelegálního?“

Vytáhl jsem z kapsy válcovitou schránku s virem a podal ji Irene. Uchopila ji oběma rukama a s profesionálním zájmem studovala označení. Z mé strany to byl první test. Vytáhl jsem Elliottovou ze skladiště, protože mi bude patřit jako nikdo, koho by mi dodala Kawaharová nebo koho bych sehnal na ulici. Ale kromě toho jsem se nemohl spolehnout na nic jiného než na instinkt a slovo Victora Elliotta, že je jeho žena špičková dipperka, a měl jsem z toho trochu nepříjemný pocit. Kawaharová měla pravdu. Samaritánská gesta můžou přijít drahο.

„To se podívejme. Tohle je Simultec vir první generace,“ pronesla pohrdavě. „Sběratelská záležitost, prakticky relikvie. A přitom to máte v supermoderním pouzdru pro rychlý rozmístění, navíc s antilokačním zařízením. Co kdybyste vynechal ty kec y a řekl mi, co v tom doopravdy je? Plánujete útok, nemám pravdu?“

Přikývl jsem.

„Jakej je cíl?“

„Virtuální nevěstinec. Řízenej Umělou Inteligencí.“

Elliottová rozevřela nové rty a nezvučně hvízdla. „Chcete ho jen tak vypustit?“

„Ne. Instalujeme ho.“

„Tohle?“ Zvedla válec. „Takže co to je?“

„Rawling 4851.“

Elliottová okamžitě strnula. „Myslím to vážně.“

„Já taky. Je to spící varianta rawlingskýho viru. Určená k rychlému rozšíření, jak jste správně poznamenala. Aktivační kódy mám v kapse. Chceme umístit Rawling do databáze podniku, aktivovat ho a zavřít poklop. Mají tam nějaký čidla na monitorovacích systémech a nějaký čištění, ale v podstatě půjde o přímý útok.“

Zvědavě se na mě podívala. „Nejste nějakej náboženskej cvok?“

„Ne.“ Lehce jsem se usmál. „Nic takovýho. Dokážete to?“

„To záleží na úrovni Umělý Inteligence. Máte její technický parametry?“

„Tady ne.“

Elliottová mi podala schránku zpátky. „V tom případě nevím.“

„Přesně v tuhle odpověď jsem doufal.“ Spokojeně jsem zasunul válec do kapsy. „Co nový pouzdro?“

„Celkem mi vyhovuje. Proč jsem nemohla dostat zpátky svoje tělo? Byla bych mnohem rychlejší, kdybych –“

„Já vím. Bohužel jsem to nemohl ovlivnit. Řekli vám, jak dlouho jste byla ve skladišti?“

„Prej čtyři roky.“

„Čtyři roky a půl,“ opravil jsem ji, když jsem se podíval na propouštěcí formulář, který jsem podepsal. „Obávám se, že za tu dobu padlo vaše pouzdro někomu do oka a koupil si je.“

„Aha.“ Okamžitě zmlkla. Šok z toho, že se poprvé probrala v těle někoho jiného, není nic ve srovnání s pocitem vzteku a zrady, který se vás zmocní, když se dozvíte, že někdo chodí po světě ve vás. Je to, jako když objevíte nevěru, ale na úrovni znásilnění. A stejně jako v těchto dvou případech nemůžete nic dělat. Jen si na to musíte zvyknout.

Když se ticho prodlužovalo, zadíval jsem se na její nehybný profil a odkašlal si.

„Určitě to ještě chcete udělat? Myslím jet domů.“

Téměř se na mě nepodívala. „Jo, určitě. Mám dceru a muže, který mě skoro pět let neviděli. Myslíte, že mi v tom tohle –“ ukázala na sebe „– zabrání?“

„Dobře.“

Na potměšilém pobřeží před námi se objevila světla Emberu a limuzína začala klesat. Koutkem oka jsem Elliottovou pozoroval a všiml si, že se jí zmocňuje nervozita. Třela si ruce v klíně o sebe a na zubech v jednom koutku nových úst se jí zachytil horní ret. Krátce, ale hlasitě vydechla.

„Vědí, že přijedu?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl jsem. Nechtěl jsem se o tom bavit. „Smlouva je mezi vámi a JacSol West. Vaší rodiny se netýká.“

„Ale zařídil jste, abych je viděla. Proč?“

„Fandím rodinným shledáním.“ Upřel jsem pohled na potemnělý vrak letadlové lodi pod námi a mlčky jsme přistáli. Bezpilotní limuzína se naklonila, aby se zařadila do místního dopravního systému, a několik set metrů severně od Dataspojení Elliottových dosedla na zem. Hladce jsme pokračovali v jízdě po pobřežní autostrádě pod řadou hologramů Anchany Salomaové a zaparkovali naproti úzkému průčelí. Rozbitý monitor, který fungoval jako zarážka ve vchodu, zmizel a dveře byly zavřené, ale v zadní kanceláři za prosklenou stěnou se svítilo.

Vystoupili jsme a přešli ulici. Zavřené dveře byly navíc zamčené. Když na ně Irene Elliottová netrpělivě zabušila dlaní ruky s měděnou kůží, v zadní kanceláři se někdo pomalu posadil. Po chvilce vešla do obchodu postava, která vyhlížela jako Victor Elliott, minula recepční pult a blížila se k nám. Šedivé vlasy měl rozčuchané a tvář oteklou spánkem. Prohlížel si nás lhostejným pohledem, typickým pro počítačové fanatiky, když bloudili po bázích moc dlouho.

„Kdo sakra –“ Když mě poznal, zastavil se. „Co tu kurva chcete, Saranče? A kdo je tohle?“

„Viku?“ pronesla Irene Elliottová přiškrceným hlasem. „Viku, to jsem já.“

Elliott chvíli těkal očima ze mě na křehkou Asiatku a nazpátek a pak na něj to, co právě řekla, dopadlo jako balvan. Při té ráně sebou nápadně škubl.

„Irene?“ zašeptal.

„Jo, jsem to já,“ odpověděla tiše. Po tvářích jí tekly slzy. Chvíli se na sebe dívali přes sklo, pak Victor Elliott chvíli zápolil se zámkem na dveřích, strčil do rámu, aby stěnu odsunul, a žena s měděnou pletí mu klesla přes práh do náruče. Objímali se tak pevně, až jsem měl strach, že to křehké kosti jejího nového pouzdra nevydrží. Já zatím zaujatě studoval pouliční lampy na promenádě.

Konečně si na mě Irene Elliottová vzpomněla. Vyprostila se z manžellovy náruče, otočila se, a zatímco si jednou rukou utírala slzy z obličeje, rozzářeně se na mě podívala.

„Můžete –“

„Jistě,“ pronesl jsem neutrálně. „Počkám v limuzíně. Ráno se uvidíme.“

Než ho žena vtáhla dovnitř, všiml jsem si, že se na mě Victor Elliott zmateně podíval. Dobrosrdečně jsem na něj kývl a otočil se k limuzíně zaparkované u pláže. Dveře za mými zády se zabouchly. Zalovil jsem v kapsách a vytáhl pomačkanou krabičku cigaret od Ortegové. Došel jsem kolem limuzíny k železnému zábradlí, zapálil si jeden ohnutý, zplacatělý váleček, a když mi tentokrát stoupal kouř do plic, neměl jsem pocit, že se něčemu zpronevěřuju. Dole na pláži bylo vlnobití, které připomínalo sbor duchů na písku. Opřel jsem se o zábradlí, poslouchal, jak se vlny třístí o pobřeží, a přemítal, proč jsem tak klidný, když toho mám ještě tolik před sebou. Ortegová se nevrátila. Kadmin pobíhal stále venku. Sarah byla stále rukojmí, Kawaharová mě stále držela v šachu a já pořád nevěděl, proč Bancrofta zabili.

A přes to všechno jsem byl naprosto klidný.

Berte, co se vám nabízí, a to musí někdy stačit.

Sklouzl jsem pohledem za příbojové vlny. Oceán za nimi byl černý a tajuplný a kousek od pobřeží splýval s nocí. Dokonce i masivní trup ztroskotané *Free Trade Enforcer* se dal stěží rozeznat. Představoval jsem si Mary Lou Hinchleyovou, jak se řítí k tvrdé vodní hladině a pak polámaná vklouzne do vln, aby ji kolébaly, než připlují mořští dravci. Jak dlouho tam byla, než proudy to, co z ní zbylo, zanesly zpátky k jejímu živočišnému druhu? Jak dlouho ji měla ve své moci temnota?

Myšlenky mi bezcílne těkaly, utlumené zvláštním pocitem smířlivosti a duševní vyrovnanosti. Vzpomněl jsem si na Bancroftův starobylý dalekohled, zaostřený na nebe, a droboučká světýlka, která představovala první nejisté krůčky Země za hranice sluneční soustavy. Na křehké archy nesoucí údaje o milionech průkopníků a hluboko zmrazené embryové banky, které jim – pokud matně pochopené astronavigační tabulky Mart'anů nelhaly – snad jednou na vzdálených světech poskytnou pozdrava. Pokud nepoletí věčně, protože vesmír je především noc a temný oceán.

Udiveně jsem nad svými úvahami vytáhl obočí, zvedl jsem se od zábradlí a zadíval se na holografický obličej nad hlavou. Anchana

Salomaová měla noc pro sebe. Její přízračná tvář shlížela v pravidelných intervalech na promenádu, chápavě, ale lhostejně. Když jsem se zadíval na její klidný výraz, nebylo těžké pochopit, proč Elizabeth Elliottová tak zoufale toužila být jako ona. Za stejnou vyrovnanost bych také dokázal hodně obětovat. Přesunul jsem pohled na okna nad obchodem Elliottových. Svítilo se v nich a za jedním z nich se mihla nahá ženská silueta. Vzdychl jsem, odhodil nedopalek do kanálu a vlezl si do limuzíny. Ať drží noční stráž Anchana. Namátkou jsem projížděl kanály na palubním monitoru a nechával se bezmyšlenkovitou záplavou obrazů a zvuků ukolébat do polospánku. Kolem vozidla se jako chladná mlha snášela noc a mě se zmocnil dojem, že na napjatých kotevních lanech odplouvám od světél v domě Elliottových na moře, kde mezi mnou a horizontem, na kterém se stahují bouřková mračna, není vůbec nic...

Probralo mě hlasité zaťukání na sklo u hlavy. Vymrštil jsem se do sedu a spatřil Treppovou, jak čeká trpělivě venku. Naznačila mi, abych stáhl okno, a pak se s úsměvem naklonila dovnitř.

„Kawaharová měla, pokud jde o tebe, pravdu. Spát v autě, aby si ta dipperka mohla zašoustat. Máš ideály duchovních, Kovacsi.“

„Drž hubu, Treppová,“ odsekl jsem podrážděně. „Kolik je hodin?“

„Asi pět.“ Obrátila oči v sloup a zkontroloval vnitřní čip. „Pět hodin šestnáct minut. Brzy se rozední.“

Posadil jsem se a ucítil na jazyku pachut' své jediné včerejší cigarety. „Co tu děláš?“

„Dávám na tebe pozor. Nechceme přece, aby tě Kadmin sejmul dřív, než Bancroftovi to zboží dodáš, ne? Hele, nejsou to Wreckeri?“

Sledoval jsem její pohled k monitoru, na kterém stále běžel nějaký sportovní přenos. Po mřížkovém poli pobíhaly sem a tam miniaturní postavy a jejich pohyb doprovázel téměř neslyšitelný komentář. Krátká kolize mezi dvěma hráči vyvolala tichý výbuch nadšení. Musel jsem přes usnutí ztišit zvuk. Když jsem zařízení vypnul, v následném šeru jsem si všiml, že měla Treppová pravdu. Noc zesvětlala do měkkého modrého přitímí, které se jako vybledlá skvrna na černém pozadí šířilo přes budovy vedle nás.

„Moc tě to nebaví, co?“ Treppová kývla na monitor. „Mně kdysi taky ne, ale když člověk žije dlouho v New Yorku, přijde tomu na chuť.“

„Treppová, jak na mě kurva můžeš dávat pozor, když máš hlavu nacpanou dovnitř a díváš se na monitor?“

Treppová na mě vrhla dotčený pohled a vytáhla hlavu z okna. Vylezl jsem z limuzíny a protáhl se v mrazivém vzduchu. Anchana Salomaová stále zářila nad promenádou, ale světla nad obchodem Elliottových už nesvítla.

„Ještě před pár hodinama byli vzhůru,“ pronesla Treppová snaživě. „Napadlo mě, že by ti mohli zdrhnout, a tak jsem hlídala zadní vchod.“

Zadíval jsem se na potměšlá okna. „Proč by mi chtěli zdrhnout? Vždyť ještě ani nezná podmínky obchodu.“

„No, lidi většinou znervózní, když zjistí, že se budou podílet na trestném činu, za kterej hrozí výmaz.“

„Tahle žena ne,“ odpověděl jsem a napadlo mě, jestli tomu skutečně věřím.

Treppová pokrčila rameny. „Jak je libo. Ale pořád si myslím, že seš cvok. Kawaharová má dippery, který by tu práci zvládli s prstem v nose.“

Protože jsem nabídku Kawaharové nepřijal z čistě instinktivních důvodů, neodpověděl jsem. Hluboké přesvědčení, že existuje souvislost mezi Bancroftem, Kawaharovou a Rezolucí 653, mě ve včerejším spěchu, kdy jsem dolad'oval podrobnosti útoku, opustilo a po odchodu Ortegové zmizel i pocit duševní pohody. Zbyl mi jen stres z omezeného času mise, chladný rozbřesk a zvuk vln na pobřeží. Chuť Ortegové v mých ústech a teplo jejího těla s dlouhými údý, které se ke mně tisklo, představovaly tropický ostrov v mrazu, který se za mnou šířil.

„Myslíš, že tu někde takhle brzy ráno dostaneme kafe?“ zeptal jsem se.

„V takový díře?“ Treppová si pohrdavě odfrkla. „Silně pochybuju. Ale cestou jsem zahlídla nějaký automaty.“

„Kafe z automatu?“ ušklíbl jsem se.

„Hele, seš snad nějaký gurmán? Bydlíš v hotelu, který funguje jako jeden velký zkurvený automat. Proboha, Kovacsi, tohle je doba přístrojů. Copak ti to ještě nikdo neřekl?“

„Máš pravdu. Jak je to daleko?“

„Pár kiláků. Vezmeme si radši moje auto, aby Elliottová při pohledu z okna nezpánikařila.“

„Fajn.“

Zamířil jsem za Treppovou přes ulici k nízkému černému vozidlu – vypadalo, že se nedá zachytit radarem – a nasoukal se do útulného interiéru, který lehce voněl kadidlem.

„To je tvoje?“

„Ne, půjčený. Pronajala jsem si ho, když jsme se vrátili z Evropy? Proč?“

Zavrtěl jsem hlavou. „To je fuk.“

Treppová nastartovala a tiše jako duchové jsme se vznesli nad promenádu. Podíval jsem se z okna na moře a zmocnil se mě podivný pocit zklamání. Po pár hodinách nepohodlného spánku v limuzíně jsem byl podrážděný. Celá situace mě najednou zase rozladila, od toho, že jsem nedokázal vyřešit Bancroftovu smrt, k tomu, že jsem začal znovu kouřit. Měl jsem pocit, že mě čeká mizerný den, a to ještě ani nevyšlo slunce na oblohu.

„Přemýšlel jsi, co budeš dělat, až tohle skončí?“

„Ne,“ odpověděl jsem nevrle.

Automaty jsme našli na konci města, na úzkém pruhu země podél silnice, který se svažoval k pobřeží. Očividně je tu nainstalovali kvůli návštěvníkům pláže, ale podle zchátralého stavu přístřešků, ve kterých stály, bylo jasné, že tu není o nic větší kšeft než v Dataspojení Elliottových. Treppová zaparkovala vůz čelem k moři a odešla pro kávu. Oknem jsem pozoroval, jak kope a buší do automatu, až z něj nakonec vypadly dva plastové kelímky. Přinesla je k autu a jeden mi podala.

„Chceš si to vypít tady?“

„Jo, proč ne?“

Zatáhli jsme za klapku kelímku a poslouchali, jak syčí. Zařízení moc nehrálo, ale káva chutnala slušně a měla požadovaný stimulační účinek. Cítil jsem, jak ze mě klouže únava. Pomalu jsme popíjeli a

ponoření v mlčení, které bylo téměř přátelské, pozorovali čelním oknem moře.

„Kdysi jsem se snažila dostat k Vyslancům,“ poznamenala zničehonic Treppová.

Zvědavě jsem se na ni podíval. „Jo?“

„Jo, už je to dávno. Po vstupních testech mě odmítli. Nedokážu prej bejt loajální.“

Zavrčel jsem. „Zdá se. Tys nebyla nikdy v armádě, nebo jo?“

„Co myslíš?“ Dívala se na mě, jako bych právě prohlásil, že sexuálně zneužívala děti. Unaveně jsem se zasmál.

„Myslím, že ne. Jde totiž o to, že hledají mezní psychopatický sklony. Proto nabírají převážně lidi z armády.“

Treppová vypadala rozladěně. „Já *mám* hraniční psychopatický sklony.“

„Jo, o tom nepochybuju, ale jde o to, že počet civilistů s takovýma sklonama a kolektivním duchem je strašně malej. Vzájemně si to totiž odporuje. Šance, že se obě tyto vlastnosti přirozeně vyvinou u jednoho člověka, je skoro nulová. Vojenské výcvik ten přirozeně řád obrátí vzhůru nohama. Zničí veškerý zábrany vůči psychopatickému jednání, a současně vybuduje fanatickou oddanost ke kolektivu. Všechno v jednom. Vojáci jsou pro Vyslance dokonalejší materiál.“

„Říkáš to, jako bych měla štěstí, že jsem tomu unikla.“

Několik vteřin jsem zíral na horizont a vzpomínal.

„Jo.“ Dopil jsem zbytek kávy. „No, vrátíme se.“

Když jsme jeli zpátky po promenádě, v tichu mezi námi se něco změnilo. Něco, co se – stejně jako postupně sílící světlo rozbřesku kolem auta – najednou nedalo postihnout ani ignorovat.

Když jsme zastavili před domem Elliottových, Irene Elliottová stála venku, opírala se o bok limuzíny a dívala se na moře. Jejího manžela jsem nikde neviděl.

„Radši tady zůstaň,“ řekl jsem Treppové, když jsem vystupoval. „Dík za kafe.“

„Jasně.“

„Myslím, že tě nějakou dobu uvidím ve zpětným zrcátku.“

„Pochybuju, že mě uvidíš, Kovacsi,“ odpověděla Treppová rozjařeně. „Jsem v tom lepší než ty.“

„Hlavně abys viděla ty mě.“

„Neboj se. Uvidím.“ Když jsem se otočil k odchodu, zvýšila hlas. „A nepodělej ten útok. Nikdo z nás by z toho neměl radost.“

O pár metrů couvla, s pronikavým zaječením turbín zvedla vozidlo prudce do vzduchu, přeletěla nám těsně nad hlavou a zamířila nad oceán.

„Kdo to byl?“ Irene Elliottová měla zastřený hlas, jako by nedávno hodně plakala.

„Kolegyně,“ odpověděl jsem roztržitě a sledoval auto, jak se vznáší nad ztroskotanou letadlovou lodí. „Pracuje pro stejný lidi. Nebojte se, je to přítelkyně.“

„Možná vaše přítelkyně,“ opáčila trpce Elliottová. „Moje ne. Nemám mezi váma žádný přítele.“

Podíval jsem se na ni a pak zpátky na moře. „V pořádku.“

Ticho, až na příboj. Elliottová u naleštěné karosérie limuzíny přešlápla.

„Vy víte, co se stalo mojí dceři,“ pronesla apaticky. „Věděl jste to celou dobu.“

Přikývl jsem.

„A je vám to úplně fuk, co? Pracujete pro chlápka, kterej ji použil jako kus toaletního papíru.“

„Mnoho mužů ji použilo,“ odpověděl jsem surově. „Dovolila jim to. A manžel vám taky určitě řekl, proč to dělala.“

Slyšel jsem, že Irene Elliottová zatajila dech a upřela oči na horizont, kde v předjitním šeru mizel vůz Treppové. „Dělala to ze stejného důvodu, kvůli kterému se snažila vydírat člověka, pro kterého jsem pracoval, ze stejného důvodu, kvůli kterému se pokusila vyhrožovat obzvlášť nepříjemnému chlapovi jménem Jerry Sedaka, kterej ji dal později zabít. Dělala to kvůli vám, Irene.“

„Ty hajzle.“ Zoufale se rozplakala.

Dál jsem upíral oči na oceán. „Už pro Bancrofta nepracuju,“ pronesl jsem opatrně. „Přešel jsem na opačnou stranu. Nabízím vám příležitost zasáhnout Bancrofta na citlivém místě, vyvolat v něm pocit viny, kterou při šoustání vaší dcery nikdy necítil. Navíc, když

jste teď venku ze skladiště, možná se vám podaří dát dohromady peníze a sehnat pro Elizabeth nový pouzdro. Nebo aspoň dostat ze skladiště její bázi a pronajmout jí nějaký byt ve virtuálním domě nebo tak něco. Jde o to, že když jste teď na svobodě, můžete něco udělat. Máte na vybranou. To je moje nabídka. Máte šanci zapojit se zpátky do hry. Neodmítněte ji.“

Slyšel jsem, že se snaží zadržet slzy. Čekal jsem.

„Máte pocit, že jste pašák, co?“ pronesla nakonec. „Myslíte si, že mi prokazujete laskavost, ale vy nejste samaritán. Tím chci říct, že jste mě sice vytáhl ze skladiště, ale za všechno se platí, nemám pravdu?“

„Samozřejmě že ano,“ pronesl jsem tiše.

„Udělám, co chcete, ten virový útok. Buď kvůli vám poruším zákon, nebo se vrátím zpátky do skladu. A jestli to prásknu nebo to zpackám, můžu ztratit víc než vy. Tak je to, co? Nic není zadarmo.“

Pozoroval jsem vlny. „Tak je to,“ přisvědčil jsem.

Ticho se prodlužovalo. Koutkem oka jsem zachytil, že se podívala na tělo, které měla na sobě, jako by na sebe něco vylila. „Víte, jak se cítím?“ zeptala se.

„Ne.“

„Spala jsem se svým mužem a mám pocit, jako by mi byl nevěrný.“ Tiše se zasmála. Rozzlobeně si promnula oči. „Mám pocit, jako bych byla nevěrná já. Něčemu. Víte, když mě dali do skladiště, nechala jsem tu tělo a rodinu. Teď nemám ani jedno.“

Znovu se na sebe podívala. Zvedla ruce, otočila je a roztáhla prsty.

„Nevím, co cítím,“ hlesla. „Nevím, co cítit.“

Mohl jsem jí toho spoustu říct. Spoustu toho, co se v souvislosti s tímhle tématem řeklo, napsalo, vyzkoumalo a zveřejnilo. Otřepané, krátké shrnutí potíží úzce souvisejících s přepouzdrováním – *Jak přimět partnera, aby vás opět miloval v jakémkoli těle* – otřepané, nekonečně dlouhé psychologické pojednání – *Několik postřehů k druhotnému traumatu při přepouzdrování civilních osob* – dokonce i v posvátných příručkách samotných zkurvených Vyslaneckých jednotek se k tomuhle problému našlo pár otřepaných poznámek. Citáty, vědecky podložené názory, zmatené výkřiky náboženské a

extremistické frakce. Mohl jsem to na ni všechno vyklopit. Mohl jsem jí říct, že to, co prožívá, je u netrénovaného člověka normální. Mohl jsem jí říct, že to časem přejde. Že existují psychodynamické metody, jak se s tím vyrovnat. Že to přežily miliony jiných lidí. Mohl jsem jí dokonce říct, že na ni dohlíží Bůh, v kterého věří. Mohl jsem lhát, mohl jsem vysvětlovat. Výsledek by byl stejný, protože realita *bolela*, a právě teď neexistovala možnost, jak tu bolest odstranit.

Mlčel jsem.

Začalo svítat, světlo na zatažených výlohách za námi sílilo. Zadíval jsem se na okna Dataspojení Elliottových.

„Victor?“ zeptal jsem se.

„Spí.“ Přejela si paží přes obličej a přestala plakat. „Říkáte, že to Bancrofta zasáhne?“

„Jo. Trochu, ale zasáhne.“

„Instalační útok do Umělé Inteligence,“ pokračovala Irene Elliottová. „Instalování viru, za který hrozí výmaz. Dostat známého Meta. Víte, jak je to riskantní? Víte, co po mně chcete?“

Otočil jsem se a zadíval se jí do očí.

„Ano. Víím.“

Stiskla rty, aby ovládla třas.

„Dobře. Tak se do toho pustíme.“

Kapitola třicet jedna

Instalace zabrala necelé tři dny. Irene Elliottová se změnila v chladnokrevnou profesionálku.

V limuzíně cestou zpátky do Bay City jsem jí všechno objasnil. Zpočátku uvnitř stále plakala, ale jak přibývaly podrobnosti, postupně se ovládla, přikyvovala, mrmlala, přerušovala mě a vyptávala se na detaily, které jsem jí dostatečně nevysvětlil. Ukázal jsem jí seznam hardwaru, který mi doporučila Reileen Kawaharová, a ona jeho dvě třetiny odsouhlasila. Zbytek byla jen korporační vycpávka a poradci Kawaharové, podle jejího názoru, tomu vůbec nerozuměli.

Než jsme dorazili k cíli, měla to promyšlené. Viděl jsem, jak se jí už útok odvíjí v hlavě. Slzy na obličejích jí oschly, zapomněla na ně a na tváři se jí objevil cílevědomý výraz, hluboká nenávist k muži, který zneužil její dceru, a touha po pomstě.

Irene Elliottová stála na mé straně.

V Oaklandu jsem pronajal na účet JacSolu apartmá. Elliottová se do něj nastěhovala a já ji nechal, aby se trochu vyspala. Odjel jsem do Hendrixu a také se snažil usnout, ale bez velkého úspěchu. Když jsem se po šesti hodinách vrátil do Oaklandu, Elliottová už pochodovala po bytě.

Zavolal jsem na čísla od Kawaharové a objednal materiál, který Elliottová označila. Během několika hodin všechno doručili. Elliottová krabice otevřela a rozložila hardware po podlaze apartmánu.

Společně jsme prošli seznam virtuálních fór od Ortegové a seškrtnali ho na pouhých sedm.

(Ortegová se neobjevila ani mi do Hendrixu nezavolala.)

Druhý den odpoledne Elliottová sestavila základní moduly a prošla všechny možnosti na zkráceném seznamu. Čtyři vyškrtnla a

nadiktovala mi několik dalších věcí, které bude potřebovat. Vytříbený software pro smrtící akci.

V podvečer byly na seznamu už jen dva podniky a Elliottová k oběma připsala předběžný způsob, jakým se do nich dá vniknout. Kdykoli narazila na zádrhel, probrali jsme ho a porovnali relativní přednosti.

Do půlnoci jsme měli náš cíl. Elliottová si šla lehnout a spala celých osm hodin. Já jsem se vrátil do Hendrixu a přemýšlel.

(Od Ortegové stále nic.)

Na ulici jsem koupil snídani a odnesl ji do apartmánu. Nikdo z nás neměl na jídlo chuť.

10.15 místního času. Irene Elliottová naposledy zkontrolovala zařízení.

Udělalí jsme to.

Dvacet sedm a půl minuty.

Byla to hračka, prohlásila Elliottová.

Nechal jsem ji, aby zařízení rozebrala, a odpoledne se vydal navštívit Bancrofta.

Kapitola třicet dva

„To se mi nechce věřit,“ vyštěkl Bancroft. „Víte určitě, že jsem v tom podniku byl?“

Pod terasou na trávníku Suntouch House sestavovala Miriam Bancroftová podle instrukcí na holografickém projektoru obrovský papírový kluzák. Bílá křídla byla tak oslnivá, že při pohledu na ně bolely člověka oči. Když jsem se opřel o zábradlí terasy, zastínila si oči proti slunci a podívala se na mě.

„V tom nákupním areálu jsou bezpečnostní monitory,“ prohlásil jsem s předstíranou lhostejností. „Automatickej systém, kterej po všech těch letech pořád funguje. Natočil vás, jak vcházíte do dveří. To jméno přece znáte, nebo ne?“

„Užij si to? Samozřejmě, že jsem o něm slyšel, ale *nikdy* jsem na tom místě nebyl.“

Rozhlédl jsem se kolem. „Opravdu? Takže máte něco proti virtuálnímu sexu. Potrpíte si výhradně na reálnej?“

„Ne.“ Zaslechl jsem v jeho hlase úsměv. „S virtuálními formáty nemám problém, a jak už jsem vám jistě říkal, příležitostně jsem je navštěvoval. Ale podnik Užij si to, jak to jen vyjádřit, nepatří právě k nejvybranějším.“

„Ano,“ přisvědčil jsem. „A jak byste označil bar U Jerryho? Jako prvotřídní bordel?“

„To sotva.“

„Přesto jste tam chodíval za Elizabeth Elliottovou, nemám pravdu? Nebo se jeho úroveň v poslední době zhoršila, protože –“

„Dobře.“ Úsměv v jeho hlase se změnil v úšklebek. „Máte pravdu. Nerozebírejte to.“

Přestal jsem pozorovat Miriam Bancroftovou a vrátil se ke svému místu. Můj chlazený koktejl stál pořád na stole. Zvedl jsem sklenici.

„Jsem rád, že jste to pochopil,“ pronesl jsem a zakroužil pitím. „Protože tenhle případ byl velice náročnej. Během jeho vyšetřování

mě unesli, mučili a skoro zabili. Žena jménem Louise, ne o moc starší než vaše milovaná dcera Naomi, byla *zavražděna*, protože se jim připletla do cesty. Takže jestli se vám moje závěry nelíbí, táhněte k čertu.“

Přes stůl jsem k němu zvedl sklenici.

„Ušetřete mě toho melodramatu, Kovacsi, a sedněte si proboha. Netvrdím, že nemáte pravdu, jen o ní diskutuju.“

Posadil jsem se a namířil na něj prst. „Ne. Vy se vytáčíte. Tahle věc odhaluje jednu stránku vaší povahy, kterou opovrhujete pro její choutky. Raději byste nevěděl, jaký druh softwaru jste navštívil tu noc v Užij si to, pro případ, že bude ještě odpornější, než si už dokážete představit. Jste nucen ke konfrontaci s rysem vaší osobnosti, kterež se chce udělat manželce do obličeje, a to se vám nelíbí.“

„Není třeba, abychom se vraceli k předchozímu tématu,“ pronesl Bancroft škrobeně a sepal ruce. „Určitě víte, že záznam bezpečnostní kamery, na kterém zakládáte své domněnky, může snadno zfalšovat každý, kdo má přístup k nahrávkám s mou osobou.“

„Jo, to vím.“ Byl jsem svědkem, jak před pouhými osmačtyřiceti hodinami udělala přesně tohle Irene Elliottová. Snadno nebylo to správné slovo. Po instalaci viru to bylo jako požádat sólistku v tělesném divadle, aby přidala protahovací cviky. Sotva jsem stihl vykourit cigaretu, než záznam zfalšovala. „Ale proč by se tím někdo obtěžoval? Šílenec, aby mě zmátl, kterež samozřejmě předpokládal, že čirou náhodou začnu čmuchtat kolem trosek světem zapomenutého areálu v Richmondu. No tak, Bancrofte, buďte realista. To, že jsem tam byl, především dokazuje pravost záznamu. A kromě toho, ta nahrávka není základem ničeho. Jen potvrzuje, co jsem už stejně zjistil, teda to, že jste se sám zabil, abyste zabránil virový kontaminaci své detašovaný báze.“

„To je pozoruhodný skok intuice po pouhých šesti dnech vyšetřování.“

„Poděkujte za to Ortegový,“ pronesl jsem lehkým tónem, i když přetrvávající nedůvěra, kterou Bancroft projevoval tváří v tvář nepříjemným faktům, mi začínala dělat starosti. „To ona mě navedla na správnou stopu. Od začátku tý teorii o vraždě nevěřila. Pořád mi

opakovala, že na to, aby vás někdo dokázal zabít, jste příliš silnej a chytřej metovskej hajzl. Jak sama řekla. A tím se vracíme k tomu, o čem jsem se bavili před tejdnem. Řekl jste mi: *„Nepatřím k lidem, kteří páchají sebevraždu, a i kdyby ano, neudělal bych to tímhle brídilským způsobem. Kdybych chtěl zemřít, určitě byste teď se mnou nemluvil“* Vyslanci mají dokonalou paměť, tohle jsou vaše přesný slova.“

Odmlčel jsem se, postavil sklenici na stůl a hledal nenápadnou hranici mezi lží a pravdou.

„Celou tu dobu jsem byl přesvědčenej, že jste kohoutek nestiskl, protože nejste typ člověka, kterej spáchá sebevraždu. Na základě týhle jediný domněnky jsem ignoroval všechny důkazy, který potvrzovaly opak. Vaše dokonalý bezpečnostní opatření, chybějící stopy vloupání, DNA zámek na sejfu.“

„A Kadmin? A Ortegová?“

„Jo, to mi nepomohlo. Ale to s Ortegovou jsem vám už vysvětlil a Kadmin, no, ke Kadminovi se hned dostanu. Jde o to, že dokud jsem kladl rovnítko mezi stisk kohoutku a sebevraždu, nedokázal jsem se pohnout z místa. Ale co když ty dvě věci spolu nesouvisí? Co když jste spálil vlastní bázi ne proto, že jste chtěl zemřít, ale z nějakýho jinýho důvodu? Jakmile jsem začal uvažovat takhle, zbytek byl snadnej. Jakej jste mohl mít důvod, abyste něco takovýho udělal? Přiložit si pistoli k hlavě není jednoduchý, ani když chce člověk umřít. Udělat to, když chcete žít, musí vyžadovat nadlidskou vůli. Přestože víte, že dostanete nový pouzdro a vaše báze zůstane neporušená, člověk, kterým v tu dobu jste, zemře. Musel jste bejt v zoufalý situaci, když jste ten kohoutek stiskl. Muselo jít o něco,“ lehce jsem se usmál, „co ohrožovalo samotnou podstatu života. S tímhle už nebylo těžký na tu teorii o viru přijít. Pak mi jen zbejvalo zjistit, jak a kde jste se nakazil.“

Bancroft se při tom slově stísněně zavrtěl a mně se zlepšila nálada. Vir! Dokonce i Metové se toho neviditelného rozleptávače bojí, protože ani oni, s jejich detašovanými bázemi a klony, nejsou imunní. Virový útok! Zásah! Bancroft ztratil jistotu.

„Je ale prakticky nemožný vložit něco tak komplexního jako vir do nepřipojenýho cíle, takže vás musel napadnout někde na lince.

Napadlo mě zařízení PsyChaSecu, ale to má dokonalejší bezpečnostní systém. A ze stejného důvodu k tomu nemohlo dojít před vaším odjezdem do Ósaky. Po zahájení přenosu by vir, dokonce i spící, spustil veškerý poplašný zařízení ve firmě. Ke kontaminaci teda muselo dojít někdy během následujících osmačtyřiceti hodin, protože vaše detašovaná báze nebyla zasažena. Vaše žena mi tehdy řekla, že jste si po návratu z Ósaky pravděpodobně vyrazil do města, a vy sám jste připustil, že jste mohl navštívit nějaký virtuální bordel. Potom se stačilo jen poptat. Zkusil jsem pár podniků, než jsem narazil na Užij si to, a když jsem se tam dovolal, telefon mi málem roztrhlo ječení sirény, která ohlašovala virovou kontaminaci. To je o Umělý Inteligenci známý – vytvoří si vlastní bezpečnostní opatření a to je bezkonkurenční. Podnik Užij si to je zajištěn tak důkladně, že policii bude trvat měsíce, než se do něj dostane a zjistí, co z procesorů zbylo.“

Když jsem si představil Umělou Inteligenci, jak se zmítá jako člověk v kádi s kyselinou, zatímco se její systémy rozpouštějí a vědomí se scvrkává, až z něj nezůstane vůbec nic, ucítil jsem provinilé bodnutí. Ten pocit mě rychle přešel. Podnik Užij si to jsme vybrali z mnoha důvodů: zaprvé se nacházel v zastřešeném centru, což znamenalo, že satelitní monitorování nemohlo zpochybnit záznamy, které jsme vložili do místního monitorovacího systému, zadruhé fungoval v kriminálním prostředí, takže každý bez problémů uvěří, že se v něm nějak rozšířil ilegální vir. A konečně nabízel tolik nechutných softwarových programů, že se policie pravděpodobně nebude obtěžovat, aby trosky vražedného stroje důkladně vyšetřila. Na seznamu od Ortegové jsem pod jeho záhlavím našel přinejmenším tucet napodobenin sexuálních zločinů, které Oddělení organického poškození zavedly k softwarovým programům, jež byly v Užij si to k dispozici. Dokázal jsem si představit, jak se Ortegová při četbě softwarového soupisu ironicky usmívá, a předstíranou lhostejností, se kterou ten případ bude řešit.

Ortegová mi chyběla.

„A co Kadmin?“

„Těžko říct, ale vsadím se, že ten, kdo kontaminoval Užij si to, si Kadmina najal především proto, aby mě umlčel a ujistil se, že celá

věc zůstane v tajnosti. Koneckonců, kdybych se do toho nevložil, jak dlouho by trvalo, než by někdo zjistil, že ten podnik nefunguje? Nezdá se mi, že by některý z jeho potenciálních zákazníků zavolał na policii, když ho Umělá Inteligence odmítla vpustit dovnitř, vy ano?“

Bancroft si mě pronikavě změřil, ale z jeho dalších slov jsem pochopil, že bitva je téměř u konce. Štěstí se přiklánělo na moji stranu. Bancroft mé verzi začínal věřit. „Říkáte, že vir tam byl instalován záměrně? Že někdo ten přístroj kontaminoval schválně?“

Pokrčil jsem rameny. „Vypadá to pravděpodobně. Užij si to fungoval na hranici zákona. Zdá se, že Oddělení zakázaného vysílání čas od času zkonfiskovalo většinu jeho softwaru, což naznačuje, že měl pravidelný styk s podsvětím. Je možný, že si nadělal nepřátele. Na Harlanově světě se ví, jak jakuza popravuje stroje, o kterých se domnívá, že ji zradily, pomocí viru. Nevím, jestli se to dělá i tady nebo kdo by to mohl udělat: Ale jedno jistě – ten, kdo si najal Kadmina, využil Umělou Inteligenci k tomu, aby ho dostal z policejní vazby. Můžete si to ověřit na Fell Street, jestli chcete.“

Bancroft mlčel. Chvilí jsem ho pozoroval a pochopil jsem, že jsem ho přesvědčil. Sledoval jsem, jak utvrzuje sám sebe. Skoro jsem viděl to, co vidí on. Sám sebe, jak se choulí v bezpilotním taxíku, když se mu pocit provinilosti z toho, co dělal v Užij si to, smísil s hrůzou z kontaminačního poplachu, který mu vrískal v hlavě. Nakažený! Sám sebe, Laurence Bancrofta, jak klopýtá tmou vstříc světlu Suntouch House a jediné operaci, která ho může zachránit. Proč nechal taxík tak daleko od domu? Proč nikoho neprobudil, aby mu pomohl? Na tyhle otázky jsem mu už nemusel odpovídat. Bancroft *uvěřil*. Přiměl ho k tomu pocit viny a odpor k sobě samému a bude hledat vlastní odpovědi, aby si ty strašné představy v hlavě zdůvodnil.

A než Zakázané vysílání objeví bezpečnou cestu k procesorům podniku Užij si to, Rawling 4851 pohltí veškeré zbytky inteligence, jakou kdy stroj měl. Nežůstane nic, čím by se dala ta pečlivě vymyšlená lež, kterou jsem mu namluvil kvůli Kawaharové, zpochybnit.

Vstal jsem, vrátil se na terasu a přemítal, jestli bych si měl povolit cigaretu. Poslední dva dny jsem musel vynaložit obrovskou vůli, abych tu potřebu ovládl. Když jsem pozoroval Irene Elliottovou při práci, měl jsem nervy napjaté k prasknutí. Přinutil jsem se zapomenout na krabičku v náprsní kapse a zadíval se dolů na Miriam Bancroftovou, která už měla kluzák téměř hotový. Když zvedla hlavu, sklouzl jsem pohledem po zábradlí a spatřil Bancroftův dalekohled. Stále mířil pod stejně mělkým úhlem na moře. Naklonil jsem se a pohlédl na čísla udávající úhel elevace. V prachu pořád byly otisky prstů.

V prachu?

Vzpomněl jsem si na Bancroftova bezděčně arogantní slova. Byl to můj koníček. Když se ještě dalo na hvězdy dívat. To vy si už nepamatujete. Naposledy jsem se tím objektivem díval skoro před dvěma sty lety.

Zíral jsem na otisky prstů, fascinován vlastními myšlenkami. Někdo se tím objektivem díval před mnohem kratší dobou než před dvěma sty lety, ale dlouho u toho nevydržel. Podle minimálně setřeného prachu to vypadalo, jako by programovací tlačítka použil pouze jednou. Z náhlého popudu jsem se napřímil a zadíval se na zamžený horizont nad mořem, na který dalekohled mířil. V takové dálce vám elevační úhel nabídne pohled na prázdný vzduch několik kilometrů nad zemí. Jako ve snu jsem se sklonil k okuláru. V zorném úhlu se objevila šedivá tečka, která se střídavě rozmazávala a zaostřovala, jak jsem snažil přizpůsobit zrak nekonečné modři kolem.

Zvedl jsem hlavu, znovu zkontroloval ovládací panel, a jakmile jsem našel tlačítko pro maximální zvětšení, netrpělivě jsem je zmáčkł. Když jsem se do okuláru znovu podíval, šedivá tečka se zaostřila a zaplnila převážnou část čočky. Pomalu jsem vydechl a měl jsem pocit, jako bych si tu cigaretu stejně dal.

Vzducholoď visela na obloze jako přesycená placatka po záchvatu přejídání. Musela být několik stovek metrů dlouhá, s vypouklinami podél spodní poloviny trupu a vyčnívajícími částmi, které vypadaly jako přistávací plochy. Věděl jsem, na co se dívám, dokonce ještě předtím, než Rykerův neurachem doladil poslední

detaily zvětšení, které jsem potřeboval, abych rozeznal lesklý nápis na boku. Zněl: Hlava v oblacích.

Couvl jsem od dalekohledu, zhluboka se nadechl, a když mi oči přestaly fungovat jako zvětšovací sklo, podíval jsem se opět na Miriam Bancroftovou. Stála uprostřed součástí kluzáku a zírala na mě. Téměř jsem sebou škubnul, když se naše oči setkaly. Natáhl jsem ruku k ovládacímu panelu dalekohledu a udělal to, co měl udělat Bancroft, než si ustřelil hlavu. Stiskl jsem tlačítko na mazání paměti a čísla, která posledních sedm týdnů umožňovala sledovat vzducholod', zhasla.

Častokrát jsem si v životě připadal jako hlupák, ale nikdy ne tak velký jako právě teď. První stopa čekala v čůčce na každého, kdo prošel kolem a všiml si jí. Lhostejné policii bez zájmu o bližší podrobnosti unikla stejně jako Bancroftovi, protože dalekohled byl natolik součástí jeho života, že mu nevěnoval pozornost, ale já se na něco takového vymlouvat nemohl. Stál jsem na stejném místě před týdnem a viděl, že si ty dva střípky reality odporují. Bancroft, který prohlásil, že dalekohled už dvě stě let nepoužil, téměř ve stejném okamžiku, kdy jsem v prachu spatřil otisky, takže bylo zřejmé, že se jím někdo nedávno díval. A o necelou hodinu později to ještě zdůraznila Miriam Bancroftová, když prohlásila: *Zatímco Laurem pozoroval hvězdy, někteří z nás upírali oči na zem.* Když jsem tenkrát o dalekohledu přemýšlel, můj mozek se vzepřel otupělosti, která provází stažení, a snažil se mi to říct. Já, roztřesený a vyvedený z míry, na nové planetě a v novém pouzdře, jsem ho ignoroval. Následky stažení si vybraly svou daň.

Miriam Bancroftová na trávníku pode mnou mě stále sledovala. Odstoupil jsem od dalekohledu, nasadil neproniknutelný výraz a vrátil se ke stolu. Bancroft, pohlcený představami, které jsem mu nasadil do hlavy, si téměř nevšiml, že jsem na chvíli odešel.

Ale teď mi mozek pracoval na plné obrátky a řítil se ulicemi, které otevřel seznam Ortegové a její triko s nápisem Rezoluce 653. Vnitřní klid, který jsem cítil před dvěma dny v Emberu, netrpělivost, abych už mohl Bancroftovi namluvit své lži, dostat Sarah ven a skončit, zmizely. Všechno souviselo s Hlavou v oblacích, dokonce i Bancroftův případ. Byl jsem téměř přesvědčený, že ji tu noc, kdy

zemřel, navštívil. Ať se mu tam stalo cokoli, bylo to klíčem k tomu, proč se o pár hodin později rozhodl tady v Suntouch House zastřelit. A k pravdě, kterou se Reileen Kawaharová snažila tak zoufale zamaskovat.

Což znamenalo, že musím Hlavu v oblacích navštívit osobně.

Zvedl jsem sklenici a trochu se napil. Můj pohyb zřejmě vytrhl Bancrofta z jeho ohromení. Zvedl hlavu, téměř jako by ho překvapilo, že mě tam pořád ještě vidí.

„Prosím, omluvte mě, Kovacsi. Musím se vyrovnat se spoustou věcí. Tohle je jediné vysvětlení, která mě dosud nenapadlo, a přitom je tak jednoduché. Tak neskutečně jednoduché,“ pronesl hlasem plným pohrdání k sobě samému. „Vypadá to, že jsem nepotřeboval soukromého detektiva. Stačilo vzít zrcadlo a podívat se na sebe.“

Položil jsem sklenici a vstal.

„Odcházíte?“

„Ano, pokud se samozřejmě nechcete ještě na něco zeptat. Mezi námi, myslím, že potřebujete trochu času. Můžete se na mě kdykoli obrátit. Najdete mě v Hendrixu.“

Když jsem hlavní chodbou vycházel ven, setkal jsem se tváří v tvář s Miriam Bancroftovou. Měla na sobě stejnou kombinézu jako na zahradě a vlasy stažené draze vyhlížející sponou. V jedné zdvižené ruce nesla květináč jako lucernu za bouřlivé noci. Z květináče visela dlouhá stébla kvetoucího mučence.

„Už –“ začala.

Přistoupil jsem k ní, abych se dostal do vysílacího okruhu mučence. „Skončil jsem,“ přerušil jsem ji. „Dotáhl jsem to tak daleko, jak jsem dokázal. Váš manžel zná odpověď, ale ta nemá s pravdou nic společného. Doufám, že budete spokojená stejně jako Reileen Kawaharová.“

Když to jméno uslyšela, ohromeně rozevřela rty. Byla to její jediná reakce, ale potvrdila mi, co jsem potřeboval. Cítil jsem, že z temných, jen vzácně navštěvovaných jeskyní hněvu, které mi sloužily jako rezervoáry emocí, neodbytně bublá vzhůru potřeba být krutý.

„Nikdy jsem Reileen nepovažoval za dobrou v posteli, ale podobný typy se zřejmě přitahují. Doufám, že je mezi nohama lepší než na tenisovém kurtu.“

Miriam Bancroftová zbledla a já čekal, že mi dá facku. Ale místo toho se na mě strnule usmála.

„Mýlíte se, pane Kovacsi,“ namítla.

„Jo. To se mi stává často.“ Obešel jsem ji. „Dovolíte?“ Bez ohlednutí jsem pokračoval ke dveřím.

Kapitola třicet tři

Budovu, přestavěné skladiště s naprosto identickými klenutými okny na všech čtyřech stěnách a bíle natřenými pilíři v pravidelných desetimetrových rozestupech od sebe, tvořil holý skelet. Strop byl jednotvárně šedý, panely původní budovy odhalené a protkané těžkými železobetonovými nosníky. Na podlaze ležel dokonale hladký beton. Okny dovnitř dopadalo tvrdé světlo, které nezměkčovala ani vznášející se smítka prachu. Vzduch byl ostrý a chladný.

Zhruba uprostřed budovy stál jednoduchý ocelový stůl a dvě nepohodlně vyhlížející židle, jakoby připravené na šachovou partii. Na jedné seděl vysoký muž s opálenou, pěstěnou tváří. Prsty vyťukával do desky stolu svižný rytmus, jako kdyby poslouchal z vnitřního přijímače jazz. Na sobě měl nepatřičnou modrou chirurgickou halenu a přezůvky.

Vyšel jsem zpoza jednoho pilíře a zamířil po hladkém betonu ke stolu. Muž v haleně se na mě podíval a přikývl, jako by na mě čekal.

„Zdravičko, Millere,“ pozdravil jsem. „Vadilo by vám, kdybych se posadil?“

„Mí právníci mě odsud dostanou hodinu po tom, co mě obviníte,“ pronesl Miller věcně. „Jestli ne dřív. Děláte velkou chybu, příteli.“

Opět začal vyťukávat do stolu jazzový rytmus. Zadíval se mi přes rameno, jako by v jednom z klenutých oken právě zahlédl něco zajímavého. Usmál jsem se.

„Velkou chybu,“ opakoval pro sebe.

Velice jemně jsem natáhl ruku a přitiskl mu dlaň na stůl, aby přestal ťukat. Podíval se na mě, jako bych mu jednu vrazil.

„Kdo si kurva myslíte –“

Vytrhl mi ruku a chtěl vstát, ale když jsem ho pevně chytil za rameno a přitlačil ho zpátky na židli, okamžitě zmlknul. Chvilí to vypadalo, že po mně skočí, ale stál mu v cestě stůl. Zůstal sedět,

nenávisť si mě měřil a nepochybně vzpomínal, co mu jeho právníci řekli o pravidlech virtuální vazby.

„Vy jste ve vězení ještě nebyl, že ne, Millere?“ zeptal jsem se konverzačním tónem. Když neodpověděl, zvedl jsem protější židli, otočil ji a obkročmo se na ni posadil. Vytáhl jsem cigarety a jednu vyklepal ven. „No, pak to pořád ještě platí. Nejste totiž ve vězení. Policie vás nemá.“

Na jeho tváři jsem zahlédl první záblesk strachu.

„Takže trochu zrekapitulujme události, ano? Pravděpodobně si myslíte, že když jsem vás odprásknul, vzal jsem roha a policie přijela posbírat zbytky. Že našli dost na to, aby kliniku zavřeli, a vy teď čekáte na řádnej soudní proces. No, částečně je to pravda. Bohužel, jednu věc tam policie sebrat nemohla, protože tu jsem si odnesl s sebou. Vaši hlavu.“ Zvedl jsem ruku, abych mu to názorně demonstroval. „Kterou jsem vám ustřelil a s nedotčenou bází vynesl pod kabátem ven.“

Miller polkl. Sehnul jsem hlavu a potáhl z cigarety.

„Teď si policie myslí, že vám hlavu zničil blaster s širokým paprskem.“ Vyfoukl jsem na něj přes stůl kouř. „Schválně jsem vám spálil krk a hrudník, aby to tak vypadalo. Kdyby tomu věnovali trochu víc času a nasadili na to odborníky, zjistili by něco jinýho, ale vaši kolegové na klinice, který tomu krveprolití unikli, je bohužel vyhodili dřív, než mohlo vyšetřování skutečně začít. Vzhledem k tomu, co by pravděpodobně objevili, je naprosto chápů. Jsem přesvědčen, že byste udělal totéž. Znamená to ale, že nejenže nejste ve vězení, ve skutečnosti vás považují za eSeSovanýho. Policie ani nikdo jinej vás nehledá.“

„Co chcete?“ zeptal se Miller příkře.

„Fajn. Vidím, že vám dochází, v jaký jste situaci. Což je jen přirozený u muže vaší... snad profese. Chci od vás podrobný informace o Hlavě v oblacích.“

„Cože?“

„Slyšel jste dobře,“ odsekl jsem chladně.

„Nechápu, o čem mluvíte.“

Povzdychl jsem si. Čekal jsem to. Setkal jsem se s tím vždycky, když se v rovnici objevila Reileen Kawaharová. Kdyby tu hrůzu,

kterou vzbuzovala, viděli její dávní šéfové jakuzy ve Fussion City, propadli by se studem.

„Millere, nemám čas se s váma srát. Wei klinika spolupracuje se vzdušným bordelem jménem Hlava v oblacích. Spojení jste zřejmě většinou udržovali prostřednictvím newyorský vyděračky Treppový. Ta žena, se kterou jednáte ve skutečnosti, je Reileen Kawaharová. Určitě jste Hlavu v oblacích navštívil, protože Kawaharovou znám a ta tam své obchodní partnery vždycky zve: zaprvý aby předvedla svou nezranitelnost a zadruhý aby dala dotyčným lekcí o loajalitě. Už jste tam byl?“

Z jeho očí jsem pochopil, že ano.

„Fajn, myslel jsem si to. Chci, abyste mi nakreslil přibližnej plán Hlavy v oblacích. S co nejvíc detailama, na který si vzpomenete. Chirurg jako vy by měl mít na detaily oko. Chci taky znát podmínky vstupu. Bezpečnostní kód, důvody návštěvy a tak. A potřebuju mít nějakou představu o tom, jaký bezpečnostní opatření mají uvnitř.“

„Myslíte si, že vám to jen tak vyklopím?“

Zavrtěl jsem hlavu. „Ne, myslím si, že vás budu muset nejdřív mučit. Ale tak nebo tak to z vás dostanu. Je to na vás.“

„To neuděláte.“

„Udělám,“ pronesl jsem klidně. „Neznáte mě. Nevíte, kdo jsem nebo proč vedeme tenhle rozhovor. Víte, ten večer předtím, než jsem se objevil a zastřelil vás, jsem na vaší klinice absolvoval dvoudenní virtuální výslech. Obvyklá praxe sharijský náboženský policie. Pravděpodobně jste měl ten software v ruce, takže víte, jak vypadá. Pokud jde o mě, pořád mám co oplácet.“

Nastalo dlouhé ticho, ve kterém jsem viděl, že mi začíná pomalu věřit. Odvrátil pohled stranou.

„Kdyby Kawaharová zjistila, že –“

„Zapomeňte na Kawaharovou. Až s Kawaharovou skončím, bude jen vzpomínkou. Kawaharová je odepsaná.“

Zaváhal, ale pak zavrtěl hlavou. Podíval se na mě a já pochopil, že to budu muset udělat. Sklonil jsem hlavu a vybavil si Louisino tělo na stole autochirurga, rozpárané od krku k tříslům, s miskami kolem hlavy, na nichž ležely vnitřní orgány jako předkrmy. Vzpomněl jsem si na ženu s měděnou pletí, kterou jsem byl v

dusném podkroví, na lepicí pásku, kterou mě přišpendlili k dřevěné podlaze, na pronikavý jekot utrpení za mými spánky, když mi mrzačili tělo. Na ten křik a dva muže, kteří se jím opájeli jako parfémem.

„Millere.“ Zjistil jsem, že si musím odkašlat a začít znovu. „Chcete vědět něco o Sharyi?“

Miller neodpověděl. Metodicky, úsporně dýchal. Připravoval se na to, co ho čeká. To nebyl Warden Sullivan, kterého jsem mohl zmlátit v omšelém koutě a vyděsit tak, že mi vyklopil všechno, co věděl. Miller byl tvrd'ák a pravděpodobně měl také úpravu. Když jste ředitelem takového místa, jako je Wei klinika, leccos z jeho vymožeností využijete.

„Já tam byl, Millere. V zimě 217, v Zihicce. Před sto dvaceti lety. Pravděpodobně jste ještě nebyl na světě, ale určitě jste o tom četl v historických knihách. Po bombardování jsme tam fungovali jako režimní inženýři.“ Napětí, které jsem cítil, mě postupně opouštělo. Máchl jsem cigaretou. „To je protektorátní eufemismus pro rozdrčení veškerého odporu a nastolení loutkový vlády. Samozřejmě jsme se nevyhnuli výslechům. Bohužel jsme neměli propracovaný softwary, který by to udělaly za nás, a tak jsme museli bejt vynalézavý.“

Típl jsem cigaretu o stůl a vstal jsem.

„Chtěl bych vás s někým seznámit,“ pronesl jsem a zadíval se mu přes rameno.

Miller se otočil, aby sledoval můj pohled, a ztuhl. V přítmí nejbližšího pilíře stála vysoká postava v modré chirurgické haleně. Pozorovali jsme ji, až byla natolik zřetelná, že se její rysy daly jasně rozeznat, i když Miller určitě věděl, co přijde, už v okamžiku, kdy spatřil barvu jejího oblečení. Otočil se ke mně a otevřel ústa, aby něco řekl, ale místo toho upřel oči na něco za mými zády a zbledl jako stěna. Ohlédl jsem se za sebe, kde se zhmožňovaly další postavy, všechny stejně vysoké a opálené, a všechny v modrém chirurgickém oděvu. Když jsem se podíval zpátky na Millera, měl jsem dojem, že každou chvíli omdlí.

„Souborovej přetisk,“ potvrdil jsem. „Na většině míst v Protektorátu to dokonce není ani protiprávní. Samozřejmě, když jde o chybu stroje, není to obvykle tak extrémní, dojde většinou jen ke

zdvojení, a vyhledávače vás stejně za pár hodin objeví. Je to hezká historka. Jak jsem potkal sám sebe a co jsem se o sobě dozvěděl. Příjemnej pokec, možná byste to jednou mohl vyprávět svým dětem. Máte děti, Millere?“

„Jo,“ přisvědčil přiškrceným hlasem. „Jo, mám.“

„Jo? Vědí, čím se živíte?“

Neodpověděl. Vytáhl jsem z kapsy telefon a hodil ho na stůl. „Až toho budete mít dost, dejte mi vědět. Je to přímá linka. Jen stiskněte tlačítko Volat a začněte mluvit. O Hlavě v oblacích. To je důležitá drobnost.“

Miller se podíval na telefon a pak zpátky na mě. Dvojníci kolem nás se už téměř úplně zhmotnili. Zvedl jsem ruku na rozloučenou.

„Užijte si to.“

Probral jsem se na prostorném lehátku v jednom z virtuálních relaxačních studií Hendrixu. Digitální displej na protější stěně ukazoval, že jsem byl pryč necelou minutu, ale doba, kterou jsem ve virtuálu skutečně strávil, představovala pouhých pár vteřin. Zbývající čas zabralo zapojení a odpojení. Chvilí jsem nehybně ležel a přemýšlel, co jsem právě udělal. Sharya byla dávno pryč, stejně jako moje část, o které jsem si chtěl myslet, že jsem se jí zbavil. Miller nebyl jediný člověk, který se dneska setkal sám se sebou.

Berte to osobně, připomněl jsem si, ale věděl jsem, že tentokrát je to jiné. Tentokrát jsem něco chtěl. Jeho neochota mi to jen usnadnila.

„Subjekt vykazuje známky psychického stresu,“ oznámil Hendrix. „Předběžný test naznačuje, že během necelých šesti virtuálních dní dojde k celkovému zhroucení osobnosti. Při převodu se to rovná přibližně třiceti sedmi minutám reálného času.“

„Fajn.“ Odepnul jsem si elektrody, sundal hypnofony a vylezl ze vztyčeného lehátka. „Zavolej mi, až se složí. Sehnal jsi ten záznam, o kterém jsem tě požádal?“

„Ano. Chcete si ho přehrát?“

Znovu jsem se podíval na hodiny. „Ted’ ne. Počkám na Millera. Nějaký problémy s bezpečnostními systémy?“

„Ne. Data zabezpečená nebyla.“

„To je od ředitele Nymana neopatrný. Kolik toho je?“

„Záznam z kliniky trvá dvacet osm minut, padesát jedna vteřin. Vystopovat tu zaměstnankyni po odchodu, jak jste chtěl, potrvá mnohem déle.“

„O kolik minut?“

„To nedokážu v tuto chvíli odhadnout. Sheryl Bostocková opustila zařízení Psychasecu ve dvacet let staré vojenské mikrokoptěře z vojenských přebytků. Zdá se, že pomocný personál zařízení je dost špatně placen.“

„A teď mi vysvětli, proč mě to nepřekvapuje?“

„Možná proto, že –“

„Vykašli se na to. To byla jen metafora. Co mikrokoptěra?“

„Navigační systém nemá přístup do dopravní sítě, a proto se neobjevuje v dopravních údajích. Musím se spoléhat na to, kde se vozidlo cestou objeví na vizuálních monitorech.“

„Mluvíš o satelitním sledování?“

„V nejnutejším případě ano. Začal bych pozemními systémy. Je do nich snadnější přístup. Bezpečnostní zabezpečení satelitů bývá obvykle na vysoké úrovni a proniknout do takových zařízení je často obtížné a nebezpečné.“

„Jak myslíš. Dej mi vědět, jakmile něco zjistíš.“

Zamyšleně jsem přecházel po studiu. Místnost vypadala nepoužívaně, většinu kójí a dalších přístrojů zakrývaly igelitové obaly. V kalném světle, které vydávaly osvětlovací obklady na stěnách, připomínaly jejich neurčité tvary zařízení fitness centra – nebo mučírny.

„Nemůžeš mi tu rozsvítit?“

Studio okamžitě ozářily výkonné žárovky zapuštěné do nízkého stropu. Všiml jsem si, že stěny jsou polepené plakáty staženými z nabízené virtuální nabídky. Pohled na hornatou krajinu, který působil závrať, neuvěřitelně krásní muži a ženy v zakouřených barech, obrovská divoká zvířata skákající přímo do hledáčku dalekohledu. Obrázky byly vyříznuty přímo z formátu do holografických skel, a když se na ně člověk zadíval, vypadaly jako živé. Našel jsem nízkou lavičku, posadil se na ni a zoufale zatoužil po hltu kouře v plicích z formátu, který jsem právě opustil.

„Přestože program, který používám, není prakticky vzato nelegální,“ pronesl nejistě Hendrix, „je trestným činem zadržovat digitalizovanou lidskou bytost proti její vůli.“

Rozmrzele jsem pohlédl na strop. „Co se děje, dostal jsi strach?“

„Policie už jednou moji paměť kontrolovala a můžou mě obvinít, že jsem vám vyhověl a zmrazil hlavu Nicholase Millera. Budou také chtít vědět, co se stalo s jeho bází.“

„Jo, taky určitě existují nějaký hotelový stanovy, ve kterých stojí, že bez autorizace nesmíš nikoho vpustit na pokoje svých hostů, ale tys to *udělal*, nebo ne?“

„Pokud porušení bezpečnosti nevyústí v trestný čin, o přestupek nejde. To, co se stalo během návštěvy Miriam Bancroftové, trestný čin nebyl.“

Opět jsem se podíval na strop. „Snažíš se být vtipnej?“

„Humor nemám v parametrech, na jejichž základě právě funguji, nicméně si ho můžu na požádání instalovat.“

„Ne, díky. Poslechni, co kdybys prostě zrušil ty oblasti v paměti, u kterých nechceš, aby je pozdějc někdo viděl. Vymazal je?“

„Mám v sobě sérii vestavěných bloků, které mi brání podobný krok provést.“

„Škoda. Myslel jsem, že seš nezávislá entita.“

„Umělá Inteligence může být nezávislá pouze v mezích regulatorní listiny Spojených národů. Tato listina je vložena do mých systémů, takže mám z policie stejné obavy jako lidská bytost.“

„Obavy z policie nech na mně,“ pronesl jsem s předstíranou sebedůvěrou, která se od té doby, co Ortegová zmizela, stále zmenšovala. „Při troše štěstí se jim ten důkaz nikdy nedostane do ruky. A i kdyby, co můžeš ztratit, když už jsi mi vyhověl?“

„Co můžu získat?“ zeptal se stroj věcně.

„Budu tu dál bydlet. Zůstanu tady, dokud tu záležitost nedotáhnu do konce, a podle toho, co se dozvím od Millera, by to mohlo být dost dlouho.“

Než Hendrix znovu promluvil, rozhostilo se ticho, které přerušovalo pouze hučení klimatizace.

„Jestli proti mně vznesou dostatečně závažná obvinění,“ pronesl, „může být regulatorní listina Spojených národů uplatněna přímo.“

Podle paragrafu 14, odstavec a, mohu být potrestán buď omezením kapacity, nebo, ve výjimečných případech, uzavřením.“ Opět se odmlčel, tentokrát na kratší dobu. „Když mě uzavřou, je nepravděpodobné, že mě někdo opět zprovozní.“

Idiolekt stroje. Nezáleží na tom, jak jsou dokonalé, stále uvažují jako děti. Povzdychl jsem si a zadíval se přímo před sebe na hologramy na stěně. „Jestli z toho chceš vycouvat, bylo by lepší, kdybys mi to řekl hned.“

„Nechci z toho vycouvat, Takeshi Kovacsi, jen jsem vás chtěl seznámit s riziky, která tento krok obnáší.“

„Fajn. Už to vím.“

Pohlédl jsem na digitální displej a zjistil, že uplynula další minuta. Další čtyři hodiny pro Millera. Hendrix fungoval tak, že nebude pociťovat hlad ani žízeň ani se nebude muset starat o další tělesné funkce. Spát může, i když stroj nedovolí, aby se spánek změnil ve způsob úniku, v koma. Jediné, s čím se musel Miller kromě nepříjemných okolností potýkat, byl on sám. Na konci ho právě tohle dožene k šílenství.

Alespoň jsem doufal.

Žádný z Mučedníků pravé Boží ruky, které jsme tomuhle výslechu vystavili, nevydržel déle než patnáct minut reálného času, ovšem to byli válečníci z masa a kostí, fanaticky odvážní v boji muže proti muži, ale naprosto nezkušení, pokud šlo o virtuální techniku. Byli také obdařeni hlubokým náboženským přesvědčením, které jim – dokud ho měli – umožnilo páchat nespočet zvěrstev, ale když je opustilo, rozdrtila je nenávist k sobě samým, která se jich potom zmocnila. Millerův mozek nebude ani zdaleka tak jednoduchý nebo zaslepený vírou a bude mít kvalitní úpravu.

Venku se už asi začalo stmívat. Sledoval jsem hodiny a bojoval s touhou po cigaretě. Taky jsem se snažil, s menším úspěchem, nemyslet na Ortegovou.

Rykerovo pouzdro mi začínalo lézt krkem.

Kapitola třicet čtyři

Miller se položil po jednadvaceti minutách. Hendrix mi to nemusel oznamovat, protože terminál, který jsem připojil k virtuálnímu telefonu, se náhle probral k životu a začal ze sebe chrlit sjetinu. Vstal jsem a šel se podívat, co z něho leze. Program měl do toho, co Miller říkal, vnést logiku, takže text dával smysl, ale dokonce i po zpracování byl dost nesouvislý. Když to Miller vzdal, byl na dně. Přelétl jsem pohledem první řádky a spatřil začátek toho, co jsem potřeboval.

„Vymaž souborový replikanty,“ požádal jsem hotel a rychle se vrátil ke kóji. „Dej mu pár hodin, aby se vzpamatoval, a pak mě připoj.“

„Čas připojení přesáhne jednu minutu, což jsou při převodu tři hodiny padesát šest minut. Přejete si, abych před vaším přenosem do formátu instaloval konstrukt?“

„Jo, to by bylo –“ zarazil jsem se právě v okamžiku, kdy jsem si nasazoval hypnofony na hlavu. „Počkej, je ten konstrukt kvalitní?“

„Jsem sériová Umělá Inteligence Emmerson,“ odpověděl káravě hotel. „Moje virtuální konstrukty jsou maximálně věrné a nerozeznatelné od projektovaného vědomí, na kterém jsou založeny. Subjekt je nyní už jednu hodinu a dvacet sedm minut sám. Přejete si, abych konstrukt instaloval?“

„Ano.“ Když jsem ta slova pronášel, zmocnil se mě děsivý pocit. „Nech ho, ať provede celý výslech.“

„Instalace je ukončena.“

Nasadil jsem si sluchátka, posadil se na kraj kóje a přemítal, co může způsobit mé druhé já v rozsáhlém procesoru Hendrixu. Nic takového jsem ve Sborech – pokud jsem věděl – nepodstoupil a samozřejmě jsem nikdy nedůvěřoval žádnému stroji natolik, abych to udělal, když jsem se pohyboval na hraně zákona.

Odkáslal jsem si. „Ten konstrukt. Bude vědět, kým je?“

„Zpočátku ne. Bude vědět všechno, co jste věděl, když jste formát opustil, a nic víc, ačkoli vzhledem k vaší inteligenci si nakonec fakta – pokud není naprogramován jinak – vydedukuje. Chcete, abych instaloval blokuující podprogram?“

„Ne,“ namítl jsem rychle.

„Chcete, abych ten formát zachoval neomezeně dlouho?“

„Ne. Zavři ho, až usoudím, chci říct, až konstrukt usoudí, že máme dost informací.“ Napadlo mě ještě něco. „Má konstrukt virtuální lokátor, který do mě implantovali?“

„V současnosti ano. Vysílám stejný zrcadlový kód, abych signál zamaskoval, jako jsem to udělal ve vašem vlastním vědomí. Protože však konstrukt není k vaší korové bázi připojen přímo, jestli chcete, můžu ten signál odstranit.“

„Stojí to za to?“

„Zrcadlový kód je jednodušší,“ připustil hotel.

„Tak se na to vykašli.“

Při představě, že vzniká mé druhé já, se mi sevřel žaludek. Příliš to připomínalo svévolnost, s jakou Kawaharové a Bancroftové manipulují v reálném světě s reálnými lidmi. Nespoutaná, obrovská moc.

„Máte telefonát z virtuálního formátu,“ oznámil Hendrix.

Překvapeně, a s nadějí, jsem zvedl hlavu. „Ortegová?“

„Kadmin,“ pronesl hotel rozpačitě. „Přijmete ten hovor?“

Formát byla poušť. Načerveňalý prach a písek pod nohama, modrá obloha bez jediného mráčku, která se táhla od horizontu k horizontu. Vysoko nad hradbou hor v dálce lhostejně viselo slunce a bledý měsíc. Panoval tu pronikavý mráz, takže oslepující slunce působilo jako výsměch.

Sešívák na mě už čekal. V pusté krajině vypadal jako modla, ztvárnění nějakého divokého pouštního přízraku. Když mě spatřil, ušklíbl se.

„Co chceš, Kadmin? Jestli chceš, abych se za tebe přimluvil u Kawaharový, obávám se, že seš na špatný adrese. Příšerně jsi ji nasral.“

Kadmin se pobaveně usmál a pomalu zavrtěl hlavou, jako by se tenhle rozhovor Kawaharové netýkal.

„Ještě spolu máme nevyřízený účty,“ pronesl hlubokým, melodickým hlasem.

„Jo, dvakrát za sebou jsi to podělal,“ prohlásil jsem pohrdavě. „Chceš to zkusit potřetí?“

Kadmin pokrčil rozložitými rameny. „No, říká se do třetice všeho dobrýho. Rád bych ti něco ukázal.“

Mávl do vzduchu vedle sebe a z černé tmy za jeho zády se odloupl kousek pouštní krajiny. Obrazovka zapraskala a rozzářila se. Blízký záběr na spící Ortegovou. Měl jsem pocit, jako by mě kopnul do žaludku. Tvář měla šedivou, s hlubokými stíny pod očima. Z koutku úst jí vytékal tenký pramínek slin.

Zásah paralyzérem z těsné blízkosti.

Naposledy jsem chytil přímý zásah paralyzérem od millsportské pořádkové policie, a přestože jsem se díky úpravě Vyslance asi za dvacet minut probral, několik dalších hodin jsem se jen třásl jako ratlík. Nedokázal jsem odhadnout, jak dlouho je Ortegová v bezvědomí, ale vypadala mizerně.

„Ta výměna je jednoduchá,“ pokračoval Kadmin. „Ty za ni. Parkuju za rohem na ulici Minna. Pět minut tam na tebe počkám. Přijď sám, nebo jí vypálím bázi z krku. Je to na tobě.“

Sešívák se usmál a poušť zmizela.

Do Minny jsem dorazil přesně za minutu. Po dvou týdnech bez kouření mi připadalo, jako bych na dně Rykerových plic objevil novou přihrádku.

Byla to smutná ulička se zabedněnými výklady a prázdnými parkovišti. Nikde ani noha. Jediným vozidlem v dohledu byl matně šedivý vůz u chodníku s rozsvícenými světly. Váhavě, s rukou na pažbě Nemexu, jsem k němu zamířil.

Když jsem byl pět metrů od zadku vozidla, otevřely se dveře a někdo z nich vystrčil tělo Ortegové. Jako pytel žuchlo na ulici a zůstalo bezvládně ležet. Když dopadla na zem, vytáhl jsem Nemex a ostražitě, s očima upřenýma na auto, jsem k ní zamířil.

Na opačné straně auta se prudce otevřely dveře a vystoupil z nich Kadmin. Tak brzy potom, co jsem se s ním setkal ve virtuálu, došlo mi až po pár vteřinách. Toho vysokého člověka se snědou pletí a ostře řezanými rysy jsem naposledy viděl, jak se vznáší v tekutině za sklem přepouzdrovacího tanku na *Panama Rose*. Klon Mučedníka pravé Boží ruky a skrývá se v něm Sešívák.

Namířil jsem mu Nemex na ohryzek. Kdyby se cokoli stalo, přes vnitřek vozu by mu dokázal ustřelit hlavu a vyrvat bázi z páteře.

„Nebud’ směšnej, Kovacsi. Tohle je pancéřovej vůz.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Kašlu na to. Zůstaň stát na místě.“

Zatímco jsem na něj stále mířil a upíral oči na terč nad jeho ohryzkem, sklonil jsem se k Ortegové a prsty volné ruky jí sáhl na tvář. Na konečcích jsem ucítil teplý záchvěv dechu. Poslepu jsem zašátral na krku a našel pulz. Byl slabý, ale pravidelný.

„Poručík je živá a v pořádku,“ pronesl netrpělivě Kadmin. „Ale jestli ten kanón nepoložíš a nenastoupíš si do auta, za dvě minuty to už o jednom z vás platit nebude.“

Ucítil jsem, že se tvář Ortegové pohnula. Hlava se jí překulila na opačnou stranu a já zachytil její vůni. Polovinu feromonální kombinace, která nás do téhle situace dostala.

„Nedělej to, Kovacsi. Nic mi nedlužíš,“ zamumlala slabým hlasem.

Vstal jsem a lehce Nemex sklonil.

„Couvni. Padesát metrů. Ortegová nemůže chodit a mohl bys nás oba odprásknout dřív, než ji kousek poponesu. Couvni. Jdu k autu.“ Mávl jsem Nemexem. „Dám Ortegový pistoli. Jinou u sebe nemám.“

Zvedl jsem sako, abych mu to ukázal. Kadmin přikývl. Vklouzl do vozidla a o několik desítek metrů couvl. Sledoval jsem auto, dokud nezastavilo, a pak jsem si znovu klekl k Ortegové. Snažila se posadit.

„Kovacsi, nedělej to. Zabijou tě.“

„Jo. Určitě se o to pokusí.“ Vzal jsem ji za ruku a vtiskl jí do dlaně pažbu Nemexu. „Poslechni, tady už jsem stejně skončil. Bancrofta jsem přesvědčil, Kawaharová dodrží slib a pošle Sarah zpátky. Znáš ji. Ty ji musíš obvinít ze smrti Mary Lou Hinchleyové

a dostat Rykera ze skladiště. Promluv si s Hendrixem. Nechal jsem ti tam několik nedořešených záležitostí.“

Vůz dole v ulici netrpělivě zatroubil. V přibývajícím šeru to znělo pochmurně a starobyle, jako troubení umírajícího sloního rejnoka na Hiratově útesu. Ortegová se na mě podívala z paralyzovaného obličeje, jako by se topila.

„Ty –“

Usmál jsem se a pohladil ji po tváři.

„Musím se dostat do dalšího scénáře, Kristin. To je všechno.“

Pak jsem vstal, sepal si ruce v týle a zamířil k autu.

Část 5: Nemesis

(Zhroucení systémů)

Kapitola třicet pět

Ve voze jsem seděl mezi dvěma působivě vyhlízejícími zabijáky. Po malé plastické operaci, která by zohyždila jejich pohledné tváře klonů, by se mohli nechat najímat jako wrestleři. Rozvážně jsme se zvedli z ulice a nabrali výšku. Podíval jsem se z okna a spatřil, jak se Ortegová dole snaží zvednout.

„Mám tu čubku ze Sia pokropit?“ zeptal se řidič. Napjal jsem se, připravený okamžitě skočit.

„Ne.“ Kadmin se otočil a podíval se na mě. „Ne, dal jsem Kovacsovi slovo. Jsem si jistý, že se s poručíkem zase brzy potkám.“

„Na to bych se bejt tebou netěšil,“ pronesl jsem nepřesvědčivě a pak mě uzemnili paralyzérem.

Když jsem se probral, spatřil jsem těsně nad sebou obličej. Byl tupý, bledý a rozmazaný jako nějaká divadelní maska. Zamrkal jsem a zaostřil pohled. Tvář se odtáhla, ale její lhostejný výraz paňáka se nezměnil. Zakašlal jsem.

„Zdravím, Carnagi.“

Primitivní rysy se stáhly do úsměvu. „Vítejte zpátky na *Panama Rose*, pane Kovacsi.“

Roztřeseně jsem se posadil na úzkém kovovém lůžku. Carnage couvl, aby mi udělal místo, nebo možná jen proto, abych na něj nedosáhl. Za jeho zády jsem spatřil stísněnou kajutu z šedé oceli. Přehodil jsem nohy přes okraj postele a okamžitě jsem strnul. Nervy v končetinách mi po výboji dosud vibrovaly a bylo mi na zvracení. Stručně řečeno, měl jsem pocit jako po zásahu silně rozptýleného paprsku. Nebo několika zásazích. Podíval jsem se na sebe a zjistil, že mám na sobě šedivé kimono z hrubého šedého plátna. Na podlaze vedle lůžka ležely plátěné boty a pásek. Začalo mi docházet, co Kadmin naplánoval.

Dveře kajuty za Carnagem se otevřely. Dovnitř vešla vysoká, plavovlasá žena kolem čtyřiceti a za ní další synteťačka, jež vypadala na rozdíl od přístroje z lesklé oceli, který držela v levé ruce, moderně.

Carnage okamžitě spustil.

„Pane Kovacsi, rád bych vám představil Pernillu Gripovou z Combat Broadcast Distributors a její technickou asistentku Milesu Mechovou. Pernillo, Milesu, tohle je Takeshi Kovacs, náš náhradní Ryker. Mimochodem, gratuluju, Kovacsi. Jednu chvíli jsem tomu věřil, přestože bylo nepravděpodobné, že by se Ryker dostal ze skladiště dřív než za dvě stě let. Technika Vyslanců je skutečně působivá.“

„Ani ne. Přesvědčila vás o tom Ortegová. Já vás jen nechal mluvit. V tom jste fakt třída.“ Kývl jsem na Carnageovy kolegyně. „Slyšel jsem slovo vysílání? Myslel jsem, že to odporuje vašemu krédu. Copak jste si kvůli tomu dost surově nepodali jednoho novináře?“

„Jde o dvě různé věci, pane Kovacsi. O dvě různé věci. Vysílat plánovaný zápas by skutečně našemu krédu odporovalo. Ale tohle není plánovaný zápas, tohle je potupný zápas.“ Při té větě Carnageův šarm jako mávnutím kouzelného proutku zmizel. „Vzhledem k tomu, že se ho zúčastní jiné, velice málo početné obecnstvo, musíme si slabou tržbu nějak vyhradit. Existuje velké množství televizních společností, které touží být při čemkoli, co se na *Panama Rose* děje. Vyplývá to z naší pověsti, ale bohužel, stejná pověst nám brání takovéto obchody přímo sjednávat. Toto dilemma za nás řeší paní Gripová.“

„To je od ní hezký,“ opáčil jsem chladně. „Kde je Kadmin?“

„To se dozvíte v pravý čas, pane Kovacsi. V pravý čas. Víte, když mi řekli, že takhle zareagujete a necháte se vyměnit za poručíka, musím přiznat, že jsem o tom pochyboval. Ale plníte očekávání jako stroj. To proto, co vám Vyslancecké sbory sebraly na oplátku za všechny vaše ostatní přednosti? Vaši předvídavost? Vaši duši?“

„Nehrajte si přede mnou na básníka, Carnagi. Kde je?“

„No, tak dobře. Tudy.“

Před kajutou jsem spatřil strážné, což mohli být ti dva z vozidla. Byl jsem příliš otřesený, abych si je jasně vybavil. Vzali mě mezi sebe a následoval jsem Carnage klaustrofobickými chodbami a po kajutních schůdcích – všechno bylo z kovu opatřeného polymerovou politurou a poseté rzí. Snažil jsem se zapamatovat si cestu, ale mozek jsem měl zaměstnaný především tím, co Carnage právě řekl. Kdo mu řekl, jak se zachovám? Kadmin? To se mi nezdálo. Sešivák, přes jeho nenávist a výhrůžky, o mně nevěděl skoro nic. Jediný, kdo mě svým způsobem znal, byla Reileen Kawaharová. Což také vysvětlovalo, proč se Carnage ve svém syntetickém pouzdře nepodělal strachy při představě, co mu Kawaharová udělá za to, že spolupracuje s Kadminem. Kawaharová mě zradila. Přesvědčil jsem Bancrofta, zažehnal krizi – pokud nějaká byla – a hned ten den mi předhodili Ortegovou jako návnadu. Scénář, který jsem namluvil Bancroftovi, udělal z Kadmina soukromou osobu, která mě nenávidí, takže nebyl důvod, proč by mu nedovolili, aby mě sejmul. A za daných okolností bylo bezpečnější mě odstranit než nechat naživu.

Ostatně stejně jako Kadmina, aby to nebylo tak nápadné. Možná nařídila, aby Kadmina ohlíželi, ale jen dokud jsem byl zapotřebí. Jakmile jsem Bancrofta přesvědčil, byl jsem opět zbytečný a Kawaharová přikázala, aby nechali Kadmina být. Buď zabije on mě, nebo já jeho, to se uvidí. Kawaharová odstraní toho, kdo zůstane.

Byl jsem přesvědčený, že Kawaharová své slovo, pokud šlo o propuštění Sarah, dodrží. V těchhle věcech se dalo na starosvětskou jakuzu spolehnout. Ale mně žádný závazný slib nedala.

Sestoupili jsme po posledním schodišti, trochu širším než předchozí, a vyšli na prosklenou lávku nad nákladní komorou. Když jsem se podíval dolů, spatřil jsem jednu z arén, kolem které jsme s Ortegovou minulý týden projížděli elektromagnetickým vláčkem, ale teď ochranné igelity z ringu zmizely a v předních řadách seděl na plastových sedadlech skromný dav. Přes sklo jsem slyšel nedočkávký, vzrušený šum, který jsem dobře znal z wrestlingových zápasů, jež jsem v mládí navštěvoval.

„Vaše publikum vás očekává,“ utrousil Carnage, který stál vedle mě. „Tedy, správněji řečeno, Rykerovo publikum. Nicméně věřím, že ho dokážete zahrát stejně přesvědčivě jako přede mnou.“

„A když to neudělám?“

Carnageova primitivní tvář se znechuceně stáhla. Ukázal na dav. „No, doufám, že jim to uprostřed zápasu dokážete vysvětlit. Ale abych byl upřímný, není tu dobrá akustika, a navíc...“ Nepříjemně se usmál. „Pochybuju, že na to budete mít čas.“

„Není to trochu předčasnej závěr?“

Carnage se dál usmíval. Pernilla Gripová a druhá synteťačka za jeho zády mě pozorovaly s dravčím výrazem koček před ptačí klecí. Nedočkavý dav pod námi se choval čím dál hlučněji.

„Chvilí mi trvalo, než jsem tenhle zápas zorganizoval, protože jsem neměl v ruce nic víc než Kadminovo ujištění. Nemůžou se dočkat, až uvidí, jak Elias Ryker platí za svoje přehmaty, a bylo by dost riskantní, kdybyste jejich naděje nenaplnil. O neprofesionálnosti nemluvě. Nicméně si nemyslím, že jste sem přišel s tím, že zápas přežijete, nebo ano, pane Kovacsi?“

Vzpomněl jsem si na potemnělou, opuštěnou ulici Minna a zhroucené tělo Ortegové. Přemohl jsem záchvat nevolnosti po zásahu paralyzérem a odněkud vyhrabal úsměv.

„Ne, ani ne.“

Na lávce se ozvaly tiché kroky. Koutkem oka jsem zahlédl Kadmina, oblečeného stejně jako já. Zastavil se kousek od nás a sklonil hlavu ke straně, jako by mě viděl poprvé životě. Pak začal tiše recitovat:

„Jak mám vysvětlit tohle umírání?

Mám říct, že každý počítal

A oslabenou rukou vepsal

Hodnotu svých dní

Na krvavé pomezí?

Budou chtít vědět

Jak to zúčtování proběhlo?

A já řeknu, že

Tentokrát

Ho provedli ti, kdo znali cenu toho,

Co ten den skončilo.“

Zamračeně jsem se usmál. „Jestli chceš prohrát souboj, mluv nejdřív o něm.“

„Ale tehdy byla mladší.“ Kadmin můj úsměv opětoval – dokonalé bílé zuby v opálené tváři. „Sotva se dostala z puberty, pokud předmluva v mém vydání *Zuřivosti* nelže.“

„Na Harlanově světě trvá puberta dýl. Myslím, že věděla, o čem mluví. Nemůžeme se na tom shodnout, prosím?“

Za okny sílil řev davu jako příboj na oblázkové pláži.

Kapitola třicet šest

V aréně nepůsobil hluk tak jednolitě, byl mnohem rozmanitější. Z jekotu vyplouvaly jednotlivé hlasy jako ploutve placatky ze zčeřené vody, ačkoli bez aktivovaného neurachemu jsem nedokázal rozeznat jediné slovo. Když jsem se zastavil na okraji ringu, ze všeobecného řevu se vynořil pouze jeden srozumitelný výkřik. Někdo na mě zahulákal:

„Vzpomeň si na mýho bratra, ty *hajzle!*“ Zvedl jsem hlavu, abych zjistil, ke komu ta rodinná nenávist patří, ale spatřil jsem jen moře záštiplných, nedočkavých tváří. Několik lidí stálo, mávalo pěstmi a dupalo, až se kovové lešení otřásalo. Nad arénou se vznášela téměř hmatatelná touha po krvi a vzduch zhoustl tak, že se nedal dýchat. Snažil jsem si vybavit, jestli jsme s kamarády z gangu při wrestlingových zápasech v Newpestu také takhle ječeli, a usoudil jsem, že zřejmě ano. A to jsme zápasníky, kteří se na sebe vrhli a bojovali spolu pro naše potěšení, neznali. Tihle lidé měli k touze po krvi alespoň nějaký důvod.

Na opačné straně arény čekal se založenýma rukama Kadmin. Ve světlech na stropě se mu na prstech každé ruky blýskala pružná ocel elektrických boxerů. Byla to rafinovaná výhoda, která neposkytovala výraznou převahu, ale projevila se s postupem času. Z boxerů jsem strach neměl, starosti mi dělalo Kadminovo pouzdro s vylepšenou zpětnou reakcí Boží vůle. Asi před sto lety jsem se s takovým systémem setkal u vojáků, s nimiž Protektorát bojoval na Sharyi, a dal nám dost zabrat. Kadminovo pouzdro byl starý model, ale mělo odolnou vojenskou biomechaniku a proti ní Rykerův neurachem, nedávno ochromený paralyzérem, působil bezmocně.

Postavil jsem se naproti Kadminovi, jak naznačovaly čáry na podlaze. Když do arény vstoupil moderátor Carnage, dav kolem nás trochu ztichl a upřely se na nás reflektory. Oblečený a nalíčený pro kamery Pernilly Gripové vypadal jako zlomyslná panenka z dětských

nočních můr. Dokonalý parták Sešiváka. Zvedl ruce a jeho umělý hlas zesílily tlampače zabudované ve stěnách nákladní komory.

„Vítejte na Panama Rose.“

Dav zahučel, ale pak se ztišil a vyčkával. Carnage svou práci dobře znal a pomalu se otáčel, aby zvýšil napětí.

„Vítejte na velice zvláštní a velice exkluzivní události na *Panatna Rose*. Vítejte na *poslední a nejkrvavější potupě Eliase Rykera*.“

Začali ječet jako šílení. V šeru jsem se jim podíval do tváří a zjistil, že se z nich sloupala tenká kůže civilizace a pod ní se jako syrové maso objevila nenávist.

Carnageův zesílený hlas řev přehlušil. Oběma rukama naznačil, aby se utišili.

„Většina z vás se s detektivem Rykerem osobně setkala. Někteří z vás mají jeho jméno spojené s krveprolitím, možná dokonce s přelámanými kostmi.

Jsou to bolestné vzpomínky a mnozí z vás si možná myslí, že se jich už nikdy nezbaví.“

Přiměl je, aby se zklidnili, a současně ztlumil hlas.

„Přátelé, není v mých silách vaše vzpomínky na Rykera vymazat, protože to na palubě *Panama Rose* nenabízíme. Nenabízíme tu zapomnění, ale připomenutí, bez ohledu na to, jak je hořké. Nerozdáváme tu sny, přátelé, ale skutečnost.“ Napřáhl ruku a ukázal na mě. „*Tohle je skutečnost, přátelé*.“

Aréna opět zaburácela. Pohlédl jsem na Kadmina a podrážděně vytáhl obočí. Myslel jsem si, že možná zemřu, ale nečekal jsem, že se unudím k smrti. Kadmin pokrčil rameny. Chtěl bojovat. Carnageův teatrální úvod byl jen lehce nechutnou cenou, kterou za to musel zaplatit.

„Tohle je skutečnost,“ opakoval moderátor Carnage. „Dnešní večer je skutečnost. Dnes večer uvidíte Eliase Rykera umírat, umírat na kolenou, a jestli nemůžu vymazat vaše vzpomínky na to, jak vás bili a lámali vám kosti, alespoň je můžu nahradit pohledem na to, jak dostává výprask váš bývalý tyran.“

Dav vybuchl.

Blesklo mi hlavou, jestli Carnage nepřehání. Zdálo se, že přesnou pravdu o Rykerovi nikdo nezná. Vzpomněl jsem si, jak jsem

vycházel z podniku U Jerryho, na to, jak sebou Oktai škubnul, když spatřil Rykerovu tvář. Sám Jerry mi o Mongolově sporu s poldou, jehož tělo jsem měl na sobě, vyprávěl: *Ryker po něm celou dobu šel. Před několika lety ho málem utloukl k smrti. A pak tu byl Bautista, který o Rykerových výsledkových metodách prohlásil: Skoro vždycky se pohyboval v mezích zákona.* Kolikrát Ryker tyhle meze překročil, že přilákal takový dav?

Jak by odpověděla Ortegová?

Vzpomněl jsem si na Ortegovou a její tvář představovala kousíček klidu uprostřed toho ječení a vráskotu, který Carnage vybičoval do nepřičetnosti. S trochou štěstí a tím, co jsem jí v Hendrixu nechal, dostane Kawaharovou místo mě.

To vědomí mi stačilo.

Carnage vytáhl nůž s širokou zoubkovanou čepelí a zvedl ho do vzduchu. Aréna se ztišila.

„*Rána z milosti,*“ prohlásil. „Až náš matador Eliase Rykera zpracuje tak, že nebude mít sílu se zvednout, uvidíte, jak mu zaživa vyřízne bázi z těla a rozdrtí ji, a pochopíte, že přestal existovat.“

Pustil nůž a nechal paži klesnout. Nic než divadlo. Zbraň visela ve vzduchu a blýskala se v ohniskovém gravitačním poli. Pak se nad středem arény vznesla asi do pětimetrové výšky.

„Začneme,“ oznámil Carnage a odešel.

Nastal magický okamžik, jakési uvolnění, téměř jako by štáb právě dotočil záběr a my teď všichni mohli odejít a odpočívat, možná si podávat láhev whisky a šaškovat v zákulisí. Žertovat o trapném scénáři, ve které musíme hrát.

Začali jsme kolem sebe kroužit. Mezi námi se prostíral zápasnický ring a ani jeden z nás netušil, co ten druhý udělá. Snažil jsem se to vyčíst z pohybů Kadminova těla.

Biomechanické systémy Boží vůle od 3.1 do 7 jsou jednoduché, ale nesmíte je podceňovat, řekli nám, než jsme přistáli na Sharyi. Při jejich konstrukci se kladl důraz především na sílu a rychlost a v obou těchto směrech jsou vynikající. Pokud mají nějakou slabou stránku, je to jejich bojový program, který nedokáže volit způsoby boje namátkově. Mučedníci pravé Boží ruky mají proto tendenci používat velice úzkou škálu technik.

Na Sharyi představovaly naše vylepšené bojové systémy s namátkovou reaktivní a analytickou zpětnou vazbou, vestavěnou do základního modelu, výkřik nejmodernější techniky. Rykerův neurachem měl k téhle technické dokonalosti na hony daleko, ale snad se mi ji podaří pomocí několika figlů Vyslance napodobit. Skutečným figlem bylo zůstat naživu natolik dlouho, aby moje úprava stačila analyzovat bojový program Boží vůle –

Kadmin zaútočil.

Bylo mezi námi téměř deset metrů volné plochy; ve zlomku vteřiny ji překonal a udeřil jako blesk.

Používal velice jednoduché techniky, jako jsou přímé údery a kopy, ale byly tak razantní a rychlé, že jsem měl co dělat, abych je odrazil. Protiútok nepřicházel v úvahu. První úder jsem odklonil doprava a využil pohybové energie k úkroku vlevo. Kadmin bez zaváhání úkrok následoval a zaútočil mi na obličej. Uhnul jsem před úderem hlavou a ucítil, že se mi o spánek otřela pěst, naštěstí natolik lehce, že dotek neaktivoval elektrické boxery. Instinkt mi napověděl, abych se kryl dole, a předloktím jsem zachytil tvrdý přímý kop. Vzápětí mě Kadmin udeřil seshora loktem do hlavy a já zavrával dozadu a snažil se udržet na nohou. Kadmin se vrhl za mnou. Praštil jsem ho pravičkou, ale Kadmin v rozběhu úder téměř lhostejně přijal. Nízko mířenou ranou mě zasáhl do břicha. Elektrické boxery zasyčely, jako když hodíte maso do rozpáleného oleje.

Měl jsem pocit, jako by mi někdo zabořil do žaludku hákovací kotvici. Vlastní bolest úderu zůstala daleko na povrchu pokožky a svaly v žaludku mi ochromila prudká křeč. Úplně mě vyřadila z provozu. Odvrávorál jsem tři kroky dozadu, zhroutil jsem se na podložku a svíjel se jako napůl rozdrcený hmyz. V dálce jsem slyšel, jak dav řve nadšením.

Nemohoucně jsem otočil hlavu a viděl, že Kadmin couvl, zírá na mě očima ve škrabošce a zvedá pěsti před obličej. Z ocelové bandáže na levé ruce na mě zamrkalo slabé červené světýlko. Boxery se nabíjely.

Pochopil jsem.

První kolo.

Boj holýma rukama má jen dvě pravidla. Dej co nejvíc ran, tak tvrdých a rychlých, jak dokážeš, a slož svého soupeře na zem. Až bude na podlaze, zabiješ ho. Pokud existují nějaká jiná pravidla nebo kritéria, nejde o skutečný boj, je to hra. Když jsem ležel na zemi, Kadmihi ke mně mohl přijít a dorazit mě, ale tohle nebyl skutečný zápas. Tohle byl potupný zápas, hra, v níž musí soupeř pro potěchu obecnstva co nejvíc trpět.

Pro potěchu davu.

Vstal jsem a rozhlédl se po tvářích v potemnělé aréně. Neurachem se zastavil na lesklých zubech v ječících ústech. Ovládl jsem nevolnost v útrobách, odplivl si a zaujal obranný postoj. Kadmin sklonil hlavu ke straně, jako by o něčem uvažoval, a opět se na mě vrhl. Stejný rejstřík přímočarých úderů, stejná rychlost a síla, ale tentokrát jsem na ně byl připravený. První dva údery jsem odrazil pažemi, a místo abych couvl, zůstal jsem stát Kadminovi v cestě. Než mu během těch pár zlomků vteřiny došlo, co dělám, byl už moc blízko. Téměř jsme se dotýkali. Praštil jsem ho hlavou, jako by jeho obličej představoval každého jednotlivého člověka v tom pokřikujícím davu:

Orlí nos hlasitě křupl, a když Kadmin zakolísal, nártem jsem ho kopl do kolena. Pak jsem švihl pravou rukou a hranou se ho pokusil zasáhnout do šíje nebo do krku, ale to už Kadmin ležel na zemi. Překulil se, objal mi nohy a podrazil je. Když jsem padal, vztyčil se vedle mě na kolena a tvrdě mě udeřil do zad. Po elektrickém výboji jsem se zkroutil v křeči a udeřil hlavou do podložky. V ústech jsem cítil krev.

Zvedl jsem se a viděl, že Kadmin couvl a otřel si trochu krve z přeraženého nosu. Překvapeně se zadíval na zakrvácenou dlaň, pak na mě a potom nevěřícně potřásl hlavou. Chabě jsem se usmál, nechal se unášet přílivem adrenalinu, který do mě vlil pohled na jeho krev, a zvedl obě ruce ve vyčkávavém gestu.

„Tak pojď, ty hajzle,“ zakrákal jsem rozbitými ústy. „Sejmi mě.“

Vrhl se na mě, než jsem stačil doříct poslední slovo. Tentokrát jsem ho tvrdě praštil. Většina z toho se odehrávala za hranicemi vědomého boje. Neurachem statečně čelil ránám, blokoval jeho výpady, abych nedostal zásah elektrickým boxerem, a poskytl mi

prostor pro několik namátkově zvolených protiúderů, které, jak mi instinkt Vyslance napověděl, by mohly proniknout Kadminovým bojovým programem. Odháněl ty rány jako obtížný hmyz.

Poslední z těch úderů jsem přetáhl, Kadmin mě chytil za zápěstí a strhl mě dopředu. Prudce mě kopl do žeber a já cítil, jak praskla. Opět si mě přitáhl, chytil mě za loket a v jednotlivých obrazech zrychleného neurachemového vidění jsem pozoroval, jak se rozmáchl a předloktím se blíží k mému kloubu. Znal jsem zvuk, jaký to vydá, až loket praskne, znal jsem zvuk, jaký ze sebe vydám já, než neurachem stačí bolest potlačit. Zoufale jsem vykroutil ruku z Kadminova pevného sevření a padal. Moje zpocené zápěstí mu vyklouzlo a paže se mi uvolnila. Kadmin mě vši silou praštil, ale nataženou paží, a v ten moment jsem se už stejně řítit k zemi.

Dopadl jsem na poraněná žebra a před očima mi vybuchl barevný gejzír jisker. Zatímco jsem se bezmocně svíjel a bojoval s touhou sbalit se do klubíčka, tisíc metrů nad sebou jsem uviděl Kadminův vypůjčený obličej.

„Vstaň,“ nařídil mi, jako by se v dálce trhaly obrovské desky z kartonu. „Ještě jsme neskončili.“

Vymrštil jsem ruku a pokusil se ho udeřit do třísel. Minul jsem a zasáhl ho do stehna. Téměř lhostejně máchl rukou a elektrickými boxery mě praštil do obličeje. Před očima se mi roztančila barevná kola a pak všechno zmizelo. V hlavě jsem slyšel jásot davu a měl jsem pocit, že někde za ním slyším, jak mě volá malström. Zatímco se tohle všechno vynořovalo a ztrácelo, klesalo a vířilo jako gravitační spád, neurachem se mě snažil udržet při vědomí. Světla se na mě vrhla a okamžitě se zase vrátila na strop, jako by chtěla vidět moje zranění, ale stačil jim jen zběžný pohled. Vědomí bylo něco v široké eliptické orbitě kolem mé hlavy. Najednou jsem byl zpátky na Sharyi, zašitý s Jimmym de Soto ve vraku zneškodněného pavoučího tanku.

„Země?“ Jeho usmívající se černě proužkovanou tvář osvětluje laserové světlo z vnějšku tanku. „Je to díra, kámo. Zkurvená zaostalá společnost, jako kdyby ses vrátil o pět set let zpátky. Nic se tam neděje, historický události jsou zakázaný.“

„Kecy.“ *Moji nedůvěru podtrhne pronikavé ječení blížící se bomby. Naše oči se v přítmí tanku setkají. Bombardování pokračuje od příchodu tmy, zbraně-roboti cíhají na infračervené světlo nebo pohyb. Ve vzácné chvíli, kdy Shariané přestanou rušit frekvenci, zaslechneme, že meziplanetární flotila admirála Cursitoraje stále světelné vteřiny daleko a bojuje se Shariany o orbitální nadvládu. Za úsvitu, pokud bitva neskončí, vyšlou místní pravděpodobně pozemní vojska, aby nás zničili. Nevypadá to s námi dobře.*

Přínejmenším z nás začíná vyprchávat betatanatin. Cítím, že mi teplota začíná šplhat zpátky k normálu. Okolní vzduch mi už nepripadá jako horká polévka a dýchání přestává být namáhavé jako tehdy, když se nám pulz téměř zastavil.

Robot-bomba vybuchne, a když nás střela jen těsně mine, nohy tanku pod trupem se zatřesou. Oba se bezděčně zadíváme na expozimetr.

„Kecy, jo?“ Jimmy vykoukne z rozeklaného otvoru, který jsme do těla pavoučího tanku prorazili granátem. „Hele, ty odtamtud nejsi. Já jo a říkám ti, kdybych si mohl vybrat mezi životem na Zemi nebo ve zkurveném skladišti, musel bych o tom hodně přemýšlet. Kdybys měl možnost ji navštívit, **nedělej to.**“

Zamrkal jsem a zaostřil. V gravitačním poli nade mnou zářil vražedný nůž jako světlo mezi stromy. Jimmy se začal ztrácet a stoupal kolem nože ke střeše.

„Říkal jsem ti, abys to nedělal, kámo. Ted' se na sebe podívej. Země.“ Odplivl si, zmizel a nechal za sebou jen ozvěnu svého hlasu. „Je to díra. Musíš se dostat do dalšího scénáře.“

Řev davu se změnil v pravidelné skandování.

Mlhou v hlavě mi jako rozžhavený drát projel vztek. Opřel jsem se o loket a zadíval se na Kadmina, který čekal na opačné straně ringu. Všiml si toho a zvedl ruce, aby napodobil gesto, které jsem udělal před chvílí já. Dav zavyl smíchy.

Dostat se do dalšího scénáře.

Vstal jsem a zakymácel se.

Jestli si nebudeš plnit povinnosti, jednou v noci si pro tebe přijde Sešívák.

V hlavě se mi ozval hlas, hlas, který jsem neslyšel už skoro sto padesát let objektivního času. Muž, na kterého jsem si většinu svého dospělého života nevzpomněl. Otec a jeho nádherné příběhy před usnutím. To je pro něj typické, že se objeví teď, kdy jsem tuhle sračku fakt potřeboval.

Přijde si pro tebe Sešívák.

No, neměl jsi pravdu, tati. Sešívák stojí kousek od mě a čeká. Nejde si pro mě, musím vstát a jít si pro něj sám. Ale stejně děkuju, tati. Děkuju za všechno.

Posbíral jsem z buněčné úrovně v Rykerově těle to, co zbylo, a vydal se dopředu.

Vysoko nad ringem se roztříštilo sklo. Mezi mě a Kadmina dopadly střepy.

„Kadmine!“

Viděl jsem, že zvedl oči k lávce nad sebou a pak jako by mu explodoval hrudník. Hlava a paže sebou škubly dozadu, jako by do něj něco narazilo, a arénou se rozlehl výbuch. Předek kimona mu odletěl a objevil se otvor, který se mu táhl od hrdla k pasu. Vytryskla z něj krev a crčela v proudech ven.

Prudce jsem se otočil, podíval se nahoru a v okně lávky, které se právě roztříštilo, jsem spatřil Treppovou. Oči stále upírala na hlavěň fragmentální pušky, kterou svírala v ruku. Zatímco pokračovala v palbě, ústí hlavně rudě zářilo. Zmateně jsem se obrátil, abych našel terče, ale ring byl až na to, co zbylo z Kadmina, prázdný. Carnage jsem nikde neviděl a nadšený řev davu se během střelby změnil v jekot vyděšených lidí. Všichni už byli na nohou a snažili se utéct. Pochopitelně. Treppová pálila do obecnstva.

Dole na podlaze komory spustila energetická zbraň a někdo začal vriskat. Otočil jsem se, najednou pomalý a nemotorný, za zvukem. Carnage hořel.

Ve dveřích komory za jeho zády stál Rodrigo Bautista s blasterem s dlouhou hlavní, ze které šlehal široký rudý kužel. Carnage byl od pasu nahoru v jednom ohni a snažil se ho uhasit pažemi, které plameny rozdmýchávaly ještě víc. Vřískal spíš zuřivostí než bolestí. U nohou mi ležela mrtvá Pernilla Gripová s propáleným hrudníkem. Carnage, který připomínal postavu

vyrobenou z rozpouštějícího se vosku, o ni zakopl. Jeho jakot se změnil v sténání, které posléze přešlo v zvláštní elektronické bubláni, a nakonec úplně ztichl.

„Kovacsi?“

Treppové fragmentální puška zmlkla, a když Bautista promluvil, jeho hlas zněl mezi sténáním a výkřiky raněných nepřírozně hlasitě. Obešel hořícího syntetáka a vylezl do ringu. Tvář měl postříkanou krví.

„Jste v pořádku, Kovacsi?“

Tiše jsem se zasmál, ale jakmile jsem ucítil bodavou bolest v boku, okamžitě jsem zmlknul.

„Je mi skvěle, prostě skvěle. Co Ortegová?“

„Je OK. Dal jsem jí letinol proti šoku. Omlouvám se, že jsme se sem dostali tak pozdě.“ Ukázal na Treppovou. „Tamhle vaší kámošce chvíli trvalo, než se ke mně na Fell Street dostala. Odmítla použití oficiální kanály. Prej by nebylo dobrý, kdyby o tom byl záznam. Když vidím tu spoušť kolem, měla pravdu.“

Rozhlédl jsem se po hromadném organickém poškození.

„Jo. Bude to problém?“

Bautista se zachechtal. „Žertujete? Vstup bez soudního povolení. Organický poškození neozbrojených podezřelých. Co kurva myslíte?“

„Mrzí mě to.“ Zamířil jsem ke dveřím. „Třeba se nám s tím podaří něco udělat.“

„Hele.“ Bautista mě chytil za paži. „Unesli bayskýho poldu. To si tu nikdo nedovolí. Někdo to měl Kadminovi říct, než tu zkurvenou chybu udělal.“

Nebyl jsem si jistý, jestli mluví o Ortegové nebo o mně v Rykerově pouzdru, a tak jsem neodpověděl. Místo toho jsem opatrně zaklonil hlavu, abych zjistil škody, a podíval se na Treppovou. Právě nabíjela fragmentální zbraň.

„Hele, chceš tam nahore zůstat celou noc?“

„Hned jsem dole.“

Zasunula do pušky poslední náboj, pak udělala salto přes zábradlí lávky a vrhla se dolů. Asi po metru volného pádu se jí na zádech roztáhla křídla gravitační výstroje a s puškou přes rameno zůstala

viset asi ve výšce hlavy na námi. V dlouhém černém plášti vypadala jako černý anděl po šichtě. Po chvilce se snesla níž a nakonec se dotkla země hned vedle Kadmina. Dovlekl jsem se k ní. Oba jsme chvíli mlčky studovali rozpáranou mrtvolu.

„Dík,“ řekl jsem tiše.

„Zapomeň na to. Patří to k mé práci. Omlouvám se, že jsem sem musela přivést ty chlápky, ale potřebovala jsem pomoc, a rychle. Vždyť víš, co se tady povídá o Sia. Největší profíci, ne?“ Kývla na Kadmina. „Ty ho tu takhle necháš?“

Zíral jsem na Mučedníka pravé Boží ruky, který měl obličej pokroucený nečekanou smrtí, a snažil se v něm najít Sešíváka.

„Ne,“ odpověděl jsem a nohou otočil tělo na břicho. „Bautisto, půjčíte mi ten plamenomet?“

Polda mi beze slova podal zbraň. Přiložil jsem ústí hlavně těsně pod hranu Sešívákovy lebky, opřel je tam a čekal, jestli něco ucítím.

„Chce někdo něco říct?“ zeptala se Treppová s kamennou tváří. Bautista se odvrátil. „Prostě to udělejte.“

Jestli k tomu měl můj otec nějaké připomínky, nechal si je pro sebe. Slyšel jsem jen výkřiky raněných diváků, a ty jsem ignoroval.

Bez jakéhokoli pocitu jsem stiskl spoušť.

Kapitola třicet sedm

Necítil jsem nic ani o hodinu později, když přišla Ortegová a našla mě v pouzdrovací hale, jak sedím na jednom automatickém vysoko zdvižném vozíku a zírám nahoru do zelené záře, která vycházela z prázdných stahovacích komor. Nereagoval jsem, když se vzduchový uzávěr otevřel, tiše mlaskl a pak se ozvalo hučení. Neotočil jsem se, ani když jsem poznal její kroky a tichou kletbu, jak kličkovala mezi stočenými kabely na podlaze. Byl jsem vypnutý stejně jako stroj, na kterém jsem seděl.

„Jak se cítíš?“

Z vozíku jsem se na ni podíval. „Asi stejně, jako vypadám.“

„No, vypadáš pod psa.“ Natáhla ruce nahoru a sevřela mřížovaný kryt. „Vadilo by ti, kdybych ti dělala společnost?“

„Jen pojd'. Chceš pomoci?“

„Ne.“ Když se Ortegová vytáhla za paže, zbledla námahou a chvíli tam s křečovitým úsměvem visela. „Možná jo.“

Podal jsem jí ruku, která mě mihně bolela, a Ortegová se s heknutím vyhoupla nahoru. Pak se nemotorně usadila vedle mě a začala si třít ramena.

„Bože, tady je zima. Jak dlouho tady sedíš?“

„Asi hodinu.“

Zadívala se na prázdné tanky. „Vidíš něco zajímavého?“

„Přemýšlím.“

„Aha.“ Znovu se odmlčela. „Víš, ten zkrvvenej letinol je horší než paralyzér. Když tě totiž praští, aspoň víš, co se ti stalo. Po letinolu, i když se předtím přihodilo cokoli, máš pocit, že je všechno skvělý a že jsi v pohodě. A pak zakopneš o první tenkej kabel, kterej se snažíš překročit.“

„Neměla bys být v posteli?“ zeptal jsem se.

„Jo, asi stejně jako ty. Do zejtra budeš mít na obličejí pěkný monokly. Dal ti Mercer injekci proti bolesti?“

„Nepotřeboval jsem ji.“

„Aha, tvrdíš. Myslela jsem si, že jsme se dohodli, že dáš na to pouzdro pozor.“

Bezděčně jsem se usmál. „Mělas vidět toho druhýho chláпка.“

„Já ho viděla. Rozpáral jsi ho holýma rukama, co?“

Pořád jsem se usmíval. „Kde je Treppová?“

„Tvoje kamarádka? Pryč. Řekla Bautistovi něco o střetu zájmů a zmizela ve tmě. Bautista si teď rve vlasy a snaží se vymyslet, jak tu spoušť zakamuflovat. Chceš si s ním promluvit?“

„Tak jo.“ Neochotně jsem se zavrtěl. Na zeleném světle ze stahovacích tanků bylo něco hypnotického, a i když jsem byl naprosto otupělý, v hlavě mi začaly neklidně kroužit myšlenky a lapaly jedna po druhé jako placatky při lovu. Kadminova smrt mi neulevila, jen ve mně zažehla pomalu hořící roznětku touhy po destrukci. Za tohle všechno někdo zaplatí.

Berte to osobně.

Ale tohle bylo víc než osobní záležitost. Tady šlo o Louise neboli Anemone, rozřezanou na chirurgickém stole; o Elizabeth Elliottovou, ubodanou k smrti a příliš chudou, aby ji přepouzdrovali; o Irene Elliottovou, plačící pro tělo, které nosila každý sudý měsíc korporační zástupkyně; o Victora Elliotta, šokovaného ztrátou a návratem své ženy, která byla, a přesto nebyla stejná. Šlo o mladého černocho, který se setkal se svou rodinou v zchátralém těle bělocha středního věku; šlo o Virginii Vidaurovou, která vešla pohrdavě do skladiště s vysoko vztyčenou hlavou a poslední cigaretou znečišťující plíce, o něž měla přijít, nepochybně kvůli nějakému dalšímu korporačnímu vampýru. Šlo o Jimmyho de Soto, který se prodíral bahnem a palbou v Inneninu bez jednoho oka, a o miliony takových jako on po celém Protektorátu, strastiplně shromážděné obaly individuálních lidských schopností, promarněné v hnoji dějin. Za tyhle všechno a za další někdo zaplatí.

Trochu nejistě jsem sešplhal z vozíku a pomohl dolů Ortegové. Když jsem ji držel v náručí, bolely mě paže, ale mnohem víc mě bolelo náhlé hluboké přesvědčení, že tohle jsou naše poslední společné hodiny. Netušil jsem, z čeho to přesvědčení pramení, ale cítil jsem je s pevnou jistotou, které jsem se už dávno naučil

důvěřovat víc než logické úvaze. Ruku v ruce, aniž si toho někdo z nás skutečně všiml, jsme vyšli z přepouzdrovací komory a instinktivně jsme se pustili, teprve když jsme na chodbě potkali Bautistu.

„Hledám vás, Kovacsi.“ Jestli Bautista naše spojené ruce viděl, nedal to najevo. „Vaše kamarádka se vypařila a nechala tu spoušť na nás.“

„Jo, Kristi–“ zarazil jsem se a kývl na Ortegovou. „Už mi to řekla. Odnesla si tu fragmentální pušku?“

Bautista přikývl.

„Takže máte perfektní historku. Někdo volal, že je na *Panama Rose* přestřelka, jeli jste to tam zkontrolovat a našli jste zmasakrovaný diváky, Kadmina a Carnage mrtvý a mě a Ortegovou napůl. Carnage zřejmě někoho naštvál a ten se mu pomstil.“

Koutkem oka jsem si všiml, že Ortegová vrtí hlavou.

„To neprojde,“ prohlásil Bautista. „Všechny telefonáty do Fell Street se nahrávají. Totéž platí pro volání do hlídkových vozů.“

Pokrčil jsem rameny a cítil, že se ve mně probouzí Vyslanec. „No a co? Vy, nebo Ortegová, máte tady v Richmondu informátory. Lidi, jejichž jména nemůžete prozradit. Volali vám na soukromej telefon, kterej při akci, když jste si museli prostřílet cestu kolem zbylých Carnageových goril, čirou náhodou zařval. Žádná stopa. A nic na monitorech, protože pan Tajemnej, kterej měl to vraždění na svědomí, všechny záznamy vymazal. To se dá, předpokládám, zařídit.“

Bautista se tvářil pochybovačně. „Možná. K tomu potřebujeme nějakýho počítačovýho profíka. Davidson je na počítače dobřej, ale zase ne tak.“

„Můžu vám někoho sehnat. Ještě něco?“

„Některý diváci to přežili. Ne že by byli něčeho schopný, ale ještě dejchají.“

„Zapomeňte na ně. Jestli někoho viděli, pak Treppovou. Pravděpodobně ani to ne, ne zřetelně. Celá ta věc se odehrála během několika vteřin. Jen se musíme rozhodnout, kdy zavolat záchranky.“

„Co nejdřív,“ prohlásila Ortegová. „Nebo to bude vypadat podezřele.“

Bautista si odfrkl. „Celá tahle zkurvená věc vypadá podezřele. Všichni na Fell Street budou chtít vědět, co se tam dneska večer stalo.“

„Takový věci děláte často, ne?“

„To není legrace, Kovacsi. Carnage překročil hranici, věděl, jak to dopadne.“

„Carnage,“ zamumlala Ortegová. „Ten hajzl má někde detašovanou bázi. Jakmile se nechá stáhnout do nového pouzdra, bude chtít, aby se to vyšetřilo.“

„Možná ne,“ opáčil Bautista. „Jak dlouho byl podle vás v tom syntetickém pouzdru?“

Ortegová pokrčila rameny. „Kdo ví? Nosil ho minulej tejden. Minimálně tak dlouho, pokud neměl ve skladě aktualizovanou kopii. A to je zatraceně drahá záležitost.“

„Kdybych byl někdo jako Carnage,“ pronesl jsem zamyšleně, „nechal bych se aktualizovat pokaždý, když se chystá něco důležitýho. Bez ohledu na cenu. Nechtěl bych se probudit a nevědět, co jsem dělal tejden předtím, než mě zastřelili.“

„To záleží na tom, co jste dělal,“ poznamenal Bautista. „Pokud šlo o nějakou ošklivou ilegální sračku, možná byste dal přednost tomu, abyste o tom nevěděl. Pak projdete výsledkem na detektoru lži s úsměvem na tváři.“

„Ještě něco lepšího. Dokonce byste ani...“

Odmlčel jsem se, protože mi něco blesklo hlavou. Bautista na mě netrpělivě kývl.

„To je fuk. Jestli se Carnage probere a nebude si nic pamatovat, podnikne soukromý pátrání, ale nebude moc spěchat, aby do toho zasvětil policii. A když se probudí a bude si to pamatovat,“ rozpřáhl ruce, „udělá menší rozruch než katolík při orgazmu. Myslím, že z tohohle jsme venku.“

„Tak zavolej sanitky. A možná cinkni Murawovi, aby...“ Ale když poslední dílek skládačky hladce vklouzl na prázdné místo, hlas Ortegové zeslábl. Rozhovor mezi dvěma poldy mi připadal stejně vzdálený jako praskání statické elektřiny na lince. Zíral jsem na drobnou prohlubeň na kovové stěně vedle mě a ze všech stran tu myšlenku zkoumal.

Bautista se na mě zvědavě podíval a odešel volat záchranky. Jakmile zmizel, Ortegová se mě lehce dotkla.

„Hej, Kovacsi. Seš v pořádku?“

Zamrkal jsem.

„Kovacsi?“

Natáhl jsem ruku a dotkl se stěny, jako bych se chtěl ujistit o její pevnosti. Ve srovnání s konkrétním plánem, o kterém jsem uvažoval, mi moje okolí náhle připadalo neskutečné.

„Kristin,“ pronesl jsem pomalu, „musím se dostat na Hlavu v oblacích. Víím, co udělali Bancroftovi. Dokážu zničit Kawaharovou a protlačit Rezoluci 653. A dostat ven Rykera.“

Ortegová si vzdychla. „Kovacsi, máme za sebou –“

„Ne!“ vybuchl jsem tak prudce, až mě to samotného překvapilo. Když se Rykerovi napjaly svaly, zabolely mě modřiny na tváři. „To není zbožný přání. To není záblesk ve tmě. To je fakt. A já půjdu na palubu Hlavy v oblacích. S tvou pomocí, nebo bez ní, ale půjdu.“

„Kovacsi.“ Ortegová potřásla hlavou. „Podívej se na sebe. Seš troska. V tomhle stavu bys nepřepral oaklandského pasáka, a ty mluvíš o útoku na jeden ze Západopobřežních Houses. Myslíš si, že se zlomenýma žebroma a s tímhle obličejem překonáš ochranku Kawaharový? Zapomeň na to.“

„Netvrdil jsem, že to bude jednoduchý.“

„Kovacsi, *nebude*. Nechala jsem si ty pásy z Hendrixu dost dlouho na to, abys mohl sehrát na Bancrofta habaďůru, ale tím to končí. Hra skončila. Tvoje přítelkyně Sarah pojede domů a ty taky. To je všechno. Msta mě nezajímá.“

„Opravdu chceš, aby se Ryker vrátil?“ zeptal jsem se tiše.

Na okamžik jsem měl dojem, že mě praští. Chřípí jí zbělelo a pravé rameno pokleslo, připravené k rozmachu. Nikdy jsem se nedozvěděl, jestli jí v tom zabránila kocovina po ráně paralyzéro nebo jen sebeovládání.

„Za to bych tě měla praštit, Kovacsi,“ pronesla klidně.

Zvedl jsem ruce. „Tak pojd', teď, když bych nedokázal přeprat ani oaklandského pasáka. Vzpomínáš?“

Ortegová si znechuceně odfrkla a chtěla se otočit. Natáhl jsem ruku a dotkl se jí.

„Kristin...“ zaváhal jsem. „Promiň. To o Rykerovi. Nechceš si to aspoň poslechnout, jednou?“

Když se ke mně otočila zpátky, měla rty pevně sevřené a skloněnou hlavu. Polkla.

„Ne. Už toho bylo moc.“ Odkášlala si. „Nechci, aby ti ještě víc ublížili, Kovacsi. Už nechci další poškození, to je všechno.“

„Myslíš tím poškození Rykerova pouzdra?“

Podívala se na mě.

„Ne,“ namítla tiše. „Ne, tak to nemyslím.“

Pak se ke mně přitiskla, v té skličující kovové chodbě, objala mě a zabořila mi obličej do prsou, to všechno jediným pohybem. Také jsem polkl a pevně jsem ji svíral v náruči, zatímco mi jako zrnka písku protékal mezi prsty zbytek času, který nám byl vymezen. A v tu chvíli bych dal skoro všechno za to, abych neměl plán, který jí musím říct, abych neměl řešení, jak ukončit to, co mezi námi vznikalo, a aby ve mně nebylo tolik nenávisti k Reileen Kawaharové.

Dal bych za to skoro všechno.

Dvě ráno.

Zavolal jsem Irene Elliottové do apartmánu JacSolu a vytáhl ji z postele. Řekl jsem jí, že potřebujeme vyřešit problém a že jí za to dobře zaplatíme. Ospale přikývla. Bautista pro ni zajel neoznačeným vozem.

Než dorazila, na *Panama Rose* se svítilo, jako by se na ní konal večírek. Díky kolmým reflektorům na bocích vypadala, jako by visela z noční oblohy na provazech světla. Palubu a kotviště přetínaly světlélkující policejní pásy. Střecha nákladní komory kde se potupný zápas konal, byla odklopená, aby záchranné helikoptéry mohly přistát přímo na místě činu, a zevnitř se linula k obloze záře jako ze slévárny. Policejní hlídkové vozy s blikajícími majáky kroužily po obloze a parkovaly v doku.

Potkal jsem ji na můstku.

„Chci zpátky svoje tělo,“ vykřikla, abych ji slyšel přes kvílení a řev strojů ve vzduchu. Černé vlasy jejího pouzdra vypadaly ve světle reflektorů téměř zase jako plavé.

„Teď vám to slíbit nemůžu,“ zavolal jsem zpátky. „Ale jedná se o tom. Nejdřív musíte zmáknout tohle. Vysloužit si uznání. A teď pojďme pryč, než vás zmerčí ta zkurvená Sandy Kimová.“

Místní policie držela tiskové helikoptéry v patřičné vzdálenosti. Ortegová, která se stále necítila po zásahu paralyzérem dobře, se choulila v policejním zimníku a bránila místní policii ve vstupu na loď se stejnou sveřepostí, která ji držela na nohou a při vědomí. Zatímco Elliottová falšovala záznamy, které jsme potřebovali, Oddělení organického poškození, vykřikující, zneužívající svého postavení, zastrašující a blufující, zajišťovalo průběh akce. Byli to skutečně, jak Treppová poznala, profíci.

„Zítra se odhlásím z apartmánu,“ řekla mi Elliottová, skloněná nad prací. „Už mě tam neseženete.“

Na chvíli se odmlčela. Zatímco vkládala do bezpečnostního systému obrazy, které vytvořila, chvílemi si pohvizdovala. Pak se na mě přes rameno podívala.

„Říkáte, že když to udělám, zasloužím si od těchhle chlápku odměnu. Budou mi vděčný?“

„Jo, řekl bych, že jo.“

„Tak se obrátím přímo na ně. Sežeňte mi důstojníka, kterej to tu řídí. Chci si s ním promluvit. A nesnažte se mi volat do Emberu, tam taky nebudu.“

Neodpověděl jsem, jen jsem se na ni díval. Otočila se zpátky ke své práci.

„Potřebuju bejt chvíli sama,“ zamumlala.

Už jen ta slova mi zněla jako luxus.

Kapitola třicet osm

Sledoval jsem, jak si nalil z láhve patnáct let starou whisky, odnesl si ji k telefonu a opatrně se posadil. Zlomená žebra mu v jedné ambulanci svařili, ale celá polovina těla ho příšerně bolela a tu a tam ho ostře píchlo v boku. Zhluboka se napil, viditelně si dodal odvahy a vytočil číslo.

„Bancroftova rezidence. S kým si přejete mluvit?“ Byla to ta žena ve strohém kostýmu, která vzala telefon, když jsem do Suntouch House volal minule. Stejný kostým, stejný účes, dokonce i stejný make-up. Možná byla telefonickým konstruktem.

„S Miriam Bancroftovou,“ oznámil.

Opět se mě zmocnil pocit pasivního pozorovatele, tentýž pocit odpojení, který jsem cítil tu noc před zrcadlem, když si Rykerovo pouzdro připevňovalo zbraně. Jenomže tentokrát to bylo mnohem horší.

„Chvilku strpení, prosím.“

Žena zmizela z obrazovky a místo ní se objevil rozevlátý plamen sirky doprovázený klavírní hudbou, která zněla, jako když po popraskaném chodníku poletuje podzimní listí. Po chvíli se objevila Miriam Bancroftová, oblečená v oficiálně vyhlížejícím saku a blůze. Vytáhla jedno dokonale upravené obočí.

„Pan Kovacs. To je překvapení.“

„Ano.“ Rozpačitě máchl rukou. Dokonce i po telefonu vyzařovala z Miriam Bancroftové smyslnost, která ho vyvedla z míry. „Je ta linka bezpečná?“

„Do jisté míry ano. Co chcete?“

Odkášlal si. „Přemýšlel jsem. Rád bych si s váma o něčem promluvil. Zřejmě, uhm, zřejmě vám dlužím omluvu.“

„Opravdu?“ Tentokrát vytáhla obě obočí. „Kdy by se vám to asi tak hodilo?“

Pokrčil rameny. „Právě teď nemám co dělat.“

„Chápu. Bohužel, já ano, pane Kovacsi. Právě odjíždím na schůzi do Chicaga a vrátím se až zítra večer.“ Nepatrně se usmála. „Počkáte?“

„Jistě.“

Naklonila se dopředu a přimhouřila oči. „Co se vám stalo?“

Zvedl ruku k jednomu z mnoha monoklů na obličej. Nepředpokládal, že to bude v potemnělé místnosti tak nápadné. Ani že si toho Miriam Bancroftová všimne.

„To je na dlouhý vyprávění. Povím vám to, až se uvidíme.“

„No, tomu nedokážu odolat,“ prohlásila ironickým tónem. „Zítra odpoledne pro vás pošlu do Hendrixu limuzínu. Řekněme ve čtyři? Fajn. Do té doby nashledanou.“

Obrazovka zhasla. Seděl a chvíli na ni zíral, pak vypnul telefon a otočil se ke stupínku u okna.

„Jsem z ní nervózní,“ pronesl.

„Jo, já taky. No, je to vidět.“

„Moc vtipný.“

„Snažím se.“

Vstal jsem a zamířil pro láhev s whisky. Když jsem přecházel pokoj, zachytil jsem svůj odraz v zrcadle vedle postele.

Zatímco Rykerovo pouzdro mělo vzhled člověka, který čelil životu tváří v tvář, muž v zrcadle vypadal, jako by dokázal hladce vyklouznout z každé krize a sledovat, jak osud neohrabaně padá na svůj tlustý obličej. Pohyboval se pružně jako šelma, s půvabem a úsporností, která by slušela Anchaně Salomaové. Po zdánlivě křehkých ramenou mu měkce splývaly husté, téměř modročerné vlasy a jeho šikmé oči měly mírumilovný, bezstarostný výraz, který naznačoval, že vesmír je báječné místo pro život.

Byl jsem v pouzdru technindži teprve pár hodin – sedm a čtyřicet pět minut podle časového displeje, vloženého do zorného pole vlevo nahoru – ale nepocíťoval jsem žádné vedlejší účinky, které stažení obvykle provázejí. Štíhlou snědou rukou umělce jsem uchopil láhev s whisky a ta prostá hra svalů a kostí mě přiváděla k úžasu. Na hranici vnímání nepřetržitě bzučel neurachemický systém Khumalo, jako by tiše zpíval o nespočtu věcí, které tohle tělo může kdykoli udělat.

Nikdy, ani v době, kdy jsem sloužil ve Vyslaneckých sborech, jsem na sobě nic takového neměl.

Vzpomněl jsem si na Carnageova slova a v duchu potřásl hlavou. Pokud si Spojené národy myslely, že se jim podaří uvalit desetileté koloniální embargo na *tohle*, žily v jiném světě.

„Neznám tě,“ řekl, „ale mám divnej pocit.“

„To mi povídej.“ Nalil jsem si skleničku a nabídl mu láhev. Zavrtěl hlavou. Vrátil jsem se k stupínku u okna, posadil se a opřel se zády o sklo.

„Jak to kurva mohl Kadmin snýst? Ortegová tvrdí, že vždycky pracoval sám se sebou.“

„Člověk si zvykne na všechno. Kromě toho, Kadmin byl cvok.“

„Ale, a my nejsme cvoci?“

Pokrčil jsem rameny. „My neměli na vybranou. Kromě toho, abysme odešli, chci říct. Bylo by to pak lepší?“

„To já nevím. To ty chceš dostat Kawaharovou. Já jsem tu jen děvka pro všechno. Mimochodem, mám pocit, že Ortegová není tou dohodou právě nadšená. Chci říct, že předtím byla zmatená, ale teď–“

„Ona je zmatená! Jak myslíš, že mi je?“

„Já vím, jak ti je, troubo. Já jsem ty.“

„Opravdu?“ napil jsem se a ukázal na sklenici. „Jak dlouho bude podle tebe trvat, než přestaneme bejt stejnou osobou?“

Pokrčil rameny. „Člověk je to, co si pamatuje. Právě teď za sebou máme asi sedm osm hodin oddělenýho vnímání. To se asi ještě nemohlo výrazně projevit.“

„Na víc než čtyřicet let starý paměti? Podle mě ne. Právě na jejím základě se vytváří osobnost.“

„Jo, říká se to. A když už jsme u toho, něco mi pověz. Jakej máš pocit, chci říct, jakej *máme* pocit z toho, že je Sešívák mrtvej?“

Stísněně jsem se zavrtěl. „Musíme o tom mluvit?“

„O něčem mluvit musíme. Budeme tu spolu trčet do zejtřejšího večera –“

„Můžeš jít ven, jestli chceš. Když na to přijde,“ ukázal jsem palcem nahoru na střechu, „můžu odsud vylízt stejným způsobem, jakým jsem se dostal dovnitř.“

„Tobě se o tom fakt nechce mluvit, co?“

„Nebylo to tak strašný.“

Alespoň tohle byla pravda. Podle původní verze plánu bylo třeba, aby moje kopie v pouzdru nindži zůstala v apartmánu Ortegové, dokud Rykerova kopie nezmizí s Miriam Bancroftovou. Pak mě napadlo, že k provedení útoku na Hlavu v oblacích budeme potřebovat spolupráci Hendrixu a že není možné, aby moje kopie v pouzdru nindži prokázala hotelu svou totožnost. Připadalo mi lepší, aby Rykerova kopie představila nindžu před svým odjezdem s Miriam Bancroftovou. Protože Rykerova kopie byla nepochybně stále pod dohledem, přinejmenším Treppové, vstoupit společně hlavním vchodem do Hendrixu se mi nezdálo jako dobrý nápad. Vypůjčil jsem si od Bautisty gravitační výstroj a oblek nezachytitelný radarem, těsně před svítáním se propletl řídkým vzdušným provozem a snesl se na zastřešený výstupek ve čtyřicátém druhém patře. Hendrix v té době už o mém přiletu věděl od Rykerovy kopie a vpustil mě ventilační šachtou dovnitř.

S neurachemem Khumalo to bylo skoro stejně snadné jako vejít dovnitř hlavním vchodem.

„Hele,“ pronesla Rykerova kopie. „Já jsem ty. Vím všechno, co víš ty. Proč ti o tom teda vadí mluvit?“

„Jestli víš všechno, co já, proč bych o tom *měl* mluvit?“

„Někdy člověku pomůže, když se vypovídá. I když s někým mluví, obvykle to říká pro sebe. Ten druhý jen dělá ozvučnou desku. Vymluv se z toho.“

Povzdychl jsem si. „Já nevím. Už dávno jsem na ty sračky o tátovi přestal myslet, dávno jsem na to zapomněl.“

„Jo, já vím.“

„Myslím to vážně.“

„Ne.“ Ukázal na mě prstem stejně jako já na Bancrofta, když se na terase Suntouch House odmítal smířit s pohádkou, kterou jsem pro něj vymyslel. „Lžeš sám sobě. Vzpomeň si na toho dealera, kterýho jsme potkali v U Lazla ten rok, co jsme se připojili k Šonagonský jedenáctce. Na toho, kterýho jsme skoro zabili, než nás od něho odtrhli.“

„To byly jen drogy. Byli jsme sjetý tetrametem a vytahovali se kvůli Jedenáctce. Kurva, bylo nám teprv šestnáct.“

„Hovno. Pustili jsme se do něho, protože vypadal jako táta.“

„Možná.“

„Určitě. A dalších patnáct let jsme ze stejného důvodu zabíjeli všechny, co symbolizovali autoritu.“

„Kurva, nech mě na pokoji! Dalších patnáct let jsme zabíjeli všechny, co se nám připletli do cesty. Byli jsme v armádě, živilí jsme se tím. A navíc, odkdy je pasák symbolem autority?“

„Fajn, možná jsme patnáct let zabíjeli pasáky. Zákazníky. Možná za to jsme se mstili.“

„Nikdy mámu nepásl.“

„Seš si tím jistej? Proč nám tak záleží na Elizabeth Elliottový? Proč se při tomhle vyšetřování tak soustředíme na bordely?“

„Protože,“ pronesl jsem a napil se whisky, „k nim tohle vyšetřování směřovalo od začátku. Sledovali jsme stopu tý holky Elliottových, protože jsme to tak cítili. Intuice Vyslance. Způsob, jakým se Bancroft choval ke své ženě –“

„Ano, Miriam Bancroftová. To je další téma, který musíme rozebrat.“

„Sklapni. Elliottová byla trefa do černého. Bez té návštěvy Jerryho biokabin bysme na Hlavu v oblacích nepřišli.“

„Jasně.“ Znechuceně mávl rukou a naklonil skleničku. „Věříš, čemu chceš. Já říkám, že Sešívák byl metaforou pro tátu, protože bysme nedokázali snýst pohled na pravdu. Proto jsme začali vyšilovat, když jsme poprvý uviděli složenéj konstrukt ve virtuálu. Pamatuješ si na to, ne? Na ten podnik na Adoracionu. Po tom malým výstupu jsme měli tejden divoký sny. Probouzeli jsme se s rozcupovaným polštářem. Poslali nás kvůli tomu k psychiatrovi.“

Podrážděně jsem máchnul rukou. „Jo, pamatuju. Pamatuju si, že jsem se příšerně bál Sešíváka, ne táty. Pamatuju si taky, že úplně stejnej pocit jsem měl, když jsme ve virtuálu potkali Kadmina.“

„A teď je mrtvej? Co cítíme teď?“

„Necítím nic.“

Znovu na mě ukázal prstem. „To je maska.“

„Není to maska. Ten hajzl se mi připletl do cesty, vyhrožoval mi a teď je mrtvej. Přenos končí.“

„Pamatuješ si ještě někoho dalšího, kdo ti vyhrožoval, že jo? Třeba když jsi byl malej?“

„Už o tom nebudu mluvit,“ Natáhl jsem se pro láhev a nalil si panáka. „Vyber si jiný téma. Co třeba Ortegová? Co si o ní myslíš?“

„Hodláš dneska vypít celou láhev?“

„Chceš taky trochu?“

„Ne.“

Rozpráhl jsem ruce. „Co je s tebou?“

„Snažíš se opít?“

„Samozřejmě. Když musím mluvit sám se sebou, nevím, proč bych to měl dělat střízlivej. A teď mi pověz o Ortegový.“

„Nechci o ní mluvit.“

„Proč ne?“ zeptal jsem se logicky. „Musíme o něčem mluvit, jen si vzpomeň. Co je na Ortegový špatnýho?“

„Špatnýho na ní je to, že na ni máme jinej názor. Ty už Rykerovo pouzdro na sobě nemáš.“

„To neznamená –“

„Jo, znamená. Co je mezi náma a Ortegovou, je čistě fyzická záležitost. Na nic jinýho nebyl čas. Proto o ní teď tak rád mluvíš. V tomhle novým pouzdro ti zbyla jen trocha neurčitý nostalgie ohledně jachty a řada vzpomínek. Už to s tebou nic nedělá.“

Chtěl jsem něco říct, ale nic mě v tu chvíli nenapadlo. Ten překvapivý rozdíl, který mi nečekaně odhalil, mezi námi seděl jako třetí, nevitáný host.

Rykerova kopie zalovila v kapsách a vytáhla cigarety od Ortegové. Krabička byla skoro placatá. Vytáhl jednu cigaretu, lítostivě se na ni podíval a strčil si ji do úst. Snažil jsem se ovládnout nesouhlasný výraz.

„Poslední,“ prohlásil a přiložil k ní škrátka.

„Hotel má pravděpodobně další.“

„Jo.“ Když vyfoukl kouř, přistihl jsem se, že mu tu závislost skoro závidím. „Víš, je tu jedna věc, o který bysme si teď měli promluvit.“

„Jaká?“

Ale už jsem to věděl. Oba jsme to věděli.

„Chceš, abych to řekl nahlas? Dobře.“ Znovu potáh z cigarety a rozpačitě pokrčil rameny. „Musíme se dohodnout, koho z nás vymažou, až tohle všechno skončí. A protože náš individuální instinkt přežít je každou minutu silnější, musíme se rozhodnout co nejdřív.“

„Jak?“

„Nevím. Co by sis radši pamatoval? Jak jsi sejmul Kawaharovou? Nebo jak jsi šoustal Miriam Bancroftovou?“ kysele se usmál. „Asi se nemusím ptát.“

„Hele, tady se nebavíme o šukačce na pláži. Tady jde o sex s mnoha kopiema. Jde o jedinou skutečnou nezákonnou rozkoš, která na Zemi zůstala. Irene Elliottová stejně říkala, že můžeme udělat paměťovej štěp a nechat si oba zážitky.“

„Pravděpodobně. Tvrdila, že bysme *pravděpodobně* mohli udělat paměťovej štěp. A pořád musí bejt jeden z nás zlikvidovanej. Nejde o sloučení, ale o roubování z jednoho z nás na druhýho. O editaci. Chceš si to udělat? Tomu, kdo přežije. Nedokážeme se dokonce ani smířit s editací konstrukt, kterej stvořil Hendrix. Jak se vyrovnáme s tímhle? Nevyrovnáme, musí to bejt čistej řez. Jeden, nebo druhej. A musíme rozhodnout, kterej.“

„Jo.“ Zvedl jsem láhev whisky a zachmuřeně se zadíval na vinětu. „Tak co uděláme? Zahrajeme si o to? Kámen, nůžky, papír, řekněme na tři vítězný z pěti?“

„Měl jsem na mysli něco rozumnějšího. Řekneme jeden druhýmu svoje vzpomínky od týhle doby a pak se rozhodneme, který si nechat. Který z nich za to stojí víc.“

„Jak sakra můžeme něco takovýho porovnat?“

„Poznáme to. Ty víš, že to poznáme.“

„Co když jeden z nás bude lhát. Vyšperkuje vzpomínky, aby vypadaly přitažlivějc. Nebo bude lhát o tom, který vzpomínky se mu líbí víc.“

Přimhouřil oči. „To myslíš vážně?“

„Během několika dní se může přihodit spousta věcí. Jak jsi řekl, oba budeme chtít přežít.“

„Když na to přijde, Ortegová nás může otestovat na detektoru lži.“

„Myslím, že bych si radši zahrál.“

„Dej mi tu zkurvenou láhev. Jestli to nehodláš brát vážně, já taky ne. Seru na to! Třeba tam zhebneš a problém se vyřeší sám.“

„Dík.“

Podal jsem mu láhev a pozoroval, jak si nalil dvojitého panáka. Jimmy de Soto vždycky tvrdil, že vypít víc než pět panáků sladové whisky za jeden večer je svatokrádež. Pak, prohlašoval, už můžeš pít rovnou míchanou. Měl jsem pocit, že tuhle zásadu dneska v noci porušíme.

Zvedl jsem sklenici.

„Na stejnej cíl.“

„Jo, a na konec osamělého pití.“

Když jsem skoro o celých čtyřiaadvacet hodin později na jedné hotelové obrazovce sledoval, jak odchází, měl jsem ještě kocovinu. Vyšel na chodník a čekal, než dlouhá naleštěná limuzína zastaví u obrubníku. Když se její dveře otevřely, zahlédl jsem v ní profil Miriam Bancroftové. Pak nastoupil dovnitř, dveře se hladce zaklaply a oba m zmizeli z dohledu. Limuzína se zachvěla a odlétla.

Nasucho jsem spolkl další prášky proti bolesti hlavy deset minut jsem počkal, než zaberou, a pak jsem vylez na střechu, abych počkal na Ortegovou.

Bylo zima.

Kapitola třicet devět

Ortegová měla spoustu novinek.

Irene Elliottová volala na služebnu a prohlásila, že je ochotná mluvit o dalším útoku. Ten hovor měl tak dokonalá bezpečnostní opatření, jaká na Fell Street ještě neviděli, a Elliottová prohlásila, že bude jednat výhradně se mnou.

Verzi o tom, co se stalo na *Panama Rose*, zatím nikdo nezpochybnil a Ortegová měla pořád u sebe záznamy Hendrixu. Díky Kadminově smrti se stala z původního případu administrativní formalita a nikdo nespěchal, aby se jím dál zabýval. Vyšetřování Oddělení pro vnitřní záležitosti ohledně toho, jak se dostal zabiják z vazby, se právě rozjíždělo. Vzhledem k tomu, že mu k úniku se vši pravděpodobností pomohla Umělá Inteligence, čekala Hendrix důkladná prohlídka, ale zatím nebyla na pořadu jednání. Musela projít schválením a Ortegová Murawu přesvědčila, že případ ještě neskončil. Kapitán Fell Street jí dal na jeho vyřešení dva týdny. Vycházel z přesvědčení, že Ortegová nemá Oddělení pro vnitřní záležitosti v lásce a nebude s ním spolupracovat.

Několik detektivů z Vnitřních záležitostí kolem *Panama Rose* čmuchalo, ale Oddělení organického poškození střežilo Ortegovou a Bautistu jako oko v hlavě. Vnitřní oddělení dosud na nic nepřišlo.

Měli jsme dva týdny.

Ortegová letěla na severovýchod. Podle pokynů Elliottové jsme dorazili k malému hloučku staveb připomínajících bubliny. Krčily se na západní straně jezera lemovaného stromy, které leželo stovky kilometrů od civilizace. Když jsme se ocitli nad tábořištěm, Ortegová spokojeně mlaskla.

„Ty to místo znáš?“

„Podobný místa. Žijou tu lidi na hraně zákona. Vidiš ten talíř uprostřed? Je napojený na nějakou starou meteorologickou stanici, která jim umožňuje volnej přístup ke všem informacím v hemisféře.

Tohle místo má na svědomí asi desetinu kriminálních přestupků na Západním pobřeží, který souvisí s počítačovejma datama.“

„Copak to není trestný?“

„Přijde na to.“ Ortegová přistála na břehu jezera kousek od nejbližší bubliny. „Tihle lidi svým způsobem udržují v chodu starý orbitální stanice. Bez nich by musel jejich odstranění někdo zaplatit, a to vyjde sakra draho. Dokud s informacema obchodují v malém měřítku, nikdo si jich nevšímá. Oddělení Zakázaného vysílání řeší závažnější případy a nikoho jiného to nezajímá. Jdeme?“

Vystoupil jsem a zamířili jsme podél břehu k tábořišti. Ze vzduchu působilo místo uniformně, ale teď jsem viděl, že všechny bubliny jsou pomalované barevnými obrázky a abstraktními motivy. Ani dva vzory nebyly stejné, přesto jsem u několika kreseb, kolem kterých jsme prošli, poznal, že jsou výtvorem stejného umělce. Navíc mělo mnoho bublin kryté verandy, vypouklé přístěnky, a v některých případech dokonce přístavby trvalejšího rázu. Mezi domky viselo na šňůrách prádlo a kolem nich pobíhaly malé, špinavé děti.

Uvnitř prvního okruhu bublin nás zastavila táborová ochranka. Strážný byl asi dva metry vysoký, na nohou měl ploché pracovní boty a pravděpodobně vážil asi jako obě moje současné pouzdra dohromady. Pod volnou šedivou kombinézou se mu rýsovalo tělo zápasníka. Oči měl hrozivě rudé a ze spánků mu trčela krátká tykadla. Tvář pod tykadly byla stará, zjizvená. Výsledný efekt překvapivě kompenzovalo děcko, které choval na levé ruce.

Kývl na mě.

„Ty seš Anderson?“

„Jo. Tohle je Kristin Ortegová.“ Překvapilo mě, jak cize mi to jméno náhle zní. Bez Rykerova feromonálního rozhraní jsem si jen nejasně uvědomoval, že žena vedle mě je nesmírně půvabná tím soběstačným způsobem, který mi připomínal Virginii Vidaurovou.

A pak jsem měl ještě vzpomínky.

Blesklo mi hlavou, jestli to cítí stejně.

„Polda, co?“ Tón bývalého wrestlingového zápasníka nepřekypoval vřelostí, ale ani nezněl nepřátelsky.

„Právě teď ne,“ prohlásil jsem pevně. „Je tu Irene?“

„Jo.“ Přesunul si dítě na druhou paži a ukázal. „Ta bublina s hvězdama. Čeká na vás.“

Při těch slovech se ze zmíněné budovy vynořila Irene Elliottová. Muž s tykadly zamručel a s námi v závěsu k ní zamířil. Cestou se k nám připojilo ještě pár dětí. Elliottová sledovala náš příchod s rukama v kapsách. Stejně jako bývalý zápasník měla na sobě kotníkové boty a kombinézu, jejíž šed' překvapivě kontrastovala s čelenkou v zářivých duhových barvách.

„Tvoje návštěva,“ houkl muž s tykadly. „Všechno v pořádku?“

Elliottová klidně přikývla. Muž pár vteřin váhal, pak pokrčil rameny a s dětmi v patách odkrácel. Elliottová sledovala, jak odchází, a pak se otočila zpátky k nám.

„Bude lepší, když půjdete dovnitř.“

Prostor uvnitř bubliny rozdělovaly dřevěné přepážky a tkané koberce, které visely z drátů v plastové kopuli. Stěny pokrývaly kresby, z nichž většina vypadala, jako by je vytvořily místní děti. Elliottová nás zavedla do měkce osvětlené místnosti s pohovkami a otlučeným přístupovým terminálem, který ležel na otočném rameni připevněném ke stěně bubliny. Zdálo se, že si na nové pouzdro zvykla, protože se pohybovala naprosto přirozeně. Všiml jsem si toho zlepšení už brzy ráno na palubě *Panama Rose*, ale tady bylo vidět ještě zřetelněji. Půvabně se uvelebila na jedné pohovce a zamyšleně se na mě zadívala.

„Předpokládám, že uvnitř jste vy, Andersone.“

Přikývl jsem.

„Vysvětlíte mi proč?“

Posadil jsem se naproti ní. „To záleží na vás, Irene. Jdete do toho, nebo ne?“

„Zaručujete mi, že dostanu svoje tělo zpátky.“ Snažila se o lhostejný tón, ale z hlasu číselá nezastřená touha. „Můžu se na to spolehnout?“

Pohlédl jsem na Ortegovou, která přikývla. „Ano. Jestli to dobře dopadne, vyžádáme si je federálním příkazem. Ale musí to dobře dopadnout. Jestli pohoříme, všichni pravděpodobně skončíme na dvě stě let ve skladišti.“

„Pracujete na základě federálního pověření, poručíku?“

Ortegová se napjatě usmála. „Ne tak docela. Ale podle charty Spojených národů můžeme požádat o pověření se zpětnou účinností. Pokud, jak jsem řekla, se nám to podaří.“

„Federální pověření se *zpětnou účinností*.“ Elliottová se na mě opět podívala a vytáhla obočí. „To je stejně běžný jako velrybí maso. Musí jít o něco důležitýho.“

„Jde,“ přisvědčil jsem.

Elliottová přimhouřila oči. „A už neděláte pro JacSol, co? Kdo kurva jste, Andersone?“

„Jsem pohádková kmotřička, Elliottová. Protože jestli se tady poručíkovi nepodaří získat vaše tělo zpátky, koupím vám ho. Přísahám. Jdete teda do toho, nebo ne?“

Irene Elliottová ještě chvíli uvažovala a já cítil, že úcta, kterou jsem choval k jejím odborným schopnostem, získala osobnější podtext. Pak přikývla.

„Tak to vyklopte,“ vyzvala mě.

Vyklopil jsem jí to.

Trvalo asi půl hodiny, než jsem jí všechno vysvětlil. Ortegová zatím neklidně přešlapovala v bublině nebo se chodila uklidnit na verandu. Neměl jsem jí to za zlé. Během posledních deseti dní musela porušit prakticky všechny své profesionální zásady a teď se zapojila do akce, za kterou všem zúčastněným hrozil v případě neúspěchu trest ve výši sto a víc let. Myslím, že bez Bautisty a dalších lidí, kteří ji podporovali, by to neriskovala – ani přes svou hlubokou nenávist k Metům, dokonce ani kvůli Rykerovi ne.

Nebo jsem si to alespoň říkal.

Irene Elliottová tiše seděla a poslouchala a jen třikrát mě přerušila technickým dotazem, na který jsem neznal odpověď. Když jsem domluvil, dlouho mlčela. Ortegová přestala nervózně přecházet sem a tam, postavila se vedle mě a čekala.

„Jste cvok,“ pronesla nakonec Elliottová.

„Dokážete to udělat?“

Otevřela ústa a pak je znovu zavřela. Na tváři se jí objevil zasněný výraz, a tak jsem usoudil, že si v paměti přehrává předchozí dippovací epizodu. Po chvilce se vrátila do reality a přikývla, jako by se snažila přesvědčit sama sebe.

„Jo,“ odpověděla pomalu. „Dá se to zvládnout, ale ne v reálném čase. To není jako upravit záznamy bezpečnostního systému v bojodromu vašeho kamaráda nebo něco nahrát do paměti Umělý Inteligence. To, co jsme udělali Umělý Inteligenci, je proti tomu jako kontrola systému. K tomu, abysme to mohli provést, vůbec se o to pokusit, potřebuju virtuální fórum.“

„To není problém. Ještě něco jinýho?“

„To záleží na tom, jaký má Hlava v oblacích bezpečnostní opatření.“ Na okamžik jsem v jejím hlase zaslechl pohrdání a slzy. „Říkáte, že je to exkluzivní bordel?“

„Velice exkluzivní,“ přisvědčila Ortegová.

Elliottová se opět ovládla. „Pak budu muset provést pár testů. Bude to chvíli trvat.“

„Jak dlouho?“ chtěla vědět Ortegová.

„No, můžu to udělat dvěma způsoby,“ prohlásila s profesionálním posměchem, který zamaskoval předchozí emoce. „Můžu zkusit rychlej průzkum, kterej možná spustí všechny poplašný zařízení na palubě. Nebo to můžu udělat nenápadně, což mi pár dní zabere. Je to na vás. Jedeme podle vašeho časovýho plánu.“

„Nepospíchejte,“ prohlásil jsem a vrhl na Ortegovou varovný pohled. „A teď, potřeboval bych do sebe instalovat snímací zařízení. Neznáte někoho, kdo by to zvládl?“

„Jo, máme tu lidi, který to umějí. Ale zapomeňte na telemetrickej systém. Jestli se odtud pokusíte vysílat, *spustíte* poplach.“ Přešla k terminálu na otočném rameni a vytukala přístupový kód. „Zeptám se, jestli by vám Reese nezapojila mikrofon. Do mikropaměti se vejde několik stovek hodin nahrávek a později vám ho tu můžeme vyndat.“

„Skvělý. Bude to drahý?“

Elliottová se k nám otočila a vytáhla obočí. „O tom si promluvyte s Reese. Bude muset pravděpodobně koupit součástky, ale možná jí přesvědčíte, aby vám ho implantovala s tím, že jí to Federace zaplatí se zpětnou účinností.“

Podíval jsem se na Ortegovou, která podrážděně pokrčila rameny.

„To jistě,“ pronesla ironicky, zatímco si Elliottová hrála s monitorem. Vstal jsem a obrátil se k policistce.

„Ortegová,“ zašeptal jsem jí do ucha a okamžitě mi došlo, že v novém pouzdru mě její vůně nechává chladným. „Já za to nemůžu, že nemáme prachy. Platnost účtu JacSolu vypršela, a jestli začnu tyhle věci platit z peněz, který jsem dostal od Bancrofta, bude to moc nápadný. A teď se ovládni.“

„To není kvůli tomu,“ sykla na mě.

„Tak kvůli čemu?“

Podívala se na mě. „Ty sakra moc dobře víš, kvůli čemu.“

Zhluboka jsem se nadechl a zavřel oči, abych se vyhnul jejímu pohledu. „Sehnalas pro mě ty zbraně?“

„Jo,“ přisvědčila klidným, lhostejným hlasem, který měla před chvílí, a couvla. „Paralyzér je ze skladu ve Fell Street, nikdo ho nebude hledat. Zbytek pochází ze zásob zbraní, který zkonfiskovala newyorská městská policie. Zejtra je letím osobně převzít. Předání z ruky do ruky, žádný záznamy. Dlužili mi laskavost.“

„Fajn. Díky.“

„To nestojí za řeč,“ odsekla ironicky. „Ach, mimochodem, měli co dělat, aby ti sehnali ty náboje s pavoučím jedem. Nepředpokládám, že bys mi chtěl vysvětlit, k čemu to všechno je, nebo ano?“

„To je moje osobní záležitost.“

Elliottová měla někoho na obrazovce. Byla to seriózně vyhlížející žena v pouzdru přibližně šedesátileté Afričanky.

„Ahoj, Reese,“ pozdravila ji vesele. „Mám pro tebe zákazníka.“

Navzdory pesimistickému odhadu dokončila Irene Elliottová předběžný průzkum už druhý den. Byl jsem u jezera a zotavoval se z jednoduchého mikrochirurgického zákroku. Házel jsem žabky s asi šestiletou holčičkou, která se ke mně chovala, jako by mě adoptovala. Ortegová byla pořád v New Yorku a chlad mezi námi nezmizel.

Z tábora se vynořila Elliottová, a aniž by se obtěžovala přijít na břeh, zahulákala na mě, že se jí podařilo prozkoumat bezpečnostní opatření Hlavy v oblacích. Když se nad hladinou rozlehl její hlas, překvapeně jsem sebou škubl. Chvíli mi trvalo, než jsem si na otevřenou atmosféru malého tábora zvykl, a pořád mi unikalo, jak se to slučuje s úspěšným počítačovým pirátstvím. Podal jsem oblázek

holčičce a bezděčně se dotkl drobné jizvy pod jedním okem, kam mi Reese implantovala nahrávací zařízení.

„Na. Zkus to s tímhle.“

„Tvoje kamínky jsou *těžký*“, řekla plačtivě.

„Stejně to zkus. Ten poslední mi skočil devětkrát.“

Zamžourala na mě. „Máš k tomu úpravu. Mně je teprve šest.“

„To máš pravdu. V obou věcech.“ Položil jsem jí ruku na hlavu.

„Ale musíš pracovat s tím, co máš.“

„Až budu velká, budu stejná jako teta Reese.“

Ucítil jsem, že se na čistě vymetené podlaze mého neurachemického mozku Khumalo hromadí smutek. „To ti přeju. Hele, musím už jít. Nechod' k vodě moc blízko, ano?“

Rozhořčeně se na mě podívala. „Umím plavat.“

„Já taky, ale voda bude určitě studená, nezdá se ti?“

„J-j-o-o...“

„Tak vidíš.“ Prohrábl jsem jí vlasy a vydal se nahoru po pláži. U první bubliny jsem se ohlédl. Holčička mířila velkým oblázkem na hladinu, jako by byla voda nepřítel.

Elliottová měla sdílnou náladu, která je pro počítačové odborníky po dlouhém brouzdání bázemi typická.

„Právě jsem provedla poněkud historickéj průzkum,“ prohlásila a otočila rameno terminálu od stěny do místnosti. Ruce se jí roztančily po počítačové klávesnici, obrazovka se probudila k životu a barevně ozářila její tvář. „Co implantát?“

Opět jsem se dotkl spodní části víčka. „Dobrý. Vložila ho do stejného systému, kterej řídí časovej čip. Reese by se tím mohla žít.“

„Živila se tím,“ odpověděla stroze Elliottová. „Dokud ji nesbalili za přechovávání protiprotektorátní literatury. Až tohle všechno skončí, postarejte si, aby se za ni někdo na federální úrovni přimluvil, protože to zatraceně potřebuje.“

„Jo, říkala to.“ Podíval jsem se jí přes rameno na obrazovku. „Co to tam máte?“

„Hlavu v oblacích. Plány z meteorologický základny v Tampě. Technický údaje lodi, prostě všechno. Ty záznamy jsou stovky let starý. Překvapuje mě, že je ještě nevymazali. V každým případě to

vypadá, že byla původně součástí Karibský bouřkový flotily, kterou časem orbitální meteorologická síť SkySystems vyřadila z činnosti. Odstranili z ní celou řadu dálkových monitorovacích zařízení, ale ponechali v ní lokální čidla, který zajišťují i základní vnější ochranu. Teplotní senzory, infračidla a tak. Jakmile se v těsné blízkosti trupu objeví něco, co vyzařuje tělesné teplo, dozvědí se to.“

Přikývl jsem. Nepřekvapilo mě to. „Přístupové cesty?“

Pokrčila rameny. „Stovky. Ventilační šachty, revizní průlezy. Vyberte si.“

„Budu se muset ještě jednou podívat, co Miller vyklopil mému konstruktu. Ale předpokládám, že půjdu dovnitř shora. Takže jedinej problém představuje tělesná teplota?“

„Jo, ale ty senzory zachytí všechno s odlišnou teplotou, co je větší než milimetr krychlovej. Speciální oblek vám nepomůže. Pravděpodobně je spustí dokonce i dech, kterej vám vychází z plic. A tím to nekončí.“ Elliottová vážně kývla na obrazovku. „Ten systém je musel nadchnout, protože ho nainstalovali po celou loď. Teplotní senzory jsou na každý chodbě, na každém schodišti.“

„Jo, Miller říkal něco o teplotním štítu.“

„Měl pravdu. Dostane ho každý host, kterej vstoupí na palubu, a jeho kód se začlení do systému. Jakmile se pohybuje po chodbě nezvanéj návštěvník nebo jde tam, kam nesmí, spustí se poplach. Prostý a nesmírně účinný. Nemyslím, že se dokážu prolomit dovnitř a zjistit vám vstupní kód. Mají dokonalý bezpečnostní opatření.“

„S tím si nedělejte starosti,“ prohlásil jsem. „Podle mě to nebude problém.“

„Cože?“ Ortegová se na mě rozzuřeně podívala a na tváři se jí objevil nevěřícný výraz. Stála kus ode mě, jako bych byl nakažlivý.

„Byl to jen návrh. Jestli ne –“

„Ne.“ Pronesla to slovo způsobem, jako by pro ni bylo nové a líbilo se jí. „Ne. V žádným případě. Kvůli tobě jsem se dopustila virovýho zločinu, zatajila jsem důkazy, pomohla jsem ti při několikanásobným pouzdrování –“

„Několikanásobným sotva.“

„Je to trestnej čin,“ ucedila. „Prostě pro tebe zabavený drogy z policejního skladu neukradnu.“

„Fajn, zapomeň na to.“ Zaváhal jsem. „Pomůžeš mi teda zabavit nějaký další?“

Když se jí na rezervovaném obličejí objevil neochotný úsměv, v duchu jsem zajásal.

Dealer byl na stejném místě, jako když jsem před čtrnácti dny vstoupil do jeho vysílacího okruhu. Tentokrát jsem ho zahlédl, jak se krčí s vysílací jednotkou na rameni ve výklenku dvacet metrů ode mě. Po ulici se pohybovalo jen pár lidí. Kývl jsem na Ortegovou, která hlídkovala na opačné straně, a zamířil k němu. Vysílání se nezměnilo, ulice směšně rozvášněných žen a náhlý klid po dávce betatanatinu, ale tentokrát jsem ho čekal, a v každém případě neurachem Khumalo ten šok výrazně zmírnil. S dychtivým úsměvem jsem k němu přistoupil.

„Mám stiff, kámo.“

„Fajn. Přesně to hledám. Kolik ho máš?“

Trochu se zarazil, na tváři mu bojovala chamtivost s podezíravostí. Ruka mu čistě pro případ vklouzla k zásobníku na opasku.

„Kolik toho chceš, kámo?“

„Všechno,“ pronesl jsem rozjařeně. „Všechno, co máš.“

Snažil se mě odhadnout, ale už bylo moc pozdě. V okamžiku, kdy se dotkl opasku, jsem mu stiskl dva prsty.

„Au.“

Druhou paží mě praštil. Když jsem mu prsty zlomil, zaskučel a zhroutil se bolestí na zem. Kopl jsem ho do žaludku a zásobník mu vytrhl. V tu chvíli k nám přistoupila Ortegová a vrazila mu před zpocený obličej policejní odznak.

„Bayská policie,“ oznámila lakonicky. „Seš zatčenej. Podíváme se, co tu máš.“

Betatanatin byl v dermálních polštářcích s malými skleněnými lahvičkami obalenými hadříkem. Zvedl jsem jednu z nich a zatřepal s ní. Tekutina uvnitř byla světle červená.

„Na kolik to odhaduješ?“ zeptal jsem se Ortegové. „Asi osm procent?“

„Vypadá to tak. Možná méně.“ Ortegová položila koleno na dealerův krk a přimáčkla mu obličej na chodník. „Kde jsi k tomu přišel, kámo?“

„To je dobrý zboží,“ vyjekl dealer. „Kupuju přímo. Tohle je –“ Ortegová ho klouby ruky tvrdě praštila do hlavy a on zmlkl.

„To je sračka,“ pronesla trpělivě. „Je to tak zředěný, že to s tebou nic neudělá. Tohle nechceme. Jestli chceš, sbal si to a padej. Chceme jen vědět, kdes k tomu přišel. Adresu.“

„Neznám žádný –“

„Chceš, abych tě odpráskla při útěku?“ zeptala se ho Ortegová mile a překupník okamžitě ztichl.

„V Oaklandu,“ pronesl rozmrzele.

Ortegová mu podala papír a tužku. „Napiš to. Žádný jména, jen adresu. Jestli mě podfoukneš, vrátím se sem s padesáti kubíkama opravdovýho stiffu a všechno do tebe nacpu. A nebude ředěnej.“

Vytrhla mu popsaný papír a podívala se na něj. Pak zvedla koleno z dealerova krku a poplácala ho po rameni. „Fajn. Teď vstaň a zmiz odsud. Jestli jsi mi dal správnou adresu, zejtra se můžeš vrátit do práce. Jestli ne, nezapomeň, že znám tvůj ksicht.“

Sledovali jsme, jak odchází, a Ortegová zamávala papírem.

„Znám to místo. Oddělení kontrolovaných látek je vloni několikrát sebralo, ale nějaký šikovnej právník je vždycky dostal ven. Trochu jim nadzvedneme mandle, aby si mysleli, že nás uplatí sáčkem čistýho stiffu.“

„Fajn.“ Zadíval jsem se na vzdalující se postavu překupníka. „Ty bys ho fakt zastřelila?“

„Ne.“ Ortegová se ušklíbla. „Ale to on neví. Lidi z protinarkotického to někdy dělají, aby dostali větší dealery z ulice. Polda pak dostane oficiální důtku a dealer tučný odškodnění na nový pouzdro, ale nějakou chvíli to trvá a ten parchant stráví tu dobu ve skladišti. A navíc kulka bolí. Byla jsem přesvědčivá, co?“

„Věřil jsem ti každý slovo.“

„Možná jsem měla bejt Vyslancem.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Možná bys se mnou měla trávit méně času.“

Zíral jsem na strop a čekal, až mě hypnofonické sonokódy přenesou pryč z reality. Na jedné straně leželi vedle mě v kóji Bautista a Davidson, počítačový odborník z Oddělení organického poškození, a na druhé Ortegová, ale i přes hypnofony jsem díky svému neurachemickému vnímání slyšel jejich pomalý, pravidelný dech. Snažil jsem se víc uvolnit, aby mě hypnosystém postupně utlumil, ale místo toho mi mozek projížděl podrobnosti plánu, jako když počítačový program hledá chybu. Připomínalo mi to nespavost, kterou jsem trpěl po Inneninu, nesnesitelný synaptický neklid, který nechtěl zmizet. Když mi časový displej periferního vidění sdělil, že už uplynula přinejmenším minuta, opřel jsem se o loket a podíval se na postavy spící v sousedních kójích.

„Nějaký problém?“ zeptal jsem se hlasitě.

„Hledání Sheryl Bostockové ukončeno,“ pronesl hotel. „Domníval jsem se, že byste byl raději sám, až vás budu informovat.“

Posadil jsem se a začal si sundávat elektrody z těla. „To ses domníval správně. Víš určitě, že jsou všichni pryč?“

„Poručík Ortegová a její kolegové byli přibližně před dvěma minutami instalováni do virtuální reality. Irene Elliottová je tam od odpoledne. Prohlásila, že nechce být rušena.“

„Na jaký koeficient teď jedeš?“

„Na 11,15. Přesně jak žádala Irene Elliottová.“

Přikývl jsem a vylezl z kóje. Jedenáct celých patnáct byl pro počítačové odborníky běžný pracovní koeficient. Byl to současně název obzvlášť krvavého, ale jinak bezvýrazného experia s Mickym Nozawou. Jediné, co jsem si dokázal jasně vybavit, bylo, že postavu, kterou Micky představoval, na konci nečekaně zabili. Doufal jsem, že to není znamení osudu.

„Fajn,“ pronesl jsem. „Tak spust’.“

Mezi potmělou hladinou moře s převalujícími se vlnami a světly z chatrče se rozkládal citrusový háj. Kráčel jsem po pěšině mezi stromy a vůně citronů mi připomínala úklid. Ve vysoké trávě po obou stranách stezky konejšivě zpívaly cikády. Hvězdy na sametové

obloze se třpytily jako drahokamy a krajina za chatou se zvedala do mírných pahorků posetých kameny. Ve tmě na svazích se pohybovaly bílé obrysy ovcí a odněkud jsem slyšet štěkat psa. Na jedné straně poblikávala světla rybářské vesnice, mnohem méně jasná než hvězdy.

Z horního zábradlí verandy visely hurikánové lampy, ale u dřevěných stolů nikdo neseseděl. Přední stěnu pokrývaly divoké abstraktní klikyháky, které se kroutily kolem světélkujícího nápisu *Penzion Květina '68*. Na zábradlí se v slabé bríze vanoucí od moře pohupovaly a otáčely zvonkohry. Vydávaly celou škálu tichých zvuků od skleněného cinkání po duté dřevěné ťukání.

Na neudržovaný svažující se trávník před verandou někdo rozestavil do kruhu nejrůznější pohovky a křesla, takže to vypadalo, jako by se skelet srubu zvedl bez zařízeného interiéru do vzduchu a o kus výš na svahu se opět usadil na zem. Z kroužku na trávníku se ozývaly tiché hlasy a zářily odtud žhnoucí konce cigaret. Jakmile jsem sáhl do kapsy, došlo mi, že už nemám ani cigarety, ani potřebu si zapálit, a otráveně jsem se ušklíbl.

Tlumený hovor přerušil Bautistův hlas.

„Kovacsi? To jste vy?“

„Kdo by to byl jinej?“ zaslechl jsem podrážděný dotaz Ortegové. „Tohle je kurva virtualita.“

„Jo, ale...“ Bautista pokrčil rameny a ukázal na prázdná místa k sezení. „Vítejte na večírku.“

Bylo tu pět lidí. Irene Elliottová a Davidson seděli na opačných koncích pohovky vedle Bautistova křesla. Na další pohovce vedle Bautisty se rozvalovala Ortegová a v dalším křesle si hověla pátá osoba. Nohy měla natažené před sebou a tvář ponořenou ve tmě. Nad barevnou čelenkou jí jako hřebíky trčely černé vlasy. Na klíně měla bílou kytaru. Došel jsem k ní a zastavil se.

„Hendrix, nemám pravdu?“

„Přesně tak.“ Měl v hlase témr, který v něm předtím chyběl. Velkýma rukama přešel po strunách a nad potemnělým trávníkem se rozlehlo pár akordů. „Základní projekce entity. Vložená do hardwaru původními tvůrci. Když odstraníte systémy zrcadlící zákazníka, dostanete tohle.“

„Fajn.“ Usadil jsem se do křesla proti Irene Elliottové. „Co říkáte pracovním podmínkám? Líbí se vám tu?“

Přikývla. „Jo, je to dobrý.“

„Jak jste tu dlouho?“

„Já?“ Pokrčila rameny. „Asi den. Vaši přátelé dorazili před pár hodinama.“

„Před dvěma a půl,“ upřesnila Ortegová jízlivě. „Kde ses flákal?“

„Porucha neurachemu.“ Kývl jsem na Hendrixe. „Copak vám to neřekl?“

„Jo, řekl nám přesně tohle.“ Ortegová si mě změřila typicky policajtským pohledem. „Jen bych ráda věděla, co to znamená.“

Bezmocně jsem rozhodil ruce. „To já taky. Systém Khumalo mě do virtuality odmítal vpustit a chvíli trvalo, než jsme se domluvili. Možná zavolám výrobci.“ Otočil jsem se zpátky k Irene Elliottové. „Slyšel jsem, že chcete, aby kvůli dipu běžel formát na maximum.“

„Slyšel jste správně.“ Elliottová ukázala prstem na Hendrixe. „Tvrdí, že jede na 3,23 procenta, a aby se nám to podařilo, budeme potřebovat každou setinu.“

„Už jste vytypovala místo, kudy se dostanu dovnitř?“

Elliottová zachmuřeně přikývla. „Je to zabezpečený líp než orbitální banka. Ale můžu vám říct dvě zajímavé věci. Zaprvý, vaše přítelkyně Sarah Sachilowská byla před dvěma dny stažena z Hlavy v oblacích a přenosovou bránou transportována na Harlanův svět. Je v bezpečí.“

„Klobouk dolů. Jak dlouho vám trvalo, než jste to zjistila?“

„Chvíli.“ Elliottová kývla směrem k Hendrixu. „Trochu mi pomohl.“

„A ta druhá zajímavá věc?“

„Každých osmnáct hodin dorazí na přijímač v Evropě tajná teleportace. Bez dippingu vám o tom víc říct nemůžu a myslela jsem si, že to teď stejně nebudete chtít vědět. Ale zdá se, že je to to, po čem jdeme.“

Vybavily se mi samopaly připomínající pavouky, kožnaté děložní vaky odolné proti nárazu a depresivní kamenní strážci, kteří podírali střechu baziliky Kawaharové, a přistihl jsem se, že se při vzpomínce na jejich pohrdavé úšklebky opět usmívám.

„Tak dobře.“ Rozhlédl jsem se po shromážděném týmu. „Jdeme na to.“

Kapitola čtyřicet

Opět jsem byl na Sharyi.

Hodinu po setmění jsme vypadli z věže Hendrixu a vznesli se k téměř opuštěné obloze. Ortegová dorazila ve stejném Lock-Mitu, kterým mě odvezla do Suntouch House, ale když jsem se rozhlédl po matně osvětleném interiéru, vybavil se mi útok Vyslanců na Zihicce. Všechno bylo stejné – Davidson, s tváří zalitou bleděmodrým světlem obrazovky, představoval odborníka na počítače; Ortegová, která ze zapečetěného balíčku vybalovala dermální polštářky a zdravotnický materiál, tu byla jako lékařka. Nahoře v průlezu do kokpitu stál Bautista a s ustaraným výrazem na tváři sledoval, jak další mohykán, kterého jsem neznal, pilotuje. Musel jsem změnit výraz, protože Ortegová se naklonila a pozorně se na mě zadívala.

„Nějakej problém?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, jen malá nostalgie.“

„No, doufám jen, že ji udržíš pod kontrolou.“ Opřela se o stěnu letadla. První dermální polštářek, který držela v ruce, vypadal jako okvětní lístek nějaké duhově zelené rostliny. Usmál jsem se na ni a naklonil hlavu na stranu, aby se dostala ke krční žíle.

„Tenhle je čtrnáctiprocentní,“ řekla a přiložila mi chladivý zelený lístek na krk. Nejdříve jsem měl pocit, jako by mi po krku přejel jemný smírek, a pak mi projel kolem klíční kosti hluboko do hrudníku dlouhý, studený prst.

„Super.“

„Ten by teda měl bejt super. Víš, na kolik by ten matroš vyšel na ulici?“

„Zaměstnanecký výhody policie, co?“

Bautista se otočil. „To není moc vtipný, Kovacsí.“

„Nech ho na pokoji, Rode,“ pronesla Ortegová. „Za jistých okolností má člověk na špatný fóry právo. To ta nervozita.“

Přiložil jsem si jeden prst ke spánku, abych jí ukázal další místo. Ortegová polštářek opatrně sloupala a couvla.

„Další za tři minuty,“ prohlásila. „Dobře?“

Spokojeně jsem přikývl a otevřel se účinkům reaperu.

Nejdřív to bylo nepříjemné. Jakmile mi začala klesat tělesná teplota, vzduch v letadle byl čím dál teplejší a tíživější. Těžce mi pronikal do plic a zůstal tam ležet, takže mi každé nadechnutí působilo námahu. Jak kolísala vlhkostní vyváženost mého těla, viděl jsem rozmazaně a v ústech mi nepříjemně vyschlo. Každý pohyb, i ten nejnepatrnější, mi připadal nesmírně obtížný. Nedokázal jsem téměř ani myslet.

Pak naskočily kontrolní stimulanty a během několika vteřin se mi v hlavě vyjasnilo. V okamžiku, kdy nervové regulátory můj systém na změnu tělesné teploty vyladily, vzduch ztratil svou tíživost. Dýchání ve mně vyvolávalo slastnou ospalost, jako když člověk za chladné noci popíjí horký rum. Kabina letadla a lidé uvnitř mi náhle připadali jako skládačka, kterou bych dokázal vyřešit, kdybych jen mohl...

Ucítil jsem, že se usmívám.

„Páni, Kristin, to je... vynikající matroš. Je to lepší než Sharya.“

„To mě těší.“ Ortegová se podívala na hodinky. „Ještě dvě minuty. Seš připravenej?“

„Jsem.“ Sešpulil jsem rty a hvízdal. „Na všechno. Úplně na všechno.“

Ortegová kývla hlavou dozadu na Bautistu, který zřejmě kontroloval přístroje v kokpitu. „Rode. Kolik máme ještě času?“

„Za necelých čtyřicet minut jsme tam.“

„Radši mu dej ten oblek.“

Zatímco Bautista zápolil se skříňkou nad hlavou, Ortegová zalovila v kapse a vytáhla z ní podkožní sprej s ošklivě vyhlížející jehlou.

„Tohle je pro tebe,“ řekla. „Taková pojistka proti organickému poškození.“

„Injekce?“ Se strojovou přesností jsem zavrtěl hlavou. „Fuj. Tohle do mě nepíchneš.“

„Je to izotopovej indikátor,“ pronesla trpělivě. „A tohle letadlo bez něj neopustíš.“

Podíval jsem se na lesknoucí se jehlu a v duchu jsem krájel fakta jako maso na guláš. U mariňáků jsme používali podkožní indikátor, abychom mohli sledovat agenty tajných operací. V případě, že něco nevyšlo, nám označil přesné místo, odkud naše lidi dostat. V případě, že všechno probíhalo podle plánu, molekuly indikátoru se obvykle do osmačtyřiceti hodin rozpadly.

Pohlédl jsem na Davidsona.

„Jakej má dosah?“

„Sto kiláků.“ Mladý mohykán náhle vyhlížel ve světle monitoru nesmírně kompetentně. „Aktivizuje se jen při pátrání. Dokud vás nezačneme hledat, signál nevysílá. Je naprosto bezpečnej.“

Pokrčil jsem rameny. „Fajn. Kam mi to chceš vrazit?“

Ortegová s jehlou v ruce vstala. „Do krku. Hned vedle báze, pro případ, že by ti usekli hlavu.“

„Skvělý.“ Zvedl jsem se a otočil se k ní zády, aby mi mohla píchnout jehlu do šíje. V místě, kde končí lebka, jsem ucítil krátký zášleh bolesti, který vzápětí zmizel. Ortegová mě popleskala po rameni.

„Hotovo. Je na monitoru?“

Davidson stiskl několik tlačítek a přikývl. Bautista hodil na sedadlo přede mě gravitační výstroj. Ortegová se podívala na hodinky a sáhla pro druhý dermální polštářek.

„Třicet sedm procent,“ prohlásila. „Připravený?“

Měl jsem pocit, jako bych se potopil do diamantů.

Než jsme dorazili k Hlavě v oblacích, droga už potlačila většinu mých emocionálních reakcí a všechno získalo ostré, lesklé hrany strohých údajů. Schopnost jasného uvažování se zhmotnila, stala se filmem pochopení, který pokrýval všechno, co jsem slyšel a viděl kolem sebe. Oblek a gravitační výstroj mi připadaly jako samurajské brnění, a když jsem vytáhl z pouzdra paralyzér, abych ho zkontroloval, téměř hmatatelně jsem v něm cítil svinutý výboj.

Byla to jediná shovívavá věta v syntaxi výzbroje, kterou jsem měl na sobě. Zbytek byly jednoznačné rozsudky smrti.

Střepinová pistole s náboji s pavoučím jedem, připevněná na spodní hraně žeber naproti paralyzátoru. Nastavil jsem paprsek na co nejširší rozptyl. Na pět metrů zlikviduje jediným výstřelem celou místnost protivníků, bez zpětného nárazu a naprosto neslyšně. Sarah Sachilowská mě zdraví.

Dávkovač s termitími mikrogranáty, které nejsou o nic větší než disketa, ve váčku na levém boku. Na památku Iphigenie Demeové.

Na předloktí pod oblekem jako poslední záchrana nůž Tebbit v pouzdře, které reaguje na pokyn mozku.

Cítil jsem stejnou chladnokrevnost, jako když jsem stál před podnikem U Jerryho, ale v krystalických hlubinách reaperu jsem ji nepotřeboval. Akce začíná.

„Cíl na dohled,“ zavolal pilot. „Chcete se na něj podívat zblízka?“

Pohlédl jsem na Ortegovou, která pokrčila rameny a oba jsme zamířili do kokpitu. Ortegová se uvelebila vedle mohykána a nasadila si sluchátka druhého pilota. Já jsem se postavil vedle Bautisty do průlezu. Měl jsem odtud stejně dobrý výhled jako ona.

Převážnou část kokpitu tvořila průhledná slitina s promítanými přístroji, takže pilot měl nerušený výhled do okolního prostoru; vybavil se mi pocit ze Sharye – jako když letíte nad mraky na lehce vypouklém talíři, jazyku oceli nebo možná kouzelném koberci. Na pocit, který by kdysi tak omamný a okouzlující. Zadíval jsem se na mohykánův profil a napadlo mě, jestli je k tomu pocitu tak lhostejný jako já pod vlivem reaperu.

Dneska večer žádné mraky nebyly. Hlava v oblacích se vznášela vlevo od nás a vypadala jako horská vesnice při pohledu z dálky. Hrozen modrých světýlek, která v mrazivém temném nekonečnu lákala do své teplé náruče. Zdálo se, že Kawaharová si pro svůj bordel vybrala konec světa.

Jakmile jsme zamířili ke světlům, kokpitem se rozlehlo elektronické pípání a promítané přístroje na okamžik potemněly.

„A je to, zaznamenali nás,“ pronesla Ortegová ostře. „Už je to tady. Chci tu loď podletět. Ať si nás dobře prohlídnou.“

Mohykán neodpověděl, ale příd' letadla poklesla. Ortegová natáhla ruku k ovládacímu panelu promítaném na průhlednou stěnu nad její hlavou a stiskla tlačítko. Kabinou zaburácel mužský hlas.

„... že jste v nedovoleném vzdušném prostoru. Máme povolení zničit loď, která ho naruší. Okamžitě se identifikujte.“

„Tady bayská policie,“ pronesla Ortegová. „Podívejte se z okna a uvidíte pruhy. Přiletěli jsme kvůli oficiální policejní záležitosti, kámo, takže jestli naším směrem odpálíte raketu, sundám vás z oblohy.“

Rozhostilo se syčivé ticho. Ortegová se na mě otočila a usmála se. Hlava v oblacích se zavlnila jako cíl v hledáčku řízené střely a pak se nám náhle ocitla nad hlavou. Pilot právě vletěl pod tělo lodi. Spatřil jsem světla na lávkách, která připomínala ledové ovoce, spodní plochy přistávacích plošin, zbytnělé zaoblené tělo plavidla, a byli jsme na druhé straně.

„Sdělte povahu vaší záležitosti,“ vyštěkl hlas nepřátelsky.

Ortegová se podívala stěnou kokpitu na vzducholod', jako by hledala místo, odkud hlas vychází. Mrazivým tónem odpověděla: „Synku, už jsem ti řekla, o co jde. A teď mě nech přistát.“

Opět nastalo ticho. Kroužili jsme kolem vzducholodě ve vzdálenosti pěti kilometrů. Začal jsem si natahovat rukavice obleku.

„Poručíku Ortegová.“ Tentokrát to byla Kawaharová, ale pod vlivem betatanatinu jsem necítil dokonce ani nenávist a musel jsem si ji připomenout. V duchu jsem obdivoval rychlost, s jakou hlas Ortegové identifikovali. „Trochu nás to zaskočilo. Máte nějaký soudní příkaz? Naše licence je určitě v pořádku.“

Ortegová na mě vytáhla obočí. Hlasová identifikace na ni také zapůsobila. Odkáslala si. „Nejde o licenci. Hledáme uprchlíka. Jestli budete trvat na soudním povolení, budu muset předpokládat, že máte špatné svědomí.“

„Nevyhrožujte mi, poručíku,“ opáčila chladně Kawaharová. „Máte tušení, s kým mluvíte?“

„Předpokládám, že s Reileen Kawaharovou.“ V hlubokém tichu, které následovalo, udeřila Ortegová rukou vítězoslavně do stropu, otočila se a zazubila se na mě. Zásah. Cítil jsem, že se mi koutky úst lehce zvlínily v úsměvu.

„Možná by bylo lepší, kdybyste mi sdělila jméno toho uprchlíka, poručíku,“ pronesla Kawaharová tónem stejně bezvýrazným jako obličej prázdňého syntetického pouzdra.

„Jmenuje se Takeshi Kovacs,“ odpověděla Ortegová a opět se na mě usmála. „Ale v současné době má na sobě pouzdro bývalého policejního důstojníka. Ráda bych vám položila pár otázek, které se týkají vašeho vztahu k tomuto muži.“

Nastala další dlouhá pauza a já pochopil, že návnada začíná fungovat. Vytvořil jsem její mnohočetné vrstvy s veškerou lstivostí Vyslance. Kawaharová, která o vztahu Ortegové a Rykera téměř jistě věděla, pravděpodobně usoudila, že se Ortegová zapletla s novým podnájemníkem v pouzdru jejího milence. Uvěří, že má o mě Ortegová strach a pátrá po mně. Pochopí motivaci, která ji bez oficiálního povolení zavedla k Hlavě v oblacích. Vzhledem k tomu, že je pravděpodobně v kontaktu s Miriam Bancroftovou, si bude myslet, že ví, kde jsem, a bude přesvědčená, že je pánem situace.

Ale co bylo nejdůležitější, bude chtít vědět, odkud se bayská policie dozvěděla, že je na palubě Hlavy v oblacích ona. A protože je pravděpodobné, že se to dozvěděli, ať přímo, nebo nepřímo, od Takeshiho Kovacse, bude chtít vědět, odkud to ví on. Bude chtít vědět, kolik toho ví a kolik toho policii řekl.

Bude chtít s Ortegovou mluvit.

Utěšnil jsem si spoje obleku kolem zápěstí a čekal jsem. Potřetí jsme obletěli Hlavu v oblacích.

„Bude lepší, když si promluvíme na palubě,“ pronesla konečně Kawaharová. „Přistávací maják na pravoboku. Vleťte dovnitř, dají vám kód.“

Lock-Mit měl na zádi odbavovací tubus, menší, civilní variantu odpalovacího zařízení, které se na vojenských modelech používá pro říditelné pumy nebo pozorovací přístroje. Tubus procházel podlahou hlavní kabiny a s jistou námahou jsem se do něj – v obleku, s gravitační výstrojí a zbraněmi – nasoukal. Třikrát nebo čtyřikrát jsme to vyzkoušeli na zemi, ale teď, když se loď blížila k Hlavě v oblacích, mi to náhle připadalo neskutečně zdlouhavé a obtížné. Konečně jsem dostal dovnitř poslední část gravitační výstroje, a než

Ortegová zaklapla padací dvířka a pohřbila mě ve tmě, zaťukala mi na helmu obleku.

O tři vteřiny později se tubus otevřel a vyplivl mě do temného vesmíru.

Cítil jsem něco, co vzdáleně připomínalo radost, něco, co si tohle pouzdro nepamatovalo na buněčné úrovni. Ze stísněného tubusu a hlasité vibrace motorů jsem byl náhle vržen do nekonečného prostoru a ticha. Když jsem padal, pěnovou vycpávkou v helmě obleku nepronikl ani závan vzduchu. Jakmile jsem se ocitl venku, gravitační výstroj se aktivovala a zbrzdila můj pád dřív, než vůbec začal. Cítil jsem, jak se vznáším v mírně se pohybujícím gravitačním poli jako míč poskakující na sloupci vody ve fontáně. Otočil jsem se a sledoval, jak se navigační světla Lock-Mitu vzdalují k trupu Hlavy v oblacích.

Vzducholod' přede mnou visela jako hrozivý bouřkový mrak. Ze zaobleného těla a portálové nástavby pod ním na mě blikala světla. Normálně bych cítil zděšení, že jsem snadným terčem, ale betatanatin veškeré emoce vymazal a zaplavil mě jen příval technických údajů. V obleku jsem byl stejně černý jako okolní obloha a téměř nezachytitelný radarem. Gravitační pole kolem mě by se teoreticky mohlo někde na snímacím zařízení objevit, ale vzhledem k obrovskému zkreslení, které způsobovaly stabilizátory vzducholodi, by mě museli vysloveně hledat, a to velice pečlivě. Všechno tohle jsem věděl s naprostou jistotou, v níž nebylo místo pro pochybnosti, strach nebo jiné emoce. Měl jsem v sobě reaper.

Nastavil jsem poháněče na nízkou rychlost a opatrně se blížil k obrovskému zaoblenému trupu. Na stínítku helmy naskočila simulační grafika a všechna vstupní místa, která pro mě Irene Elliottová našla, jsem viděl červeně ohraničená. Zejména jedno, otevřený jícen nepoužívané věže na odběr vzorků, pulzovalo hned vedle jasně zeleného nápisu Nejvýhodnější. Začal jsem stoupat přímo k němu.

Jícen věže byl asi metr široký a na okrajích, kde byl odstraněn systém na odběr vzorků atmosféry, zjizvený. Natáhl jsem nohy před sebe – v gravitačním poli to bylo snadné – zavěsil se na obruď padacího poklopu a nasoukal se po pás do otvoru. Pak jsem se otočil

na břicho, abych dostal dovnitř gravitační zařízení a mohl otvorem proklouznout na podlahu věže. Potom jsem gravitační zařízení vypnul.

Uvnitř bylo sotva tolik prostoru, aby mohl údržbář ležící na zádech zkontrolovat přístroje. V zadní části věže se nacházel starobylý vzduchový uzávěr s tlakovým kolem, přesně jak slibovaly plány, které mi opatřila Irene Elliottová. Zkroutil jsem se, až jsem mohl sevřít kolo oběma rukama. Celou tu dobu jsem cítil, jak se oblek a výstroj v úzkém průlezu zachytávají a že mě dosavadní námaha vyčerpala téměř k smrti. Zhluboka jsem se nadechl, abych okysličil unavené svaly, počkal jsem, až mi zpomalený tep roznese kyslík do celého těla, a pověsil se na kolo. Proti mému očekávání se otočilo celkem snadno a dvířka vzduchového uzávěru se vyklopila ven. Za dveřmi panovala naprostá tma.

Chvíli jsem nehybně ležel a sbíral sílu. Člověku nějakou dobu trvá, než si na dvě dávky reaperu zvykne. Na Sharyi jsem nepotřeboval jít výš než na dvacet procent. Teplota v Zihicce byla hodně vysoká a infrasenzory pavoučích tanků byly primitivní. Tady nahoře by tělo se sharijskou pokojovou teplotou spustilo veškerá poplašná zařízení. Bez důkladného okysličení bych rychle vyčerpал energetické rezervy na buněčné úrovni a bezmocně bych lapal na podlaze po dechu jako placatka na palubě. Pořád jsem ležel a zhluboka, pomalu dýchal.

Po několika minutách jsem se znovu otočil na záda a odepnul si gravitační výstroj. Potom jsem opatrně proklouzl otvorem a hranami dlaní udeřil o kovový rošt na chodbě. Pomalu jsem protáhl otvorem zbytek těla a připadal si přitom jako můra vylézající z kukly. Když jsem se v tmavé chodbě rozhlédl, vstal jsem a sundal si helmu a rukavice. Pokud plány lodi, které Irene Elliottová stáhla z paměti meteorologické základny v Tampě, byly i nadále přesné, chodba vedla mezi obrovskými silami helia k velínu na zádi a odtud se budu moct vyšplhat po revizním žebříku přímo na hlavní palubu. Podle toho, co jsme si dali dohromady z Millerova výsledku, obývala Kawaharová dvě spodní podlaží na levoboku. Měla dvě obrovská okna s výhledem na trup lodi.

Když jsem si vyvolal plán z paměti, vytáhl jsem střepinovou pistoli a zamířil na zád'.

Za necelých patnáct minut jsem dorazil k velínu. Cestou jsem nikoho nepotkal. Vypadalo to, že je velín automatizovaný, a začal jsem dospívat k závěru, že v současné době sem nahoru zřejmě nikdo nechodí. Našel jsem revizní žebřík a tiše po něm šplhal dolů tak dlouho, až jsem na obličej ucítil teplo světla stoupajícího nahoru. Pochopil jsem, že jsem téměř na hlavní palubě. Zastavil jsem se a snažil se zaslechnout hlasy. Senzory zvuku a blízkosti jsem měl vybičované na maximum. Pak jsem urazil poslední čtyři metry a seskočil na podlahu jasně osvětlené chodby s kobercem. Byla opuštěná.

Zkontroloval jsem vnitřní časový displej a nabil střepinovou zbraň. Za chvíli akce začne. V tuhle dobu už Ortegová mluví s Kawaharovou. Rozhlédl jsem se a usoudil, že ať už hlavní paluba kdysi sloužila k čemukoli, teď měla jiný účel. Chodbu, vymalovanou zlatou a červenou barvou, zdobily každých pár metrů květináče s exotickými rostlinami a lampy ve tvaru milujících se těl. Vysoký koberec pokrývaly detailní výjevy sexuálních rozkoší. Po celé délce chodby se proplétali muži, ženy a jejich páry s ucpanými otvory a roztaženými končetinami. Na stěnách visely obdobně explicitní holografické obrazy, které – když jsem kolem nich procházel – sténaly a vzdychaly. Měl jsem dojem, že jsem na jednom z nich poznal tmavovlasou ženu s rudými rty z pouliční reklamy, ženu, která ke mně možná tiskla stehno v baru na opačné straně zeměkoule.

Díky betatanatinu to na mě nepůsobilo o nic víc než stěna posetá marťanskými piktogramy.

Chodbu po obou stranách lemovaly v pravidelných desetimetrových rozestupech luxusní dvoukřídlé dveře. Člověk nemusel mít velkou představivost, aby pochopil, co se za těmi dveřmi skrývá; obdoba biokabin z podniku U Jerryho, a z každé se mohl každou chvíli vynořit zákazník. Zrychlil jsem a pátral po spojovací chodbě, která mě měla zavést ke schodišti a výtahům do dalších podlaží.

Byl jsem už téměř u ní, když se asi pět metrů přede mnou rozlétly dveře. Ztuhl jsem, sevřel pažbu střepinové pistole, přitiskl se ke stěně a upřel na něj pohled. Neurachem zavrčel.

Z otevřených dveří se s artritickou pomalostí vynořilo šedivé chlupaté zvíře, buď odrostlé mládě vlka, nebo pes. Nechal jsem ruku na pistoli a opatrně se odsunul od stěny. Zvíře mi sahalo asi ke kolenům a pohybovalo se po čtyřech, ale na jeho zadních nohách bylo něco zvláštního. Jako by byly vykloubené. Uši mělo přitisknuté k lebce a tiše zakňučelo. Když ke mně otočilo hlavu, pevně jsem sevřel pistoli, ale zvíře se na mě jen podívalo a z němého utrpení v jeho očích jsem pochopil, že mi nic nehrozí. Potom se chodbou namáhavě odšouralo k vzdálenější místnosti na protější straně a tam se zastavilo. Dlouhou hlavu natáhlo ke dveřím, jako by poslouchalo.

Jako ve snu jsem k němu došel a přitiskl ucho ke dveřím. Zvuková izolace byla kvalitní, ale neurachem Khumalo, který pracoval na nejvyšší obrátce, si s ní snadno poradil. Kdesi v dálce jsem zaslechl zvuky, které na mě útočily jako hmyz. Tupé, pravidelné údery a ještě něco, co připomínalo zoufalé prosby člověka na konci svých sil. Přestalo to téměř ve stejném okamžiku, kdy jsem to uslyšel.

V tu chvíli přestal pes pode mnou kňučet a lehl si na podlahu. Když jsem o krok couvl, opět na mě upřel vyčítavý pohled plný nezměrné bolesti. V těch očích jsem viděl každou oběť, která se kdy na mě za posledních třicet letů života podívala. Pak zvíře odvrátilo hlavu a apaticky si začalo olizovat poraněné zadní nohy.

Na zlomek vteřiny něco proniklo netečností, kterou ve mně betatanatin vyvolal.

Došel jsem zpátky ke dveřím, ze kterých zvíře vyšlo, cestou vytáhl střepinovou pistoli a se zbraní, kterou jsem držel oběma rukama před sebou, jsem vklouzl dovnitř. Místnost byla prostorná, pastelově vymalovaná a na stěnách visely dvojrozměrné obrazy. Uprostřed stála masivní sloupková postel s průsvitnými závěsy. Na kraji postele seděl elegantně vyhlížející muž kolem čtyřicítky. Byl od pasu dolů nahý. Na horní polovině těla měl něco jako frak, který se tloukl se silnými pracovními rukavicemi, jež mu sahaly až k loktům. Byl předkloněný a vlhkým ručníkem se otíral mezi nohama.

Jakmile jsem vešel do místnosti, zvedl hlavu.

„Jacku? Už jsi skončil –“ Nechápatě zíral na zbraň v mých rukou, a teprve když měl hlaveň půl metru od obličeje, příkrým tónem pronesl: „Poslechněte, tyhle praktiky jsem si neobjednal.“

„To je na účet podniku,“ pronesl jsem lhostejně a sledoval, jak mu shluk monomolekulárních střepin rozmašíroval obličej. Ruce mu vylétly k poraněnému obličej, zhroutil se na postel, a zatímco umíral, vydával ze sebe hluboké, chrčivé zvuky.

Když mi v koutku oka červeně zablikal displej s časem akce, vycouval jsem z pokoje. Poraněné zvíře před protějšími dveřmi po mém příchodu nevzhlédlo. Klekl jsem si a jemně mu položil ruku na tělo. Zvedlo hlavu a znovu zakňučelo. Odložil jsem pistoli a napnul prázdnou ruku. Do ruky mi z pouzdra vklouzl nůž Tebbit.

Vyleštil jsem si čepel o kožich zvířete, vrátil ho do pouzdra a zvedl pistoli – to vše s klidem, který ve mně vyvolal reaper. Pak jsem potichu zamířil ke spojovací chodbě. Hluboko v křišťálové průzračnosti drogy jsem ucítil záchvěv znepokojení, ale reaper mi nedovolil, abych se tím zabýval.

Podle plánů od Elliottové vedla kolmá ulička ke schodišti, které pokrýval koberec se stejným orgastickým vzorem jako hlavní chodbu. Ostražitě jsem po něm sešel dolů. Pistolí jsem mířil před sebe a čidlem blízkosti, které mi oznamovalo blízkost třetí osoby, jsem jako radarem zkoumal volný prostor před sebou. Nic se nepohnulo. Kawaharová musela uzavřít všechny dveře, aby Ortegová a její tým nespatriili během návštěvy na palubě něco nepatřičného.

O dvě patra níž jsem schodiště opustil a podle plánů uložených v paměti prošel bludištěm chodeb k místu, za jehož rohem se nacházely dveře vedoucí do obytných místností Kawaharové. Se zády přitisknutými ke zdi jsem došel až na roh a se zatajeným dechem chvíli čekal. Čidlo blízkosti mi oznámilo, že u dveří za rohem někdo stojí, pravděpodobně víc než jedna osoba, a ucítil jsem slabý závan cigaretového kouře. Spustil jsem se na kolena, rozhlédl se a pak sklonil obličej k zemi. S tváří přitisknutou na plyšový koberec jsem vystrčil hlavu za roh.

U dveří stáli muž a žena, oblečení ve stejné zelené kombinéze. Žena kouřila. Přestože oba měli za opaskem paralyzér, vypadali spíš

jako technický personál než ochranka. Trochu jsem se uvolnil a rozhodl se ještě chvíli počkat. V koutku oka mi jako napjatá žíla pulzoval čas akce.

Než jsem uslyšel cvaknutí dveří, uplynula další čtvrt hodina. Neurachem pracující na maximální výkon zachytil šustění oblečení, jak strážci ustoupili z cesty někomu, kdo odcházel. Uslyšel jsem hlasy – lhostejný Ortegové, která předstírala oficiální nezájem, pak Kawaharové, stejně modulovaný jako mandroidův hlas v Larkin & Green. Díky betatanatinu, který utlumil mou nenávist, jsem na ten hlas reagoval asi stejně jako na dělostřelbu v dálce.

„... že vám nemůžu víc pomoci, poručíku. Jestli je to, co říkáte o Wei klinice, pravda, jeho psychický stav se od té doby, co pro mě pracoval, očividně zhoršil. Cítím se do jisté míry zodpovědná. Tím chci říct, že bych ho Laurensi Bancroftovi nikdy nedoporučila, kdybych tušila, že k něčemu takovému dojde.“

„Jak jsem řekla, je to jen hypotéza,“ opáčila Ortegová poněkud ostřejším tónem. „A byla bych vám nesmírně vděčná, kdyby tenhle rozhovor zůstal jen mezi námi. Dokud nezjistíme, kam Kovacs zmizel a proč –“

„Samozřejmě. Naprosto chápu delikátnost téhle záležitosti. Jste na palubě Hlavy v oblacích, poručíku. Jak jistě víte, zakládáme si na diskrétnosti.“

„Ano,“ odpověděla Ortegová se stopou pohrdání. „Slyšela jsem o tom.“

„V tom případě se můžete spolehnout, že o tom nebudu s nikým mluvit. Teď, kdybyste mě omluvili, poručíku... Detektive seržante... Musím zařídit jisté administrativní záležitost. Tia a Max vás doprovodí zpátky na přistávací plochu.“

Dveře se zavřely a směrem ke mně se vydaly tiché kroky. Okamžitě jsem se napjal. Ortegová mířila s doprovodem přímo ke mně. S tímhle nikdo nepočítal. Na plánech se nacházely přistávací plochy od kajuty Kawaharové směrem na před, a proto jsem k ní přišel ze zádí. To, že Ortegová s Bautistou míří na zád, nemělo žádnou logiku.

Nevyděsil jsem se. Místo toho jsem chladnokrevně uvažoval a analyzoval holá fakta. Ortegové s Bautistou žádné nebezpečí nehrozí.

Museli přijít stejnou cestu, kterou teď odcházejí, jinak by něco namítli. Pokud jde o mě, jestli kolem uličky, ve které stojím, projdou, stačí jediný pohled stranou a ochranka mě uvidí. Chodba byla dobře osvětlená a nenabízela žádný úkryt. Nicméně vzhledem k tomu, že teplota mého těla byla nižší než okolní a měl jsem výrazně pomalejší pulz i dech, většina podprahových činitelů, které u normální lidské bytosti aktivují pocit, že je někdo nablízku, zmizela. Samozřejmě za předpokladu, že doprovod má na sobě obyčejná pouzdra.

A jestli do té uličky *zahnou*, aby použili schodiště, jsem bez šance...

Přitiskl jsem se zády ke zdi, nastavil střepinovou zbraň na minimální rozptyl a zatajil dech.

Ortegová. Bautista. Za nimi kráčeli ti dva strážníci. Byli tak blízko, že jsem mohl natáhnout ruku a dotknout se vlasů Ortegové.

Nikdo se neotočil.

Teprve po minutě jsem začal opět dýchat. Prozkoumal jsem chodbu v obou směrech, rychle obešel roh a pažbou pistole zaklepal na dveře. Aniž jsem počkal na odpověď, vešel jsem dovnitř.

Kapitola čtyřicet jedna

Pokoj vypadal přesně tak, jak ho Miller popsal. Dvacet metrů široký se šikmou stěnou z antireflexního skla. Za jasného dne si na ni člověk mohl lehnout a zírat na moře tisíce metrů pod sebou. Na strohém zařízení byl patrný vliv počátku tisíciletí, kdy se Kawaharová narodila: kouřově šedivé stěny, podlaha z tvrzeného skla a světlo vycházející ze zubatých origami z osvětlovacího materiálu, které byly upevněné na železných stojanech v rozích místnosti. Jedné straně pokoje vévodila masivní deska z tmavé oceli, která sloužila jako stůl, u druhé stály kolem imitace bubínkových kamen pohovky břidlicové barvy. Za pohovkami se nacházel klenutý vstup, o kterém se Miller domníval, že vede do ložnice.

Nad deskou visel holografický displej s pomalu naskakujícími čísly, kterého si nikdo nevšímal. Reileen Kawaharová stála zády ke dveřím a zírala na noční oblohu.

„Něco jste zapomněli?“ zeptala se roztržitě.

„Ne, nic.“

Všiml jsem si, že při těch slovech strnula, ale pomalu, klidně se otočila, a z míry ji nevyvedl dokonce ani pohled na pistoli, kterou jsem držel v ruce. Hlas měla téměř stejně lhostejný jako před otočením.

„Kdo jste? Jak jste se sem dostal?“

„Uvažujte.“ Ukázal jsem na pohovky. „Posad'te se a přemýšlejte.“

„Kadmin?“

„Teď mě urážíte. Sedněte si!“

V tu chvíli jí to došlo.

„Kovacs?“ Nepříjemně se usmála. „Kovacs, vy *idiote*. Máte představu, co jste právě zahodil?“

„Řekl jsem, abyste se posadila.“

„Je pryč, Kovacsi. Zpátky na Harlanově světě. Dodržela jsem slovo. O co vám ještě jde?“

„Už vám to nebudu opakovat,“ pronesl jsem mírně. „Bud’ se okamžitě posadíte, nebo vám prostřelím koleno.“

Kawaharová se s matným úsměvem pomaličku posadila na nejbližší pohovku. „Dobře, Kovacsi. Dneska večer budeme hrát podle vašeho scénáře. A pak sem nechám Sachilowskou stáhnout zpátky a vás s ní. Co chcete udělat? Zabít mě?“

„Když to bude nutný...“

„Kvůli čemu? Kvůli nějaké morální zásadě?“ Kawaharová poslední dvě slova zdůraznila, takže zněla jako název výrobku. „Nezapomínáte na něco? Když mě tady zabijete, asi za osmnáct hodin si toho všimne můj systém detašovaný v Evropě a přepouzdruje mě podle poslední aktualizace. A mojí nové verzi nebude dlouho trvat, než zjistí, co se tady stalo.“

Posadil jsem se na kraj pohovky. „Tím bych si nebyl tak jistej. Jen se podívejte, jak dlouho to trvalo Bancroftovi, a vlastně pravdu pořád ještě nezná, nebo ano?“

„Jde o Bancrofta?“

„Ne, Reileen. Jde o vás a o mě. Měla jste nechat Sarah na pokoji. Měla jste nechat na pokoji mě, dokud to šlo.“

„Ach,“ zacukrovala posměšně. „*Manipulovala* jsem s vámi. Promiňte.“ Příkře změnila tón. „Jste *Vyslanec*, Kovacsi. Nechat se sebou manipulovat je vaše řemeslo. Všichni jsme manipulováni. Všichni žijeme ve velké manipulační matici a udržet se nahoře dá obrovskou námahu.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nechtěl jsem, abyste mě do toho zataáhla.“

„Kovacsi, Kovacsi.“ Výraz Kawaharové náhle téměř zjhl. „Nikdo z nás do toho nechce být zatažen. Myslíte si, že jsem se chtěla narodit ve Fission City, v rodině počítačový krysy a psychopatický děvky? Myslíte, že jsem to chtěla? Nejsme do toho zataženi, jsme do toho *vrženi* a pak už člověku nezbývá než držet hlavu nad vodou, aby se neutopil.“

„Nebo lejt do krku vodu jiným lidem,“ souhlasil jsem přátelsky. „Zřejmě jste po matce, že?“

Na okamžik se tvář Kawaharové změnila v plechovou masku, za kterou zuří požár. Oči jí vzplanuly vztekem, a kdybych v sobě neměl reaper, který mě otupoval, bál bych se jí.

„Zabij mě,“ pronesla staženými rty. „A užij si to, protože budeš trpět, Kovacsi. Myslíš si, že ti revolucionáři na Novém Pekingu trpěli, když umírali? Pro tebe a tu tvoji děvku vymyslím mnohem lepší věci.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Myslím, že ne, Reileen. Víte, asi před deseti minutama odešla vaše aktualizace. A já ji nechal cestou zdippovat. O nic jsme vás neokradli, jen jsme do ní vložili rawlingskej virus. Už je v paměti, Reileen. Vaše detašovaná báze je zavirovaná.“

Přimhouřila oči. „Lžete.“

„Dneska ne. Líbila se vám práce, kterou Irene Elliottová udělala v Užij si to? No, měla byste ji vidět ve virtuálním fóru. Vsaďm se, že když se dostala do té teleportace, stihla stáhnout pár útržků myšlenek. Suvenýry. Vlastně sběratelský kousky, protože pokud něco vím o bazových specialistech, zapečetí vaši detašovanou bázi větší rychlostí, než politici opouštějí válečnou oblast.“ Kývl jsem na údaje na displeji. „Řekl bych, že během dvou hodin se spustí poplach. V Inneninu to trvalo dýl, ale od té doby už uplynula spousta let. Technologie udělala velkej pokrok.“

V tu chvíli mi uvěřila, a jako se by zuřivost, kterou jsem jí zahlédl v očích, změnila v soustředěný bílý žár.

„Irene Elliottová,“ pronesla napjatě. „Až ji najdu –“

„Myslím, že těch planých výhrůžek už bylo dost,“ přerušil jsem ji. „Poslechněte. V současný době je báze, kterou máte v sobě, váš jedinej život, a protože mám špatnou náladu, stačí málo a vyřiznu vám ji z páteře a rozdrťm ji podpatkem. Předtím, nebo potom, co vás zastřelím, tak *držte hubu*.“

Kawaharová nehybně seděla a nenávistně si mě měřila přimhouřenýma očima. Než se ovládla, na okamžik povytáhla horní ret a odhalila zuby.

„Co chcete?“

„Tak je to lepší. Právě teď chci slyšet plný doznání o tom, co jste na Bancrofta ušila. O Rezoluci 653, o Mary Lou Hinchleyový, prostě

všechno. Můžete to doplnit informací o tom, jak jste dostala Rykera do skladiště.“

„Nahráváte to?“

Ukázal jsem na levé víčko, kde jsem měl snímací zařízení, a usmál se.

„Opravdu si myslíte, že to udělám?“ Kawaharové se zablýskly oči zuřivostí. Čekala, stočená jako had, na příležitost. Už jsem ji takhle mnohokrát zažil, ale tehdy neupírala pohled na mě. Ty oči pro mě byly stejně nebezpečné jako přestřelky v ulicích Sharye. „Opravdu si myslíte, že to ze mě dostanete?“

„Podívejte se na to z té lepší stránky, Reileen. Díky svým penězům a vlivu se výmazu pravděpodobně vyhnete, a místo toho vás čeká jen dvě stě let ve skladišti.“ Mrazivějším tónem jsem dodal: „Ale když nebudete mluvit, umřete jednou provždy.“

„Vynucené přiznání je podle zákona nepřípustné.“

„Nechtějte, abych se rozesmál. Tohle nepůjde k Nejvyššímu soudu Spojených národů. Myslíte si, že jsem u soudu ještě nikdy nebyl? Myslíte si, že bych tenhle případ svěřil *právníkům*? Jakmile se vrátím na zem, všechno, co tady dneska večer řeknete, půjde expresní teleportací na WorldWeb 1. To a nahrávka člověka, kterýho jsem odprásknul v té psí místnosti nahoře.“ Kawaharová na mě vytřeštila oči a já přikývl. „Jo, měl jsem vám to říci dřív. Máte o klienta míň. Není eSeSovanej, ale bude potřebovat přepouzdrovat. Předpokládám, že asi tři minuty potom, co tohle všechno Sandy Kimová odvysílá, vám ke dveřím dorazí komando federálů s plnou rukou soudních zatykačů. Nebudou mít na vybranou. Sám Bancroft je k tomu postrčí. Myslíte si, že stejný lidi, který schválili Sharyi a Innenin, budou váhat trochu překroutit ústavní zákon, aby zachránili svoji moc? *Ted' začněte mluvit.*“

Kawaharová vytáhla obočí, jako by si právě vyslechla lehce nechutný žert. „Kde chcete, abych začala, Takeshi-sane?“

„Od Mary Lou Hinchleyový. Vypadla odsud, že?“

„Samozřejmě.“

„Měla umřít pro pobavení vašeho klienta? Nějakej úchyl si chtěl zašpásovat?“

„Ano, jistě.“ Kawaharová naklonila hlavu na stranu a dávala si věci dohromady. „S kým jste mluvil? S někým z Wei kliniky, že? Počkejte. Byl tady Miller na pohovoru, ale vy jste ho zabil, takže... Aha. Nebyl jste znovu na lovu hlav, Takeshi? Nevzal jste si Nicholase Millera domů v krabici na klobouky, že ne?“

Neodpověděl jsem, jen jsem se na ni podíval přes hlaveň střepinové zbraně a znovu se mi vybavily slabé výkřiky, které jsem slyšel přes dveře. Kawaharová pokrčila rameny.

„Tak jo, máte pravdu.“

„A ona to zjistila?“

„Nějak ano.“ Zdálo se, že se Kawaharová uvolnila, což by mě za normálních okolností znervóznilo. Pod vlivem betatanatinu jsem jen víc zpozorněl. „Třeba se o něčem zmínil nějaký technik. Víte, obvykle necháme naše klienty s podobnými sklony projít virtuálním testem, než jim nabídneme reálnou akci. Pomáhá nám to zjistit, jak budou reagovat, a v některých případech jim to dokonce rozmluvíme.“

„To je od vás velice ohleduplný.“

Kawaharová vzdychla. „Jak vám to mám vysvětlit, Takeshi? Poskytujeme tady službu. Když je legální, tím lépe.“

„To jsou kecy, Reileen. Nabídnete jim virtuál a za pár měsíců si to sem přijdou zkusit natvrdo. Je to přirozenej vývoj, a vy to víte. Když jim prodáte něco nelegálního, máte je v hrsti, pravděpodobně jde o nesmírně vlivný lidi. Chodí sem nahoru hodně představitelů Spojených národů, že? Protektorátní generálové, takoví neřádi?“

„Hlava v oblacích poskytuje služby elitě.“

„Jako byl ten bělovlasej hajzl, kterýho jsem zastřelil nahoře? Byl to někdo důležitý, že jo?“

„Carlton McCabe?“ Kawaharová vykouzčila na tváři úsměv, který mě znepokojil. „Ano, dalo by se to tak říct. Byl to vlivný člověk.“

„Neřeknete mi, komu z těch lidí jste slíbila, že můžou Mary Lou Hinchleyový rozpárat břicho?“

Kawaharová se lehce napjala. „Ne, to vám neřeknu.“

„Myslel jsem si to. To si necháváte na pozdější vyjednávání, že? Dobře, zapomeňte na to. Takže co se stalo? Dopravili jste

Hinchleyovou sem nahoru, náhodou zjistila, co ji čeká, a pokusila se pláchnout? Ukradla snad gravitační výstroj?“

„O tom pochybuju. To zařízení je přísně střeženo. Možná ji napadlo, že se dokáže udržet zvenku na letadlech, která slouží ke kyvadlové dopravě. Zřejmě to nebylo moc bystré děvče. Její smrt je stále zahalena tajemstvím, ale musela nějak spadnout.“

„Nebo vyskočit.“

Kawaharová zavrtěla hlavou. „Na to podle mě neměla odvahu. Mary Lou Hinchleyová nebyla typ samuraje. Jako většina obyčejných lidí by lpěla na životě do posledního nedůstojného okamžiku. Doufala by, že se stane zázrak. Žadonila by o slitování.“

„Jak nevkusný. Postrádali jste ji okamžitě?“

„Samozřejmě že jsme ji postrádali! Čekal na ni klient. Prohledali jsme loď.“

„Nepříjemný.“

„Ano.“

„Ale ne tak nepříjemný, jako když ji o pár dní později vyplavilo moře na pobřeží, že? Ten tejdén si vzalo štěstí dovolenou, co?“

„Bylo to politováníhodné,“ souhlasila Kawaharová, jako bychom se bavili o smůle v pokeru. „Ale tak trochu jsme s tím počítali. Nepředpokládali jsme skutečný problém.“

„Věděla jste, že je katolička?“

„Samozřejmě. To byla součást požadavků.“

„Takže když Ryker tuhle pochybnou konverzi vyhrabal, musela jste zuřit. Svědectví Hinchleyový by vás prozradilo, a tím pádem i spoustu vašich vlivných přátel. Hlava v oblacích, jeden z Houses, obviněná z vraždy a vy s ní. Jak jste to řekla tehdy na Novém Pekingu? Příliš velký riziko. Něco jste musela podniknout, nějak Rykera umlčet. Zastavte mě, jestli se pletu.“

„Ne, máte naprostou pravdu.“

„Takže jste na něj ušila boudu?“

Kawaharová opět pokrčila rameny. „Pokusila jsem se ho podplatit. Ukázalo se, že není... ochotný.“

„Bohužel. Takže co jste udělala pak?“

„Vy nevíte?“

„Chci to slyšet od vás. Chci podrobnosti. Zatím tady pořád mluvím já. Snažte se být vstřícná, nebo bych si mohl myslet, že nechcete spolupracovat.“

Kawaharová teatrálně obrátila oči ke stropu. „Ušila jsem na Eliase Rykera boudu. Dala jsem mu falešný tip na kliniku v Seattlu. Vytvořili jsme Rykerův konstrukt, který podplatil Ignacia Garcíu, aby z těch dvou chlápků, které Ryker sestřelil, udělal katolíky. Věděli jsme, že policejní oddělení v Seattlu tomu neuvěří a že Garciovy zfalšované Důvody svědomí při bližší prohlídce neobstojí. Tak, je to lepší?“

„Kde jste Garcíu objevili?“

„Než jsme se Rykera pokusili podplatit, prověřili jsme si ho.“ Kawaharová se netrpělivě zavrtila. „Vyšlo najevo, že se znají.“

„Jo, napadlo mě to.“

„Klobouk dolů před vaší bystrostí.“

„Takže všechno hezky klapalo. Do chvíle, než to znovu rozvířila Rezoluce 653. A Hinchleyová pořád představovala hrozbu.“

Kawaharová naklonila hlavu. „Přesně tak.“

„Proč jste Rezoluci nezastavila? Nepodplatila vlivný lidi ve výboru Spojených národů?“

„Koho? Tohle není Nový Peking. Phiriho a Ertekinovou přece znáte. Vypadají jako lidé, kteří se dají koupit?“

Přikývl jsem. „Takže v tom Markově pouzdru jste byla vy. Věděla to Miriam Bancroftová?“

„Miriam?“ Kawaharová vypadala zmateně. „Samozřejmě že ne. Nikdo to nevěděl, o to šlo. Marco se s Miriam pravidelně stýkal. Bylo to dokonalé přestrojení.“

„Ne tak docela. Tenis vám zřejmě moc nejde.“

„Neměla jsem čas sehnat odpovídající disk.“

„Proč Marco? Proč jste tam nepřišla sama za sebe?“

Kawaharová mávla rukou. „Zpracovávala jsem Bancrofta od té doby, co předložili Rezoluci ke schválení. Ertekinovou taky, kdykoli jsem se s ní potkala. Začala jsem být nápadná. Když se Marco za mě přimlouval, vypadala jsem víc nestranně.“

„Ten telefonát od Rutherforda jste vzala vy,“ pronesl jsem spíš pro sebe. „Ten do Suntouch House, potom co jsme ho navštívili.

Myslel jsem si, že mluvil s Miriam, ale vy jste u nich právě byla v Markově pouzdře a přihlížela důležitý debatě o katolický víře.“

„Ano.“ Lehce se usmála. „Zdá že, že jste hluboce přecenil úlohu, kterou v tomhle všem hrála Miriam Bancroftová. A mimochodem, co je to za *člověka*, který má teď na sobě Rykerovo pouzdro? Jen abych ukojila zvědavost. Jsou velice přesvědčiví, ať už je to kdokoli.“

Neodpověděl jsem, ale v koutku úst mi nepatrně zacukalo. Kawaharová si toho všimla.

„*Opravdu?* Dvojitě pozdrování. Skutečně musíte mít Ortegovou omotanou kolem prstu. Nebo kolem něčeho jiného. Blahopřeji. Tahle manipulace je hodná Meta.“ Krátce se zasmála. „To jsem myslela jako poklonu, Takeshi-sane.“

Tu poznámku jsem ignoroval. „Mluvila jste v Ósace s Bancroftem? Ve čtvrtek 16. srpna. Věděla jste, že tam pojede?“

„Ano. Jezdí tam pravidelně. Zařídila jsem to tak, aby to vypadalo jako náhodné setkání. Pozvala jsem ho, aby se po návratu zastavil v Hlavě v oblacích. Vždycky to tak dělá. Po jednání relaxuje placeným sexem. To jste už zřejmě zjistil.“

„Jo. A co jste mu řekla, když sem přišel?“

„Řekla jsem mu pravdu.“

„Pravdu?“ Zíral jsem na ni. „Řekla jste mu pravdu o Hinchleyových a myslela si, že vás podpoří?“

„Proč ne?“ Vrhla na mě prostoduchý pohled. „Známe se už celá staletí. Společné obchodní zájmy, které někdy přinesou ovoce za delší dobu, než trvá jeden lidský život. Nepředpokládala jsem, že bude stát na straně obyčejných lidí.“

„Takže vás zklamal. Zpronevěřil se víře Metů.“

Kawaharová si znovu vzdychla, a tentokrát jsem z toho povzdechu cítil skutečnou únavu, která vytryskla odněkud z dávných století.

„Laurens je svým způsobem romantik, což jsem celou dobu podceňovala. V mnoha směrech se vám podobá. Ale, na rozdíl od vás, k tomu nemá důvod. Ten muž je přes tři sta let starý. Domnívala jsem se – spíš jsem se chtěla domnívat –, že se to projevívá v jeho prioritách. Že zbytek je jen póza pro okolí.“ Kawaharová lhotejně mávla rukou. „Obávám se, že to bylo jen toužebné přání.“

„Co udělal? Odsoudil vás?“

Kawaharová se bez humoru usmála. „Utahujete si ze mě? Vy, který máte na rukou čerstvou krev tolika lidí z Wei kliniky. Protektorátní řezník, ničitel lidského života na všech světech, kde se podařilo najít opěrný bod. Trochu si, jestli to tak můžu říct, Takeshi, protiřečíte.“

V chladném objetí betatanatinu jsem necítil nic než mírné podráždění nad její tupostí. Potřebu vysvětlit jí to.

„Ta věc na Wei klinice byla osobní záležitost.“

„Ta věc na Wei klinice byla *obchodní záležitost*, Takeshi. Byl jste jim lhostejný. Většina lidí, které jste zabil, jen dělala svou práci.“

„Pak si měli vybrat jiný zaměstnání.“

„A ti lidé na Sharyi. Co si měli vybrat? Aby se na tom světě v tu dobu nenarodili? Nebo se snad neměli nechat odvést do armády?“

„Byl jsem mladej a hloupej,“ pronesl jsem prostě. „Zneužili mě. Zabíjel jsem pro lidi jako vy protože mi to nedocházelo. Pak jsem všechno pochopil. To, co se stalo na Inneninu, mi otevřelo oči. Teď zabírám jen kvůli sobě a pokaždý, když někomu vezmu život, znám jeho cenu.“

„Cenu. *Cenu* lidského života.“ Kawaharová potřásla hlavou jako učitelka nad nechápavým studentem. „Jste *pořád* ještě mladý a hloupý. Lidský život nemá žádnou cenu. To jste ještě po tom všem, co jste viděl, nepochopil, Takeshi? Sám o sobě nemá žádnou cenu. Sestrojit stroje stojí peníze. Těžít suroviny stojí peníze. Ale lidé?“ Pohrdavě mlaskla. „Lidí je pořád dost. Množí se jako rakovinné buňky, ať chcete, nebo ne. Je jich *nadbytek*, Takeshi. Proč by měli mít nějakou cenu? Víte, že nás přijde levněji najmout a využít kurvu na zabití než vytvořit a zprovoznit ekvivalentní virtuální formát? Skutečně lidské tělo je *levnější než* stroj. To je hluboká pravda současnosti.“

„Bancroft si to nemyslel.“

„Bancroft?“ Kawaharová si znechuceně odfrkla. „Bancroft je mrzák, který za sebou vláčí svoje archaické názory. Je mi záhadou, jak dokázal přežít tak dlouho.“

„Takže jste ho naprogramovala, aby spáchal sebevraždu? Trochu jste mu chemicky pomohla?“

„Jestli jsem ho naprogramovala, aby...“ Kawaharová na mě vytřeštila oči a pobaveně se usmála. „Kovacsi, přece nejste takový hlupák. Řekla jsem vám, že se zabil sám. To byl jeho nápad, ne můj. Kdysi jste mému slovu důvěřoval, dokonce i když jste neměl žaludek na mou společnost. Přemýšlejte o tom. Proč bych chtěla, aby zemřel?“

„Aby zmizelo to, co jste mu řekla o Hinchleyový. Když ho přepouzdřovali, v jeho poslední aktualizaci ta malá indiskrétnost chyběla.“

Kawaharová rozvážně přikývla. „Ano, chápu, že by se vám to zamlouvalo. Defenzivní tah. Vy koneckonců přežíváte na základě defenzivy od chvíle, co jste opustil Vyslance. A tvor, který přežívá na principu defenzivy, dřív nebo později začne defenzivně uvažovat. Na jednu věc jste ale zapomněl, Takeshi.“

Dramaticky se odmlčela, a dokonce i pod vlivem betatanatinu jsem ucítil nejasný záchvěv nedůvěry. Kawaharová nehrála férově.

„A to?“

„Že já, Takeshi Kovacsi, nejsem vy. A defenzivně nehraju.“

„Ani při tenise?“

Odměřeně se na mě usmála. „Vtipné. Nepotřebovala jsem z paměti Laurence Bancrofta vymazat náš rozhovor, protože sám zavraždil katolickou kurvu a Rezoluce 653 ho ohrožovala stejně jako mě.“

Zamrkal jsem. Byl jsem přesvědčený, že Kawaharová je zodpovědná za Bancroftovu smrt, ale tak očividný důvod mě nikdy nenapadl. Ale když jsem její slova zpracoval, doplnila mi chybějící střípky v rozbitém zrcadle, o kterém jsem se domníval, že je už natolik kompletní, abych v něm viděl pravdu. Pohlédl jsem se do nově vzniklého růžku a přál si, abych ty věci, které se tam objevily, neviděl.

Kawaharová naproti mně se škodolibě usmála. Věděla, že mě vyvedla z míry, a to ji potěšilo. Ješitnost, ješitnost. Kawaharová jediný, ale trvalý nedostatek. Jako všichni Metové o sobě měla vysoké mínění. Přiznání, poslední kousek mé skládanky, lehce zapadl na místo. Chtěla, abych to slyšel, chtěla, abych pochopil, jaký má přede mnou náskok, jak daleko se za ní trmácím.

Ta poznámka o tenise musela tnout do živého.

„Další nenápadná připomínka tváře jeho manželky,“ pronesla, „pečlivě vybraná a pak vylepšená malou plastickou operací. Uškrtil ji. Při druhé návštěvě, myslím. Manželský život, co, Kovacsi? Co jen s vámi muži udělá.“

„Máte to na pásce?“ Ta otázka zněla hloupě i mně samotnému.

Kawaharová se usmála. „Ale no tak, Kovacsi. Zeptejte se mě na něco, na co neznáte odpověď.“

„Byl Bancroft pod vlivem drog?“

„Samozřejmě. V tom máte pravdu. Šlo o hodně ošklivou drogu, ale pak asi víte –“

To ten betatanatin. Droga zpomalující srdeční tep, protože jinak bych se pohnul při prvním závanu vzduchu, když se vedle mě otevřely dveře. Sotva mi ta myšlenka bleskla hlavou, věděl jsem, že nestačím dostatečně rychle reagovat. Nebyl čas přemýšlet. Myšlenka byla v boji stejným luxusem jako horká koupel a masáž. Vybuzenou ostrost reakčního neurachemu Khumalo zahalila mlha a já se otočil, o několik století později, se střepinovou zbraní v ruce.

Plesk!

Výboj paralyzéru do mě vjel jako vlak a zdálo se mi, že mi před očima projíždějí jasně osvětlená okna vagónu. Upíral jsem nehybný pohled na Treppovou. Klečela mezi dveřmi, v ruce držela napřažený paralyzér a tvářila se ostražitě pro případ, že by minula nebo jsem měl na sobě pod oblekem neurální pancíř. Kdepak. Ruka se mi křečovitě otevřela, zbraň mi vypadla z ochromených prstů a svalil jsem se vedle ní. Dřevěná podlaha se přiblížila a udeřila mě do spánku, jako když jsem dostal facku od táty.

„Kde jste byla?“ zeptala se Kawaharová z obrovské výšky hlasem, který mému ztrácejícímu se vědomí připomněl hluboké zavrčení. Před očima se mi objevila její štíhlá ruka a zvedla střepinovou zbraň. Cítil jsem, že druhou rukou mi vytáhla z pouzdra paralyzér.

„Poplach spustil teprve před několika minutama.“ Treppová vstoupila do mého zorného pole, zastrčila paralyzér, sehnula se a zvědavě se na mě podívala. „Chvíli trvalo, než McCabe vychladnul

natolik, aby aktivoval systém. Většina vaší idiotský ochranky je pořád ještě na hlavní palubě a čumí na mrtvolu. Kdo to je?“

„To je Kovacs,“ pronesla pohrdavě Kawaharová a cestou ke stolu si zasunula střepinovou zbraň a paralyzér, které sebrala ze země, za opasek. Mému ochromenému pohledu připadalo, že se vzdaluje přes rozlehlou pláň a při každém kroku urazí stovky metrů, až je maličká a daleko. Jako panenka se opřela o stůl a stiskla tlačítka, na která jsem neviděl.

Nezkolaboval jsem.

„Kovacs?“ Treppová okamžitě nasadila lhostejný výraz. „Myslela jsem si –“

„Jo, já taky.“ Nad stolem se odvíjely holografické údaje. Kawaharová se naklonila blíž a po obličejích se jí začaly míhat barvy. „Pořídil si na nás dvojníka. Zřejmě mu s tím pomohla Ortegová. Měla jste se na *Panama Rose* zdržet trochu déle.“

Pořád jsem špatně slyšel, nemohl pohnout očima, ale nezkolaboval jsem. Netušil jsem, jestli za to vděčím vedlejším účinkům betatanatinu, další přednosti systému Khumalo nebo jestli se spolu tyhle dvě věci nějak zkombinovaly, ale *něco* mě drželo při vědomí.

„Byla jsem nervózní, když tam bylo tolik poldů,“ prohlásila Treppová, natáhla ruku a dotkla se mého obličejce.

„Ano?“ Kawaharová se stále soustředila na údaje na monitoru. „No, zdržovat toho psychopata debatou o morálce a pravdivým přiznáním nedělalo dobře ani mně. Myslela jsem, že už nikdy – Kurva!“

Prudce šklubla hlavou, pak ji sklonila a zadívala se na desku.

„Říkal pravdu.“

„O čem?“

Kawaharová pohlédla na Treppovou a v očích se jí náhle objevil ostražitý pohled. „To je fuk. Co to děláte?“

„Je tuhej.“

„Samozřejmě že je ten hajzl tuhej.“ Když začala Reileen Kawaharová používat hrubé výrazy, znamená to, že je vyvedená z míry, pomyslel jsem si ospale. „Jak myslíte, že prošel infrasenzory? Je totálně sjetej.“

Treppová vstala a na tváři se jí objevil lhostejný výraz. „Co s ním chcete udělat?“

„Půjde do virtuálu,“ oznámila Kawaharová nekompromisně. „S tou svojí harlanskou kurvou. Ale ještě předtím mu provedeme malou operaci. Je napíchnutej.“

Pokusil jsem se pohnout pravou rukou. Poslední článek prostředníku se nepatrně zachvěl.

„Víte určitě, že nevysílá?“

„Jo, řekl mi to. Stejně bysme vysílání hned přerušili. Máte nůž?“

Ucítil jsem záchvěv, který podezřele připomínal paniku. Zoufale jsem hledal nějakou známku toho, že se zotavuju. Nervový systém Khumalo byl stále otřesen. Cítil jsem, že mi vysychají oči, protože nemrkám. Rozmazaným pohledem jsem sledoval, jak se Kawaharová vrací od stolu a natahuje ruku k Treppové.

„Nemám.“ Nemohl jsem se na svůj rozhozený sluch příliš spolehnout, ale v její odpovědi jsem zaslechl vzdor.

„Nevadí.“ Kawaharová udělala ještě pár dlouhých kroků a zmizela mi ze zorného pole. „Něco vzadu najdu. Zavolejte někoho, ať toho hajzla odtáhne do stahovací místnosti. Myslím, že sedmička a devítka jsou připravený. Na stole máte džek.“

Treppová zaváhala. Cítil jsem, že něco spadlo, jako by mi ze zmrzlé centrální nervové soustavy odtál maličký kousek ledu.

Sevřel jsem prsty na pravé ruce. Zaregistroval jsem, že se mi začínají napínat svaly na břiše. Pohnul jsem očima.

Dolehl ke mně slabý hlas Kawaharové. Musela být ve vedlejší místnosti za klenutým průchodem. „Už jdou?“

Treppová se stále tvářila lhostejně. Zvedla ze mě pohled. „Jo,“ zavolala. „Za chvíli jsou tady.“

Probíral jsem se. Nervy se s brněním probouzely k životu. Roztrásl jsem se a současně mi do plic vnikl těžký, dusivý vzduch, což znamenalo, že betatanatin přestává předčasně působit. Končetiny jsem měl jako z olova a v rukou pocit, jako bych na nich měl silné bavlněné rukavice, jimiž prochází slabý elektrický proud. Na boj jsem se necítil.

Levou ruku jsem měl pod tělem. Pravička ležela zkroucená vedle mě. Nevěděl jsem, jestli se vůbec dokážu postavit. Neměl jsem moc na výběr.

„Tak se do toho pustíme.“ Kawaharová mi položila ruku na rameno a převrátila mě na záda jako rybu, kterou chce vykuchat. Na tváři měla soustředěný výraz a v druhé ruce držela špičaté kleště. Obkročmo se mi posadila na hrud' a prsty mi roztáhla víčka levého oka. Ovládl jsem nutkání mrknout a strnule zíral před sebe. Kleště klesly dolů a čelisti se rozevřely.

Napjal jsem svaly na předloktí a vystřelovací pouzdro mi dopravilo Tebbit nůž do ruky.

Prudce jsem se ohnal.

Mířil jsem Kawaharové na bok pod žebra, ale kvůli třasu po zásahu paralyzérem a odlivu betatanatinu jsem minul a čepel nože jí vjela do levé paže pod loktem, narazila na kost a odrazila se. Kawaharová vyjekla a pustila mi víčko. Nekoordinovaně šklubla rukou s kleštěmi, které mě udeřily do tváře a rozsekly mi ji. Když mi kov páral tkáň, cítil jsem vzdálenou bolest. Do oka mi šplíchla krev. Znovu jsem bodnul, slabě, ale tentokrát se Kawaharová natočila a nastavila mi poraněnou paži. Opět vykřikla a nůž mi vypadl z brnicích prstů. Rukojeť mi sjela po dlani a zbraň byla pryč. Soustředil jsem do levé paže veškerou zbývající energii, švihl jsem jí prudce vzhůru a udeřil Kawaharovou do spánku. Svalila se ze mě, rukou si svírala poraněnou paži a já si okamžik myslel, že čepel potažená C-381 zajela dostatečně hluboko. Ale Sheila Sorensonová mi řekla, že kyanid účinkuje během několika vteřin.

Kawaharová začala vstávat.

„Na co kurva čekáte?“ zeptala se sarkasticky Treppové. „Okamžitě toho hajzla zastřelte, ano?“

Při posledním slově, v okamžiku, kdy bledá žena sáhla pro paralyzér, spatřila na tváři Treppové pravdu a hlas jí selhal. Ta pravda v tu chvíli možná teprve docházela samotné Treppové, protože se pohybovala nesmírně pomalu. Kawaharová pustila kleště, vyšklubla zpoza opasku střepinovou zbraň a paralyzér a namířila je na Treppovou dřív, než stačila vytáhnout zbraň z pouzdra.

„Ty proradná čubko,“ sykla Kawaharová překvapeně a v hlase se jí náhle ozval sprostý přízvuk, který jsem u ní nikdy neslyšel. „Tys věděla, že se probírá, co? To si vypiješ, děvko!“

Kymácivě jsem se napřímil a vrhl se na Kawaharovou právě v okamžiku, když stiskla kohoutky. Slyšel jsem, že obě zbraně vypálily, téměř neslyšné hvízdnutí střepinové pistole a ostrý výboj paralyzéro. Zamlženým koutkem jednoho oka jsem viděl Treppovou, jak se zoufale snaží dokončit pohyb. S téměř komicky udiveným výrazem se zhroutila na zem. Ve stejném okamžiku jsem ramenem narazil do Kawaharové a zavravorali jsme směrem k šikmé prosklené stěně. Snažila se mě střelit, ale pažemi jsem jí odhodil zbraně stranou a podrazil jí nohu. Zahákla se za mě poraněnou paží a společně jsme dopadli na sklo.

Paralyzér jí vyletěl z ruky na opačný konec místnosti, ale podařilo se jí udržet střepinovou pistolí. Namířila ji na mě a já ji neohrabaně srazil dolů. Druhou rukou jsem chtěl udeřit Kawaharovou do hlavy, ale minul jsem a praštil ji do ramene. Rozzuřeně se ušklíbla a vši silou mě praštila hlavou do obličeje. Nos mi praskl, jako když kousnete do celeru, a do úst se mi nahrnula krev. Zmocnila se mě zvrácená touha ochutnat ji. V tu chvíli byla Kawaharová na mně, přišpendlila mě zády ke sklu a vztekla do mě bušila. Jeden dva údery jsem odrazil, ale ubývaly mi síly a svaly v paži mě přestávaly poslouchat. Začal jsem ochabovat. Když Kawaharová zjistila, že boj končí, objevil se jí na tváři výraz divokého triumfu. Ještě jednou mě praštila – s velkou péčí – do slabin. V křeči jsem se svezl po skle na podlahu.

„To by ti mělo stačit, kámo,“ ucedila a s těžkým oddychováním se odstrčila od skleněné stěny. Pod elegantním, téměř neporušeným účesem jsem náhle spatřil obličej, kterému ten nový přízvuk patřil. To zvířecké uspokojení musely vídat její oběti ve Fission City, když je nutila, aby se napily z matně šedivé láhve nosiče vody. „Ted’ tu chvilku lež.“

Tělo mi naznačilo, že nemám jinou možnost. Nebyl jsem schopen pohybu, marně jsem bojoval s přívalem chemikálií, které mi zaplavovaly systém, a nervovým třasem po ráně paralyzérem.

Pokusil jsem se zvednout paži, ale spadla zpátky dolů jako ryba s kilem olova v útrokách. Kawaharová to zahlédla a ušklíbla se.

„Jo, to bude úplně stačit,“ prohlásila a nepřítomně se podívala na levou paži, kde jí z trhliny v blůze vytékala krev. „Za to mi zaplatíš, Kovacsi.“

Přistoupila k nehybné postavě Treppové. „A ty taky, děvko,“ pronesla a tvrdě koplá bledou ženu do žeber. Tělo se nepohnulo. „Co pro tebe ten hajzl vlastně udělal? Slíbil ti, že ti bude příštích deset let lízat kundu?“

Treppová neodpověděla. Napjal jsem prsty na levé ruce a podařilo se mi je po podlaze posunout pár centimetrů k noze. Kawaharová došla ke stolu, naposledy se ohlédla na Treppovou a stiskla tlačítko.

„Ochranka?“

„Paní Kawaharová.“ Byl to tentýž mužský hlas, který vyslychal Ortegovou po příletu ke vzducholodi. „Došlo ke vpádu na –“

„Já vím,“ pronesla Kawaharová unaveně. „Už pět minut se s tím potýkám. Proč nejste tady dole?“

„Paní Kawaharová?“

„Řekla jsem, jak dlouho vám bude trvat, než zvednete tu svoji syntetickou prdel a dorazíte sem?“

Nastalo krátké ticho. Kawaharová čekala, hlavu skloněnou nad stolem. Natáhl jsem pravičku přes sebe, spojil obě ruce, pak jsem v levičce pevně sevřel to, co držely, a položil pravou ruku na původní místo.

„Paní Kawaharová, z vaší kajuty žádný alarm nepřišel.“

„Aha.“ Kawaharová se otočila a podívala se na Treppovou. „Dobře, okamžitě sem někoho pošlete. Čtyři lidi. Je odtud třeba něco odklidit.“

„Ano, madam.“

Navzdory okolnostem jsem cítil, že se usmívám. *Madam?*

Kawaharová ke mně přistoupila a cestou zvedla kleště z podlahy. „Čemu se směješ, Kovacsi?“

Pokusil jsem se na ni plivnout, ale slina mi sotva vyklouzla s úst a smíšená s krví mi zůstala viset na bradě. Tvář Kawaharová se

zkřivila náhlým vztekem a kopla mě do žaludku. Vzhledem ke svému stavu jsem to skoro necítil.

„Ty,“ sykla nenávislně, pak se ovládla a s mrazivým klidem dodala: „na jeden život jsi mi způsobil už dost potíží.“

Chytila mě za límec a vytáhla mě nahoru po šikmé stěně, až mi zírala přímo do očí. Hlava mi dopadla na sklo a Kawaharová se ke mně naklonila. Nasadila téměř konverzační tón.

„Stejně jako katolíci, jako tví přátelé v Inneninu, jako ti ubožáci, co tě zplodili, Takeshi. Lidská surovina – nic jiného nejste. Mohl jsi být lepší než oni a připojit se ke mně na Novém Pekingu, ale tys mi plivl do obličeje a vrátil ses ke své existenci obyčejného člověka. Mohl ses k nám připojit znovu tady na Zemi, a tentokrát nám pomoci ovládnout celou lidskou rasu. Mohl jsi být mocný člověk, Kovacsi. Chápeš to? Mohl jsi být *důležitý*.“

„Myslím, že ne,“ zamumlal jsem tiše a začal sjíždět po skle dolů. „Pořád ještě mám svědomí. Jen jsem zapomněl, kam jsem ho dal.“

Kawaharová se ušklíbla a znovu mě chytila za límec. „Moc vtipné. Máš kuráž. Tam, kam půjdeš, ji budeš potřebovat.“

„Až se zeptají, jak jsem zemřela,“ pronesl jsem, „povězte jim: stále rozzlobená.“

„Quell.“ Kawaharová se naklonila blíž. Téměř na mě teď ležela jako přesycená milenka. „Ale Quell nikdy neprošla virtuální výslechem, nebo ano? Ty neumřeš rozzlobený, Kovacsi. Ty zemřeš prosící o milost. Znovu. A znovu. Pořád dokola.“

Přesunula mi ruku na hrud' a tvrdě mě přitiskla na sklo. Zvedla kleště.

„Začneme aperitivem.“

Čelisti nástroje se mi ponořily do oka a Kawaharové vytryskla do tváře krev. Ucítil jsem pronikavou bolest. Na okamžik jsem viděl kleště okem, do kterého se ponořily, jak se z něho tyčí jako mohutný ocelový sloup, a pak jimi zakroutila a něco prasklo. Pohled se mi zalil červenou barvou a všechno zmizelo, odcházející obrazovka monitoru jako ty v Dataspojení Elliottových. Druhým okem jsem sledoval, jak Kawaharová vytáhla Reesino nahrávací zařízení. Z maličkého přístroje mi kapaly na tvář drobné kapky krve.

Půjde po Elliottové a Reese. Nehledě na Ortegovou, Bautistu a kdo ví kolik dalších.

„To by kurva stačilo,“ zamumlal jsem v okamžiku, kdy jsem napnul svaly na stehnech a nohama objal Kawaharovou kolem pasu. Levou rukou jsem prudce praštil do skla.

Ozval se tlumený výbuch a ostré křupnutí.

Termiti mikrogranát s krátkou roznětkou fungoval spolehlivě: téměř okamžitě vybuchl a devadesát procent nálože vyslal do kontaktní plochy. Zbývajících deset procent mi poškodilo ruku; servalo maso ze slitinových kostí a uhlíkem zpevněných šlach verze Khumalo, rozcupovalo polyvazebný ligament a v dlani mi prorazilo díru o velikosti mince.

Dolní okraj stěny se roztříštil jako kus ledu na řece. Všechno se odehrávalo jako zpomalený film. Cítil jsem, jak se plocha vedle mě propadla a začínám klouzat do otvoru. Matně jsem zaregistroval studený vzduch, který proudil do kabiny. Když Kawaharové došlo, co se stalo, na tváři se jí objevil ohromený výraz, ale už bylo pozdě. Vrhla se na mě, bušila mi rukama do hlavy a hrudníku, ale marně. Dál jsem ji pevně svíral nohama kolem pasu. Zvedla ruku s kleštěmi a zaútočila. Z jedné lící kosti mi sloupila dlouhý pruh masa a znovu je ponořila do zdevastovaného oka, ale tentokrát mi připadala bolest vzdálená, téměř nepodstatná, protože mě ovládal výbuch vzteku, který konečně pronikl tím, co zbylo z betatanatinu.

Povězte jim: stále rozzlobená.

Pak skleněný panel, na kterém jsem spolu zápasili, povolil a vyplivl nás ven.

A padali jsme...

Levou ruku jsem měl ochromenou výbuchem, ale když jsme se řítili mrazivou temnotou, zvedl jsem pravičku a přitiskl Kawaharové k šíji další granát. Koutkem oka jsem viděl hluboko pod sebou oceán, vzdalující se hlavu v oblacích nahore a obličej Reileen Kawaharové, který měl k přičetnosti stejně daleko jako ke vzducholodi nad námi. Něco ječelo, ale já už nevěděl, jestli ten zvuk přichází zevnitř nebo zvenku. V pronikavém svištění vzduchu kolem nás mě opouštěly smysly a začalo mi být všechno jedno. Pád mi připadal stejně lákavý jako spánek.

Posledními zbytky vůle jsem si přimáčkl granát s její lebkou na hrud' natolik prudce, aby vybuchl.

Mojí poslední myšlenkou byla naděje, že se Davidson dívá na obrazovku.

Kapitola čtyřicet dva

Ta adresa byla, ironií osudu, dole v Licktownu. Vystoupil jsem z bezpilotního taxíku o dva bloky dál na sever a zbytek cesty došel pěšky. Nedokázal jsem se zbavit děsivého pocitu syntézy, jako by mě náhle soukolí vesmíru dloubalo skrz látku reality, abych si ji uvědomil.

Byt, který jsem hledal, se nacházel v bloku činžáků ve tvaru U, s popraskanou a plevelem zarostlou přistávací plochou z betonu uprostřed. Mezi létajícími vozidly jsem okamžitě zahlédl její mikrokoptéru. Někdo ji nedávno nastříkal fialovou a červenou barvou, a přestože se unaveně nakláněla na bok, na přídi a ocasu měla draze vyhlížející senzorové zařízení. V duchu jsem přikývl a po venkovním schodišti vyšel do druhého podlaží.

Dveře s číslem sedmnáct mi otevřel jedenáctiletý chlapec a upřel na mě prázdný pohled.

„Ano?“

„Rád bych mluvil s Sheryl Bostockovou.“

„Není tady.“

Vzdychl jsem a přejel si po jizvě pod okem. „Myslím, že to není pravda. Na dvoře má helikoptéru, ty seš její syn Daryl a před třema hodinama se vrátila z noční směny. Vyříd' jí, že ji přišel někdo navštívit kvůli tomu Bancroftovu pouzdru.“

„Vy jste ze Sia?“

„Ne, jen s ní chci mluvit. Jestli mi pomůže, možná by za to mohla dostat finanční odměnu.“

Chlapec na mě ještě několik vteřin zíral a pak beze slova zavřel dveře. Zvenitř jsem slyšel, jak mluví s matkou. Čekal jsem a bojoval s touhou po cigaretě.

O pět minut později se v pootevřených dveřích objevila Sheryl Bostocková ve volném kaftanu. Její syntetické pouzdro se tvářilo dokonce ještě bezvýrazněji než její syn, ale šlo o prázdnotu, která

neměla nic společného s vnitřním rozpoložením. U levnějších syntetických pouzder nějakou dobu trvá, než se drobné skupiny svalů proberou ze spánku, a tohle byl rozhodně jeden z nejlevnějších modelů.

„Chcete se mnou mluvit?“ zeptal se syntetický hlas. „Kvůli čemu?“

„Jsem soukromej vyšetřovatel a pracuju pro Laurence Bancrofta,“ představil jsem se. „Rád bych vám položil pár otázek, které se týkají vašich pracovních povinností v Psychasecu. Můžu dál?“

Unikl jí tichý zvuk, při kterém mě napadlo, že se dřív zřejmě bez úspěchu snažila lidem zavírat dveře před nosem.

„Nebude to dlouho trvat.“

Pokrčila rameny a otevřela dveře dokořán. Prošel jsem kolem ní a vstoupil do uklizené, ale nuzné místnosti, které dominovala elegantní černá obrazovka. Systém se tyčil v protějším rohu jako ikona neznámého boha-přístroje a kolem něj byl s úctou naaranžován ostatní nábytek. Obrazovka vypadala stejně nově jako nátěr na mikrokoptěře.

Daryl někam zmizel.

„Hezký přijímač,“ pronesl jsem a přistoupil blíž, abych si obrazovku prohlédl. „Odkdy ho máte?“

„Už dlouho.“ Sheryl Bostocková zavřela dveře a nejistě se zastavila uprostřed místnosti. Tvář se jí probouzela k životu a byla teď někde na půl cesty mezi spánkem a podezřením. „Na co se mě chcete zeptat?“

„Můžu si sednout?“ Beze slova mi ukázala na jedno omšelé křeslo a sama se posadila na protější pohovku. V částečně rozevřeném kaftanu vypadalo její syntetické tělo narůžověle a neskutečně. Chvilí jsem ji studoval a přemítal, jestli se mi do toho vůbec chce.

„No?“ nervózně mávla rukou. „Na co se mě chcete zeptat? Když jste mě probudil po noční směně, měl byste k tomu mít zatraceně dobrý důvod.“

„V úterý 14. srpna jste vstoupila do pouzdrovací komory Bancroftových a vpravila do klonu Laurence Bancrofta injekci s nějakou látkou. Chci vědět, co to bylo, Sheryl.“

Zareagovala mnohem prudčeji, než jsem předpokládal. Její umělá tvář se prudce stáhla a Sheryl ucukla, jako bych ji ohrožoval policejním bodákem.

„To patří k mým pracovním povinnostem!“ vykřikla pronikavě. „Starám se, aby měly veškerý potřebný látky.“

Připadlo mi, že to nejsou její slova. Zněla, jako by jí někdo přikázal, aby se je naučila z paměti.

„Byl to synamorfesteron?“ zeptal jsem se tiše.

Levné syntetické modely se nečervenají ani neblednou, ale z výrazu jejího obličeje jsem pochopil, že mám pravdu. Vypadala jako vyděšené zvířátko, které zradil jeho majitel.

„Jak to víte? Kdo vám to řekl?“ Vzlykla. „To nemůžete vědet. Řekla, že se to nikdo nedozví.“

Zhroutil se na pohovku, zabořila obličej do dlaní a rozplakala se. Když Daryl uslyšel matku plakat, vynořil se z vedlejšího pokoje. Na prahu zaváhal, a když usoudil, že nemůže, nebo by neměl nic dělat, zůstal stát a s vylekaným výrazem mě pozoroval. Ovládl jsem povzdech, kývl na něj a snažil se tvářit co nejpráteleštěji. Opatrně došel k pohovce a položil matce ruku na rameno. Škubla sebou, jako by ji udeřil. Hlavou mi táhly vzpomínky a cítil jsem, že dostávám chladný, zatvrzelý výraz. Pokusil jsem se na něj usmát, ale vyšla z toho grimasa.

Odkášlal jsem si. „Nic vám neudělám,“ pronesl jsem. „Jen to chci vědět.“

Trvalo víc než minutu, než se ta slova propletla pavučinovými závoji zděšení a dorazila do jejího vědomí. Ještě déle trvalo, než se ovládla a podívala se na mě. Daryl ji nejistě pohladil po hlavě. Zaťal jsem zuby a snažil se zahnat vzpomínky na dobu, kdy mi bylo jedenáct. Čekal jsem.

„Byla to ona,“ pronesla konečně.

Když jsem obcházel křídlo Suntouch House obrácené k moři, vstoupil mi do cesty Curtis. Byl brunátný vztekem a ruce podél boků měl sevřené v pěst.

„Nechce s vámi mluvit,“ vyštěkl na mě.

„Uhni mi z cesty, Curtisi,“ pronesl jsem klidně. „Nebo přijdeš k úhoně.“

Zvedl paže a zaujal obranný postoj karatisty. „Řekl jsem, že s vámi –“

V tu chvíli jsem ho kopl do kolene a Curtis se mi zhroutil k nohám. Po druhém kopnutí se skutálel několik metrů po svahu směrem k tenisovým kurtům. Než se zastavil, byl jsem na něm. Přišpendlil jsem ho kolenem k zemi a za vlasy mu vytáhl hlavu nahoru.

„Nemám dobrou náladu,“ oznámil jsem trpělivě. „A ty mi ji kazíš ještě víc. Teď si půjdu nahoru promluvit s tvojí šéfkou. Za deset minut se vrátím. Radím ti, aby ses mi nepletl do cesty.“

„Ty hajzle –“

Vytáhl jsem mu hlavu ještě výš a Curtis vyjekl. „Jestli půjdeš za mnou, Curtisi, doplatíš na to. Škaredě. Je to jasný? Dneska nemám na takový mizery, jako ses ty, náladu.“

„Nechte ho na pokoji, Kovacsi. Copak vám nikdy nebylo devatenáct?“

Ohlédl jsem se a o kousek dál spatřil Miriam Bancroftovou, jak stojí s rukama v kapsách volného oděvu pískové barvy, který připomínal sharijské harémové oblečení. Dlouhé vlasy měla pod turbanem z okrové látky a na slunci se jí blýskaly oči. Náhle jsem si vzpomněl, co mi Ortegová řekla o Nakamuře. *Používají její tvář a tělo, aby to zboží prodali.* Teď jsem to viděl na vlastní oči, ten nenucený postoj modelky předvádějící módní pouzdra.

Pustil jsem Curtise, o krok couvl a čekal, až se zvedne ze země. „Takovejhle idiot jsem nebyl nikdy,“ pronesl jsem popravdě. „Nechcete mu říct, aby odprejsknul? Vás třeba poslechne.“

„Curtisi, počkej na mě v limuzíně. Za chvíli jsem u tebe.“

„Vy mu dovolíte –“

„Curtisi!“ vykřikla s upřímným úžasem, jako by to musel být nějaký omyl, jako by odmlouvání prostě nepřípadalo v úvahu. Curtis zrudl, do očí mu vhrkly slzy ponížení a neochotně se od nás odšoural. Sledoval jsem ho, jak odchází, a pořád jsem si nebyl jistý, jestli jsem ho neměl ještě jednou praštit. Miriam Bancroftová mi to musela vyčíst z obličeje.

„Myslela bych si, že jste svoje násilnické choutky už ukojil,“ pronesla tiše. „Hledáte další terč?“

„Kdo říká, že hledám terč?“

„Řekl jste to vy sám.“

Rychle jsem se na ni podíval. „Nevzpomínám si.“

„Jak pohodlné.“

„Ne, vy mi nerozumíte.“ Zvedl jsem k ní roztažené ruce. „*Nevzpomínám si*. Všechno, co jsme spolu prožili, je pryč. Já ty vzpomínky nemám. Jsou pryč.“

Škubla sebou, jako bych ji udeřil. – „Ale,“ pronesla přerývaně. „Myslela jsem. Vypadáte –“

„Stejně.“ Podíval jsem se na sebe v Rykerově pouzdru. „No, když mě vylovili z moře, z toho druhýho pouzdra moc nezůstalo. Byla to jediná možnost. A vyšetřovatelé Spojených národů rovnou odmítli dovolit další dvojí pouzdrování. Ale nevyčítám jim to. Za těchhle okolností bude dost těžký ospravedlnit to první.“

„Ale jak jste se –“

„Dohodli?“ Rozpačitě jsem se usmál. „Nemůžeme si o tom promluvit vevnitř?“

Zavedla mě do zimní zahrady, kam někdo postavil na vyřezávaný stůl pod květináči s mučencem džbán a sklenice na vysoké stopce. Ve džbánu byla tekutina, jejíž barva připomínala západ slunce. Bez jediného slova či pohledu jsme se posadili naproti sobě. Aniž mi nabídla, nalila si skleničku – ta drobná nenucenost vypovídala mnohé o tom, co se mezi Miriam Bancroftovou a mým druhým já přihodilo.

„Obávám se, že nemám moc času,“ pronesla roztržitě. „Jak jsem vám řekla do telefonu, Laurens mě požádal, abych okamžitě přijela do New Yorku. Když jste volal, byla jsem právě na odchodu.“

Mlčky jsem čekal, a když mi nalila, zvedl jsem sklenici. Ten pohyb byl naprosto nevhodný a očividně rozpačitý. Když jí to došlo, škubla sebou.

„Promiňte, já –“

„Zapomeňte na to.“ Opřel jsem se a ochutnal nápoj. Lehce štípal na jazyku. „Chcete vědět, jak jsme se dohodli? Zahráli jsme si kámen, nůžky, papír. Samozřejmě jsme o tom nejdřív několik hodin diskutovali. Než jsme se rozhodli, měli jsme k dispozici virtuální

fórum v New Yorku, které bylo velice kvalitní a diskrétní. Na hrdinech dne se nešetří.“

Uslyšel jsem, že se mi v hlase objevil hořký tón, a musel jsem zmlknout, abych se ho zbavil. Znovu jsem se napil.

„Jak jsem řekl, diskutovali jsme o tom. Dlouho. Vymysleli jsme spoustu různých způsobů, jak to vyřešit, z nichž některý byly dokonce schůdný, ale nakonec jsme se vždycky vrátili k původnímu nápadu. Kámen, nůžky, papír. Pět pokusů. Proč ne?“

Pokrčil jsem rameny, ale nepůsobilo to tak lhostejně, jak jsem doufal. Stále jsem se snažil zbavit chladu, který se mě zmocnil pokaždé, když jsem si na tu hru o vlastní existenci vzpomněl. Pět pokusů, a oběma vyšly dva. Srdce mi bušilo jako zvon a hlava se mi točila napětím. Ani setkání s Kawaharovou nebylo tak stresující.

Když v posledním kole prohrál – kámen vůči mému papíru – oba jsme nekonečně dlouho zírali na naše natažené ruce. Pak se slabým úsměvem vstal a gestem, které připomínalo něco mezi pozdravem a parodií na sebevraždu, si přiložil ke spánku palec s ukazováčkem.

„Nemám něco vyřídit Jimmymu, až se s ním setkám?“

Beze slova jsem zavrtěl hlavou.

„No, tak se tu měj hezky,“ pronesl, vyšel ze sluncem zalitého pokoje a tiše za sebou zavřel dveře. Něco ve mně křičelo, že tu poslední hru nějakým způsobem prohrál schválně.

Další den mě přepouzdrovali.

Znovu jsem se na ni podíval. „Ted’ asi přemýšlíte, proč jsem za vámi přišel.“

„Přesně tak.“

„Jde o Sheryl Bostockovou.“

„Koho?“

Povzdychl jsem si. „Miriam, prosím. Nedělejte mi to těžší, než to už je. Sheryl Bostocková je podělaná strachy, že ji necháte sejmout kvůli tomu, co ví. Přišel jsem, abyste mě přesvědčila, že se mýlí, protože přesně to jsem jí slíbil.“

Miriam Bancroftová se na mě chvíli vytřeštěně dívala a pak mi chrstla do obličeje obsah své sklenice.

„Ty arogantní hajzle,“ zasyčela. „Jak se opovažuješ? *Jak se opovažuješ?*“

Otřel jsem si nápoj z očí a zíral na ni. Nějakou reakci jsem čekal, ale ne tuhle. Vytřepal jsem si koktejl z vlasů.

„Promiňte?“

„Jak se sem opovažujete přijít a vykládat mi, jak je to pro vás těžké? Máte vůbec představu, čím právě teď můj manžel prochází?“

„Počkejte.“ Utřel jsem si ruce do košile a zamračil se. „Právě teď je významným hostem Speciální vyšetřovací komise Spojených národů v New Yorku. Co si myslíte, že s ním odluka od manželky udělá? Najít bordel v New Yorku přece nemůže bejt nic těžkýho.“

Miriam Bancroftová zaťala čelist.

„Jste krutý,“ zašeptala.

„A vy nebezpečná.“ Nepatrně jsem se uvolnil. „Já neukopal v San Diegu nenarozený dítě k smrti. Já nepředávkoval klon vlastního manžela synamorfesteronem, když byl v Ósace, s jasným vědomím, co udělá první ženě, se kterou si tam zašoustá. Když jste samozřejmě věděla, že ta žena nebudete vy. Není divu, že je Sheryl Bostocková strachem bez sebe. Stačí se na vás podívat a bleskne mi hlavou, jestli projdu hlavní bránou živej.“

„Přestaňte!“ Zhluboka, rozechvěle se nadechla. „Přestaňte. Prosím.“

Přestal jsem. Oba jsme mlčeli, ona s hlavou skloněnou.

„Povězte mi, co se stalo,“ pobídl jsem ji nakonec. „Většinu mi řekla Kawaharová. Vím, proč se Laurens zabil –“

„Opravdu?“ opáčila klidně, ale v té otázce jsem stále slyšel stopy předchozího vzteku. „Povězte mi, co vlastně víte? Že se zabil, aby se vyhnul vydírání. To říkají v New Yorku, nemám pravdu?“

„Je to logická domněnka, Miriam,“ pronesl jsem tiše. „Kawaharová ho měla v hrsti. Buď bude hlasovat proti Rezoluci 653, nebo se všichni dozvědí, že je vrah. Zabít se dřív, než dorazí aktivace do Psychasecu, bylo jediným řešením. Kdyby tak umíněně netrval na tom, že nešlo o sebevraždu, mohl z toho vyváznout.“

„Jo. Kdybyste nepřišel vy.“

Obranné gesto, které jsem udělal, působilo neupřímně. „To nebyl můj nápad.“

„A co *pocit viny*?“ pronesla do ticha. „To vás nenapadlo? Nenapadlo vás zamyslet se nad tím, jak se Laurens musel cítit, když

se dozvěděl, co udělal? Když mu řekli, že ta Rentangová je katolička, že té dívce už nikdo život nevrátí, i kdyby ji díky Rezoluci 653 stáhli na přechodnou dobu zpátky, aby proti němu mohla svědčit? Napadlo vás, že když si přiložil pistoli na krk a stiskl spoušť, že se trestal za to, co provedl? Napadlo vás vůbec, že se z toho možná nesnažil *vyváznout*, jak jste právě řekl?“

Když jsem se nad Bancroftem zamyslel a chvíli nad tou verzí uvažoval, nebylo vůbec těžké říct to, co chtěla Miriam Bancroftová slyšet.

„Je to možný,“ prohlásil jsem.

Přidušeně se zasmála. „Je to víc než možné, pane Kovacsi. Zapomínáte, že jsem tady tu noc byla. Když dorazil domů, viděla jsem ho ze schodiště. Viděla jsem jeho tvář. Viděla jsem bolest na jeho tváři. Zaplatil za to, co udělal.

Odsoudil se a vykonal popravu. Zaplatil, zničil muže, který spáchal zločin, a teď muž, který si na ten zločin nevzpomíná, muž, který ten zločin *nespáchal*, žije opět s pocitem viny. Jste spokojený, pane Kovacsi?“

Mučenec pohltil trpkou ozvěnu jejího hlasu v místnosti. Ticho zhoustlo.

„Proč jste to udělala?“ zeptal jsem se, když dál mlčela. „Proč Maria Rentangová musela zaplatit za nevěry vašeho manžela?“

Podívala se na mě, jako bych se jí zeptal na nějakou zásadní duchovní pravdu, a bezmocně potřásla hlavou.

„Byl to jediný způsob, který jsem dokázala vymyslet, abych ho zranila,“ zašeptala.

Nakonec je úplně stejná jako Kawaharová, pomyslel jsem si rozrušeně. Jen další Met, který obyčejné lidi posouvá jako figurky po šachovnici.

„Věděla jste, že Curtis pracuje pro Kawaharovou?“ zeptal jsem se bezvýrazně.

„Došlo mi to. Potom.“ Zvedla ruku. „Ale nemohla jsem to dokázat. Jak jste to zjistil?“

„Zpětně. Odvezl mě do Hendrixu, doporučil mi ho. Kadmin se objevil pět minut potom, co jsem vešel dovnitř – a splnil příkaz Kawaharové. To by musela být moc velká náhoda.“

„Ano,“ pronesla nepřítomně. „To do sebe zapadá.“

„Ten synamorfesteron vám sehnal Curtis?“

Přikývla.

„Předpokládám, že přes Kawaharovou. Sám měl štedřej přísun. Když jste ho za mnou tenkrát večer poslala, byl totálně sjetej. To on vám navrhl, abyste ten klon zdrogovala před cestou do Ósaky?“

„Ne. Navrhla to Kawaharová.“ Miriam Bancroftová si odkašlala. „Několik dní předtím jsme měly nezvykle otevřený rozhovor. Když se nad tím teď zamyslím, musela celou tu věc kolem Ósaky zorganizovat.“

„Jo, Reileen je nesmírně důkladná. Byla nesmírně důkladná. Věděla, že ji možná Laurens odmítne podpořit. A tak jste Sheryl Bostockovou, stejně jako mě, podplatila návštěvou svého ostrova. Jen jste jí místo hrátek se skvostným tělem Miriam Bancroftové nabídl, že si ho může půjčit. Velkorysej dar a slib, že se jednou může vrátit a znovu si zalaškovat. Chudinka, byla třicet šest hodin v ráji a teď se cítí jako feťák při abst'áku. Chtěla jste ji tam někdy vzít zpátky?“

„Já své slovo držím.“

„Ano? Pak mi prokažte laskavost a co nejdřív to udělejte.“

„A zbytek? Máte důkazy? Chcete říct Laurensovi, jakou jsem v tom hrála roli?“

Sáhl jsem do kapsy a vytáhl z ní černý kompaktní disk. „Záznam, jak jste ho nadopovali,“ oznámil jsem a zvedl ho nahoru. „Navíc je tam, jak Sheryl Bostocková odchází z Psychasecu, odlítá vaší limuzínou na schůzku a následně míří nad moře. Bez toho neexistuje důkaz, že váš manžel zavraždil Mariu Rentangovou pod vlivem drogy, ale pravděpodobně se budou domnívat, že ho Kawaharová nadopovala na palubě Hlavy v oblacích. Nelze to dokázat, ale samo se to nabízí.“

„Jak jste se to dozvěděl?“ zeptala se tichým, nepřítomným hlasem, zatímco upírala pohled do rohu zimní zahrady. „Jak jste se dostal k Bostockové?“

„Většinou intuice. Viděla jste, jak se dívám teleskopem?“

Přikývla a odkašlala si. „Myslela jsem si, že si se mnou hrajete. Myslela jsem si, že jste mu to řekl.“

„Ne.“ Učítil jsem slabý záchvěv vzteku. „Kawaharová držela moji přítelkyni ve virtuálu. A vyhrožovala mi, že ji bude mučit tak dlouho, dokud nezešílí.“

Podívala se na mě a pak pohled odvrátila. „To jsem nevěděla,“ pronesla tiše.

Pokrčil jsem rameny. „Ten dalekohled mi napověděl. Váš manžel na palubě Hlavy v oblacích těsně předtím, než se zabil. A tak jsem pak začal přemýšlet o ohavnostech, který Kawaharová tam nahoře zřejmě nabízí, a napadlo mě, jestli vašeho manžela k tý sebevraždě někdo nepostrčil. Pod vlivem drog nebo prostřednictvím nějakého virtuálního programu. Už jsem se s tím kdysi setkal.“

„Ano. O tom jsem přesvědčená,“ hlesla unaveně, jako by se vzdalovala. „Takže proč jste po tom pátral v Psychasecu a ne v Hlavě v oblacích?“

„Ani nevím. Intuice, jak už jsem řekl. Možná proto, že něco takového jako nadopování na palubě vzdušného bordelu není styl Kawaharový. Na ni je to moc zbrklý a primitivní. Kawaharová je šachistka, ne rváč. Byla. Nebo možná jen proto, že jsem se do záznamů Hlavy v oblacích nemohl dostat, kdežto do těch v Psychasecu ano, a chtěl jsem něco okamžitě udělat. V každém případě jsem požádal Hendrix, aby se naboural dovnitř, zjistil, jakým způsobem se o klony pečuje, a pak mi nahlásil odchylky. To mě přivedlo k Sheryl Bostockový.“

„Jak rafinované.“ Otočila se a podívala se na mě. „A co teď, pane Kovacsi? Další odplata? Další ukřižování Metů?“

Hodil jsem disk na stůl.

„Nařídil jsem Hendrixu, aby nahrávku se zdrogováním klonu vašeho manžela ze záznamů Psychasecu vymazal. Jak už jsem řekl, budou se pravděpodobně domnívat, že ho nadopovali na palubě Hlavy v oblacích. Samo se to nabízí. Jo, a taky jsme z paměti Hendrixu vymazali vaši návštěvu u mě na pokoji, čistě pro případ, že by chtěl někdo zneužít záznam s vašim pokusem o úplatek. Ať tak nebo tak, řekl bych, že dlužíte Hendrixu laskavost. Prej by stačilo, kdybyste mu tu a tam poslala pár hostů. To je popravdě řečeno skoro zadarmo. Tak trochu jsem mu to už za vás slíbil.“

Neřekl jsem jí, že Ortegová tu scénu v ložnici viděla, ani jak dlouho mi trvalo, než jsem policistku přemluvil, aby se mnou spolupracovala. Ani já sám pořád nevěděl, proč vlastně souhlasila. Místo toho jsem celých třicet vteřin, které Miriam Bancroftové trvalo, než natáhla ruku a uchopila kompaktní disk do ruky, zíral na její užaslý výraz. Když ji sevřela mezi prsty, podívala se na mě.

„Proč?“

„Nevím,“ odpověděl jsem nerudně. „Kdo ví, možná si vy a Laurens jeden druhého zasloužíte. Možná si zasloužíte milovat dál nevěrného sexuálního zvrhlíka, kterej nedokáže skloubit úctu a choutky v jednom vztahu. Možná si Laurens zaslouží dál nevědět, jestli zavraždil Rentangovou pod vlivem drogy, nebo ne. Možná jste jen oba dva stejný jako Reileen. Možná si vy Metové jeden druhého zasloužíte. Vím jen, že my ostatní si nezasloužíme vás.“

Vstal jsem.

„Děkuju za pití.“

Došel jsem ke dveřím –

„Takeshi.“

– a neochotně se otočil.

„Kvůli tomu to neděláte,“ pronesla přesvědčeně. „Možná tomu všemu věříte, ale kvůli tomu to neděláte. Nemám pravdu?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, nedělám,“ přisvědčil jsem.

„Tak proč?“

„Jak už jsem řekl, nevím.“ Zíral jsem na ni a přemítal, jestli jsem rád, že si nic nepamatuju, nebo ne. Tiše jsem dodal: „Ale požádal mě, abych to – když vyhraju – udělal. Byla to součást dohody. Neřekl mi *proč*.“

Odešel jsem a nechal ji sedět uprostřed mučence.

Doslov

V Emberu byl odliv a pruh vlhkého písku se táhl téměř až k nachýlenému vraku *Free Trade Enforcer*. Útesy, na kterých letadlová loď trůnila, vypadaly v mělké vodě pod přídíl jako její zkamenělé vnitřnosti. Seděli na nich mořští ptáci a pronikavě na sebe pokřikovali. Přes pláž zavanul lehký větřík a zčeřil vodu v loužích, které po sobě zanechaly naše stopy. Obličej Anchany Salomaové z promenády odstranili, takže prázdnota ulice působila ještě depresivnějším dojmem.

„Myslela jsem, že odjedete,“ pronesla Irena Elliottová vedle mě.

„Jedná se o tom. Harlanův svět protahuje schválení teleportace. Nechtějí mě zpátky.“

„A tady o vás taky nikdo nestojí.“

Pokrčil jsem rameny. „Není to poprvý.“

Chvilku jsme kráčeli mlčky. Bylo zvláštní mluvit s Irene Elliottovou v jejím vlastním těle. Ve dnech, kdy jsme připravovali útok na Hlavu v oblacích, jsem si zvykl dívat se na její tvář z výšky, ale tohle robustní plavovlasé pouzdro bylo téměř stejně vysoké jako já a vyzařovala z ní profesionalita, která nebyla u předchozího těla téměř patrná.

„Nabídli mi práci,“ pronesla konečně. „Bezpečnostní poradenství pro Mainline t. d. č. Slyšel jste o nich?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Mají na Východním pobřeží vynikající pověst. Určitě mají své lidi ve vyšetřovací komisi nebo tak něco. Ozvali se mi hned potom, co mě Spojené národy zprostily viny. Skvělá nabídka, pět táců na ruku, jestli okamžitě podepíšu.“

„Jo, standardní postup. Blahopřeju. Odstěhujete se na východ, nebo vám budou posílat práci sem?“

„Zatím asi zůstanu tady, alespoň nějakou dobu. Elizabeth je teď ve virtuálním bytě dole v Bay City a je mnohem levnější ji

navštěvovat přes místní linku. Na zahájení provozu padla většina z těch pěti tisíc a počítáme, že bude trvat několik let, než jí našetříme na nový pouzdro.“ Ostýchavě se na mě usmála. „Trávíme tam teď většinu volného času. Victor tam dneska odjel.“

„Nemusíte se za něj omlouvat,“ pronesl jsem tiše. „Stejně jsem nepočítal, že by se mnou chtěl mluvit.“

Odvrátila pohled. „Víte, byl vždycky tak pyšný a –“

„Zapomeňte na to. Kdyby někdo ignoroval moje pocity stejně jako já jeho, tak bych s ním taky nechtěl mluvit.“ Zastavil jsem se a sáhl do kapsy. „To mi něco připomíná. Něco jsem vám přinesl.“

Pohlédla na anonymní šedivou kreditní kartu, kterou jsem držel v ruce.

„Co to je?“

„Asi osmdesát tisíc,“ odpověděl jsem. „Myslím, že s tím budete moci pořídit Elizabeth něco kvalitního. Když se rychle rozhodne, mohla by mít nový pouzdro do konce roku.“

„Cože?“ Zírala na mě s nejistým úsměvem člověka, který právě vyslechl vtíp, o kterém neví, jestli ho dobře pochopil. „Vy nám dáváte – proč? Proč to děláte?“

Tentokrát jsem odpověď znal. Přemýšlel jsem o ní celou cestou z Bay City. Vzal jsem Irene Elliottovou za ruku a vtiskl jí kartu do dlaně.

„Protože chci, aby tady po tom všem zůstalo něco pořádného,“ pronesl jsem tiše. „Něco, z čeho budu mít dobřej pocit.“

Chvíli na mě dál zírala. Pak ke mně přistoupila a s výkřikem, po kterém se nejbližší raci vyděšeně zvedli z písku, mě objala kolem krku. Na tváři jsem ucítil její slzy, ale současně se smála. Také jsem ji objal a pevně ji k sobě přitiskl.

A celou tu dobu, co jsme se objímali, a ještě chvíli potom, jsem měl pocit, že jsem stejně čistý jako bríza vanoucí od moře.

Berte, co se vám nabízí, řekla někde Virginia Vidaurová. A to musí někdy stačit.

Trvalo jim dalších jedenáct dní, než schválili moji teleportaci zpátky na Harlanův svět. Většinou jsem se potloukal po Hendrixu, sledoval zprávy a čím víc se blížil můj odjezd, tím víc jsem se cítil provinile.

Na veřejnost proniklo o smrti Reileen Kawaharové jen velice málo informací, takže výsledná reportáž byla šokující, senzacechtivá a z velké části nepřesná. Speciální vyšetřování Spojených národů zůstalo utajeno, a když se nakonec proslechlo, že Rezoluce 653 bude přijata, jen málo lidí si to spojilo s předchozími událostmi. Bancroftovo jméno – stejně jako moje – se nikdy neobjevilo.

Už nikdy jsem s Bancroftem nemluvil. Souhlas s teleportací a přepouzdrováním na Harlanově světě mi doručila Oumou Prescottová. Chovala se velice příjemně a ujistila mě, že podmínky mé smlouvy budou do písmene splněny, ale také mě varovala, abych se už nikdy nepokusil kontaktovat žádného člena Bancroftovy rodiny. Jako důvod uvedla můj podvod s historkou o podniku Užij si to, zklamání důvěry, ale já věděl své. Viděl jsem to na Bancroftově tváři ve vyšetřovací místnosti, když vycházela najevo fakta o úloze Miriam během útoku na Hlavu v oblacích. Ten starý mizera navzdory svým povzneseným metovským kecům žárlil. Napadlo mě, co by udělal, kdyby mu pustili vymazané záznamy z pokoje v Hendrixu.

Ortegová mě v den teleportace doprovodila na Bay City Central. Stejný den stáhli Mary Lou Hinchleyovou do syntetického pouzdra, aby mohla vypovídat na úvodním projednávání případu Hlavy v oblacích. Na schodech před vstupní halou skandovaly davy lidí, proti kterým stála řada neústupně vyhlízejících policistů v černých uniformách. Zatímco jsme se snažili prodrat tlačenicí, nad hlavou se nám pohupovaly tytéž primitivní holografické poutače, které jsem si pamatoval z doby svého příjezdu na Zemi. Nebe nad námi bylo zlověstně šedivé.

„Zasraný šašci,“ zavrčela Ortegová, když loktem odstrčila z cesty posledního demonstranta. „Jestli ty maníky vyprovokujou, škaředě si to odskáčou. Už jsem je viděla v akci a není to hezkej pohled.“

Vyhnul jsem se mladíkovi s vyholenou lebkou, který rozzuřeně hrozil jednou pěstí k obloze a v druhé svíral holografický projektor. Hlas měl ochraptělý a vypadal, jako by se dostával do tranzu. Trochu udýchaně jsem Ortegovou nahoře na schodišti dohnal.

„Ty lidi jsou neškodný,“ zahulákal jsem, abych překřičel dav. „Jen dělají rámus.“

„Jo, ale těm maníkům od Federálů je to fuk. Pravděpodobně rozbijou pár hlav jen tak z principu. Kurva!“

„Cena za pokrok, Kristin. Chtěla jsi Rezoluci 653,“ ukázal jsem rukou na moře rozzuřených tváří pod sebou, „tak ji máš.“

Kordon nad námi prorazil jeden muž v masce a chráničích a s lehce zvednutým bodákem v ruce seběhl z schodů. Podle nárameníků na bundě měl hodnost četaře. Ortegová mu ukázala odznak a po krátkém, hlasitém rozhovoru nás pustil nahoru. Kordon se před nám rozestoupil a pak i dvoukřídlé dveře vedoucí do haly Těžko říct, co fungovalo hladčeji, jestli dveře, nebo černě oblečené postavy s maskou na obličejích, které je střežily.

V hale bylo ticho a přítmí, protože sem vzhleden k zatažené obloze proudilo střešními panely málo světla. Rozhlédl jsem se po opuštěných lavičkách a povzdechl si. Ať jste na jakémkoli světě, ať jste na něm udělali cokoli dobrého nebo špatného, vždycky odcházíte stejným způsobem.

Sám.

„Nepotřebuješ oficiální zprávu?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Potřebuju žít, Kristin. Možná pozdějc.“

„Když se budeš vyhejbat problémům, možná se ti to podaří.“ Její pokus o humor připomínal mrtvolu v plaveckém bazénu a určitě si to uvědomila, protože větv usekla. Od té doby, co mě kvůli výsledkům před komisí stáhli zpátky do Rykerova těla, jsme se k sobě chovali rozpačitě. Během vyšetřování jsme měli moc práce na to abychom se vídali častěji, a když šetření konečně skončilo a všichni jsme odjeli domů, už to tak zůstalo. Několikrát jsme se ve spěchu pomilovali, ale dokonce i tohle přestalo, jakmile bylo jasné, že Rykera zproští viny a propustí ho na svobodu. Naše vzájemné city se teď vymkly kontrole stejně nebezpečně jako plameny rozbité bouřkové lucerny, a jak jsme se je snažili uhasit, působily nám bolestivé popáleniny.

Otočil jsem se a usmál se na ni. „Vyhejbat se problémům? Tos řekla Treppový?“

To byla rána pod pás a já to věděl. Naštěstí se zdálo, že Kawaharová Treppovou střepinovou pistolí minula a zasáhla ji jen okrajem paralyzéru. Když mi to řekli, vzpomněl jsem si, že jsem zbraň těsně předtím, než jsem ji vrazil Kawaharové do obličeje,

nastavil na minimální rozptyl. Díky šťastné náhodě jsem to tak nechal. Než na Hlavu v oblacích dorazil rychle svolaný tým odborníků, aby pod vedením Ortegové zajistili důkazy, Treppová stejně jako moje gravitační výstroj z věže na odebrání vzorků atmosféry, kudy jsem vnikl na palubu, zmizela. Netušil jsem, jestli ji Ortegová nebo Bautista nechali jít v obavě ze svědectví, které mohla poskytnout ohledně *Panama Rose*, nebo jestli se prostě odpotácela z místa činu dřív, než na ně dorazila policie. Ortegová mi sama od sebe nic neřekla a z našeho předchozího důvěrného vztahu zbylo příliš málo na to, abych se jí zeptal přímo. Tohle bylo poprvé, kdy jsme se o tom otevřeně bavili.

Ortegová se na mě zamračila. „Chceš, abych vás dva brala stejně?“

„Nechci po tobě nic, Kristin.“ Pokrčil jsem rameny. „Ale at' dělám, co dělám, mezi ní a mnou velkej rozdíl nevidím.“

„Když budeš takhle uvažovat, nikdy se tvůj život nezmění.“

„Kristin, *nikdy* se nic nemění.“ Ukázal jsem palcem dozadu na venkovní dav. „Vždycky budou existovat takoví pitomci, který něčemu slepě věří jen proto, aby nemuseli sami myslet. Vždycky budou existovat lidi jako Kawaharová a Bancroftovi, který budou mačkat tlačítka a zneužívat toho. Lidi jako ty, aby zajistili hladkej průběh hry a to, aby se její pravidla neporušovaly moc často. A když ty pravidla chtějí porušit sami Metové, pošlou lidi, jako jsem já a Treppová, aby to udělali za ně. Taková je pravda, Kristin. Je to pravda od chvíle, co jsem se před sto padesáti lety narodil, a podle toho, co jsem se dočetl v historických knížkách, to takhle bylo vždycky. Je lepší si na to zvyknout.“

Chvíli mě studovala a pak přikývla, jako by dospělí k nějakému vnitřnímu rozhodnutí. „Vždycky jsi chtěl Kawaharovou zabít, že jo? Tohle všechno jsi mi řekl jen proto, abych se s tím smířila.“

Často jsem si tu otázku kladl sám a pořád jsem neznal jasnou odpověď. Znovu jsem pokrčil rameny.

„Zasloužila si umřít, Kristin. Opravdu umřít. To vím jistě.“

Ze střešních panelů k nám dolehlo tiché bubnování Zaklonil jsem hlavu a spatřil na skle průhledné cákance Začínalo pršet.

„Musím jít,“ řekl jsem tiše. „Až tuhle tvář uvidíš příště nebudu za ní já, takže jestli mi chceš ještě něco říct...“

Po těch slovech sebou Ortegová téměř nepostřehnutelně šklubla. V duchu jsem se za svou netaktnost proklel a pokusil se ji vzít za ruku.

„Hele, jestli to pro tebe bude jednodušší, nikdo o tom neví. Bautista tuší, že jsme spolu něco měli, ale nikdo to neví jistě.“

„Já to vím,“ odsekla a ruku mi nepodala. „Já si to pamatuju.“

Povzdechl jsem si. „Jo, já taky. *Stojí to* za to, abysme si to pamatovali, Kristin. Ale nedovol, aby ti to zkazilo zbytek života. Vrať se k Rykerovi a pokračuj do dalšího scénáře. Na ničem jiném nezáleží. Jo –“ Sáhl jsem do kabátu a vytáhl zmačkanou krabičku cigaret. „A tohle si vezmi zpátky. Už je nepotřebuju a on taky ne, tak ať ho k tomu znova nesvedeš. Nic jiného po tobě nechci. Jen aby s tím znovu nezačal.“

Zamrkala a rychle mě políbila někam mezi pusu a tvář. Nepokusil jsem se to ani jedním způsobem napravit. Obrátil jsem se dřív, než jsem stačil zaregistrovat, jestli nebrečí, a zamířil jsem ke dveřím na protějším konci haly. Na schodech jsem se ještě jednou ohlédl. Ortegová tam pořád stála, objímala se rukama a sledovala, jak odcházím. Byla ode mě moc daleko na to, abych v přítmí viděl její tvář.

Chvíli mě něco uvnitř bolelo, něco s tak hlubokými kořeny, že kdybych to vytrhl, narušil bych podstatu své osobnosti. Jak bubnování na střeše sílilo a po skle proudila voda, ten pocit narůstal a cákal mi za očima jako déšť.

Pak jsem ho v sobě udusil.

Otočil jsem se zpátky k dalšímu schodu, objevil někde v sobě smích a pokusil se o něj. Uchechtl jsem se a pak se rozesmál.

Dostat se do dalšího scénáře.

Nahoře na mě čekaly dveře a za nimi teleportace.

Prošel jsem jimi a pořád se snažil smát.

Richard K. Morgan

Britský autor science fiction, narozen 24. 9. 1965 v Londýně. Jeho druhé křestní jméno je tajemstvím, protože ho nemá rád a zkratku považuje za mnohem přijatelnější. Vyrůstal v poklidné venkovské atmosféře východní Anglie, vystudoval politickou historii, v následujících letech vyučoval během cest po zahraničí – Španělsku, Turecku, Skotsku – angličtinu, aby se nakonec vrátil zpět do Londýna. Mezi jeho oblíbené činnosti patří sledování filmů, četba, cestování, lezení po skalách a umělých stěnách či potápění s akvalungem. Od roku 2002 již nevyučuje, v současnosti je spisovatelem z povolání a žije ve skotském Glasgow. Svou tvorbu sám označuje za „roli budoucnosti“ se silným politickým podtextem.

Proslavil se akční, detailně propracovanou a po všech stránkách strhující trilogií ze světa 25. století, kdy lidstvo dosáhlo nesmrtelnosti a klíčem k ní se stal kortikální čip zasazený do mozkového centra. Po smrti nositele v sobě uchovává komplexní obraz osobnosti člověka. Tato individualita může být poté „nahrána“ do klonovaného těla. Ve zkratce to znamená věčný život, jenž může ohrozit pouze poškození samotného zdroje osobnostních informací. A v tomto světě se pohybuje Takeshi Kovacs, speciálně vytrénovaný voják využívaný jako posel k různorodým úkolům v rozmanitém prostředí lidstvem kolonizovaných planet, jichž lidstvo dosáhlo během dlouho trvající expanze. V drsné detektivce **Altered Carbon** (2002, č. Půjčovna masa, Triton 2005) je Kovacs najat členem společenské smetánky bývalého San Franciska, aby vyšetřil jeho smrt. Ten je totiž přesvědčen, že šlo o vraždu a ne o sebevraždu, jak tvrdí policie. Záhy hrdina odkryje rozsáhlou konspiraci, jejíž vyšetřování ho zavede na velmi rozmanitá místa špinavé pozemské budoucnosti. Od detektivky k dobrodružné space opeře se autor přesunul v pokračování nazvaném **Broken Angels** (2003, připravuje Triton). O třicet let později pracuje Kovacs jako žoldák ve válce proti revolučním silám

na planetě Sanction IV, ovšem velmi brzy poté se zapojí do honby za tajemstvím fantastické hodnoty, které potají odkryli archeologové. Zaniklá rasa Mart'anů, dříve vládců a kolonizátorů galaxie, po sobě zanechala hyperprostorovou bránu vedoucí na palubu funkčního mezihvězdného plavidla na vzdálené orbitě. Získat nadvládu nad tímto zařízením bude velmi obtížné a nebezpečné, ale možná mnohem méně než to, čemu se bude muset narychlo shromážděný tým postavit na druhé straně. Neméně výbušným dějem disponuje rovněž nedávno vydaný román **Woken Furies** (2005), v němž se Kovacs pouští do osobní vendety proti bezohledným teroristickým fundamentalismům, kteří nezvratně zabili Takeshiho bývalou přítelkyni a její dceru. Děj knihy se odehrává na povrchu Harlanova světa, převážně vodní planety, kde se prastarý mimozemský orbitální systém neustále snaží zničit všechny stroje letící příliš vysoko. Opět se tedy setkáváme s vyspělou mimozemskou i lidskou vojenskou technikou, která povětšinou nemá v science fiction literatuře obdoby. Ani zde to ale není zdaleka vše, čím je autor schopen své čtenáře překvapit.

Samostatný román **Market Forces** (2004) je děsivě realistickým thrillerem z blízké budoucnosti roku 2049.

V příběhu řídicího firemního pracovníka Chrise Faulknera a jeho strmě se vyvíjející kariéry poznáváme neúprosná pravidla mezinárodního obchodu, v němž jde o životy stejně jako v krvavých zapadlých uličkách této neradostné vize světa bez špetky morálky. Morgan zde přesvědčivým způsobem zobrazil podmínky panující ve firmě se specializací na riskantní obchody spojené s nestabilními totalitárními trhy, kde se režim a s tím i podmínky obchodu mohou změnit doslova z hodiny na hodinu. To má přirozeně mnohdy zdrcující vliv na kariéru odpovědných pracovníků.

O připravovaném románu s pracovním názvem **Black Man** (2006) zatím nejsou známy žádné bližší detaily.

Richard Morgan dnes patří ke špičce moderní science fiction a k autorům jako jsou Alastair Reynolds či Peter F. Hamilton, tedy k britské nové vlně talentovaných tvůrců, kteří dnes udávají tón nejen doma, ale i ve světě. Podle všeho čeká i jeho zářivá budoucnost, snad tato slova potvrdí i v následujících dílech, která se jistě brzy

dostanou i k českým čtenářům. Domácí nakladatelé totiž konečně začali sledovat aktuální dění a dokáží s ním mnohdy držet krok, což je pro příznivce fantastiky jen a jen dobře.

Martin Šust

Obsah

Úvod

Část 1: Příjezd (Teleportační stažení)

Část 2: Reakce (Hluboký konflikt)

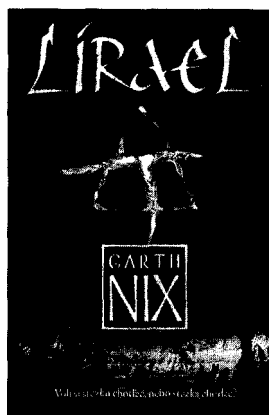
Část 3: Spojenectví (Aplikační upgrade)

Část 4: Přesvědčování (Virová korupce)

Část 5: Nemesis (Zhroucení systémů)

Doslov

O autorovi

Garth Nix Lirael

Matka ji opustila, o otci netuší vůbec nic. Žije s rozvětveným clayrským společenstvím v obrovském komplexu jejich ledovce, nikdy se ale necítila jako jedna z nich. Touží po Zraku – vrozené schopnosti všech Clayr zřít budoucnost, touží stát se tím, čím není – pravou dcerou Clayrů. Přesto se osud Starého království ocitá vjejích rukou. Byla předurčena, aby se ujala nebezpečného úkolu – musí odvrátit sílící moc skrytého zla, jež se znovu chystá převzít vládu nad královstvím. Potkává prince Sametha, příslušníka abhorsenského královského rodu, který se rovněž vzpírá odkazu předků, a jejich cesty se spojují...

Uvnitř ohnivé stěny se začaly formovat tvary, humanoidní postavy, které v plamenech ohýbaly ruce a nohy. Ve žlutomodrorudém pekle hučely a pluly Výsadní znaky a pohybovaly se příliš rychle na to, aby Lirael spatřila, co jsou zač.

Potom z plamenů vystoupily postavy, válečníci složení výhradně z ohně, s meči do běla žhnoucími a zářivými.

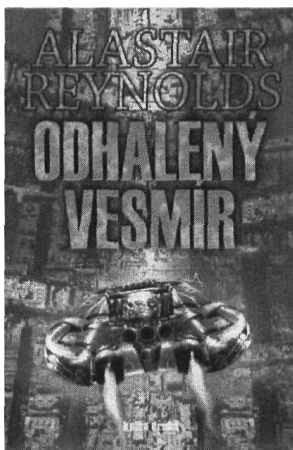
„Udělej něco!“ vyštěkla Fenka.

Ale Lirael jen civěla na blížící se válečnice, uhranutá plameny, které se mihotaly jejich těly. Viděla, že všichni tvoří součást jediného Výsadního kouzla, jsou jedním nesmírně mocným vyslancem složeným z řady částí. Strážným vyslancem, jako byl ten, který střežil dveře z rudého dřeva...

Lirael vstala, poplácala Fenku po hlavě a vykročila kupředu, přímo proti zběsilému ohni a strážcům s plamennými meči.

„Jsem Lirael,“ zvolala a prodchla svou řeč Výsadními symboly pravdy a jasnosti. „Dcera Clayrů.“

480 str., váz., 349 Kč, členové SFK TRIFID 229 Kč

Alastair Reynolds

ODHALENÝ VESMÍR

Před milionem let vymazala erupce Delty Pavonis civilizaci ptakoještěřů z mapy Galaxie. Jejich planetu kolonizují ve 26. století lidé, kteří díky relativistickým motorům Spojených úspěšně pronikají do vesmíru.

Příběh plný intrik a tajných úkolů, zasazený do pochmurného 26. století.

Miliardu let stará sudba svede na palubu mezihvězdného korábu *Nostalgie nekonečna* trojici hrdinů, rozhodnutých dosáhnout svých cílů i přes mrtvolu... Sprádají intriky, čelí tavomoru, šílenství, elektronickým bytostem a prastarým zbraním, které likvidují sebemenší projev inteligentního života. Napínavá vesmírná opera plná mrtvol, neuvěřitelných archeologických nálezů, politických převratů a přehmatů, vražd, nebezpečných výprav a nečekaných zvratů, stojí na moderních astrofyzikálních základech a nabízí jednu z možných odpovědí na otázku, proč je vesmír – kromě nás – tak prázdný.

Uslyšeli výkřiky. Sylveste zahlédl koutkem oka ženu v závoji, jak drží v obou rukou protáhlou hroživou pistoli a míří do davu. Létaající kamery se shlukly nad ní a nezaujatě masakr zaznamenávaly. Zubatá hlaveň boseru vyplivovala studené pulzy. Ozval se třesk a vitráže, vzácné amarantské vitráže, které přečkaly deset tisíc století, se roztržily. Střepy se sypaly na svatebčany jako růžové karamely. Sylveste bezmocně pozoroval, jak se skleněné špice zabodávají do lidí jako zmrzlé blesky.

352 str., brož., 199 Kč, členové SFK TRIFID 149 Kč

Peter F. Hamilton PORUCHA REALITY

Dvacáté sedmé století. Lidé obývají stovky světů, do své Konfederace už zapojili i dva mimozemské druhy a samo lidstvo se rozdělilo na dvě kultury. Mladý pilot Jozue Calvert má podezřelé štěstí u žen i v podnikání. Emigranti ze zničené Země s nadšením osídlují nový svět. Sotva dospělá šlechtična se ujímá vlády nad biotechnologickým habitatem. Odsouzený satanista začíná budovat svou říši zla. A do naší galaxie přiletí nenápadný, ale zvědavý tvoreček... Nikdo ještě netuší, že všechny osudy zvrátí prokletí, s jakým se lidstvo do sud nesetkalo.

Tehdy to Sam uviděl. V Prstenci trosek narůstala infračervená skvrna. Nesmysl, ale přesto ho viděl. Další sup. A rozhodně to nemohla být náhoda.

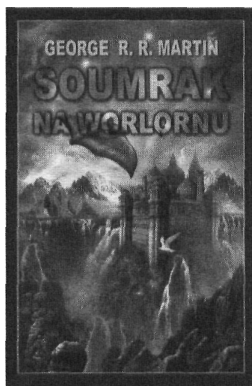
Prvopočáteční překvapení vystřídal nebezpečný vztek. Přes prstencový prach se dostanou jen vojenské senzory. Což znamenalo, že někdo celou akci chladnokrevně naplánoval. Někdo odhodlaný ke všemu. Někdo, kdo nezaváhá zlikvidovat mrchožrouta, aby mu ukradl loď. Vztek začal ustupovat něčemu mrazivějšímu.

„Jozue, synku, jsi tam někde?“ Samova data prskala statickým šumem. „Tvůj vysílač neodpovídá. Máš potíže? Jozue? Tady Sam. Jsi v pořádku?“

Chtějí ho zaměřit, takže ho ještě neviděli. Ale nebude jim to dlouho trvat. Musí se schovat, dostat se z dosahu jejich čidel a pak vymyslet, co dál. Rozvětvené krystalky ledu odrážely jiskřičky ohně z manévrovacích trysek Madeeiru. Zalila ho vlna koherentních mikrovln; radar nebyl v Prstenci trosek mnoho platný, ale použití nepraktické techniky jasně ukázalo, jak vážně to s ním myslí. Jozue dostal poprvé v životě opravdový strach. Pomohl mu úžasně se soustředit.

„Jozue? No tak, Jozue, tady Sam. Kde jsi?“

576 str., 259 Kč, členové SFK TRIFID 179 Kč

George R. R. Martin

SOUMRAK NA WORLORNU

Planeta Worlorn, osamělý vesmírný tulák bloudící mezihvězdnou temnotou na okraji galaxie, zažila krátké období slávy když tu všechny lidské světy Periferie uspořádaly okázalý Festival, důkaz své síly a výkonnosti. Festivalový rej skončil a na světě mířícím do

šera zapomnění zůstalo jen pár dobrodruhů a fantastů. Soumrak na Worlornu bývá považován za vrchol tvorby G. R. R. Martina z dob, než začal psát své rozsáhlé fantasy cykly.

„Volím první ze čtyř možností,“ prohlásil omámeně. „Volím způsob boje.“

„Nic takového,“ ozval se Vikar. „Nic si volit nebudeš. Postav se mně, pačlovče.“

„Způsob boje,“ zopakoval malátně Myrik.

„Ty se bít nebudeš, Myriku. Rozumíš? Chápeš? Ty...“ vypálil a půlvteřinový světelný puls zasáhl Myrika nízko, mezi nohama, až muž vykřikl...

„... se...“ vypálil znovu a spálil Myrika na krku hned pod bradou, a pak čekal, až muž padne...

„... bít...“ pokračoval a s tím vytryskl proud světla, které t'alo kroutící se postavu do prsou, a Vikar začal couvat zpátky, k letounu...

„... nebudeš!“ dokončil na půli cesty k letounu a trhl zápěstím a vyletěl čtvrtý záblesk a Lorimaar Vznešený-Braith Arkellor s napůl vytaženou zbraní padl k zemi.

400 str., brož., 219 Kč, členové SFK TRIFID 159 Kč

William Mark Simmons V SÍTI SNŮ

Dreamland je komplexní svět počítačových snových her, cosi na způsob totální virtuální reality. Nic není skutečné a hráč může být, a také je, čímkoli si zvolí. Když ale počítač díky záhadné anomálii napadne Dreamworld a hráči v něm „uvěznění“ mohou zcela reálně zemřít, hra nabírá na obrátkách a bývalý programátor projektu Robert Ripley je vyslán, aby zachránil hráče a zjistil, co se s počítačem děje. Jeho jedinými problémy se stávají počítač, bývalá manželka a dávný přítel.

Zastavil jsem se před zavřenými dveřmi, které *hlídali dva mariňáci jako hrom*.

„Myslím, že jsem očekáván,“ řekl jsem. Podle jejich reakce se mohlo zdát, že mluvím sám se sebou. „Věřte nebo ne, já jsem Robert Ripley,“ zkusil jsem to znovu a přívětivě se zakřenil.

Stejná reakce.

„Hmm... že by... sezame, otevři se?“

Dveře se otevřely.

„Hop nebo trop,“ řekl jsem si pod vousy a překročil práh.

Místnost byla spoře osvětlena, jen na jejím druhém konci se svítilo. Za stolem u stěny seděla silueta muže. Pokynul mi, abych šel dál. Šel jsem tedy dál. Chtěl jsem přece odpovědi, no ne?

„Posad'te se, doktore Ripley.“

Když vám viceprezident Spojených států řekne, abyste se posadili, tak se posadíte. Také jsem ho nechtěl urazit a nezdálo se mi rozumné ještě více znervóznit půl tuctu tajných agentů, kteří tu byli s ním.

384 str., brož., 209 Kč, členové SFK Trifid 149 Kč

TRIFID

Richard Morgan
Půjčovna masa

Vydalo nakladatelství TRITON, s.r.o. v Praze roku 2005
jako svou 821. publikaci, v edici TRIFID svazek 132.

Vydání 1.

Z anglického originálu Altered Carbon
přeložila Eva Brožová.

Ilustrace na obálce Milan Fibiger.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Odpovědný redaktor Jiří Jurečka.

Autorský medailon Martin Šust.

Vytiskla tiskárna EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-700-3

www.triton-books.cz

1,– Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 289,– Kč
(členové SFK TRIFID 199,– Kč)